

БРАТРИМАЪР

ВИНС ФЛИН

Когато дипломацията се провали,
а военната намеса е нежелателна,
политиците се обръщат
към тайното общество
на „самотните играчи“

САМОТНИЯТ ИГРАЧ

ИЗДАТЕЛСТВО
epa
PUBLISHING

Винс Флин

Самотният играч

ПРЕДГОВОР

В Америка съществува таен, невидим орден, съставен от бивши войници, офицери от разузнаването и дипломати. Те са едновременно навсякъде и никъде. Обикновеният човек никога не ги вижда, не се замисля за съществуването им и никога не подозира, че може да имат пръст в нечия привидно нормална смърт. Повечето хора подминават с лека ръка вестта за умрял от свръхдоза наркотици конгресмен или сенатор лобист, отпечатана на страницата за местни новини в „Уошингтън Поуст“. Или самоубийството на полковник от американската армия, или убийството при обир на служител от персонала на Белия дом.

Средностатистическите американци си имат достатъчно своя работа, за да се зачитат по-внимателно във вестникарските заглавия и да се питат какви ли тайни са могли да отнесат тези хора в гроба. А посветените просто повдигат заинтригувано вежди, дори си задават въпроси, но в крайна сметка оставят статията и животът си продължава постарому. Да се търсят отговори на въпроси, свързани с тази тайна общност, е много опасно занимание. Това е светът на секретните операции – много реална, но невидима част от външната, а понякога и от вътрешната политика на американското правителство. Този свят е голям и неговите тайни са много по-скъпи от цената на няколко човешки живота. Това е третият вариант на действие, който за съжаление не винаги се използва от мъдри и почтени държавници.

1.

Мъжът се прокрадваше в мрака сред дърветата и си проправяше път към къщата. Имението от деветнайсети век се намираше на около шейсет и пет километра южно от Хамбург. Простираше се върху 450 декара хълмиста площ, покрита с гори и земеделски земи. Бе изградено по модела на Гран Трианон във Версай. Родът Хагенмилер го беше получил от император Вилхелм I Прусски през 1872 г. за заслуги към короната. През годините части от имението бяха разпродадени, тъй като поддръжката на такъв огромен имот беше станала твърде скъпа.

Мъжът, който се придвижваше безшумно през гората, вече беше изучил подробно стотици фотографии на имота и на неговия собственик. Някои от снимките бяха направени от разузнавателни спътници. Повечето обаче бяха заснети от наблюдателен екип, който тайно беше посетил мястото миналата седмица.

Професионалистът беше пристигнал от Америка едва този следобед и искаше да види с очите си с какво ще се сблъска. Яката на черното му кожено яке беше вдигната, за да го предпазва от студа. След като слънцето залезе, температурата бе паднала с десетина градуса.

За втори път, откакто беше напуснал хижата, той застина на място и се ослуша. Стори му се, че чува нещо зад себе си. Тясната пътека беше покрита с килим от борови иглички. Нощта беше мрачна, небето бе покрито с облаци. Мъжът отстъпи в края на пътеката и се огледа. Без уреда за нощно виждане не можеше да различи нищо на повече от три метра разстояние.

Мич Рап гледаше да не използва уреда. Искеше да се увери, че може да се ориентира и с невъоръжено око. Нещо му подсказваше, че не е сам. Измъкна автоматичния 9-милиметров пистолет „Глок“ от джоба си и тихо завинти заглушител на цевта му. После взе цилиндричния, дълъг десетина сантиметра джобен уред за нощно виждане, включи го и го вдигна към дясното си око. Пътеката пред него изведнъж се обля в странна зелена светлина. Рап огледа терена, като провери не само пътеката, но и фланговете си. Специално внимание отдели на основите на дърветата от двете страни на пътеката. Търсеше следи от някой, който би искал да се скрие от него.

След пет минути търпеливо чакане Рап започна да се пита дали пък не е било елен или някаква друга твар, която беше издала шума. След

още пет минути неохотно трябваше да приеме мисълта, че е чул животно, ходещо на четири крака, а не на два. Прибра уреда за нощно виждане, но реши да продължи с пистолет в ръка. Не беше достигнал до зрялата възраст 32 години, проявявайки небрежност и невнимание. Като всеки професионалист Рап знаеше кога може да разчита на случайността и кога трябва да се оттегли и да бяга.

Повървя по пътеката още около половин километър. Къщата пред него светеше и той реши да измине останалата част от маршрута сред храсталака. Шмугна се сред гъстата растителност, като внимателно отместваше клонките от пътя си или се навеждаше под тях. В самия край на гората под краката му изпука вейка. Рап се хвърли настрани така, че дървото отпред да се окаже точно между него и къщата. На не повече от стотина метра се чу тревожният лай на ловни кучета. Неподвижен като скала, Рап отправи безмълвна молитва. Ето затова трябваше да провери обстановката сам. Изненадващо, но никой не му беше казал, че в къщата има кучета. Лаят премина във вой. После една врата се отвори и плътен глас извика нещо на немски. Кучетата се успокоиха.

Рап внимателно надникна иззад дървото. Ловните кучета бяха вързани и сновяха напред-назад. Те щяха да бъдат проблем. Не толкова голям, колкото обучените кучета-пазачи, но и тази порода не бе за подценяване. Застанал в края на гората, Мич попиваше всяка информация за терена. Това, което видя, не му хареса. Между гората и къщата имаше голямо открито пространство. Градините можеха да го скрият при подхода, но щеше да му е невъзможно да се придвижи безшумно, докато върви по каменистата земя. Кучетата правеха проникването от юг много трудно. Охранителни камери покриваха другите подходи към къщата, а и откритото пространство бе два пъти по-голямо. Единствената добра новина беше, че няма сензори за натиск, микровълнови лъчи или сензори за движение.

Официално Мич Рап нямаше нищо общо с американското правителство. Неофициално той работеше за ЦРУ, откакто беше завършил университета в Сиракюз преди повече от десет години. Рап беше избран да стане член на строго секретна група за борба с тероризма, известна като Екип „Орион“. ЦРУ беше шлифовало атлетичната фигура на Рап и неговия интелект, за да го превърне в ефикасна бойна машина. Малцината, с които му беше разрешено да се сближава, го познаваха като преуспяващ предприемач, който има собствена фирма за компютърни консултации и му се налага често да пътува. За да изглежда всичко достоверно, Рап често ходеше в командировки в чужбина. Този път беше

изпратен да убие човек. Човек, който беше предупреден вече два пъти.

Рап изучава терена почти половин час. Когато сметна, че е видял достатъчно, пое назад. Но не по пътеката. Ако някой се беше притаил сред дърветата, нямаше смисъл да отива право в капана. Тръгна из хралака. Измина неколкостотин метра на юг. Спира три пъти да провери компаса, за да е сигурен, че върви в правилна посока. От разузнавателния доклад знаеше, че на юг от първата има и втора пътека. И двете водеха към имението, като тръгваха от тесен черен път, и бяха почти успоредни.

Едва не пропусна втората пътека. Тя се оказа по-малко използвана и беше обрасла. По нея той тръгна отново към черния път. Когато стигна до него, коленичи и извади уреда за нощно виждане. Няколко минути оглежда пътя и се ослушва. Когато се увери, че наоколо няма никого, се отпрати на юг.

Рап вършеше тази работа почти десет години и вече можеше да се оттегли. Всъщност това може би щеше да е последната му задача. Миналата есен беше срещнал жената на живота си. Мечтаеше да създаде дом. ЦРУ не искаше да го пуска, но той беше непреклонен. Вече бе дал достатъчно от себе си. Десет години такава работа си е цяла вечност.

Още малко повече от километър и половина по пътя и Рап стигна до малката хижа. Кепенците бяха спуснати, от комина се издигаше дим. Той се приближи до вратата, почука два пъти, изчака секунда и почука още три пъти. Вратата се откряна и през процепа в него се взря око. Когато мъжът се увери, че това е Рап, отвори широко. Мич влезе в скромно обзаведената стая и разкопча коженото си яке. Мъжът, който му беше отворил, заключи след него.

Стените бяха боядисани в бяло, а первазите бяха оцветени в яркочерно. По пода бяха разстлани овални килими в светли тонове, мебелите бяха стари и масивни. Стените бяха украсени с произведения на местното занаятчийско изкуство и с няколко черно-бели фотографии. При нормални обстоятелства щеше да е страхотно да прекара тук спокоен есенен уикенд в четене на книга до камината и дълги разходки из гората.

На кухненската маса седеше жена със слушалки на ушите. Пред нея на масата имаше високотехнологично оборудване за следене и наблюдение за около четвърт милион долара. Цялата екипировка беше събрана в два износени куфара „Самсонайт“. Ако някой се отбиеше в хижата, куфарите щяха да бъдат затворени и прибраны от масата за секунди.

Рап никога преди не беше виждал мъжа и жената. Познаваше ги само като Том и Джейн Хофман. Те бяха в средата на четирийсетте си

години и доколкото Рап можеше да прецени, женени. Семейство Хофман беше посетило две държави, преди да дойде във Франкфурт. Билети им бяха купени под фалшиви имена със съответните кредитни карти и паспорти, осигурени от тяхната връзка. Беше им дадена и стандартната сума от десет хиляди долара в брой за една седмица работа. Бяха им казали, че някой ще се присъедини към тях и – както винаги – да не задават много въпроси.

Оборудването ги чакаше, когато пристигнаха в хижата, и те веднага започнаха наблюдението на имението и на неговия собственик. Няколко дни по-късно ги посети един мъж, известен като Професора. Той им даде още двайсет и пет хиляди долара и им каза, че ще получат още толкова, когато изпълнят мисията. Професора им описа накратко мъжа, който щеше да се включи в екипа. Не им каза истинското му име, а само, че е много компетентен.

Том Хофман наля на Рап чаша кафе и я занесе при него до лумтящата камина.

– Та какво мислиш?

Рап сви рамене и погледна Хофман. Лицето му не беше зачервено от студ.

– Няма да е лесно. – Вече бе огледал лицето и обувките на жената. Никой от двамата не беше излизал навън. Значи беше чул елен в гората.

– Рядко е лесно – отбеляза дребният набит Хофман и отпи от чашата си. Опитваше се да отгатне самоличността на непознатия. Високият към 185 сантиметра мускулист мъж се беше представил само като Карл. Стъпваше тихо като голяма котка. Лицето му беше загоряло като на човек, който прекарва дълго време на открито. Гарвановочерната му коса беше гъста и леко прошарена на слепоочията. Тънък белег прорязваше страната му от ухото до челюстта.

Рап извърна очи. Знаеше, че в момента го оценяват. И той беше направил същото. Загледа се в огъня и мислено се съсредоточи в плана. Знаеше, че тенденцията в подобни ситуации е да се измисли нещо наистина оригинално – нещо, което да надхитри цялата охрана и да му помогне да влезе и излезе, без да го забележат. Не беше лош вариант, ако разполагаше с достатъчно време да се подготви, но те имаха само около двайсет и три часа да доведат всичко докрай и да се изтеглят. Рап извърна поглед от огъня и се обърна към жената:

– Джейн, колко хора са поканени за партито утре вечер?

– Около петдесет.

Рап прокара пръсти по черната си коса и разтри врата си.

– Имам идея – изрече след малко.

Небето просветляваше. Хладният есенен въздух прогонваше мъглата в Мериленд. Глух тътен отекна в далечината. Двамата морски пехотинци в патрулния джип откъм западната ограда, преметнали на рамо автомати М 16, инстинктивно потърсиха източника на звука. Знаеха какво е, преди да са го видели. След секунди установиха, че машината не е военна. Белият хеликоптер се сниши над дърветата и се насочи към вътрешността на лагера. Мъжете го проследиха с поглед. Предположиха, че цивилната „птичка“ е докарала някой от партньорите за голф на президента.

Хеликоптерът „Бел Джет Рейнджър“ продължи на изток към водонапорната кула на лагера. Точно пред кулата имаше разчистено място с циментова площадка за кацане. Машината забави ход, заспуска се плавно и кацна в очертаната на площадката. Пилотът изгаси двигателя и витлата постепенно спряха да се въртят. Черен джип „Събърбан“ беше паркиран на пътя наблизо, а няколко мъже в тъмни костюми и вратовръзки стояха до него и гледаха как посетителят слези от хеликоптера.

Доктор Айрини Кенеди взе куфарчето си и тръгна към джипа. Дългата ѝ до раменете кестенява коса беше вързана на конска опашка. Загърна се с реверите на бежовото си сако, за да се предпази от студа. Когато стигна до събърбъна, един армейски офицер протегна ръка към нея:

– Добре дошли в Кемп Дейвид, доктор Кенеди.

Четирийсетгодишната служителка на Централното разузнавателно управление се здрависа с офицера.

– Благодаря, полковник.

Официалната длъжност на Кенеди беше директор на Центъра за борба с тероризма в ЦРУ. Неофициално тя оглавяваше Екип „Орион“ – родена в пълна тайнственост организация, целяща да се предприемат по-твърди действия срещу проявите на тероризъм. В началото на осемдесетте Съединените щати понесоха серия терористични атаки, сред които бомбеният атентат срещу американското посолство и казармата на Морската пехота в Бейрут. Милиони долари бяха отделени за борба с тероризма, но нещата само се влошиха. Десетилетието свърши с взривяването на лайнера от полет 103 на авиокомпания Пан Ам и смъртта на стотици невинни хора. Трагедията над Локърби подтикна някои от най-влиятелните личности във Вашингтон да предприемат драстични мерки. Те се съгласиха, че е време да се обяви война на терористите. Първият

вариант – дипломатията – вече не вършеше работа. Вторият вариант – военната сила – не можеше да се използва за борба с враг, който действа сред цивилните граждани. Политиците разбраха, че нямат избор. Остана само третият вариант – тайните действия. Щяха да бъдат пренасочени пари към черни операции, които никога нямаше да бъдат огласени. Върху тези операции щеше да има много по-малък контрол от страна на Конгреса и интерес от страна на медиите. Щеше да бъде водена тайна, конспиративна война. Ловците трябваше да се превърнат в дивеч.

Пътуваха само няколко минути. Никой не изрече и дума. Когато пристигнаха в Аспен Лодж, Кенеди слезе от колата, премина покрай двама агенти от Тайните служби и влезе в личните помещения на президента. Полковникът я придружи по коридора до кабинета на държавния глава и почука на рамката на отворената врата.

– Господин президент, доктор Кенеди е тук.

Президентът Робърт Ксавиер Хейс седеше зад бюрото си, отпиваше кафе и четеше петъчния сутрешен брой на „Уошингтън Поуст“. На носа му се мъдреха очила за четене с черна рамка. Когато Кенеди влезе, той отмести очи от вестника и погледна над рамката на очилата. Хейс беше облечен за сутрешната си игра на голф – панталони в цвят каки, синя риза за голф и жилетка. Остави чашата на масата и наля кафе на Кенеди.

– Как е директорът Стансфийлд? – попита.

– Той е... – Кенеди потърси точната дума, за да съобщи за влошеното здраве на шефа си: – ...както можеше да се очаква.

Хейс кимна. Томас Стансфийлд беше много затворен човек. Той работеше в ЦРУ още от конституирането му и изглеждаше, че щеше да остане на поста си до края на живота си. Лекарите бяха поставили на седемдесет и девет годишния началник диагнозата рак и не му даваха повече от шест месеца.

Президентът премина към по-неотложния въпрос:

– Как вървят нещата в Германия?

– По план. Мич пристигна снощи и ми докладва за всичко, преди да тръгна насам тази сутрин.

Когато Кенеди беше информирала накратко президента за операцията по-рано през седмицата, Хейс беше разбрал само едно – че не бива да се започва, без да бъде включен Рап. Поверителната среща между президента и Кенеди беше една от многото, които бяха провели през последните пет месеца в усилията си да объркат, уплашат, дестабилизират и ако е възможно, да убият един човек. Този късметлия беше Саддам Хюсеин.

Много преди Хейс да оглави Белия дом, Саддам дразнеше Запада, но нагlostта му мина всякакви граници, когато предната пролет група терористи нападнаха Белия дом и убиха десетки агенти на Тайните служби, както и цивилни. Президентът Хейс беше евакуиран в бункера си, където остана три дни, отрязан от останалите членове на правителството. Благодарение на смелите действия на Мич Рап и на няколко отбрани членове на разузнаването, силите на реда и специалните части терористите бяха неутрализирани.

Тогава Съединените щати се натъкнаха на информация, която ги отведе към иракския лидер. Имаше обаче проблем с предоставянето на тази информация на Организацията на обединените нации или на международните съдебни институции. Част от сведенията бяха осигурени от чуждестранна разузнавателна служба, която не гореше от желание да разкрива методите си. Друга част от информацията бе събрана чрез тайни действия. Как е била набавена тази информация, трябваше да си остане достойние на малцина.

С една дума, те имаха достоверна информация, че Саддам е финансирал терористите, но не можеха да огласят публично фактите, защото това щеше да разкрие методите им. И както президентът Хейс беше отбелязал пред тесен кръг от съветници, нямаше гаранция, че ООН ще направи нещо, след като се запознае с фактите. След напрегнати дебати между президента Хейс, директора на ЦРУ Стансфийлд и генерал Флъд, председателя на Обединеното командване на въоръжените сили, тримата решиха, че нямат друг избор и трябва да се доберат до Саддам чрез тайна операция. На тази тема беше посветена и настоящата среща.

Хейс се наведе напред и сложи чашата си с кафе на масата. Много му се искаше да чуе, че Рап се е справил в Германия. Хейс се беше убедил, че където другите се провалят, Рап постига успех.

– Какво мисли Мич?

– Мисли, че като се има предвид времето за подготовка и охраната около обекта, по-добре да предприемем по-пряк подход. – Кенеди изложи плана.

Когато свърши, Хейс се облегна назад и кръстоса ръце на гърдите си. Беше замислен. Кенеди го наблюдаваше с безизразно лице. Също както би направил и шефът й.

Хейс премисли всичко още веднъж и започна:

– А какво ще кажеш те да... – и млъкна, защото Кенеди вече клатеше глава.

– Мич не се отнася добре към съвети, давани му от пет хиляди

километра разстояние.

Президентът кимна. След инцидента в Белия дом миналата пролет беше опознал добре Рап. Почти винаги Мич имаше право и беше много трудно да се спори с професионалист като него. Славеше се като човек, който винаги свършва работата, често в случаи, с които никой друг не би и дръзнал да се захване. Хейс потисна чувството си на раздразнение, че командва от фотъйола, и напомни на Кенеди какъв е залогът:

– Мич и другите знаят ли, че са сами?

Тя кимна.

– Имам предвид наистина сами. Ако нещо се обърка, ние ще отречем всякакво участие и ще заявим, че не знаем кои са те. Налага се. Взаимоотношенията ни с Германия не биха устояли на подобно нещо. Нито пък мандатът ми.

Кенеди отново кимна с разбиране:

– Сър, Мич е добър. Тази вечер той ще има на разположение цялата необходима му подкрепа и ако нещата се усложнят, няма да прибързва.

– Добре – кимна Хейс. – Имаш пълномощията ми да продължиш, но знаеш за какво става въпрос, нали, Айрини? Ако замисълът се провали, никога не сме се срещали тук и не сме провеждали петте или шестте срещи преди. Не знаеш нищо за ставащото, нито пък някой друг в Управлението. – Хейс поклати глава. – Много ми е неприятно да постъпвам така с Мич, но нямам избор. Той вече е поставил съдбата си на карта, като работи без своя мрежа там, и ако се провали, няма да можем да сторим нищо, за да му помогнем.

2.

Рап беше пробягал по обяд осем километра, но през останалото време си стоя в хижата. Необходимо му беше да потича, за да поддържа формата си, за да се избави от изнервеността, предизвикана от изпитото кафе. Беше установил няколко пъти пряка връзка с Айрини Кенеди чрез телефон „STU III MX 3030 Комсат“. Осигуреният срещу подслушване спътников телефон беше единствената му връзка с Вашингтон. Никой друг не знаеше, че той и семейство Хофман се намират в Германия. Ако мисията минеше гладко, без спънки, шефовете му щяха да отрекат всякаква съпричастност към случилото се. Ако мисията се провалеше, те щяха да се нуждаят от секретност още повече.

Планът на Рап за вечерта изискваше да се купят някои неща. През деня Том Хофман беше ходил до Хамбург. Мъжът и жената бяха много стриктни и вещи в занаята. Тримата бяха разработили сложна тактическа операция, като отделните етапи бяха обмислени до най-малката подробност. Рап беше работил доста пъти с хора от специалните части, за да познае, че един от тях или и двамата са служили в някое от елитните подразделения.

Всички записки щяха да бъдат изгорени, преди да напуснат хижата. Основната, както и двете допълнителни радиочестоти трябваше да бъдат запомнени. Същото се отнасяше и за пътищата за оттегляне, паролиите и кодовете. Щяха да вземат със себе си картите, но на тях нямаше да има никакви означения. Фалшивите им документи бяха сложени в специални чанти. Ако нещата се объркаха, трябваше само да дръпнат едно въженце и цялото съдържание на чантата щеше да изгори вътре. Оръжието бяха проверени няколко пъти.

На Рап не му се искаше да мисли за това, че изпитва някакво странно съмнение за изхода на операцията. Напомни си за една мисия, която бе провел в началото на кариерата си. През цялото време смяташе, че ще успеят, и преди да се опомни, десетина американски командоси паднаха убити. Оттогава рядко беше спокоен и уверен преди мисия. Но този път имаше нещо необичайно, което го терзаеше. Рап чувстваше, че хладнокръвието му го напуска. През всичките тези години беше проявявал гняв в действията си и използваше този гняв за изостряне на сетивата.

Гневът му пламна след трагедията със самолета на Пан Ам над

Локърби. Трийсет и пет негови състуденти от университета в Сиракюз бяха загинали при терористичната атака. Сред тях беше и приятелката му. ЦРУ установи контакт с него, когато той още скърбеше за загубата на близкия човек. Управлението беше уловило желанието за мъст у Рап и се беше възползвало. Човекът, срещу когото се насочи тази мъст, беше Рафик Азис – един от виновниците за атентата срещу полет 103 на Пан Ам. Десет години Рап се занимаваше с лов на терористи и накрая се изправи лице в лице с него миналата пролет. Азис вече беше мъртъв и гневът на Мич се беше поутоложил.

Беше заменен от нещо много по-различно – от чувство, което той не вярваше, че вече може да изпита. Сега в центъра на вниманието му беше Анна Райли. Анна бе от онези жени, които те карат да бъдеш по-добър. Рап искаше да е по-добър. Искаше да зареже ЦРУ и да започне нов живот.

Джейн Хофман свали слушалките и каза:

– Първите гости пристигнаха.

Рап погледна часовника си. До осем оставаха пет минути. До началото имаше близо два часа и половина. Трябваше отново да се свърже с Кенеди. Взе мобилния телефон „Комсат“ и отиде в спалнята.

Ако доктор Айрини Кенеди беше погледнала през прозореца на офиса, който се намираще на седмия етаж, щеше да забележи, че долината на Потомак вече е обагрена от цветовете на есента. За съжаление напоследък не й оставаше много време да се наслади на малките радости на живота. Ленгли се тресеше под напора както на външни, така и на вътрешни сили. Хората бяха научили, че директорът на ЦРУ Томас Стансфийлд не е добре със здравето. Сенаторите бяха предусетили събитията и търсеха кандидат за нов шеф на разузнаването. В самото Управление тъпни егоцентрици напиреха за поста. Кенеди, която никога не се бъркаше в политиката, правеше всичко възможно да стои настрана от боричканията, но това бе почти невъзможно. Всички знаеха, че тя и Стансфийлд са близки.

Вашингтон обичаше драмите и клюките. Политиците – още повече. Някои бяха стигнали дотам, че изразяваха загриженост за Стансфийлд и децата му. Кенеди не беше наивна. Стансфийлд я беше обучил добре. Никой на Капитолия не харесваше шефа ѝ. Седемдесет и девет годишният директор не се беше сближил с никого. Като заместник-директор по операциите, а после и като директор на Централното разузнавателно

управление, Стансфийлд беше пазил тайните на Вашингтон повече от две десетилетия. Никой нямаше представа какво знае той и никой не искаше да разбере. Някои допускаха, че Стансфийлд има дебел досиета за всеки от елита във Вашингтон, и се страхуваха, че след смъртта му ще настъпи потоп.

Това нямаше да стане. Цялата професионална кариера на Стансфийлд се състоеше в пазенето на тайни. Той нямаше да наруши принципите си. Това, разбира се, не можеше да успокои онези от Вашингтон, които бяха извършили най-големите грехове. Не ги успокояваше, защото те не можеха да си представят някой да притежава такава ценна информация и да не я използва.

Кенеди мъчително свикваше с мисълта за бавната смърт на своя учител и наставник, но трябваше да се съсредоточи върху работата. Екип „Орион“ бе получил зелена светлина от президента на Съединените щати за елиминиране на цивилен. Но това не беше кой да е цивилен. Кенеди се загледа в черно-белите фотографии, прикрепени към досието, разтворено на бюрото ѝ. Мъжът беше граф Хайнрих Хагенмилер Пети – немски индустриалец и братовчед на фамилията Круп. Фактът, че президентът Хейс беше разрешил убийството на гражданин на Германия – един от най-близките съюзници на Америка, – беше ярко доказателство за решителността му да използва всички средства за борба с тероризма.

Хагенмилер и неговите компании бяха засечени за първи път от ЦРУ в началото на деветдесетте години. Тогава Кенеди работеше по проект с кодовото наименование Операция „Рабта II“. „Рабта II“ беше мащабен опит от страна на Управлението да попречи на Муамар Кадафи да построи завод за биологично, химическо и ядрено оръжие. Операцията беше кръстена на първия завод с подобно предназначение, който Кадафи беше започнал да строи в края на осемдесетте. Заводът се намирал в град Рабта, Северна Либия. През 1990 г., преди заводът да започне да произвежда оръжия за масово поразяване, американският президент Джордж Буш заплаши да го бомбардира и огласи имената на европейските компании, които бяха помогнали за строежа. Една от тези компании се казваше „Хагенмилер Инженеринг“.

За да не позволи заводът да бъде изравнен със земята от американските бомбардировачи, Кадафи го затвори и започна да търси ново място за строеж. През 1992 г. ЦРУ откри мястото. Либийският диктатор възнамеряваше да построи завода дълбоко под планината. Щом съоръжението станеше готово, щеше да бъде уязвимо само от пряко попадение на ядрена бойна глава.

За да попречи на довършването на новия завод, ЦРУ пусна в ход „Рабта II“.

Изготви се списък на цялото оборудване, технологии и персонал, които ще са необходими за последния стадий на строежа. С помощта на съюзниците си Съединените щати наложиха ембарго за износа на машините и материалите от списъка. Но както при всяко ембарго, Кадафи и хората му намериха начин да заобиколят забраните. Още от началото на операцията „Хагенмилер Инженеринг“ и нейните филиали се показаха наяве няколко пъти. Всеки път твърдяха, че не са знаели на кого продават продукцията си, и се измъкваха, без германското правителство да ги пипне с пръст. Хайнрих Хагенмилер имаше влиятелни приятели. След като Кадафи сякаш се поуспокои с възрастта, Съединените щати решиха да не повдигат въпроса пред германците.

Кенеди прелисти досието. Част от фотографиите бяха прикрепени към преводи от разговорите на Хагенмилер с новите му бизнеспартньори. Именно новите бизнесконтакти притесняваха ЦРУ. „Хагенмилер Инженеринг“ беше освен всичко друго и производител на високотехнологични стругове и на компоненти за атомна бомба.

На следващата страница бяха снимките на различните жилища на графа. Къща в един от най-старите квартали на Хамбург, фамилно имение на час път на юг, планинска вила в Швейцария, фамилията на Хагенмилер имаше богати кралски корени, но и много дългове. Преди пет месеца Кенеди се консултира с колега в немското външно разузнаване – BVF. Той й каза, че САЩ не са единствената страна, която се интересува от графа. Наскоро му се обадили от Израел и Великобритания. Когато го разпитали в BVF три месеца по-рано, Хагенмилер се заклея, че лично ще контролира продажбата на ценното оборудване.

Кенеди не повярва на поредното обещание на индустриалеца и го подложи на стриктно наблюдение. Хакери от ЦРУ проникнаха в компютърната система на „Хагенмилер Инженеринг“ и откраднаха информация за личното състояние на графа. Изникна картина на човек, който е пропилял семейното богатство. Беше женен за четвърти път, а с първите три съпруги не му беше никак лесно. Големите разходи за поддръжка на фамилните имоти и неговият прахоснически начин на живот бяха източили кранчето.

Преди две седмици Кенеди беше изпратила тактически разследвателен екип в Германия, за да държи денонощно Хагенмилер под око. Екипът беше проследил графа до Швейцария и там нещата бяха станали наистина интересни. Кенеди изучава известно време фотографиите,

направени около планинската вила на графа. Повечето бяха достатъчно ясни, за да се разпознае човека, с когото Хагенмилер се срещаше. Беше Абдула Хатами. Хатами, генерал в иракската армия, отговаряше за възстановяването на ядрената програма. Освен това беше и братовчед на Саддам Хюсеин и като повечето последователи на иракския диктатор имаше дебели черни мустаци.

Следваха още изобличаващи фотографии. Хагенмилер взима куфарче от Хатами и двамата си стискат ръцете. После Хагенмилер отиде в Женева заедно с телохранителите си и направи паричен влог в банката си сметка. На следващия ден хакерите от ЦРУ влязоха в компютърната система на банката и откриха, че Хагенмилер е внесъл пет милиона долара.

Кенеди веднага нареди наблюдението да се усили и отиде да съобщи новината на президента. Хейс и без това беше твърдо решен да се бори със Саддам, но искаше да се увери, че графът знае, че продава на иракчаните. Хората на Кенеди разполагаха с неопровержими доказателства. Техни източници бяха разкрили, че точно в единайсет часа вечерта хамбургско време щеше да бъде инсценирана кражба в склад на „Хагенмилер Инженеринг“. Четири компютризирани струга и друго оборудване, използвано се за производството на сложни ядрени компоненти, щеше да бъде откраднато и натоварено на контейнеровоз, който чакаше за котвен в пристанището на Куксхавен.

Кенеди изложи доказателствата пред президента. Хагенмилер вече два пъти се беше компрометирал и бе обещавал, че няма да се повтори отново. Въпреки предупрежденията и обещанията той обаче за пореден път искаше да продаде забранено оборудване на човека, който беше смятан за спонсор номер едно на световния тероризъм и който се беше заклел да изтрие Америка от лицето на планетата, ако му се удаде такава възможност. Хагенмилер вече беше хвърлил заровете, но щеше да загуби. Хейс даде зелена светлина на Кенеди. Той обаче имаше едно условие. Искаше Мич Рап да се заеме с нещо толкова деликатно като тази операция.

Телефонът на Кенеди иззвъня и тя вдигна слушалката.

– Всичко е на мястото си.

Тя позна гласа на Рап.

– Докладвай каква е ситуацията.

Рап докладва за развитието на нещата и обясни последните промени на плана, които беше направил. Кенеди го изслуша и му зададе няколко въпроса. Той ѝ отговори.

– Ако довечера го изпусна, ще имам ли друга възможност? – попита накрая.

– Съмнявам се. Вторият ТРЕ е заел позиция около склада. Щом тангата се покажат, те анонимно ще уведомят германските власти и ще се погрижат да има арести. Когато това стане, много служби ще отправят поглед към Хагенмилер и той ще бъде притиснат.

– Да, права си. – ТРЕ, или Тактически разузнавателен екип, се беше добрал до информацията, че кражбата ще стане в одинайсет вечерта. Рап знаеше, че се намират на позиция, но те не знаеха за неговото присъствие в страната.

– Трябва да ни предупредиш, ако тангата влязат в склада преди одинайсет – каза той. – Времето ни е много ценно. Не можем да се прокарваме до Хагенмилер, а в същото време полицията да му обяснява по телефона, че складът му е ограбен. Той очаква властите да му се обадят довечера. Затова е по-добре, за да се запази елементът на изненадата, ние да сме първите, които ще го посетим.

– Ясно. – Последва тишина. Сетне Кенеди попита: – Какво е предчувствието ти за тази мисия?

Рап стисна слушалката и се огледа в малката спалня. Не знаеше дали Кенеди го пита просто ей така, или наистина иска да знае.

– Не съм сигурен – отвърна напрегнато. – Добре щеше да е да имам малко повече време за подготовката, но винаги се получава така.

Не прозвуча много убедително и Кенеди се хвана за думите му.

– Ако нещата не ти изглеждат оптимистични, не форсирай плана – каза бързо.

– Добре.

– Никой няма да ти каже нищо.

Рап се изсмя тихо.

– Това не ме е притеснявало никога преди, защо ще ме притеснява сега?

– Знаеш какво имам предвид. Само бъди внимателен.

– Винаги съм внимателен. – Отговаряше като на автопилот.

– Нещо друго?

– Да. – Той направи кратка пауза. – Това е краят.

– Какво искаш да кажеш?

– Приключвам. Това е за последен път.

Кенеди знаеше, че ще дойде и този момент, но сега не беше време да говорят за него. Мич Рап беше ценен агент, може би най-ценният в екипа. Не й се искаше да го пуска.

– Ще поговорим по-подробно за това, когато се върнеш – каза в слушалката.

– Не възнамерявам да го обсъждам – отвърна твърдо Рап.

– Ще говорим.

– Сериозно го мисля.

Кенеди въздъхна. Стените сякаш започнаха да я притискат. Още един проблем, за който да мисли.

– Трябва да ти кажа някои неща, преди да вземеш окончателното решение.

– Какво, по дяволите, означава това?

– Нищо. – Кенеди отново въздъхна. Имаше нужда да поспи, да посяде със сина си. Трябваше да подреди нещата, преди Стансфийлд да умре. А не беше от желязо. – Трябва да ти разкажа набързо какво става напоследък тук.

Рап усети, че Кенеди е на прага на изтощението.

– Добре, ще говорим, като се върна.

– Благодаря ти.

– Няма нищо.

– Нещо друго?

Рап се помъчи да си спомни дали не е пропуснал нещо.

– Не.

– Добре... късмет и ме дръж постоянно в течение.

– Дадено – отвърна Рап и затвори.

Не можеше да се отърси от неприятното чувство. Нещо не беше както трябва.

3.

Сенатор Кларк удари с дървеното чукче по масата. Членовете на неговата комисия вече бяха станали от столовете и се насочваха към вратата. Много необичайно за сенаторите беше да работят в петък, да не говорим до късния следобед. Но във Вашингтон беше в разгара си есенната битка за бюджета. Както винаги, републиканците искаха данъчни облекчения, а демократите – да увеличат разходите. Президентът на свой ред се опитваше да склони двете страни на компромис, а не да се възползва от ситуацията. Някой от страните обаче не искаше да отстъпи. Бяха се развихрили невиджани досега партийни страсти. Поляризацията не беше оставила място за умерените. Или си част от решението, или си част от проблема. Вече не се гледаше добре на трезвите и обективни преценки. Щом не си с нас, значи си против нас. На сенатор Кларк това не му харесваше. Той беше влязъл в политиката, защото тя беше следващото изпречило се пред него предизвикателство. Не защото харесваше изпълнените с партийни битки дни. Той беше над тези неща.

Ханк Кларк беше в Сената на Съединените щати от двацет и две години. Беше се кандидатира за първи път след оставката на Никсън. Тогава доверието в политиците стигна най-ниската си точка и жителите на Аризона искаха техният кандидат да е външен човек. Някой, който сам си е изградил името. Техният човек беше Ханк Кларк. Новият бизнесмен от Запада. Истински самоизградил се милионер.

Хенри Томас Кларк беше роден в Албъкърки, Ню Мексико, през 1941 г. Баща му се проваляше в почти всеки бизнес, с който се захванеше. С всеки следващ провал майка му все повече обикваше чашката. Най-напред беше водката. Когато времената бяха тежки, се наливаше с лошокачествено уиски. Докато майка му се пропиваше, баща му опитваше всяка възможна работа, която му попаднеше. Продаваше фермерско оборудване, прахосмукачки, коли втора употреба, алуминиеви лайсни, дори по едно време – вятърни мелници. Всеки път търпеше неуспех, също както се беше провалил като съпруг и баща. Когато Ханк беше на единайсет, баща му ги напусна завинаги. Отиде зад взетата под наем каравана и си пръсна мозъка.

В известен смисъл на Ханк му олекна. След като баща му вече го нямаше, той прекрачи в живота, решен да успее. Хващаше се на всяка работа, която намереше. Прекара следващите седем години в опити за

откаже майка си от алкохола и да намери изход от беднотията. За щастие беше надарен с много ценни качества, които бяха липсвали на баща му. Държеше се добре с хората, работеше неуморно и имаше превъзходни спортни умения. Нова беше билетът на Ханк за по-добрия свят. След гимназията той беше приет да играе бейзбол в един университетски отбор. Многократно беше провъзгласяван за най-добър питчър и щеше да се прехвърли в Голямата лига, ако не беше автомобилната катастрофа през последната му година в колежа. След завършването започна работа в един курорт в Скотсдейл. Именно в този курорт, в покрайнините на Финикс, Ханк Кларк срещна подходящите хора. Далновидни хора. Хора, които знаеха как се въртят пари чрез търговията с недвижими имоти.

На двайсет и четири Ханк напусна курорта и отиде да работи като куриер за един строителен предприемач. Обичаше да помага за сключването на сделките. Обичаше да гледа как хората с поглед върху нещата използват смислено парите си. И най-важното, обичаше комисионните. На трийсет Хан спечели първия си милион, а на трийсет и пет вече имаше над двайсет милиона долара. Едър и висок, Ханк се превърна в легенда във Финикс. Строителният предприемач с нюх към парите. Беше изкачил една планина и сега беше време за следващата.

Следващата планина беше политиката. Сега, почти четвърт век покъсно, Ханк стигна до извода, че върховете ѝ са недостижими от морална гледна точка. В политиката победата означаваше предимство пред съперника, а то се печелеше с всякакви средства. Ханк Кларк искаше да стане президент и работеше в тази посока, откакто през 1976 г. дойде във Вашингтон.

Сенаторът стана от стола си. Един от членовете на комисия се доближи и му прошепна:

– Председателят Ръдин ви очаква.

Кларк кимна и предаде на мъжа папката си с документи.

– Ако обичаш, отнеси ги в офиса ми.

После излезе от стаята, като на тръгване пожела на приятелите си сенатори и на членовете на комисията приятен уикенд. Ханк Кларк беше председател на сенатската Работна комисия по разузнаването. Повечето от сенаторите искаха да участват в комисиите за въоръжените сили, в правната или икономическата, тъй като медиите отделяха най-много внимание на тях. Не кипяха от желание да бъдат в комисията по разузнаването, защото по-голямата част от работата ѝ се вършеше при закрити врата.

Сенатската Работна комисия по разузнаването и Постоянната

комисия по разузнаването на Конгреса бяха натоварени с контрола върху разузнавателната дейност на всички американски институции и най-вече върху Централното разузнавателно управление, Агенцията за национална сигурност и Националното разузнавателно бюро. Кларк беше основният човек, който държеше под око пазачите на тайни. Той методично и тихо запазваше част от тайните за себе си.

Сенатор Кларк тръгна по коридора на Харт Билдинг. Кимаше и се усмихваше на хората, с които се разминаваше. Кларк беше добър политик. Караше всеки свой събеседник да се чувства важен, дори и да беше сред враговете му. Зави по коридора и влезе в малката приемна. До вратата вътре седеше полицаи. Той вдигна очи.

– Добро утро, господин председател.

Кларк му отвърна с приятелска усмивка.

– Как си, Рой?

– Гърбът ме боли от годините. Но мисля, че ще изкарам още един час.

– Добре. – Кларк го потупа по рамото и набра кода на електронната система за заключване до вратата. Щом вратата се отключи, той влезе в зала 219. Зала 219 беше една от най-охраняваните и защитени на Капитолия. Цялата беше облицована в стомана, така че в нея не можеха да проникнат никакви електромагнитни вълни. Самата зала беше разделена на по-малки помещения, всяко от които – повдигнато над пода, за да могат техниците да проверяват по-лесно за подслушвателни устройства.

Сенатор Кларк продължи по коридора, като подмина няколко от заседателните зали със стъклени стени. В тях сенаторите и членове на комисията получаваха доклади от различните разузнавателни служби. В края на коридора той се спря пред друга врата с електронна брава. Вкара личния си петцифрен код и затвори след себе си шумоизолираната врата. Четирите стъклени стени на стаята бяха покрити с черни завеси. В средата на помещението с размери четири и половина на седем и половина метра се намираше черна овална маса. На масата имаше място за всеки от петнайсетте членове на комисията. Покритата със стъкло маса беше оборудвана с индивидуални лампи за четене и с монитори. В стаята беше тъмно. Светеше само една лампа.

Сенатор Кларк позна тънките кокалести пръсти на своя колега от комисията на Конгреса. Конгресмен Албърт Ръдин беше сложил ръцете си върху масата и четеше в светлия кръг, очертан от лампата. Кларк трудно можеше да различи в тъмното профила на Ръдин, но това нямаше значение. Той го беше запомнил добре. Този профил можеше да

принадлежи само на двама души: или на конгресмена Албърт Ръдин, или на председателя на Комисията по разузнаването към Конгреса Икабод Крейн.

– Добър ден, Ал.

Ръдин не отвърна, а и Кларк не очакваше да чуе отговор. Едва ли имаше по-необщителен политик от Ал Ръдин. Кларк си взе чаша от бюфета и си наля „Джони Уокър“. Любезно попита Ръдин дали и той иска нещо за пиене. Конгресменът поклати глава.

Албърт Ръдин караше седемнайсетия си мандат в Конгреса на Съединените щати. Той беше демократ до мозъка на костите и мразеше всички републиканци с изключение може би само на сенатор Ханк Кларк. Ръдин беше неуморен купонджия. Правеше всичко възможно, за да превърне живота си в неспирно парти. Ако партито завършеше със скандал, пред телевизионните камери и фотоапаратите на вестниците винаги се оказваше Ал Ръдин. Всеки път говореше едно и също. „Републиканците искат децата ви да умрат от глад, искат да облекчат данъците на богатите си приятели, да изгонят родителите ви от старческите домове...“ Нямаше значение, че репортерите му задаваха въпроси за възможно присвояване на средства от негов колега демократ. Ръдин винаги изкарваше на преден план борбата на доброто срещу злото. Той представляваше доброто, а републиканците – злото. Истината нямаше значение. Тук ставаше дума за марафон, не за бягане за здраве. Залогът беше да се победят републиканците.

Ханк Кларк потъна в кожения стол и включи своята лампа. Отпи от уискито, вдигна крака на стола между двамата и въздъхна тежко. Близко 120-килограмовото туловище на Кларк се нуждаеше от почивка.

Ръдин се наведе към него.

– Тревожа се за Ленгли – изрече бавно.

Кларк го изгледа хладно и си каза: „А стига бе, сериозно ли? Че ти кога не си се тревожил за Ленгли?“ Ръдин беше обсебен от ЦРУ. Ако зависеше от него, Управлението щеше да бъде консервирано като стар бобен кораб и изложено като експонат в музея „Смитсониън“. Но въпреки че го мислеше и искаше да му го каже, Кларк беше достатъчно съобразителен, та да не позволи сарказмът му да изригне. Години му трябваша, за да спечели доверието на Ръдин, и нямаше да провали всичко само заради някакво моментно лично удовлетворение. Вместо това кимна и запита:

– Какво те тревожи?

Ръдин се намести в стола си.

– Не искам Управлението отново да се поеме от вътрешен човек, когато Стансфийлд умре. Твоята комисия не трябваше изобщо да го одобрява за този пост. – Лицето на Ръдин се изкриви от отвращение, когато заговори за Томас Стансфийлд. – Трябва ни някой, който да почисти това място.

– Съгласен съм – каза Кларк, макар че не беше. Хрумна му да напосочи на Ръдин, че Стансфийлд беше одобрен от комисията, когато в нея имаха мнозинство демократите, но реши, че е по-добре да не го дразни.

– Президентът е направо влюбен в проклетата Айрини Кенеди и знам, че копелето Стансфийлд ще я препоръча за наследник на поста. – Ръдин поклати глава. Сбръчканото му лице почервения от яд. – А щом веднъж я номинират за поста, това ще е краят. Пресата, всички от моята партия и – Ръдин посочи с костеливия си показалец Кларк – дори ти ще приемеш идеята жена да стане директор на Централното разузнавателно управление. – Сетне добави: – Не че имам нещо против жена да е шеф на разузнаването, но не и протеже на Стансфийлд! Трябва да направим нещо, за да не допуснем това да се случи. Трябва да действваме, преди топката да се окаже в полето на президента. Инак с нас е свършено.

Кларк кимна, сякаш старецът беше изрекъл безценна мъдрост. Толкова лесно беше да се преструва пред него.

– Държа под око Кенеди и според мен тя ще се саморазруши, преди да се стигне дотам.

Ръдин изгледа изненадано едрият мъж.

– Каква информация имаш, дето аз не я знам?

По лицето на Кларк се разля самодоволна усмивка. Той вдигна чашата си.

– Ако се държиш добре, Ал, някой ден може и да я споделя с теб.

Ръдин се вбеси на себе си, че зададе такъв въпрос. От опит знаеше, че Кларк обича да държи под контрол хората, без значение дали са приятели, или врагове.

Старият конгресмен от Кънектикът се почеса по носа.

– За какъв тип информация говорим? Лична или професионална? – попита.

Кларк отново се усмихна.

– Мисля, че е по-скоро професионална.

Ръдин се намръщи. Мразеше да моли за подробности. Освен това отдавна беше разбрал, че Кларк щеше да му каже само когато той пожелаеше. Подпитването нямаше да свърши работа.

- Предполагам, ще ми кажеш, когато му дойде времето.
Кларк кимна и отпи от чашата.
- Ще те държа в течение, Албърт.

4.

Мич Рап довърши и последните детайли от грима си. Беше боядисал черната си коса и вежди в светлокестеняв цвят. С помощта на специални контактни лещи тъмнокафявите му очи станаха сини. Гримът направи мургавата му кожа по-светла. Рап погледна черния костюм и дългото черно кожено палто на леглото. После провери екипировката за последен път. Коженото палто имаше скрити джобове, които бяха пълни с нещата от списъка на Рап. Близо до долния му ръб бяха скрити три паспорта и десет хиляди долара в брой в различни европейски валути. Единият паспорт беше американски. В него беше залепена истинска фотография на Рап под друго име. Печатите показваха, че е влязъл в Германия през Дрезден. Вторият паспорт беше френски. В него Рап беше с брадичка-подкова и къса коса. Третият беше египетски и беше без фотография. Към всеки от паспортите имаше по една кредитна карта. Те бяха пътят му за бягство от Германия, ако нещо се объркаше. Никой в Ленгли не знаеше за тях. Ако операцията се провалеше, Рап искаше да изчезне.

Той беше запомнил повечето от главните пътища и железопътни линии, които можеха да го изведат от района. За всеки случай носеше и малък джипиес. В десния ръкав на самото му беше скрит боен нож с матово черно острие. Четири резервни пълнителя с деветмилиметрови патрони бяха пъхнати на различни места. На гърба на самото беше прикрепен най-новият модел портативна закодирана радиостанция „Моторола Сейбър“. Носенето на слушалките с микрофона в градска среда прекалено биеше на очи и затова Рап беше разработил своя система. В плата на самото, между нишките, бяха втъкани тънки жици. Те свързваха малка слушалка от лявата страна на яката с микрофон в ревера и устройство за контрол на звука и честотата в ръкавите. Самото криеше и други изненади. Тежеше общо десет килограма.

Сегашните му документи бяха в левия джоб. Тази вечер Рап щеше да бъде Карл Шнел от Бундескриминалант, или Бюрото за криминално разследване, германския аналог на ФБР. С помощта на тези документи щеше да мине безпрепятствено покрай охраната и да влезе в къщата.

Рап закопча кожения раменен кобур върху ризата си. Пъхна в него деветмилиметровия „Глок“ със заличен сериен номер. Два допълнителни пълнителя бяха сложени в джобчетата на кобура. Всеки пълнител

съдържаше петнайсет патрона и заедно с другите четири в коженото палто Рап разполагаше с достатъчно боеприпаси да води малка война. Всичко това обаче беше в случай на усложнения. По план трябваше да стреля само веднъж.

Сложи си износени черни кожени ръкавици и взе от леглото дългия и гладък „Люгер МК II“ със заглушител. Пистолетът стреляше с куршуми 22-ри калибър и беше напълно безшумен. Единственият му недостатък беше дължината – трийсет и три сантиметра. Рап пхна пистолета в специално ушит джоб на якето. После си облече сакото и палтото, след което сложи на главата си черна филцова шапка с периферия.

Когато влезе в съседната стая, семейство Хофман почистваха хижата от следите на тяхното присъствие. Забърсваха местата, по които можеше да са останали отпечатащи. Рап вече беше извършил тази процедура в своята стая.

– Имаш ли бронезилетка? – обърна се Том към Рап.

Рап поклати глава. Този въпрос го озадачи.

– Хайде, да тръгваме – подкани ги той.

Взе спортната си чанта и излезе в тъмното. Поправи периферията на шапката си. Загледа се в нощното небе и отправи молитва това да е последната му акция. Ала колкото и да го искаше, нещо му подсказваше, че желанието му няма да се сбъдне.

Няколко секунди по-късно от хижата излязоха Хофманови и тримата се качиха в червеникавокафявото „Ауди“. Цялото проследяващо и комуникационно оборудване беше прибрано в багажника на колата. Караше Том Хофман, а Джейн седеше до него. Мич Рап пътуваше на задната седалка. Аудито плавно се понесе по неравния черен път. В гората беше тъмно като в рог. Макар че фаровете на колата бяха включени, Рап не можеше да види нищо на повече от пет метра.

Когато излязоха на пътя с настилка, Рап преглътна тежко. Представлението беше започнало. Щяха да стигнат предната порта на имение-то само след няколко минути. Съмненията му за мисията не бяха изчезнали. Том Хофман поправи с ръка слушалката в дясното си ухо. Той беше свързан с апаратурата в багажника и с нейна помощ подслушваше местните полицейски честоти. Хофман трябваше да остане в колата, а Рап и Джейн да влязат в къщата. Трябваше някой от двамата да иде с Рап. Хофманови говореха перфектно немски за разлика от него. Другата причина да го придружава съпругата на Том беше, че една жена ще събуди по-малко подозрение у Хагенмилер и неговата охрана. Том Хофман се беше възпротивил на тази част от плана. Искаше той да влезе с

Рап.

Рап се учуди как бурно реагира мъжът. Том няколко пъти повтори, че ще се чувства по-добре, ако той придружи Рап. Когато Рап го попита защо, Хофман не изтъкна разумен аргумент. Рап отново усети, че нещо не е както трябва. Мисията беше негова и на най-голяма опасност беше изложен той. Каза на двамата, че е упълномощен да прекрати операцията във всеки един момент и ако те не се съгласят с неговия план, ще постъпи точно така. Рап знаеше, че Хофманови няма да получат втората половина от парите, докато не изпълнят мисията докрай. Щеше му се да види колко много искат парите. Разбра го, когато и двамата прекратиха спора, сякаш от самото начало им е било все едно.

Отпред се показва добре осветената къщичка на пазача при портата. Том намали скоростта. Рап погледна часовника си. Беше 10.09 часът. Графът щеше да се изненада. Хагенмилер определено щеше да се придържа към графика. Той нямаше да очаква в имението му да се появи полиция, и то толкова рано, а поне часа-два след разбиването на склада и кражбата.

Седанът се отклони от пътя и спря до високата желязна порта. Едър мъж в тъмен костюм и с папка в ръка се показа от къщичката и се доближи до колата отлясно. Рап вече се беше наклонил наляво, за да не може да го заснеме охранителната камера, монтирана над вратата на къщичката. Нахлупи и шапката пред очите си, за да не види добре пазачът лицето му. Веднага огледа и прецени арсенала на мъжа. Забеляза издуптината на дясното му бедро. Радиостанция или пистолет? Реши, че е по-скоро пистолет.

Джейн Хофман беше свалила стъклото и показваше подправената карта на служител на федералното бюро за криминално разследване. Когато видя значката, пазачът се закова на място. В Германия, родината на Гестапо, Бюрото за криминално разследване караше хората да застават нашрек. Рап разчиташе на това, за да влязат и излязат, без да им задават много въпроси. Джейн Хофман заговори с твърд тон. Мъжът кимна и каза, че първо ще трябва да се обади в къщата. Тя поклати глава и му отвърна, че не искат идването им да се разгласява. Всичко беше репетирано и сега вървеше по план. Пазачът любезно й обясни, че хер Хагенмилер в момента дава прием и че ще трябва все пак да се обади в къщата, преди да ги пусне.

Тя се съгласи, но при условие, че първо ги пусне и тогава се обади. За щастие пазачът кимна и се върна в своята каменна къщичка. Огромната порта от ковано желязо се плъзна настрани и седанът влезе в

имението. Докато се отдалечаваха от портата, Рап не свали очи от паза-ча. Той вече говореше по телефона.

– Газ! Колкото по-скоро стигнем, толкова по-добре.

Аудито ускори ход. Алеята завиваше плавно. Когато бяха на втория завой, се показа бялата каменна фасада на къщата, осветена от ярки светлини. Рап се беше хванал с ръце за предната седалка и се взираше през стъклото. Мястото му напомняше някои от имененията, построени в Нюпорт, Роуд Айлънд, в началото на двайсети век.

Том Хофман забави скоростта и колата спря точно пред двата каменни льва, където бе застанал икономът. Рап излезе откъм страната на шофьора и погледна огромния мраморен фонтан със статуя на Посейдон, от чийто тризъбец излизаха струите вода. Колко подходящо, помисли си той. Бащата на Орион. Огледа се вляво, където бяха паркирани няколко лимузини. Шофьорите стояха край тях и си говореха. Зад лимузините имаше около дузина спортни коли и луксозни седани. Рап предположи, че са на по-нископоставените гости. После насочи вниманието си към къщата. Джейн Хофман разговаряше с иконома и му показваше удостоверението си за самоличност. Рап се премести зад колата, като оглеждаше прозорците. Вдясно се намираще балната зала. През трите големи прозореца Рап забеляза мъже в смокинги и жени в официални рокли, които отпиваха от чашите си, говореха или пушеха. Улови мелодията на струнен квартет. Не можа да не отбележи в ума си, че това парти ще бъде незабравимо за тях.

Рап пхна картата си от БКР под носа на иконома и махна на Джейн да го последва. Икономът отчаяно запротестира. Рап тръгна нагоре по стълбите. Не можа да разбере всичко от думите му, но имаше някаква реплика да използват друг вход. Рап не му обърна внимание. Насочи се към терасата с фонтани от двете страни. Джейн Хофман го настигна. Икономът се затича пред тях. Когато стигнаха големите дървени врати на главния вход, той ги спря, разперил ръце като регулировчик. Рап вече го беше огледал за оръжие. Нямаше смисъл да го убива, човекът не беше направил нищо лошо. Ако се наложеше, един бърз удар по брадичката лесно щеше да извади прислужника от строя.

Икономът започна да умолява Джейн Хофман да почака в кабинета хер Хагенмилер. Тя се съгласи, но го предупреди, че няма да чакат повече от минута и нито секунда повече. Ако хер Хагенмилер не дойде, ще отидат да го разпитват направо пред гостите. Портиерът кимна. Разбираха, че той би дал всичко само да не нахлуват двама агенти от БКР на частното парти на шефа му.

Вратите се отвориха и те влязоха в просторното фоайе на сградата с площ 1 750 квадратни метра. Точно пред тях започваше мраморно стълбище със сърцевидна форма, което водеше към втория етаж. Отдясно имаше две масивни дъбови врати, като пред тях стоеше един също толкова масивен човек. Рап огледа от главата до петите бодигарда. Щеше да му е нужен повече от един удар в брадичката, за да го извади от строя. Той беше забелязал горилите още на фотографиите от наблюдението. Хагенмилер не беше от най-умните, но и не беше пълен идиот. Знаеше как да си осигури добра охрана, докато търгува с несигурни партньори от рода на Саддам Хюсеин.

Портиерът ги упъти с жест наляво, към друг голям френски прозорец. Рап знаеше от плана на етажa, че води към кабинета. Когато влязоха, портиерът ги помоли да почакаат и затвори. Рап хвърли поглед към Джейн и се зае да оглежда помещението. Приличаше повече на библиотека, отколкото на кабинет. Спираловидна стълба в срещуположния ъгъл водеше към балкон, който се простираше по трите стени. Стари книги с кожени подвързии изпълваха рафтовете на горното ниво, а и долу книгите не бяха малко. Маслени картини с красиво изработени рамки, някои на височина колкото Рап, а други – колкото човешка длан, покриваха буквално всяко място по стените, незаето от книжните рафтове. В камината гореше огън. Рап не беше експерт, но колекцията от картини сигурно струваше милиони. Огледа мебелировката и килимите. Всичко в стаята, с изключение на няколко лампи, изглеждаше поне на сто години.

„Страхотно – помисли си Рап. – Този се е родил в клуба на щастливците, пилее наследството си, а после, вместо да продаде на търг част от ценното си имущество, продава забранена технология на побъркан психопат-садист, който би дал всичко, за да може да пусне ядрена бомба върху Ню Йорк. Този негодник заслужава да умре.“

Погледна часовника си. Бяха минали две минути и три секунди, откакто влязоха през портата на имението. Погледна към единия от двата големи прозореца, обърнати към алеята. Том Хофман стоеше до аудито, двигателят работеше. Помаха на Рап, той му отвърна със същото.

Рап отново провери часовника си. Стояха в кабинета вече трийсет и осем секунди. Беше определил крайно време две минути. След това щеше да иде и да намери графа. Нямахме смисъл да го оставя да се обади по телефона и да се опита да разбере какво става. Отиде в другия край на стаята и погледна през малкия процепа между двете крила на вратата. Отначало не видя много. После разбра защо. Набитият бодигард беше

застанал точно отпред.

Рап отстъпи намръщен. Опита се да измисли начин да се отърве от бодигарда, без да го убива. За да го просне в несвяст, трябваше да се приближи до него. А и с такъв дебел врат като неговия нямаше да пострада много, само щеше да се ядоса. Последното, което Мич искаше, бе да влиза в ръкопашна схватка.

Наближаваше третата минута, когато вратите на кабинета се отвори и влезе Хайнрих Хагенмилер Пети с чаша шампанско в ръка. Очевидно никой не си беше направил труда да каже на графа, че пушенето вече е демоде и проява на нелюбезност. Свали му ръчно ушития смокинг, ролекса, пригладената назад коса плюс пълната брадичка – и той няма да се различава много от който и да било терорист.

За голямо разочарование на Рап графът беше последван от втори човек. Беше със същия ръст и възраст като Хагенмилер и също беше облечен в смокинг. Бодигардът-канара също влезе. Портриерът затвори вратите След тях.

Като си даде вид на шокиран, графът попита защо БКР го посещава вкъщи. Джейн заразправя подготвената предварително фалшива версия на случилото се.

Не беше стигнала и до третото изречение, когато вторият човек пристъпи напред и съобщи заплашително, че е адвокат на графа и че иска да види удостоверението за самоличност на агентката от криминалната служба.

Рап внимателно следеше разговора, но погледът му не се отделяше от бодигарда. Мъжът стоеше отстрани със скръстени ръце като сфинкс. Хофман беше застанала между Рап и вратата. Точно срещу Рап стоеше графът, а от дясната му страна – адвокатът и бодигардът. Когато адвокатът пристъпи и поиска да се легитимират, Рап взе окончателно решение. Всяка пропусната секунда увеличаваше вероятността нещо да се обърка.

Докато плъзваше лявата си ръка в сакото, той хвърли поглед към Джейн, която вадеше фалшивото си удостоверение от БКР. Сграбчи люгера, извъртя се наляво, извади 22-калибровия пистолет със заглушител и изпъна ръка.

Графът не беше на повече от метър и половина от дулото. Рап натисна спусъка и куршумът излетя от дългата черна цев. Почти веднага между веждите на графа се появи малка червена точка. Рап не изчака жертвата да падне. Той премести пистолета в дясната си ръка, направи крачка напред и нанесе силен удар с крак по брадичката на адвоката. Мъжът политна назад и едва не събори бодигарда с тялото си. Рап

отстъпи крачка, за да увеличи дистанцията между себе си и набития мъж. Онзи вече пристъпваше към него и бъркаше за пистолета си.

– Halt!¹ – извика Рап.

Бодигардът не спря.

Имаше само част от секундата за размисъл. Стреля втори път – уцели бодигарда в китката и тежкия му пистолет падна на пода. Мъжът инстинктивно се сви от болка и стисна китката си. Рап скочи и го ритна в лицето. Ритникът изпрати сто и трийсет килограмовото тяло върху дървена масичка с порцеланова лампа върху нея. Лампата падна пода и се разби, а масичката стана на трески.

Рап избута Джейн от пътя си и се втурна към вратата. Тъкмо я отваряше, и в процепа се показа малката глава на портiera. Рап го грабна за вратовръзката и рязко го издърпа вътре. После леко го удари с дръжката на пистолета по слепоочието. Портiererът обърна очи и краката му се подкосиха. Рап отпусна хватката на гърлото му и го остави да се строполи на пода. После надникна в коридора, за да провери дали някой не е видял случилото се, и заключи вратата.

Прекоси стаята като робот. Първо трябваше да се заеме с бодигарда. Извади от джоба си три чифта пластмасови белезници и подаде единия на Джейн. Изведнъж замръзна на място.

Не можеше да повярва на очите си.

– Какво правиш, по дяволите? – пророни.

Още не беше изрекъл думите, когато Джейн Хофман изстреля по него първия откос с пистолета си „Хеклер и Кох Р7“ със заглушител. Деветмилиметровият куршум парабелум улучи в гърдите Рап и почти го събори. Вторият го запрати върху тялото на бодигарда. В дробовете му не беше останал въздух, когато падна на пода по гръб. При падането главата му се удари о дървената стълбичка, подпряна на библиотеката. Той загуби съзнание.

Сърцето на Джейн Хофман биеше лудо. Ръцете ѝ трепереха. На нейното място сега трябваше да бъде съпругът ѝ, а тя трябваше да чака отвън до колата. С облечената в ръкавица ръка грабна пистолета на Рап от пода и стреля два пъти в гърдите на бодигарда. После хвърли пистолета върху тялото на Рап и сложи своето оръжие в ръката на бодигарда. Извади малка кутийка с барут от джоба си и леко поръси с нея ръката му така, че да изглежда, сякаш той е стрелял с нейния пистолет. Изправи се и отстъпи. Търсеше нещо. Откри го на пода до десния си крак:

1. Стой! (нем.) – Б.пр.

пистолета на бодигарда, също „Хеклер и Кох“. Взе го и го сложи в кобура си.

С облекчение се затича към вратата, отключи я и излезе в коридора. Бързо стигна до външната врата. Откъм балната зала се носеше весела глъч. Джейн Хофман излезе от сградата и изтича надолу по стълбите. Съпругът ѝ я чакаше, нервно стиснал волана. Щом тя се хвърли на седалката до него, той натисна педала на газта и аудито се понесе напред.

5.

Човекът стоеше в края на гората – на не повече от стотина метра от мястото, където предната нощ беше стоял Рап. Оттук той ясно виждаше предната част на имението. С лявата си ръка придържаше слушалката в ухото си, а в дясната държеше бинокъл. От слушалката към яката на тъмнокафявото яке се спускаше навитата жица на закодираната радиостанция „Моторола Сейбър“. Той с голям интерес слушаше ставащото в къщата. Екшънът вече беше започнал. Чу изненадания глас на Рап при неочаквания за него обрат. Сега чакаше жената да излезе от имението. Ако не се измъкнеше, добре, но да я изпуска да избяга ранена, беше неприемливо. Никой не трябваше да остава жив. Заповедта беше ясна.

Трябваше всичко да изглежда така, сякаш Рап е бил убит от бодигарда. Първо умира Хагенмилер, после – Рап. Ако Дженсън успеят да нагласят нещата да изглеждат убедително, ще останат живи. Ако са объркали и най-малкото нещо, ще бъдат премахнати. Затова беше тук – да следи и да коригира, ако се наложи, ситуацията.

Брадятият мъж сред дърветата беше бивш служител на ЦРУ. Малчината негови близки приятели го наричаха Професора. Истинското му име беше Питър Камерън. На пръв поглед никой не би казал, че се занимава с подобни неща. В края на четирийсетте си години и с тегло петнайсетина килограма над нормата той не би издържал физическа схватка с противник. Но физическите сблъсъци не бяха в стила му. Камерън ръководеше нещата от дискретно разстояние и ако се налагаше, той се намесваше винаги с десния показалец на спусъка, а не с юмруци. Беше професионален стрелец и смяташе, че най-лесно човек може да бъде убит с куршум. По-често обаче наблюдаваше в сянка и действаше зад сцената. Камерън определяше убийците и всеки път се наслаждаваше на тръпката да отиде на мястото и да гледа как всичко става пред очите му. Беше много по-интересно, отколкото да седи зад бюро в Ленгли и да получава инструкции по телефона. Камерън искаше да проследява отблизо всеки детайл, което не можеше да направи от другата страна на Атлантика. Тази мисия беше много важна.

Камерън беше чувал слухове за мъжа с прякор Железния. Ако разказваното за него беше само наполовина истина, Мич Рап беше удивителна личност. Камерън се възхищаваше на неговите умения и воля. По свой егоистичен начин той се вълнуваше, че отговаря за ликвидирането

на някой толкова силен като Рап. Изпитваше и известна вина, че ще убие толкова предан на Управлението служител, но като много други, и Рап беше само пионка, второстепенен пехотинец, който в крайна сметка беше заменим. Историята изобилстваше с такива като него и в интерес на истината поради тази причина Камерън беше напуснал Ленгли. Попадна на верния път благодарение на човек, който истински ценеше таланта му, който искаше да го възнагради за годините упорита работа.

Камерън се напрегна, когато вратата на имението се отвори. Вдигна бинокъла пред очите си и го настрои. Въздъхна от облекчение, когато видя как Бет Дженсън излезе от сградата, изтича по стълбите надолу и влезе в колата. Когато аудито потегли с пълна газ, Камерън огледа вратата да не би някой да я е проследил. Колата се насочи към изхода. Щом наближи портата, шофьорът натисна клаксона и пусна фаровете. Преди колата да спре напълно, портата се отвори. Аудито излезе на пътя. Камерън кимна одобрително и отново насочи поглед към сградата. Наблюдава я няколко минути, като търсеше признаци, че убийците са били чути или видени. Такива нямаше.

Доволен от резултатите, Камерън пхна бинокъла в джоба си и си запроправя път между клоните и храстите. Няколко секунди по-късно излезе на една от пътеките и тръгна към черния път. За разлика от предната нощ, сега той беше единственият в гората.

На косъм беше. Замалко да се провали. Егоизмът и самоувереността надвиха и той реши да издебне Рап. Уменията му в гората бяха аматьорски в сравнение с рутината, която Рап притежаваше. Дори не можа да се доближи до него. Беше го следвал с очила за нощно виждане, но тъкмо когато започна да скъсява дистанцията, Железния спря и изчезна сред дърветата. Камерън стоя замръзнал на място повече от двамайсет минути от страх, че Рап ще го нападне в гръб. За първи път от години насам усети паниката да го сграбчва за гърлото.

На Камерън му се искаше да застане срещу Рап в градска среда. Беше убеден, че щеше да има предимство пред противника по оживените улици на Вашингтон, по които се беше упражнявал в шпионския занаят. Щеше да е истинско удоволствие да дебне и преследва Рап във Вашингтон. Камерън се усмихна и поклати глава – доволен, че мисията завърши с успех, и малко разочарован, че никога повече няма да усети тръпката от хайката за Железния.

Щом стигна до черния път, Камерън сви от пътеката и отиде при превозното си средство. Под камуфлажна мрежа беше скрит мотоциклет БМВ К 1200 ЛТ. Камерън сгъна мрежата и я прибра в багажника на

мотоциклета. После изкара машината на пътеката, сложи си каска и стартира двигателя. Мощният фар освети пътеката пред него. Мотоциклетът ревна, той се метна на него и включи на скорост. Подкара към черния път и се насочи към хижата – в противоположна посока на тази, в която в момента се движеха семейство Дженсън. Ако всичко минеше по план, щеше да ги види на самолетната писта след двайсет минути. Мисията беше успешна.

Клепачите му потрепераха и се отвориха. Опита да фокусира замъгленото си зрение. Сетивата му бавно се пробуждаха. Едно по едно. Първо се върна обонянието му. Мирисът на изгорял барут изпълни ноздрите му. После дойде шум, подобен на тупкане. Не можеше да определи откъде. Стонът, който издаде, премина в ръмжене. Рап опита да помръдне, но болката беше нетърпима – и в главата, и в гърдите.

Легнал по гръб, той се загледа в тавана и пробва да установи къде се намира и какво се е случило с него. Остротата на зрението му се върна и тогава си спомни. Първата му реакция беше да се опита да седне. Успя да повдигне главата си от пода, но остра болка прониза гърдите му и той се отказа. Погледна отново към тавана и опипа с ръка гърдите си под тежкото кожено палто. Извади ръката в ръкавица и я огледа. Кожата беше суха – нямаше кръв. Насили се да превъзмогне болката и се обърна на лявата си страна. После се подпря на коляно и огледа стаята.

„Проклета кучка“, промърмори. Главата му тежеше, но спомените му започнаха да се прожектират в съзнанието му. Прокара пръсти по палтото и напипа двата сплескани куршума, от които го беше предпазил кевларът. Припомни си как го попитаха дали носи защитна жилетка. Тогава му се стори необичаен начинът, по който зададоха въпроса. Сега вече знаеше защо. „Слава Богу, поне не стреля в главата ми“, каза си тъжно.

Беше пуснал хронометъра на часовника си, когато влязоха в имението. Сега го погледна, за да види колко време е минало оттогава. Не му се вярваше, че е бил в безсъзнание почти четири минути. Обзе го нова тревога, когато видя другите тела. Понечи да стане. Трябваше да се подпре с ръка на бюрото, за да не падне. Когато се изправи и запази равновесие, опипа с ръка тила си. Кожената ръкавица се обагри с кръв. На пода, където беше лежал, също имаше петно от кръв с размер на поднос. Рап изруга и се огледа. Ако ситуацията не се влошеше повече, трябваше да почисти кръвта. Да я остави по пода, беше по-лошо от хиляди

отпечатъци от пръсти. Разбираше, че трябва да изчезне, и то веднага. Имаше много въпроси без отговори, но те щяха да почакаат. Сега на преден план беше оцеляването.

Той пренебрегна пронизващата гърдите болка и неприятното пулсиране на тила, коленичи и прибра люгера си. Тогава забеляза, че бодигардът е застрелян. Огледа кабинета за други доказателства, които биха могли да го уличат в съпричастие към смъртта на Хагенмилер. Провери адвоката и портиера и с облекчение установи, че дишат. Приблужи се до вратата, заключи я и отиде при прозореца, за да провери пътя отвън. Както очакваше, аудито го нямаше. Опрял гърба си в стената, Рап започна да обмисля план. Трябваше да се отърве от кръвта. Ако само я забършеше, нямаше да си помогне много. Погледът му се спря върху запалената камина. Обходи с очи ценните произведения на изкуството, които изпълваха помещението. Не искаше да постъпва така, но нямаше избор. Припомни си плана на етажa и погледна към другата врата на кабинета. Тя водеше до игралната зала и през още една врата – до солариума. Оттам можеше да се измъкне до мястото, близо до което бяха паркирани колите. Решението беше взето за част от секундата.

Рап прекоси стаята и се доближи до колекция кристални бутилки, поставени на поднос от чисто сребро. Отвори една и помириса съдържанието. Удари го силната миризма на коняк. Отпи голяма глътка и отиде при петното от кръв, образувало се около телата на Хагенмилер и на бодигарда. Разля течността от бутилките по килима, по пердетата и по всички леснозапалими материи. Изтича при камината, взе една подпалка и я пхна в пламъците. Секунди по-късно брезовата клонка се запали. Рап мина с факлата по стаята, като запали всичко, което беше напоено с алкохол. После хвърли клечката в ъгъла.

Сграбчи портиера за яката на ризата и го помъкна към вратата за игралната зала. Сетне извлече и адвоката, който започваше да идва на себе си. Пламъците плъзнаха по стените, температурата в помещението растеше. Рап бързо изтегли двете тела в игралната зала. Спря само за малко, за да си поеме дъх. Тревожеше се, че има счупено ребро. Каза си, че в момента не може да направи нищо, и заключи вратата на кабинета. Преди това хвърли последен поглед – пожарът бързо се разрастваше. Затича се из дългата игрална зала, мина покрай билиардни маси, препарирани глави на екзотични животни, рицарски доспехи и накрая покрай един дървен бар.

Спря пред следващата врата, послуша се, сетне я отвори и провери коридора. Отдясно чу гласове, идващи от кухнята и главния коридор.

Пристъпи в коридора, затвори след себе си и се вмъкна в солариума през отворените стъклени врати.

Солариумът беше пристройка, залепена към основната сграда преди трийсет години. Трите външни стени бяха украсени със стъклена мозайка, която стигаше на височина около четири и половина метра от пода до тавана. Различни растения и лека мебел бяха подредени така, че да създават у посетителите впечатление за градинска атмосфера. Помещението беше обляно от ярка светлина.

Рап бързо изгаси лампите и отново провери коридора, водещ към кухнята. Все още нямаше признаци, че са открили пожара. Прекоси солариума, като се привеждаше зад растенията. Когато стигна до външната врата, надникна към редиците лимузини. Шофьорите стояха наоколо, като пушеха и играеха карти. Трябваше да мине незабелязано покрай тях, за да стигне до другите коли. Надяваше се прислужникът да е оставил ключовете на стартера.

Виковете дойдоха първо откъм кухнята, след това почти едновременно шофьорите на лимузините разбраха, че е станало нещо. Те се насочиха към главния вход, за да разберат какво. Рап изскочи от солариума и се затича из вътрешния двор. При всяко вдишване го пронизваше непоносима болка в гърдите. Слезе по стълбите и изскочи на алеята, стрелна се надясно и префуча покрай лимузините. Първата кола, която подмина, беше „Ягуар“. Не я провери за ключове. Трябваше му нещо, с което по-лесно да се слее с местната среда, може би нещо, произведено в Германия. Следващата беше червен „Мерцедес Бенц“, но също я подмина. Спря се на третата – черен „Мерцедес“ купе. Въздъхна от облекчение, щом отвори вратата и видя ключовете да висят на стартера.

Колата запали. Резервоарът беше почти пълен. Имаше късмет. Превключи на първа скорост, но вместо да излезе на пътя, се насочи към тревата. Премина по страничната алея към задната част на къщата. Погледна надясно, за да провери дали някой не го е забелязал. Изглежда, вниманието на всички беше привлечено от пожара. Мощните фарове осветяваха пътя на спортната кола и тя стремително се носеше по алеята. Рап боравеше малко нервно със съединителя и гумите от време на време буксуваха по мократа от росата трева.

Рап не тръгваше в акция без план за оттегляне, включително и в този случай. В мига, в който пристигна тук, започна да запаметява маршрутите за бягство. Знаеше накъде водят отбивките, къде се намират най-близките гари и летища – всичко, което можеше да му помогне да се измъкне възможно най-бързо, ако нещата се объркат. А тази вечер нещо

се беше объркало страшно много. Не искаше дори да си помисля как е влязъл в капана. Удари с юмрук по кормилото и се прокле, че не е забелязал признаците за тревога, които сега бяха очевидни.

Зави по една от пътеките, които прекосяваха голямата градина в задния двор. Знаеше, че охранителните камери на покрива записват движенията му, но прогони страха. Всички щяха да бъдат заети с пожара доста дълго. Стигна до края на градината и колата набра скорост по твърдата настилка на една алея за яздене. Превключи на трета, после на четвърта скорост. Докато летеше със сто километра в час, провери километража и разстоянието, което му оставаше до първия завой.

Насочи се към малък мост над една тясна река, която отделяше поддържаната трева на имението от гората. След секунди колата прелетя по дървеното мостче, страничните огледала минаха на сантиметри от парапетите. Рап намали скоростта и се огледа за завоя, който според спътниковите фотографии трябваше да се пада отдясно. Едва зърна разклона и вече се изкачваше по малък хълм към гората.

До първия път с настилка оставаха към два километра. Рап намали газта, като си каза, че двайсет или трийсет секунди преднина ще се стопят бързо, ако се удари в някое дърво. Докато колата стремително се движеше по виещия се неравен път, Рап започна да обмисля вариантите. Дания беше на сто и шейсет километра на север, а Холандия – на същото разстояние на запад. Не гореше от желание да ходи в друга държава. Езикът и културата на северните народи не му бяха достатъчно познати, както на южните. Другият вариант беше Италия. В Милано имаше човек, който някога му беше скъп. Кенеди знаеше за нея. Знаеше за нея само, че е бивша, а може би и настояща агентка на МОСАД. Хората от този бранш никога не скъсваха напълно с професията си. Разузнавателните служби имаха начини да те принудят да работиш за тях, независимо дали го искаш, или не. Но Рап можеше да ѝ се довери. Имаха връзка, силна от всякакви клетви към страни и организации. Те бяха еднакви по характер. Не можеше обаче да отиде при нея. Не и сега, когато Анна бе влязла в живота му. Ако отидеше в Милано, щеше накрая да се озове в леглото ѝ. Милано ставаше само в краен случай.

Най-добре беше да ида във Франция. Имаше депозити в сейфове в Париж, Марсилия и Лион. Сейфове, за които никой от Управлението не знаеше. Във Франция имаше приятели, с които се беше запознал чрез консултантския си бизнес и докато участваше в състезанията по триатлон. Хора, на които можеше да се довери в един живот, който беше пазил в тайна от господарите си. Дори Кенеди не знаеше за предпазните

мерки, които беше взел.

Превключи на втора и взе остър завой. Пътят продължаваше наляво и се виеше навътре в гората. Докато планираше бъдещите си действия, се замисли за Айрини Кенеди. Какво имаше в гласа ѝ, когато говориха за последно? Дали не беше вина, че го изпраща на сигурна смърт? Поклати глава. Това беше невъзможно. Бяха като едно семейство. Кенеди нямаше да го предаде никога. Беше някой друг, но кой? Много малко хора знаеха за Екип „Орион“, а още по-малко – за неговата мисия.

Колата стигна черната асфалтова настилка. Рап се поколеба само секунда и се насочи към ХанOVER, далеч от Хамбург. Автомагистрала Е 4 се намираше само на около пет километра оттук. Веднъж да стъпеше на нея, щеше да стигне до града за по-малко от четирийсет минути. Оттам още час го делеше от Франкфурт. Бушуващият в имението пожар щеше да създава на хората грижи още поне час, преди да открият, че една от колите липсва. Дори тогава може би нямаше да се сетят да го търсят. Едно беше сигурно – когато германската полиция открие, че убийците са влезли в имението, като са се представили за агенти на БКР, ще пусне такава мрежа, каквато страната не е виждала от времето, преди да падне Стената. Радиокомуникациите бяха много по-бързи от колите, което означаваше, че трябва да се раздели с превозното средство, преди да стигне Франкфурт.

Колата летеше с над сто и трийсет километра в час. Рап превъзможна болката в гърдите и пулсиращото главоболие, за да се съсредоточи върху проблема. Трябваше да изчезне. Да се махне от Германия и да открие кой, по дяволите, го е предал. Обзе го мисъл, която заплашваше да прерасне в паника. Той изруга и натисна газта до ламарината. Имаше проблем, с който трябваше да се оправя веднага. Претегли какви са рисковете, ако се обади от мобилния си телефон. Не, не ставаше, твърде опасно беше. Макар че мразеше забавянето, обаяждането трябваше да почака.

6.

Анна Райли отключи външната врата на малката си къща. Денят преваляше. Доволна беше, че е излязла от града след поредната еднообразна седмица ходене след президента. Когато започна работа като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом, тя не си представяше с колко много тичане е свързан този пост. Влезе в антрето и сложи черната си чанта на тоалетката вдясно. Прибра палтото си в дрешника. Забеляза едно от палтата на Мич, окачено на парапета, и също го прибра.

Райли се усмихна на себе си, докато се качваше по стълбите. Мич Рап беше живял сам твърде дълго. В спалнята тя пусна пътната си чанта на пода и разкопча синята си блуза. Отиде до френските прозорци, които гледаха към залива Чезапийк, и въздъхна. Никога нямаше да ѝ омръзне тази гледка. Обожаваше къщата – тя говореше много за мъжа, в когото беше влюбена. Мъжът, с който искаше да прекара остатъка от живота си. Съблече се и свали сутиена с надеждата, че няма да ѝ се наложи да го слага чак до понеделник сутринта. Загледа се в залива, наслаждавайки се на последните лъчи, отразени във водата. После се погледна в огледалото на гардероба. На трийсет тялото ѝ беше дори по-красиво, отколкото, когато беше играла волейбол в Мичиганския университет. Знаеше, че до голяма степен това се дължи на диетата, изключваща мазнините, и на упражненията, които правеше три-четири пъти седмично. Но най-голяма роля имаха гените на майка ѝ. Имаше и още нещо, което беше добавило допълнителен тонус през летните месеци. Райли сви дясната си ръка и се усмихна пред вида на бицепса. После прокара длан по твърдото като камък бедро. Като част от новото ѝ решение да се наслаждава повече на живота през юни си беше купила водни ски. Родом от Чикаго, тя прекарваше летата си на езерото Лейк Пойгън в Уискънсин и караше водни ски от шестгодишна. Мич и Анна бяха изживели три вълшебни месеца, браздейки гладката водна повърхност на залива рано сутрин и късно вечер. Тя не познаваше друг вид физически упражнения, които до такава степен да изтощят тялото и в същото време да пробудят съзнанието.

Анна сложи ръце на кръста си и се опита да издуе корема си, доколкото позволяваше фината ѝ конструкция. Усмихна се, когато си представи как ще изглежда бременна. Любимият ѝ човек щеше да се върне скоро и Анна му се обаждаше всеки ден, за да го чуе. Мич

многократно ѝ беше шепнал в ухото, че иска да имат дете, а тя винаги беше отвърщала, че първо трябва да се оженят и тогава да мислят за бебе.

Райли навлече изтъркани дънки, кафяви кожени обувки и една от износените ватирани блузи на Мич. Завърза кестенявата си коса на конска опашка и слезе долу. Мич беше преустроил първия етаж. На мястото на хола имаше широко пространство, простиращо се от кухнята през трапезарията до дневната. Райли отиде в кухнята, извади бира от хладилника и се сети, че е забравила книгата си горе. Изтича, взе книгата, върна се и излезе на терасата. Постоя за миг до парапета, загледана във водата, и отпи от студената бира.

Удобно се настани във фотьойла, кръстоса крака и отвори книгата. Един неин колега я убеди да се запише в читателски клуб, когато се премести във Вашингтон. Тогава си мислеше, че идеята не е лоша. Търсеше начини да възвърне поне част от нормалния си живот след трагичните събития в Белия дом, станали през първите ѝ дни на новата длъжност. Сега, след пет задания от клуба, мислеше, че не би издържала още една книга за жена-инвалид, чийто живот е нещастен, защото баща ѝ не ѝ е обръщал достатъчно внимание. Първия месец беше много интересно, втория – сравнително добре, третия – поносимо, четвъртият – почти поносимо, и петият щеше да ѝ е последният. Групата се срещаше в понеделник вечер и Райли нямаше достатъчно време да прочете работното копие. След голяма глътка бира тя отвори книгата.

Пет минути по-късно тя привърши първа глава и затвори книгата. Авторката просто беше описала по-образно как е гледала, докато баща ѝ е пребивал почти до смърт майка ѝ, когато тя е била само на шест години. Не и още една, каза си Райли. Стана от стола и реши, че ще пропусне срещата в понеделник вечер. Отново отиде в хола с бирата в ръка и сложи книгата на рафта. Плъзна поглед по редицата компактдискове и избра албум на Дейв Матюс. Реши да вземе друга книга. Мич четеше по една на седмица и беше събрал доста голяма колекция от художествена и нехудожествена литература. Само след няколко минути откри каквото търсеше. Най-новият роман на Нелсън де Мил беше сложен до предишните му творби. Пак изтича до хладилника за още една бира и се върна на верандата. Някой от героите-умници на Де Мил идеално би паснал на настроението ѝ.

Най-добре беше да не мисли за Мич в момента – къде е, какво прави. Беше ѝ обещал, че това е последният му ангажимент. Последната мисия и после ще заживеят нормален живот. Райли зарея поглед над

спокойните води на залива и се помоли за Мич. Да е добре и да се върне при нея с първите слънчеви лъчи на утрото. Отвори книгата и се зачете съсредоточено.

Знаците го накараха да промени плановете си. В този бизнес човек не успява, ако не поема рискове. Но номерът беше да знаеш докъде можеш да стигнеш. Ако подмине ХанOVER, няма връщане назад. Щеше да има едночасов интервал, по време на който ще бъде на магистралата и ще се движи с голяма скорост към Есен, където ще зареже колата. Ако се обадят по радиото на полицията, ще се окаже в капан. Отдясно се появи друг знак, който показваше, че разклонението за международното летище на ХанOVER е на един километър от него.

Рап беше свикнал да действа сам. Нямаше нужда да обсъжда плановете си с никого. Умът му пробяга през възможните решения, сякаш бе пилот, който премисля вариантите, когато двигателят на самолета се запали на сто километра от палубата на самолетносача. Нямаше причина да изпада в паника. Просто трябваше да реши проблема възможно най-бързо и ефективно. Погледна в огледалата за обратно виждане и включи мигача. Мерцедесът зави по разклонението и той нахлупи шапката си още по-надолу. Пътническите летища са фрашкани с охранителни камери и щом откриеха колата, записите щяха да бъдат изпратени на най-добрите експерти в борбата с тероризма в страната.

Дишането му се беше успокоило. Вече се бе убедил, че ребрата му са зле натъртени, но не и счупени. Ако имаше счупвания, дишането щеше да му причинява болка. Проследи знаците към закрития паркинг и спря пред зелената врата, за да си вземе талон за паркиране. Отдясно, под стълб с голяма халогенна лампа, Рап забеляза матовата издупина на наблюдателна точка. Под тъмния плексиглас бе монтирана камера, която записваше идването му. Свали стъклото и с облечена в ръкавица длан взе талона за паркинга. Когато бариерата се вдигна, той превключи на първа скорост и тръгна по спираловидната бетонна рампа. Мина първите две нива и спря на третото. Като караше бавно между редиците коли, внимателно се огледа за други камери. Слава богу, нямаше. Паркира колата между два мерцедеса и свали с няколко сантиметра стъклото откъм неговата страна. После остави ключовете на пода пред предната седалка, излезе и остави колата незаклучена. Ако има късмет, ще я откраднат, преди полицията да се добере до нея. Съмняваше се обаче, че ще стане така. Проследи знаците до терминала за пътници и нарочно се

прегърби и закуца. С нахлупена над очите шапка продължи да се оглежда за камери.

Когато влезе в терминала, веднага ги забеляза. Бяха поставени там, където обикновено им е мястото – високо над тълпите хора. За нещастие обаче тълпите ги нямаше, тъй като беше единайсет и петнайсет вечерта. Щом открият колата, скоро след това ще открият и физиономията му на записите от камерите. Затова и реши да ходи прегърбен, с накуцване. За по-сигурно обви с дясната ръка тялото си, а лявата остави да виси. С това целеше две неща: първо, да заблуди полицията за истинския си ръст и походка и, второ, да ги накара да си мислят, че е ранен. Може да загубят време и хора, докато го дирят из болниците.

Потърси знаци, които да упътват към мястото за багажа, и слезе с ескалатора на долния етаж. Само една от багажните ленти беше заобиколена от тълпи пътници, другите бяха празни. Приблужи се към работещата лента, помота се минута, сякаш търси някого, и се насочи към изхода за паркинга на такситата. Седем таксита бяха подредени в колона и когато Рап вдигна ръка, първото веднага се доближи до него. Той седна отзад и извади портфейла си. Бързо погледна към таблото на колата и разбра, че резервоарът е пълен. Попита на немски шофьора колко ще струва да го закара до Есен, около час и половина в едната посока. Шофьорът се усмихна при удалата му се възможност. Рап му плати и остави солиден бакшиш. Преди да прибере портфейла, извади от него малко допълнителни пари в брой. Когато се облегна назад, лявата му ръка се плъзна под сакото и напипа дръжката на деветмилиметровия „Глок“.

Колата излезе от паркинга и шофьорът каза по радиото на диспечера, че има клиент до Есен и ще се обади пак, след като изпълни поръчката. Когато излязоха от територията на летището и се качиха на магистралата, Рап се наведе напред, като премести пистолета в дясната ръка. Допря цевта до тила на шофьора и на немски му нареди да държи ръце на кормилото.

Шофьорът, висок и слаб мъж, който приближаваше четирийсетте, се вцепени от внезапния обрат, но продължи да държи волана с две ръце. Мъжът беше закоравял пушач. Рап го разбра по миризмата на дрехите и косата му.

– Ако направиш точно каквото ти кажа, няма да ти се случи нищо. Ако оплескаш нещата само веднъж, ще ти продупча главата с куршум и ще те захвърля в някоя канавка.

Рап не повиши тон, не знаеше точно на кои думи да наблегне на

немски, затова натисна по-силно дулото към главата на шофьора и го попита:

– Ясен ли съм?

Шофьорът бавно кимна.

– Добре – отвърна Рап. С лявата ръка той доближи парите, които беше извадил, до лицето му. – Вземи ги. Не отиваме в Есен. Ще ме закараш във Франкфурт.

След като взе парите, шофьорът на таксито отново кимна бавно и Рап отдръпна на сантиметър пистолета, като му позволи да изправи главата си. После провери документите на шофьора в жабката на колата. Казваше се Георг Херман.

– Много бавно караш, Георг. Дай газ и гледай пътя. – Рап погледна към скоростомера и продължи: – Друг път случвало ли ти се е такова нещо?

Шофьорът кимна и отвърна с пресъхнали устни.

Това бе добре. Мъжът бе прекосил пустинята и оцелял.

– Е, мога да ти обещаю едно. Ако правиш всичко както трябва, нищо няма да ти се случи. Ще слеза от таксито, ти ще спечелиш много пари, задето си ме закарал до Франкфурт. Ако опиташ нещо друго, си мъртъв. Такава е сделката. Никакви пазарлъци.

Георг ентусиазирано кимна, но очевидно беше изплашен. Рап си даваше сметка, че мъжът трябва да се успокои, за да не катастрофира.

– Защо не си запалиш цигара и не се отпуснеш? Имаме още много път.

Шофьорът нервно си запали. Сега идваше интересната част за Рап. Имаше на разположение малко повече от два часа, за да създаде добри взаимоотношения с този човек. Мич не обичаше да убива хора и щеше да направи всичко възможно, за да не очисти бедния шофьор. Георг не можеше да разкрие нищо на полицията, което да не могат да видят на видеозаписите от летището. Единствената причина да го убие беше евентуално да спечели още малко време, но Рап се надяваше да използва друг начин.

– Откъде си, Георг?

– От Хамбург.

– Какво те доведе в ХанOVER?

Все още малко изнервен, шофьорът отвърна припряно:

– Не харесвах Хамбург.

Разговорът стана по-оживен. Рап задаваше въпроси, шофьорът се поотпусна. Минаха покрай няколко полицейски патрулни коли,

паркирани встрани от магистралата. Всеки път Рап внимателно гледаше Георг, за да е сигурен, че няма да ги алармира. Шофьорът продължаваше да държи ръцете си на кормилото и гледаше право напред. Рап научи, че Георг е разведен и живее сам. Таксито е негово, обича да работи нощем. Така дните му са свободни и може да прави каквото си иска. Беше излекувал се алкохолик и се оправда, че така не виси вечер по баровете. Най-важното нещо, което Рап разбра, беше, че Георг Херман е бил съден за престъпление. Лежал две години в затвора за обир и не тащи особено закона. Когато чу тази новина, Рап вътрешно се зарадва. Не можеше да има по-голям късмет от този.

Беше почти два през нощта, когато Георг каза, че трябва да се свърже с диспечера. Беше обещал да се обади, след като закара клиента в Есен. Рап помисли минута.

– Трябва ли да се връщаш на летището, или си приключил за тази нощ? – попита.

– Приключвам, когато си поискам. Таксито си е мое.

Не би трябвало да съобщава тази информация толкова лесно, помисли си Рап.

– Необичайно ли е да приключиш по това време?

– Съвсем не. Ти беше последната ми поръчка за тази нощ.

Рап бързо премисли.

– Добре, обади се. Кажете им, че всичко е наред и че смяташ да си ходиш.

Георг набра номера. Рап се наведе напред, за да чуе разговора. Диспечерката звучеше уморена и безразлична. Разговорът продължи не повече от десет секунди. След като се сбогуваха, Рап взе телефона и го изключи. Взря се отблизо в Георг.

– Това обичайната диспечерка ли беше? – попита.

Без колебание мъжът кимна.

– Да. Работя с нея от пет години.

Рап отново се облегна в седалката и въздъхна от облекчение. На БКР тепърва й предстоеше да му хване дирите. И ако го откриеха, щяха да се опитат да се свържат с Георг по телефона. Рап хвърли поглед към картата.

– Георг, ходиш ли често в Южна Германия?

7.

Айрини Кенеди се събуди от странни звуци, които можеха да идват само от едно нещо – анимационен филм. Беше се превърнало в ритуал в събота сутрин. Младият Томас, или Томи, както го наричаха връстниците му, беше на шест години. Отминаха дните, когато той я викаше, щом се събудеше. Странно, но това ѝ липсваше. Идваше и се гушеше в нея. Тя предпочиташе да поспи още час, но понякога ѝ се искаше отново да стане от леглото, да го гали по гърба и да го целува, докато той се разсъни и отметне завивките. Беше ѝ казал, че вече е твърде голям за такива работи. Имаше независим характер, който определено беше наследил от майка си.

Тя седна в леглото и докосна с пети пода. Будилникът показваше 7.58 часа. Откакто се помнеше, спеше с памучен клин и каквато тениска ѝ попаднеше. Беше слаба, може би прекалено. Не беше нарочно, просто не обичаше да яде много.

В банята тя пусна водата и завърза правата си кестенява коса на конска опашка. След като търка и ми лицето си в продължение на три минути, изми зъбите си и отиде да намери Томи там, където си мислеше, че ще е. Седеше по пижама на метър и нещо от телевизора, напълно увлечен от сериала „Пауър Рейнджърс“, където героите рушаха сграда след сграда. Кенеди се доближи и го целуна по главата.

– Добро утро, скъпи.

Томи промърмори нещо, което майка му не можа да разбере, без да отдели очи от екрана. Кенеди се почеса по главата, взе празната купа и отиде в кухнята. По пътя грабна млякото и го прибра в хладилника. След като сложи купата и лъжицата на сина си в мивката, включи кафеварката и си взе един банан.

Наведе се над кухненския плот и мислите ѝ се върнаха към Рап. Анонимното обаждане до германските власти за товарния кораб беше направено по план. За всеки случай уведомиха и медиите. Така БКР нямаше да може да потули случая. Що се отнасяше до това – какво е станало с Хагенмилер, Кенеди беше в неведение. Центърът за борба с тероризма можеше да наблюдава събитията отдалеч и с помощта на Центъра за глобални операции нямаше нещо, което да не разбере в рамките на петнайсет минути. Проблемът в случая беше, че Кенеди трябваше да действа потайно. Не можеше да позволи дори и най-близките ѝ колеги

от службите за борба с тероризма да разберат, че Хагенмилер ще бъде премахнат.

Тя изяде банана и каза на Томи да изключи телевизора и да се облече. Детето неохотно се подчини и след петнайсет минути двамата бяха на външната врата. Кенеди с две чаши кафе и Томи с футболната топка и гумената играчка Годзила. Пред къщата ги чакаше тъмносин „Форд Краун Виктория“, а зад волана му седеше Хари Петерсън от Бюрото за охрана на ЦРУ. Айрини и Томи седнаха отзад. Кенеди подаде на Хари чашата с прясно кафе и колата потегли.

Кенеди не искаше да ѝ дават шофьор. Живееше на по-малко от десет минути път до Ленгли и първоначално го възприе като намеса в личния ѝ живот. За нейно нещастие обаче миналата пролет „Уошингтън Поуст“ беше излязъл със статия за нея, озаглавена „Най-могъщата жена в ЦРУ“. Кенеди не беше дала съгласие за интервю, а и самият президент беше настоял статията да не се публикува. Но от вестника не ги послушаха и я напечатаха. Най-малко искаше да попада в светлината на проекторите и хората, които преследва, да знаят нещо за нея.

Последиците от статията бяха предсказуеми. Заплахите започнаха да се сипят една след друга. Томас Стансфийлд взе решение. Заповяда да се монтира охранителна система около дома на Кенеди и ѝ даде шофьор. Охранителната система се наблюдаваше от ЦРУ и поне веднъж през нощта покрай къщата минаваше екип по сигурността на ЦРУ и проверяваше района. Кенеди получи и пейджър с алармен бутон. Наредиха ѝ да го носи непрекъснато или да е близо до нея денонощно.

Томи беше във възраст, в която не съществуваха глупави въпроси. Веднъж беше зърнал пистолета на Хари Петерсън, докато двамата се бореха на вратата и чакаха Айрини да излезе. Томи го помоли да види пистолета и Хари удовлетвори желанието му. Беше на петдесет и една и знаеше, че е безсмислено да забраниш нещо на едно малко момче. Това само засилваше детското любопитство. Хари му показа пистолета, даде му стриктни инструкции за безопасността и му позволи да докосне оръжието. По-късно, докато пътуваха към Ленгли, Томи беше изстрелял въпроса: „Колко лоши си убил досега?“

Самата Айрини се беше питала доста пъти, но, разбира се, никога не беше задавала подобен въпрос на шофьора. Хора като Хари Петерсън не започват да се занимават с охрана, когато им доскучае да продават перални. Те са бивши военни, ченгета или командоси, чиято възраст е твърде напреднала, за да пълзят по покривите в някое адско място в Третия свят.

Колата спря пред сградата на старата щабквартира. Тя беше построена през 1963 г., а новата беше завършена през 1991 г. Заедно двете сгради предлагаха над 225 хиляди квадратни метра работна площ: Айрини и Томи влязоха и спряха на пропускателния пункт. Тя се подписа за сина си и пазачът му даде пропуск на посетител, който ограничаваше достъпа му само до общите помещения в сградата. След като сканира нейния пропуск, охранителят пусна майката и сина да минат.

Като всички други съвременни правителствени институции, ЦРУ беше станало чувствително, грижовно и щедро с персонала си. Шест дни седмично се предлагаха целодневни грижи за децата. Кенеди се възползваше от тях само в събота сутрин. А и на Томи му харесваше. Беше се запознал с другите деца и заедно се радваха на съботните, като прекарваха времето в строене и рушене на разни неща. Кенеди го повери на възпитателката Джоан и отново се подписа за него. Устоя на желанието пак да целуне сина си по главата. Неговите приятели гледаха. Няколко пъти й се беше скарал много сериозно, защото е извършила този лигав акт на унижение пред другите момчета. Вместо това му махна и обеща да се видят за обяд.

Кенеди се върна при асансьорите и се качи с един от тях до шестия етаж. През 1986 г. Роналд Рейгън подписа президентски указ, който упълномощаваше ЦРУ да разкрие терористите, извършили престъпления срещу американски граждани, и да съдейства за изправянето им пред съда в Съединените щати. По-късно през същата година се роди Центърът за борба с тероризма. Неговата цел беше да координира борбата с тероризма не само в рамките на ЦРУ, но и с другите служби. Най-вече с ФБР, което не беше много насърчавано. То ставаше за първи път и мнозина от старата гвардия виждаха в новото сътрудничество между ЦРУ и ФБР приближаването на края на света.

До вратата имаше табелка, на която с черни букви пишеше „Център за борба с тероризма“. Преди да набере кода на електронната брава, Кенеди спря и събра мислите си.

Основното в помещението бяха екраните за прожекции и голямата правоъгълна маса. Средата на масата беше повдигната с около метър. Отдолу бяха подредени най-различни компютърни монитори, кодирани факсове и телефони. Тук служителите на разузнаването седяха и обменяха информация със съюзниците и другите американски правителствени служби. Залата бе нещо средно между нюзрума на голяма медия и диспечерска кула за контрол на въздушния трафик.

Първият, когото Кенеди срещна, беше Том Лий, заместник-

директорът на Центъра, вторият човек след нея. Лий говореше с двама от оперативните офицери, които работеха върху случая с Хагенмилер. Когато я видя, той прекъсна разговора си и тръгна към нея. На половината път посочи с глава към нейния офис. В погледа му се четеше: „Няма да повярваш какво се случи!“

Кенеди и Лий се разбираха добре. И двамата имаха уравновесени характери. Както беше обичайно за поста на заместник-директор на ЦБТ, Лий не беше на щат в ЦРУ. Той беше от ФБР. До такова новаторство беше стигнал Центърът за борба с тероризма. На Кенеди се подчиняваха федералното бюро за разследване, Тайните служби, Агенцията за национална сигурност, Агенцията за борба с наркотиците и учените от Центъра за контрол на бедствия и от института „Лоурънс Ливърмор“. Преди петнайсет години дори на шефовете на тези служби не биха разрешили да видят секретните материали, с които днес работеха аналитиците на средно ниво.

Лий затвори вратата зад себе си и сложи длани на бедрата си. До мозъка на костите си федерален агент от Бюрото, той носеше костюм и вратовръзка дори в събота сутрин. Поне беше свалил сакото. В ЦБТ имаха малко по-либерални правила за външния вид, отколкото в останалите отдели в Ленгли. Повечето от оперативните офицери се обличаха в дънки. Лий беше родом от Сиатъл, макар че родителите му бяха емигрирали от Корея. Беше завършил Вашингтонския университет с две дипломи – по счетоводство и компютри.

Кенеди остави чантата си.

– Какво има?

Лий бавно поклати глава.

– Мислим, че граф Хагенмилер е бил убит снощи.

Кенеди повдигна вежди.

– Сериозно?

– Да... сериозно. – Лий наблюдаваше Кенеди дали няма да се издаде с жест, че знае повече, отколкото се преструва. Имаше подозрения, че тя и любимото ѝ Управление невинаги му казват какво става. До известна степен уважаваше това право, но понякога неведението го изнервяше. Както винаги, изражението ѝ не издаде нищо.

След като седна в грозния си служебен стол, тапициран с някакъв мистериозен сив плат, тя отново попита:

– Какво имаш предвид с това „мислим“?

– Не сме съвсем сигурни какво става там. Знаем само, че няколко хамбургски телевизионни канала съобщават за пожар, избухнал снощи в

имението на Хагенмилер. Щетите са значителни. От прехваната информация на АНС знаем, че в пепелта са били открити два трупа. И двата са силно обгорени. Предполагат, че единият е на графа, а другият – на неговия бодигард.

– И не можем да зачеркнем възможността да е нещастен случай?

Лий кимна.

– Както съм казвал и преди, плаща ни се да бъдем параноици. Но дори и в този случай шансовете горящ въглен да се претърколи от камината и да убие хора са нищожни.

– Трябва да се съглася с теб. – Кенеди взе кафето си. – Каква е предварителната ни оценка?

– Добър въпрос. Първата ни мисъл беше, че Саддам е заповядал удара заради... сама гадай за причините. Хагенмилер го е прекарал по някакъв начин, може би Саддам е мислел, че ще го издаде. Може би е искал цялото оборудване на половин цена. Кой знае? Саддам е много вероятен като виновник, но ситуацията се разви по твърде интересен начин. – Лий си взе стол и седна. – Преди около час получихме факс. БКР издирва трима души. Двама мъже и една жена, всичките с европейски черти на лицето. Сали току-що свърши да говори по телефона с нейната свързка в БКР, а те са побеснели. – Лий имаше предвид оперативния офицер, който отговаряше за взаимодействието със страните от Европейския съюз и с различните служби на реда и закона, които помагаша в борбата с тероризма. – По всяка вероятност тези трима души са проникнали в имението на Хагенмилер, като са се представили за агенти на БКР. Имат ги записани на видеолента, докато пристигат с една кола. И тук нещата стават доста странни. Двама от тях излизат от колата и отиват в къщата. Мъж и жена. Няколко минути по-късно жената излиза, скача в колата и заедно с шофьора напускат. Минават още около пет минути и внезапно избухва пожарът. Почти по същото време е заснет от камерите третият, който напуска къщата през странична врата. Той краде кола от паркинга и напуска имението по заден път. Открили са колата, която е откраднал, в закрит паркинг на хановерското летище два часа по-късно. Камерите от летището са го хванали как вика такси и полицията е дала номера на колата за издирване.

Кенеди се опита да запази спокойствие.

– А какво е станало с другата кола?

– Засега за нея не са споменали нищо.

Тя отпи от кафето и се насили да прикрие страха си. Стомахът ѝ се беше свил.

– Друго развитие?

– Да. – Лицето на Лий придоби уморен вид. – Държавният секретар се обади преди пет минути.

На Кенеди не й хареса чутото. Тя остави чашата на бюрото.

– Изглежда, той и Хагенмилер са, или може би трябва да кажа – са били, страстни колекционери на произведения на изкуството. Имат много общи приятели... цял списък на чуждестранни високопоставени персони и кралски величества. Държавният секретар каза, че е знаел за нашето наблюдение на графа и че би искал да сътрудничим на германските власти за залавянето на убийците. – Лий се облегна назад и добави: – Очевидно пожарът е унищожил много ценна колекция от шедьоври.

– Шегуваш ли се?

– Не. Изгорели са някои от най-прочутите и ценни оригинали.

– По дяволите! – Този изблик на емоции беше крайно необичаен за Кенеди. – Казал ти е, че знае за наблюдението ни над Хагенмилер и че иска да съдействаме на БКР.

– Да.

– И какво точно му е известно за наблюдението?

– Не знам.

– Имаш ли някаква представа?

Лий помисли за секунда и каза:

– Възможно.

– Постарай се да научиш най-напред това, ако обичаш. – Кенеди се пресегна за телефона. – Междувременно аз ще видя какво мога да направя, за да спра държавния секретар навреме, преди да е направил още бъркотии.

8.

Беше събота по обяд. За хората, родени във Вашингтон, есента е най-подходящото време от годината да са си в столицата. Пролетта беше приятна, но тогава имаше твърде много туристи и влажността в долината на Потомак беше висока. През есента въздухът беше свеж, цветовете – ярки и живи. Колежаните се стягаха за път и се вълнуваха от предстоящата година, в която щяха да са далеч от мама и татко. Докато Питър Камерън вървеше забързано по южния край на Уошингтън Съркъл, той не мислеше за тези неща. Искаше само по-скоро да излезе сред природата и да се наслаждава на прекрасния съботен следобед, но важни и неотложни дела го възпрепятстваха.

Камерън се беше върнал в Щатите само преди няколко часа и през това време беше научил много тревожни новини. Той и Дженсън бяха напуснали Германия малко след полунощ от едно малко летище в покрайнините на Хамбург. После със самолет се прехвърлиха на Мо Есбли, друго малко летище на час път от Париж. На сутринта Камерън взе първия полет до Ню Йорк от летище „Шарл дьо Гол“, а семейство Дженсън излетяха от „Орли“ и щяха да кацнат чак в Мексико Сити. Оттам трябваше да се прекачат на самолет за Лос Анджелис и после да се приберат у дома в Денвър.

Камерън стигна северозападната страна на Уошингтън Съркъл и продължи по Пенсилвания Авеню. Идваше от малкия си офис в университета „Джордж Вашингтон“. Той беше работил за ЦРУ от 1974 до 1998 г. По време на последната му година в Ленгли при него дойде човек, който му направи предложение за работа с петкратно по-голямо възнаграждение. То щеше да му позволи да плете интриги и да се занимава с нещо много приятно за него, без да му се бърка Конгресът. Част от сделката включваше преподавателско място в университета, което изискваше работа около десет часа в седмицата и за което му се плащаше заплатата, равна на тази в Ленгли. Лекциите, които водеше, бяха за ЦРУ. Преподаваше три пъти седмично и имаше двама асистенти на щат. Но длъжностният „пакет“ включваше и други консултантски задачи, както и парични премии за по-специални действия. Като тези, които вършеше в момента.

На Двайсет и пета улица Камерън зави надясно и тръгна към следващата пресечка нагоре, но в последния момент се шмугна в сградата на

Колумбия Хоспитал. Доближи се до редица телефонни автомати. Три бяха заети, два – свободни. Камерън пусна монета и набра номера. Когато отсреща вдигнаха, той хвана с два пръста мястото около ларинкса си. Гласът му прозвуча дрезгаво и по-писклив:

– Трябва ми такси.

Гласът от другата страна попита:

– До колко време, докъде и за колко пътници?

– До час. Трийсет километра, четирима пътници.

Последва кратка пауза, след което отговориха:

– Четвърто място след шейсет минути. Нещо друго?

На Камерън му отне секунда да се сети, че четвърто място беше Монтгомъри Парк, и на свой ред отвърна:

– Не. – После затвори телефона и напусна болницата. Мразеше да използва телефони. Отблизо познаваше възможностите на АНС и ЦРУ. Но нямаше избор, като се имаше предвид, че му предстои да извърши нещо спешно. По-рано през деня беше минал през една от компютърните зали в университета. Рядко използваше своя компютър в офиса, предимно за да сърфира из Интернет. Когато влизаше в електронната мрежа от място извън университета, винаги се стремеше да ползва различни компютри. Беше се сдобил със списък на студентите, които имаха потребителски сметки за Интернет, и с техните пароли. Интернет беше един странен нов свят, а законите, защитаващи личната неприкосновеност в него, още бяха в зародиш. Буквално всяка правна, военна или разузнавателна служба следеше електронната мрежа, като търсеше из нея дирите на заподозрени шпиони, терористи и престъпници.

Камерън зави на улица М и се запъти на запад към Джорджтаун. Само преди двацет минути беше използвал потребителското име и паролата на един първокурсник по международен бизнес, за да се рови в Мрежата. Всички германски вестници и телевизионни канали говореха за сензационната новина. Лондонският „Таймс“ дори беше разпратил вестта по електронната поща. Камерън очакваше убийството на Хагенмилер да предизвика подобен отзвук. Това беше част от плана. Но не очакваше да прочете, че германските власти издирват трима души. Не двама, а трима. Когато напусна имението, не се виждаше никакъв огън, да не говорим за пожар, който да унищожи половината от старинната сграда. В статиите пишеше, че сред останките от тлеещия пожар са били открити две силно обгорени тела. Бет Дженсън беше казала три трупа, а не два. Хагенмилер, бодигардът и Рап. Нещо не беше наред и Камерън знаеше какво.

Той се изпоти. Разкопча ципа на синьото си яке, докато пресичаше Рок Крийк, и го разтвори широко. Парковата алея под моста беше пълна с колоездачи и бягащи за здраве. Камерън ускори ход, като изруга, че вместо да се наслаждава на хубавия ден и на свършената работа, както и на значителна парична сума, преведена на една от неговите офшорни банкови сметки, сега трябваше да се оправя с тези некадърници.

На Двайсет и девета улица Камерън откри друг телефонен автомат и набра номера. Каза:

– Хей, ще играя голф след час. Ще успееш ли?

Човекът се поколеба и отвърна:

– Един час може и да не ми стигне. Къде ще играем?

– Монтгомъри Вилидж Голф Клъб.

Последва отново пауза.

– Игрището трудно ли е?

– Може би, но мисля, че ще се справиш.

– Четирима ли ще играем?

– Не. – Камерън погледна настрани. – Можем да използваме двама, ако се убедим, че удрят добре със стика. А и не искам да играя с непознати.

– Дадено. Ще се срещнем там след деветдесет минути.

Камерън затвори и пое нагоре по улицата. Павираният тротоар беше стръмен и неравен. Лицето му се покри с пот и брадата го засърбя. Апартаментът му се намирал на върха, на улица Q. Беше само на шест пресечки отук, но трябваше да се върви все по стръмното. Четирийсет и осем годишният ветеран от ЦРУ се изруга, задето беше натрупал наднормени килограми. Когато всичко свърши, ще отиде в някой от онези първокласни минерални курорти, в които те изстискват и цялото наднормено тегло се топи пред очите ти. Точно това му трябваше – да се грижат за него и да го гледят. За първи път в живота си имаше достатъчно пари, за да се порадва на изтънчените неща.

Но първо трябваше да се погрижи за усложнението. Когато стигна горе, беше изплезил език. При Дъмбъртън вече беше свалил якето, а разкопчаната риза беше пропита от пот под мишниците. Двете необходими му чанти бяха натоварени и колата го чакаше в един гараж под наем на две пресечки оттам. По нанадолнище, слава Богу. Трябваше да се отбие в един от трезорите и да вземе от сейфа пари за наемниците. Никой в този бранш не продаваше труда си евтино. Би могъл, разбира се, да накара работодателя си да го обезщети по-късно, а дотогава с малко късмет да си върне парите, които е платил на двамата Дженсън.

Няколко секунди умува дали да уведоми шефа си. Докато пресичаше кръстовището с улица О, реши да не го известява. Онзи мразеше немарливата работа и обичаше инициативните хора. Ще се погрижи за проблема сам и тогава ще му представи изчерпателен доклад. Двата Дженсън трябва да се премахнат. Ако Айрини Кенеди ги пипне преди него, шефът му ще побеснее. Тогава Камерън може и да изчезне за известно време. Може би завинаги.

Бяха пристигнали във Фрайбург в шест без десет сутринта. Градът с малко повече от двеста хиляди жители тъкмо се пробуждаше. По време на нощното пътуване Рап беше изхвърлил люгера със заглушител и кодираната срещу подслушване радиостанция, докато минаваха по един мост край Щутгарт. Беше изгорил удостоверението от БКР и някои други документи. Вече бе идвал веднъж във Фрайбург, преди седем-осем години. Беше го избрал наслуки като място, в което за известно време да забрави за служебните си задължения. Имаше хубави спомени от града. Тогава по план трябваше да остане една седмица, но си тръгна след края на втората. Беше пристигнал, преди да започне годишният фестивал Хокс. Във Фрайбург имаше страшно много велосипедисти и на Рап не му отне много време да се свърже с един от колоездачните клубове. Прекарваше дните си в състезания през горите и речните долини заедно с шепата хора колхозници, които обичаха болката почти колкото и той. Вечерите му минаваха в пиене на страхотната немска бира и сваляне на красиви момичета. Но при това пътуване нямаше да има нищо подобно.

Рап беше открил едно място близо до Мюнстерплац, градския пазар, и изостави там таксито. Фермерите и занаятчиите вече пристигаха, за да приготвят сергиите си за оживената съботна сутрин. Рап и Георг тръгнаха пеша. Километър и половина по-късно влязоха в малка странноприемница, наречена „Цум Ротен Бар“. Георг точно изпълни инструкциите на Рап. Каза на мъжа на рецепцията, че са дошли с кола от Хамбург, за да си направят екскурзия през уикенда, и че са планирали да пристигнат предната вечер, но е трябвало да работят до късно. Затова са станали рано на следващия ден и са дошли в града.

Възрастният собственик на странноприемницата, изглежда, им поярва. Рап беше казал на Георг да плати в брой предварително за две нощи. Собственикът радостно взе парите и им даде стая, без да им поиска удостоверения за самоличност. Това пък зарадва Рап още повече. Горещата стая Рап даде на Георг парите, които му беше обещал, сложи му

превръзка на очите и го завърза здраво за леглото. Преди да излезе, повтори заедно с таксиметровия шофьор намислената история за последно.

– Само стой в леглото и се опитай да поспиш. Когато собственикът те открие, накарай го да се обади на полицията и им разкажи всичко. Кажим, че съм заплашил да те убия, ако не ми се подчиниш, точно както го обсъдихме в колата.

Георг кимна и Рап напъха парцала в устата му. После се съблече гол и свали сините си контактни лещи. Очите му почувстваха облекчение, щом чуждите тела бяха махнати от тях. Под душа той изми и изплакна косата си няколко пъти, за да свали кестенявия цвят. Постара се да не засегне раната на главата си, но беше невъзможно. Когато излезе от душа, остави водата да тече и почисти колкото можа кръвта от яката на ризата си.

След като се облече, се върна отново в банята, спря душа и изчисти канализационния отвор от косми. Хвърли всички хавлиени кърпи в бял найлонов чувал за дрехи за пране, оставен от персонала, и провери стаята още веднъж. Когато излезе от нея, сложи на вратата табелката „Моля, не ме безпокойте“ и затвори.

Беше 6.45 часът, когато напусна странноприемницата през страничната врата. Вървя пеш през града близо три километра, докато стигна района около университета „Алберт Лудвиг“. По пътя си хвърли найлоновия чувал с кърпите в кофата за отпадъци зад един ресторант и се отби в два магазина и в павилион за сувенири в един хотел. Когато стигна университета, беше 7.30, а температурата – към петнайсет градуса. Рап влезе в сградата и обикаля из нея, докато открие достатъчно уединена тоалетна. Намираще се на третия етаж и беше обща за мъже и жени. Заклучи вратата и се залови за работа. Взе машинката за подстригване, която беше купил в един от магазините, сложи трисантиметров крайник на върха ѝ и я включи в контакта. Наведе се над мивката и започна да стриже гъстата си черна коса. После смени крайника и подравни косата си отстрани и отзад. Отново изми косата си и си сложи синя тениска с Мюнстерската катедрала. Отгоре облече сива ватирана блуза-суичър. Сложи си бежови шорти, бели чорапи и сини обувки. Дрехите и обувките му от миналата нощ бяха завързани на вързоп и пъхнати в пазарска чанта. Всичко останало отиде в голяма зелена раница, която беше купил от втория магазин. С изключение на пистолета „Глок“, който пъкна в колана на шортите под широкия суичър.

Доста му олекна, когато се освободи от старите дрехи. Възнамеряваше да го направи много по-рано, но не искаше Георг да стане

свидетел на преобращението. Излезе от университета и на няколко пресечки от него откри една хлебопекарна. Умираще от глад и затова изяде няколко кроасана и изпи бутилка портокалов сок. После влезе в едно кафене и уби още двацет минути, като отпиваше бавно от чаша горещо кафе. В девет без пет потегли към следващата си цел.

Магазинът за велосипеди се намираще на същото място, на което Рап го помнеше. Ентусиастични и членове на спортни клубове вече се тълпяха отпред, облечени в спортни екипи от ликра в ярки цветове, тясно прилепнали към телата им. Рап си проправи път през тълпата и влезе вътре. От тавана висяха велосипеди, колелета бяха подредени и край стените. Рап се приближи до продавача и помоли на френски за помощ. Мъжът го упъти към млада жена с дълга черна коса. Тя беше французойка. Рап бързо научи, че е от Мец и следва в университета във Фрайбург.

Рап попита момичето дали още се провеждат съботните състезания. Тя каза, че са станали по-популярни отвсякога. Фрайбург беше включен в знаменитата колоездачна обиколка Тур дьо Франс. Маршрутът минаваше на северозапад към древния град Брайзах и после през Рейн отиваше във Франция. Оттам колоездачите се състезаваха откъм френската страна на реката, като пресичаха Мюлхайм, Отмарсхайм или Базел, Швейцария. Всяка събота стотици облечени в ярки цветове швейцарски, френски и германски състезатели се надпреварваха по тази отсечка. Рап го интересуваше дали като преди граничната охрана пропуска групите велосипедисти, без да проверява паспортите им. От Фрайбург Франция беше само на двацет и пет километра на изток, а Базел – на по-малко от осемдесет километра на югозапад. На граничните пропускателни пунктове режимът беше разхлабен заради множеството хора, които живееха в една страна, а работеха в друга. Но както Рап го беше забелязал в другите държави, без съмнение сигурността щеше да бъде затегната веднага, ако се получи такава нареждане.

След като разгледа спортните велосипеди, той си избра едно „Бианки“ втора ръка в класически зелен цвят. После си купи специални чанти за колелото, отделна чанта за кръста и колоездачен екип, допълнен от обувки, малка бяла шапка и очила „Оукли“. Раницата, купена по-рано, нямаше да му свърши работа. Щеше да се откроява като бяла врана. Плати за всичко в брой. Искаше да отложи използването на кредитната карта колкото се може повече. Жената го насочи към малка баня в мазето на магазина и Рап се преоблече в новия си екип. В най-вътрешния джоб на чантата за кръста пъхна пистолета, един резервен пълнител към

него, заглушител и пачка френски франкове, германски марки и британски лири. Във външния джоб сложи френския си паспорт и неколкостотин франка. Всичко, което трябваше да изхвърли, върна обратно в раницата, като остави новите си дрехи.

Когато се качи горе, състезателите се готвеха да потеглят. Рап нави дрехите си на топка и ги пхна в багажника на колелото. Каза на услужливата францужойка, че ще се върне след минута и че трябва да даде раницата на свой приятел. След това изчезна зад ъгъла. Половин пресечка по-нататък откри кофа за смет и хвърли раницата вътре. Имаше и подходящи начини да го направи, но не разполагаше с достатъчно време.

Върна се обратно при магазина. Групата от трийсет и няколко колоездачи потегляше. Рап благодари на младата жена за помощта и подкара своето „Бианки“ по павираната улица. След две пресечки настигна групата и се нареди отзад. Рап не беше просто любител на колоезденето. Вече не се състезаваше професионално, но не чак толкова отдавна беше в ранглистата на най-добрите състезатели по триатлон в света. Беше печелил състезанието „Айрън мейн“ на Хавайските острови и финиширал три пъти сред призьорите в смятаното за най-значително годишно събитие в този спорт. После изникна работата му в ЦРУ и той беше принуден да се откаже от състезанията. Но продължаваше да плува, да бяга и да кара велосипед поне пет дни седмично.

Беше 9.36, когато излязоха от града. Рап остана отзад. Краката му бяха във форма, но гърдите малко го наболяваха. Болката го накара да се замисли за снощните събития и той започна да анализира случилото се. Кой може да стои зад номера на двамата Хофман? Вероятността да са действали сами беше близка до нулата. Рап не ги беше познавал изобщо преди. Не виждаше никакъв мотив да искат да го убият. Малцина негови познати знаеха за връзката му с ЦРУ, още по-малко знаеха за последната му мисия. За един от тях със сигурност се сещаше, а за други двама предполагаше, че са замесени. Човекът, който най-лесно би уредил двамата Хофман да го ликвидират, му беше близък и досега мислеше, че може да разчита на него. На Рап този извод не му хареса. Но гадната истина беше, че Айрини Кенеди е най-вероятната заподозряна. Рап не искаше да повярва в това. Беше готов да приеме каквото и да било друго, но за момента ясен отговор нямаше. Трябваше да се върне в Щатите и да открие сам кой го е предал. Щеше да започне от семейство Хофман. Щеше да му е необходима помощ при издирването им, но знаеше към кого да се обърне.

След завоя пред тях се простря Рейн. Старинната келтска крепост Брайзах беше внушителна. Градът беше разположен на високо осемдесет метра скално плато, представляващо естествено военно укритие. От гребена на планината пътят се спускаше в долината. Колоездачите се приведоха и заработиха усилено с краката.

Рап пропусна групата да мине пред него. На пропускателния пункт се беше проточила поне на километър колона от чакащи превозни средства. „Спокойно – каза си Рап. – Нямах вид на човек, когото издирват, имаш виза и лична карта на страните от Европейския съюз, никой не знае за теб, а и се движиш в група.“ Превключи на по-бърза скорост и ускори темпото. Лесно изпревари деветимата пред себе си и се намести в средата на групата. Три минути по-късно те стигнаха опашката от коли, чакащи да преминат границата. Рап отпи вода от бутилката и продължи да се оглежда за всеки детайл от терена, който би му бил от полза, ако се наложи да се измъкне в обратната посока. Групата започна да забавя скорост, но съвсем леко. Рап се възползва от времето, за да премести чантата на кръста точно пред корема си. Така тя щеше да му е подръка, ако възникнеше необходимост. За да извади паспорта или за пистолета.

Група френски велосипедисти ги подмина, тръгнала по друг маршрут. Повечето от тях помахаха, но някои подметнаха подигравателни реплики. Отпред Рап забеляза служителя от граничната охрана, който махаше на колоездачите да спрат. Водачът на групата започна да му крещи нещо, докато още се намираше на петдесет метра от него. Рап не можа да разбере какво му каза, но видя, че сочи назад към френските велосипедисти, които се отклоняваха в друга посока. Появи се втори офицер и се намеси. Когато стигнаха моста, офицерите им махнаха да продължат напред. Щом Рап ги задмина, вторият извика нещо окуражително. „Благодаря ти, Боже, за националната гордост.“ Когато стигнаха другата страна на моста, Рап въздъхна от облекчение. Трудната част беше отминала. Групата се движи на запад около половин километър. Рап отново остана на опашката и когато завиха на юг, набра скорост и мина отпред. Пътен знак указваше, че Колмар е на дванайсет километра отук. Знаеше, че по-голямата част от пътя минава по стръмен склон нагоре. Приведе се напред и натисна педалите. Първо трябваше да намери компютър, а после да хване влак.

9.

Смъртта приближаваше. Тя го преследваше, разбира се, от деня, в който се беше родил във фермата на родителите си в Стоунвил, Южна Дакота, през 1920 г., но сега вече го настигаше. Смъртта беше сграбчила с костеливите си пръсти неговото малко и крехко тяло и нямаше намерение да го пуска. Начало и край. Учудващо, но това не го тревожеше. Беше живял дълъг живот. Много по-дълъг от повечето хора. Беше виждал и чувал неща, за каквито малцина знаеха. Жертвите, които беше направил за страната си, щяха да бъдат помнени от малцина, но и това не го притесняваше. Животът му беше преминал в сенките и дори с настъпването на информационната ера той беше запазил почти пълна анонимност.

Томас Стансфийлд имаше затворен характер, което подхождаше на човек, управлявал най-известната в света и най-хулена разузнавателна служба. Избрал беше да умре у дома, заобиколен от дъщерите и внуците си. Лекарите се бяха опитали да го убедят да се подложи на операция и радиотерапия, но Стансфийлд беше отказал. В този случай, като се има предвид неговата възраст, му даваха най-много година или две още. И то ако оцелееше, след като отрежеха три четвърти от черния му дроб. Голяма беше вероятността изобщо да не оживее след операцията. Спругата му Сара беше починала преди четири години и много липсваше на Томас. Смъртта ѝ повече от всичко допринесе за решението му да не се бори. Какъв смисъл имаше? Живял беше седемдесет и девет дълги години и през по-голямата част от времето – самотен. Другата важна причина бяха дъщерите му. Не искаше да им съсипе две години от живота, докато го гледат как постепенно вехне и си отива. Ако беше по-млад, може би щеше да постъпи по друг начин, но сега вече беше умер. Искаше тихо да умре, с необременено съзнание и с достойнство.

В кабинета на първия етаж на къщата му беше вкарано болнично легло. Скромната постройка в колониален стил беше разположена върху осем декара гориста земя с изглед към река Потомак. През пролетта обикновено сядаха в задния двор и гледаха как водата се спуска от водопада Стабълфийлд. Но сега, през есента, водата беше пресъхнала и едва капеше. Стансфийлд седеше в любимото си кресло и с възхита гледаше есенно обагрената околност. Колко уместно е да умреш по това време на годината, каза си той.

Сали, по-голямата му дъщеря, беше дошла от Сан Диего, за да се грижи за него. Другата му дъщеря, Сю, щеше да пристигне в сряда от Сакраменто. Исакаха да останат с него докрай. Внуците му бяха тук от две седмици, за да прекарат по-дълго време с дядо си, преди той да замине много далече. Най-големият беше на седемнайсет, а най-малкият – на пет години. Уикендът за тях беше болезнен, но необходим. Имаше много сълзи.

Днес Сали му помогна да се облече, защото имаше гост. Беше облечен в бежови панталони, светлосиня риза и сива жилетка. Побелялата му коса беше сресана по средата и загладена назад. По телевизията „Айова“ биеше „Пенсилвания Стейт“, но той не обръщаше внимание на играта. Притесняваше се заради един телефонен разговор, който беше провел. Искаше да приведе всичко в ред, преди да си отиде. Беше спестил пари за колеж на внуците, ако искаха, но само това. Нямаше да има спортни коли, яhti. Никакви играчки, с които да се глежат. Къщата лесно можеше да бъде продадена за милион. Никак не беше зле, като се има предвид, че навремето, през 1952 г., беше купил земята за две хиляди долара. Имаше и други инвестиции, разбира се. Човек трябва да е глупак, за да не се възползва от част от информацията, преминавала през бюрото на Томас Стансфийлд. Дъщерите щяха да получат по-голямата част от парите от имението. Той изобщо не се притесняваше дали средствата ще бъдат използвани разумно.

Притесняваше го ЦРУ. Нещата не бяха в ред, а и вече имаше признаци, че са по-зле, отколкото е мислел. На никой извън семейството на Стансфийлд не беше разрешено да надниква през завесата, която беше спуснал над живота си. С едно изключение. Айрини Кенеди. Стансфийлд се отнасяше с нея като с трета дъщеря. Според него тя беше най-талантливата и най-ценна личност, работеща в ЦРУ. Това я правеше мишена на много хора и Стансфийлд се тревожеше, че когато умре, враговете му ще сторят и невъзможното, за да я унищожат.

Сали придружи доктор Кенеди в кабинета и затвори след нея вратата. Айрини доближи до седналия Стансфийлд и го целуна по челото. Тези жестове на внимание бяха нещо ново във взаимоотношенията им – откакто лекарите бяха открили рака. Странно беше как смъртта може да извади на повърхността искрените чувства на човек. Кенеди седна на стола срещу шефа си и го попита как се чувства.

– Доста добре, но да не говорим за мен. Безсилни сме да направим

каквото и да било. – Стансфийлд изучава лицето ѝ за миг, след което я попита: – Какво има?

Кенеди не знаеше откъде да започне и след кратко колебание каза:

– Операцията, която провеждахме в Германия снощи...

– Да?

– Нещата не се развиха точно както ги бяхме планирали.

– Колко сме загазили?

– Мич не е докладвал още, а БКР обяви за издирване трима души, за които смята, че са убили граф Хагенмилер.

– Можеше да се очаква.

– Да, така е, но и други неща се случиха. – Кенеди разказа за пожара и странната информация, която са прехванали от БКР, според която Рап е напуснал имението след двамата Хофман и е трябвало да открадне кола, за да се измъкне.

Когато свърши, Стансфийлд изрече:

– Струва ми се, че нещо не е протекло по плана. Предполагам, че Мич е казал на двамата Хофман да тръгнат без него, докато той отклони вниманието на охраната на къщата.

Кенеди кимна.

– Така си помислих и аз в началото, но Мич не се обади, а съвсем скоро получих съобщение от семейство Хофман. Те – Кенеди поклати глава – казват, че обектът е бил ликвидиран, но в акцията е загинал наш човек.

– Мич.

Кенеди бавно и тъжно кимна.

– Да.

– Ами третият човек, когото БКР има на видеозапис?

– Нямахме възможност да съберем повече информация за него.

Стансфийлд се облегна назад. Беше изненадан. Мислеше, че Айри-ни има възможност да провери сведенията чрез няколко канала.

– Защо?

– Възникна и друг проблем. Когато пристигнах тази сутрин в Центъра, Том Лий ми каза, че държавният секретар Мидълтън ме е търсил.

Стансфийлд се изправи в стола си. Министърът на външните работи на САЩ не следваше да се обажда на директора, отговарящ за борбата с тероризма, без първо да мине през него – шефа на ЦРУ.

– Какво искаше господин Мидълтън?

– Изглежда, той и графът са имали една и съща страст: редките произведения на изкуството.

Стансфийлд зарея поглед през прозореца, за да направи връзката. Знаеше, че арогантният държавен секретар много се гордее с частната си колекция. Стансфийлд си припомни един очерк, напечатан в „Ню-Йоркър“, в който се описваше колекцията за петдесет милиона долара на „ренесансовия мъж“.

– И защо ще ти се обажда?

– Той знае, че следим графа, и поиска да дадем информация на германските власти, за да заловят убийците.

– Откъде би могъл да знае, че графът е под наблюдение?

Кенеди сви рамене.

– Изглежда, има изтичане на информация.

– Или къртица.

– Да.

– Някакви предложения?

– За момента не, но Том Лий беше също толкова притеснен, колкото и аз. Каза, че ще провери.

– Можеш ли да му се довериш? – Стансфийлд се славеше със своята предпазливост.

– Мисля, че да. Но, разбира се, сама ще направя някои проверки за него.

– Добре. Каза ли на президента за Мич?

– Не. Искам първо да разбере какво всъщност става.

– Съгласен съм. Предполагам, не си използвала още контактите ни с БКР, защото не искаш да привличаш внимание към Центъра.

– Да. Опитвам се да събера колкото се може повече пасивна информация. АНС постоянно ни дава нови прехванати сведения. Засега плановете ни действат. Повечето от хората в Центъра смятат, че Саддам е наредил да убият Хагенмилер. Някои дори мислят, че са го направили израелците. Семейството на Хагенмилер е принадлежало към нацистката партия по време на Втората световна война и те са продавали оръжие и военно оборудване на най-върлия враг на Израел. Мотивите са много. Мисля, че някои от по-умните служители могат да заподозрат нашето участие, но няма да кажа нищо със сигурност. – Кенеди се намръщи. – Ако хората разберат, че сме го държали под наблюдение, няма да прозвучи добре.

– Съгласен съм. Ще се погрижа за Мидълтън. Как мислиш да разбереш какво е станало с Мич?

– Хофманови трябва да се върнат в Щатите тази вечер. Ще взема самолет за Денвър и лично ще отида да ги разпитам.

– Кой ще дойде с теб?

– Никой. Имала съм си работа с тях и преди. Сама мога да се оправя.

Стансфийлд я изглежда строго. Кенеди имаше много малък оперативен опит.

Тя разчете жеста на шефа си.

– Аз забърках тази каша, аз ще трябва да я сърбам – заяви. – Освен това колкото по-малко хора са въввлечени, толкова по-добре.

Стансфийлд поклати глава.

– Последното нещо, което ти трябва в момента, е да напускаш града и да привлечаш вниманието върху себе си. А и наемните агенти като Хофманови обикновено стават малко неспокойни, когато операцията тръгне към провал. Ще изпратя хора да се погрижат за това.

Кенеди се примири.

– Какво да правя тогава аз?

Стансфийлд помисли за миг.

– Надявам се Хофманови да грешат и Мич да е жив. – По изражението на Кенеди видя, че думите му не са постигнали ефекта си. – Не се тревожи за Мич. Той е най-добрият. Сам ще намери начин да се върне при нас. – Директорът на Централното разузнавателно управление се приближи по-напред със стола си и сивите му очи изпитателно се възряха в очите на Кенеди. – Искам да откриеш откъде черпи информация държавният секретар Мидълтън, и то възможно най-бързо и тихо.

Топлите слънчеви лъчи грееха през кухненския прозорец на къщата на Лиз и Майкъл О'Рурк в Джорджтаун. Лиз тракаше по клавиатурата на лаптопа. Отляво имаше чаша плодов сок, а отдясно – купчина документи и папки, която сякаш щеше всеки момент да се срути на пода. Жълтият ѝ лабрадор Дюк лежеше пред вратата към задния двор и дремеше. Бившата репортерка се чувстваше блажено. Всичко беше перфектно, само дете нямаше кафе. Но като се има предвид, че беше бременна в петия месец, липсата на ободрителната напитка бе оправдана.

Лиз работеше върху първата си книга. Беше я озглавила „Най-корумпираните политици на Америка“. Тъй като съпругът ѝ беше конгресмен от по-малко от година, използваше моминската си фамилия Скарлати. Не че Майк щеше да се възпротиви, ако използва неговата. Просто си мислеше, че така е най-добре. С помощта на свой приятел беше сключила договор с едно нийоркско издателство за отпечатването.

Страничната работа, както я наричаше тя, ѝ помогна по-лесно да се откаже от вестника. Съпругът ѝ произлизаше от доста богато семейство. На Лиз не ѝ се налагаше да работи, но искаше да се занимава с нещо. На трийсет и една години знаеше, че ако спре и се застои, направо ще полудее.

Беше облечена в сиво памучно долнище на анцуг и тясна синя тениска на нийоркските „Янки“, която едва покриваше пъпа ѝ. Детската тениска подлудяваше Майкъл. Той обожаваше да я гледа, когато тя се разхождаше така из къщата. Но щом излезеше в този си вид дори на външната врата, за да вземе сутрин вестника, мъжът ѝ хвърляше укоряващ бащински поглед. Лиз тъкмо свършваше абзаца, когато чу дрънченето на каишката на Дюк. Надникна над лаптопа и видя кучето, застанало пред вратата. Шумът на ключовете в бравата го накара да излае радостно и да се затича по коридора. То беше кръстено на Джон Уейн, а сега мислеха да си взимат и още едно. Опасяваше се, че то ще бъде наречено Винс – на легендарния треньор на „Пакърс“. Големият проблем на Лиз беше, че баща ѝ също се казваше Винс. Знаеше, че той със сигурност няма да се отнесе добре към идеята куче в семейството да носи неговото име.

Часовникът на стената показваше 12.32 часа. Изненадана, Лиз отбеляза, че съпругът ѝ е закъснял само с трийсет и две минути. Започваше да става по-послушен. Докато броеше колко страници е написала, чу как двамата изразяват взаимната си любов и привързаност. Ако Майкъл не беше също толкова любвеобилен и с нея, щеше да изпитва истинска ревност от кучето.

Миг по-късно трийсет и три годишният ѝ съпруг се появи в кухнята с усмивка на петгодишно хлапе на лицето.

О'Рурк беше служил в Морската пехота, а после беше играл като капитан в хоккейния отбор на университета на Минесота. Въпреки суровия си външен вид имаше много топъл характер. Промъкна се зад стола на Лиз и отметна косата ѝ настрани. После я целуна по врата, докато ръцете му докосваха оголения ѝ, леко издут корем. Дюк дотича и седна в краката ѝ.

Лиз се протегна назад и прокара ръце по косата на Майкъл. Дланите му се плъзнаха нежно нагоре.

- Обяд или секс? – прошепна той в ухото ѝ.
- И двете.
- Кое да е първо? – Той отново целуна врата ѝ.
- Все едно... мм... ти реши.

– Ако сега не тръгнем, обзалагам се, че днес изобщо няма да тръгнем.

– И какво лошо има?

– Нямаме нищо за ядене.

– Вината моя ли е? – нападна Лиз.

– Неее. – Майкъл се усмихна. – Не е твоя, принцесо. – Обръщаше се към нея с този прякор, когато искаше да я подразни шеговито. – Живеем само на шест пресечки от магазина, а ти напусна работа преди месец.

Лиз отдръпна ръцете си.

– Колко магазина за хранителни стоки подминаваш всеки ден, когато отиваш и се връщаш от работа?

– Не. Няма да можеш да ме накараш. – Той се изправи, заобиколи стола и застана пред нея. Усмихна се и поклати глава: – Вече говорихме за това. Обеща, че ти ще го вършиш. Каза, че така ще си намиращ оправдание да ставаш поне за известно време от компютъра.

– Но аз съм бременна! – Лиз си придаде невинно изражение.

– Много убедително... но няма да се хвана. Хайде. Да отиваме в ресторанта. Умирам от глад.

– Ами какво стана със секса?

– По-късно. Трябва ми малко почивка. Напоследък много ме изтощаваш.

– Горкият.

Дюк навря муцуна в ръката на стопанина си и Майкъл започна да го гали.

– Смяташ ли да свалиш тениската на сина ни и да си облечеш прилични дрехи, за да излезем? Много съм гладен.

– Тениската на сина ни. Много смешно, Майкъл. Цяла сутрин ли го мисли?

– Не. – Той отново се усмихна. – Измислих го в момента. Пълна импровизация.

– Е, никой от съседите нямаше нищо против, когато разхождах Дюк.

– Разхождала си Дюк в тази тениска? – Усмивката му се изпари.

Склонила глава настрана, Лиз го гледаше усмихната.

– Не, не съм, но ако продължаваш да ме дразниш, може и да го направя.

Майкъл кимна.

– Печелиш. Но не мисля, че трябва да рискуваш с бебето. Ако

някой те види с детските дрехи, наистина ще си помисли, че си го загубила.

– Още една плоска шега! Изчакай ме да си проверя електронната поща и тръгваме.

Тя чукна с мишката иконата на America On Line и модемът започна да набира номера. След бръмчене и пиукане лаптопът обяви: „Имате поща.“ Лиз щракна на иконката на пощенската си кутия и на екрана се появи:

„Скъпа Лиз,

Надявам се, си добре. Ти и Майкъл трябва да ми помогнете и – моля те – не задавай въпроси. Обади се на Бела и ѝ кажи, че спешно трябва да говориш с нея. Каквото и да правиш, не споменавай нито името, нито телефона ми. Нещо се обърка и искам няколко дена да остане у вас. Когато дойде в дома ви, можете да ѝ кажете, че съм в безопасност, че се извинявам и че ще ѝ обясня всичко, когато се прибера. В никакъв случай не ѝ позволявай да се връща в нашата къща или в нейния апартамент. Кажи на Майкъл да бъде предпазлив и да се обади на Скот К, ако има нужда от помощ.

Искрено твой, Сиракюз

П. С. Знаем за Шеймъс, Майкъл и Скот К.“

Не можеше да повярва на очите си. Бела беше Аннабела Райли, най-добрата ѝ приятелка, а Сиракюз трябваше да е приятелят на Анна, Мич Рап. Опасяваше се, че се досеща кой е Скот К. И ако беше права, как, по дяволите, Мич Рап беше разбрал за омразна глава от историята на семейството ѝ?

Лиз вдигна поглед от екрана.

– Скъпи, мисля, че трябва да видиш това.

10.

Питър Камерън беше седнал в една от разкошните кожени седалки на чисто новия бизнессамолет „Чесна 750 Сайтейшън Х“. Самолетът можеше да превозва до дванайсет пътници, но за това пътуване бяха четири, без да се броят пилотите. Една жена и двама мъже седяха около малка маса и изучаваха картите и фотографиите. Камерън беше скрил от тях пълните досиета на семейство Дженсън. Колкото по-малко знаеха тези хора, толкова по-добре. Ако зависеше от Камерън, колкото по-малко знаеха всички, толкова щеше да е по-добре. Проблемът трябваше да бъде уреден бързо и тихо. Трябваше да се действа като през първите двама и четири часа след избухването на епидемия. Утрешният ден щеше да е съдбоносен. Сграбчи ги още сега и всичко ще е наред. Остави недовършена работата и нещата ще излязат от контрол.

Един от мъжете стана и се приближи. Седна срещу Камерън, за да може да го наблюдава. Казваше се Гюс Вийом. За малцина от бранша беше известен като Жабока. Френски канадец от Монреал, Вийом беше работил за ЦРУ през седемдесетте и началото на осемдесетте години като агент в авиационната компания „Дасо“. През 1986 г. той реши да скъса с Управлението и да работи като свободен наемник. Така взимаше много повече пари, а и работеше, когато си поискаше.

Вийом изгледа Камерън с ястребовите си очи. Жабока си беше задавал от известно време някои въпроси за него. Достатъчно компетентен беше, но твърде прибързано прибъгваше към сила. Някой друг му даваше заповеди. Лесно се съгласяваше. Начинът, по който бившият държавен служител пръскаше пари наляво и надясно, подсказваше на Вийом, че шефът му разполага със значителни финансови средства. Анонимността на работодателя на Камерън обаче започваше да притеснява Вийом. Когато работиш с разбойници, подобна информация може да бъде използвана като застраховка, ако нещата тръгнат зле.

Вийом поглади черните си мустаци.

– Та какви значи са тези двамата? – започна.

– Никакви. Трябваше да свършат една работа и се провалиха. Сега трябва да си платят.

Вийом забеляза, че тонът на Камерън остана непринуден, сякаш тези хора щяха да бъдат уволнени за некадърност.

– И ще умрат?

– Те знаеха в какво се забъркват.

Вийом вдигна две черно-бели фотографии.

– И това е всичко, което ще ми кажеш? Никакви подробности?

– Не ти трябва повече информация. Ще бъде лесно. Влизате и излизате.

Жабока изпитателно изгледа Камерън.

– Аз ще отсъдя колко лесна ще бъде задачата.

– Ако ще се почувстваш по-добре, знай, че аз ще стрелям.

Това накара канадеца да се усмихне широко. Той се облегна назад.

– Така ли?

– Да, така. Какво толкова забавно има?

– Никога не съм те виждал преди да... си цапаш ръцете.

– Много работи не знаеш за мен, Гюс! – избухна Камерън.

– Със сигурност, но в същото време искам да знам повече за двете ни мишени.

– Достатъчно е само да знаеш, че ще е лесно и ще ти платят добре.

– Тонът на Камерън бе станал по-рязък.

Вийом остана спокоен.

– Няма да задействам екипа си без по-подробна информация. Ако откажеш, слизаме от самолета, като кацнем в Колорадо Спрингс, и хващаме първия обратен полет до Вашингтон.

На Камерън това съвсем не му хареса.

– За Бога, Гюс, ако исках да създавам бъркотии, щях да повикам Дюзър.

Вийом погледна за миг двамата членове на екипа си. Споменаването на Джеф Дюзър беше привлякло вниманието им. Дюзър беше бивш морски пехотинец, осъден от военен съд и изхвърлен от корпуса за куп нарушения на уставите. Десет години по-късно садистът беше на трийсет и няколко години, но умствено сякаш си беше останал тийнейджър. Той и неговата група от напompани горили действаха толкова деликатно, колкото ковашки чук. Как изобщо беше влязъл в бизнеса, Вийом отдавна искаше да разбере, но подозираше, че седящият срещу него човек има пръст в това. Дюзър не се ползваше с добра репутация сред другите наемници. Основно правило беше поръчките да се изпълняват колкото може по-тихо. При възможност ударът трябваше да изглежда като самоубийство или, при подходящи условия, тялото просто да изчезне.

– Може би трябва да повикаш Дюзър... Така ще си гарантираш място на челната страница на неделния „Денвър Поуст“.

– Какво исках да кажеш?

– Питър, ако наистина ме караш да ти го обяснявам, май трябва да си потърсиш друга работа.

– Но Дюзър и неговите момчета постигат резултати.

– И заглавия.

– Няма да споря с теб, Гюс. Работата е фасулска. Сигурно си оstarял вече за тия неща.

Вийом се взря в зениците на Камерън. На петдесет и две години той не беше загубил много от младежкия си вид. А що се отнася до намалелите физически сили, сега ги компенсираше с по-големия си опит и верен инстинкт. А в момента инстинктът му подсказваше, че Камерън го лъже. Вийом отдавна беше разбрал, че в този бранш трябва да проявяваш голяма предпазливост и да планираш предварително нещата, за да заплашиш бизнеспартньора си. Ясно беше, че на Камерън не можеше да му се има доверие. На Жабока не му харесваше, но беше време да вдигне мизата.

– Още веднъж те питам. Ако не ми отговориш, с участието ни в мисията е приключено. Ако разпространиш неверни слухове за причината за нашето оттегляне, ще накарам Марио да ти направи посещение.

Вийом хвърли поглед към огромния мъж, седнал отсреща.

Камерън се сви в седалката и извърна очи към Марио Лукас. Тръпки го побиха. Подобие то на Франкенщайн следваше Вийом навсякъде. Камерън не се съмняваше, че ще бъде мъртъв за секунди, ако Вийом му нареди да действа. Реши, че не си струва да започва тази битка. С Вийом и хората му можеше да се оправи и по-късно.

– Какво искаш да знаеш? – започна.

– Ченгета ли са?

– Не.

– Имат ли военна подготовка?

Камерън замълча.

– Да – каза след малко.

– И двамата ли?

– Да.

– Каква точно?

Камерън отново се поколеба.

– Армейска.

– Обучавани ли са в специални части?

– Не мога да ти кажа.

– Друг път не можеш!

– Дадох ти цялата информация, която ще ти трябва. – Камерън

вдигна мобилния си телефон. – Ако се отказваш, съобщи ми веднага, за да се обадя на Дюзър.

Вийом го изгледа изучаващо. Не се съмняваше, че Камерън ще изпълни обещанието си. Цялата тази работа беше много припряна. Но реши да блъфира и отвърна:

– Добре, давай, обади му се.

Камерън погледна телефона и изруга.

– Добре, Гюс. – Той се намести по-удобно. – Добре, понякога си много досаден. – Вдигна ръце в знак, че се предава, и продължи: – Питай.

Сензорите за опасност у Жабока се задействаха.

– Питър, занимавам се с това почти трийсет години и единственото, което ми е помогнало да оцелея, е моята педантичност. Опитай се още един път да ми разиграваш сцени като тази с телефона, но съм убеден, че тези двамата са минали през форт Браг. – Вийом поклати глава и ястребовите му очи се впиха в пълния Камерън. Насочи показалец към Професора и каза: – Може да катастрофираш тежко с тази твоя нова кола.

Фордът, модел „Експлорър“, мина по циментовата самолетна писта на Есекс Скайпарк и спря до лиърджета. Шофьорът бързаше. Кевин Хакет му се обади, за да го предупреди, че приближава силна буря и че ако искат да стигнат невредими в Денвър до залез-слънце, по-добре да побързат. Скот Коулман отвори багажника и извади два метални сандъка. Занесе ги при самолета и ги подаде на Дан Стробъл, един от неговите бивши воители от „Тюлен – Група б“. После се върна за голяма брезентова чанта и паркира колата до един от хангарите. Докато тичаше обратно по пистата, погледна към водите на Бек Ривър източно от Балтимор. В реката започваше да се образува пяна, а малкото оставени на открито лодки и кораби се люлееха от силния вятър. Небето на север беше притъмняло. Изглежда, тръгнаха тъкмо навреме.

Вятърът задуха по дългата писта и едва не свали шапката на Коулман. Като я придържаше с ръка, той претича до самолета. Изкачи се бързо по стълбичката и затвори люка след себе си. Провря глава в пилотската кабина и попита:

– Готови ли сме, Кев?

Хакет кимна.

– Веднага щом си закопчаеш колана.

Коулман свали избелялата си зелена куртка и я подаде на Стробъл.

– Натоварихте ли екипировката? – попита.

– Тъхъ.

– Добре. Затягайте коланите и да потегляме.

Коулман се вмъкна в седалката на помощник-пилота, закопча колана и си сложи слушалките на главата. Хакет беше дошъл един час по-рано, бе предал плана за полета и бе подготвил самолета за излитане. Коулман провери приборите на таблото, докато Хакет маневрираше за излитане. Спряха в южния край на пистата. Срещу тях се надигаше бурята. Дъждовни завеси закриваха хоризонта на север и на изток. Тъй като нямаше никакво време за губене, Хакет увеличи оборотите на двата двигателя и освободи спирачките. Малката машина с осемте пътници се понесе по пистата и се вдигна във въздуха без усилие. Мигове по-късно по предното стъкло заудряха дъждовни капки. Пилотите включиха чистачките и обърнаха самолета на запад, като прелетяха над северната част на Балтимор. След две минути дъждът остана зад тях. Маневреният самолет набра височина от 4 500 метра, премина през облаците и беше посрещнат от ярко слънце, в чиято компания щяха да пътуват следващите три часа.

Коулман се обърна към Стробъл и го помоли да му подаде слънчевите очила. Стробъл и Хакет бяха служили под командването на Коулман, когато той оглавяваше „Тюлен 6“. Тримата бяха минали заедно през изключителни изпитания. Бяха прослужили с удоволствие годините си във флота, но и неприятностите, с които се бяха спречквали, също не бяха малко. Сега нямаше кой да им заповядва и сами си бяха господари. Много прецизно избираха задачите си, като повечето от тях бяха напълно законни. Компанията им „Демолишън и Салвидж Корпорейшън“ провеждаше по-голямата част от работата си в чужбина. Между отделните изпълнения на поръчки те помагаша в обучението на водолази от службите на реда на различни окръзи и градове, граничещи със залива Чезапийк.

Скот Коулман не можеше да определи точно към коя категория спадаше сегашната задача. Единственото незаконно нещо в нея засега беше, че щяха да получат хонорара си от банка на Карибските острови, откъдето данъчната служба не би могла да засече парите. Или всеки друг, на когото му хрумнеше да проследи дейността на „Демолишън и Салвидж Корпорейшън“.

Старецът умираше. Повече от ясно беше. Коулман беше изненадан как преживяваше нещастieto на този човек. Познаваше Томас

Стансфийлд сравнително отскоро, но открито му се възхищаваше. В бизнеса на Коулман беше нормално да се издигне на пиедестал един ветеран на шпионажа като Стансфийлд. Той беше един от първите американски разузнавачи. По време на Втората световна война бяха потърсили услугите му Дивия Бил Донован и ОСС. Като един от прочутите водачи на екип „Джедбърг“ Стансфийлд беше спуснат на територията на окупираната от нацистите Норвегия, за да организира местната съпротива. Години наред беше проверяван в битки, преди да поеме началническата длъжност – нещо рядко срещано във Вашингтон. ЦРУ, а следователно и Америка, щяха да понесат сериозен удар със загубата на този мъдър мъж.

Професионалните взаимоотношения на Коулман с шефа на ЦРУ в последно време бяха доста странни. Преди няколко години Коулман се беше заел с определени политически задачи. Обикаляше земното кълбо и ликвидираше хората, представляващи заплаха за националната сигурност на Съединените щати. По време на една от тези мисии беше загубил половината си екип само за да научи по-късно, че е бил провален от сенатор със склонност към пиенето и жените. Коулман напусна флота, отвлечен от командирите си, които бяха отказали да му съобщят името на предателя. Малко по-късно той разбра от приятеля си конгресмен Майкъл О'Рурк името на виновника. Това промени живота му. Започна да си задава въпроса: „Коя е по-голямата опасност за моята страна: терористите на десет хиляди километра отгук или корумпираните егоистични политици на съседната улица?“ Коулман се включи в сложен заговор, целящ корекция на правителствения курс във Вашингтон. Няколко политици бяха убити, но планът да се върне поне отчасти честта в политиката беше осуетен. Накрая директорът на ЦРУ Стансфийлд и конгресмен О'Рурк уговориха примирие. И двете страни се съгласиха, че ще е по-добре за страната никога да не излязат наяве подробностите за събитията и участниците в тях.

Първоначално споразумението се основаваше на страха от взаимно унищожение. Никоя от страните не смееше да нападне другата, защото се опасяваше, че истината ще изтече към пресата. Така Коулман стана свободен наемник, работещ за директора на ЦРУ – двамата се нуждаеха един от друг. Връзката им беше странна в началото, но постепенно между тях се установи взаимно доверие и уважение.

Когато набраха височина, Хакет включи автопилота и се обърна към Коулман:

– Е, ще ни кажеш ли какво става, дяволи те взели?

Стробъл също чу въпроса и стана от седалката. Приклекна в прохода зад пилотската кабина, за да чуе Коулман.

– Имало е операция и нещо се е объркало. Двама от участниците се връщат в страната довчера и ние трябва да ги вземем и да ги докараме във Вашингтон.

– Предполагам, че не знаят за нашето идване. – Стробъл стрелна с очи шефа си.

– Не. – Докато чакаше следващия въпрос, Коулман го помоли да му подаде черната платнена чанта. Извади от нея две големи папки. В техния бизнес се наричаха „якета“. Даде едната на Стробъл, а другата остави за себе си.

– Стансфийлд беше достатъчно любезен да ни осигури малко основна информация. – Той отвори папката и погледна черно-бялата фотография на един от обектите. Мъжът смътно му се стори познат. Истинското му име беше Джим Дженсън. Беше от Питсбърг и бе постъпил в армията веднага след завършване на училище през 1974 г. Прослужил известно време в Германия, сетне преминал курсовете за рейнджъри. Следващото му местоназначение беше Корея, после при зелените барети, където беше ръководил екип А и както Коулман вече знаеше, срещнал бъдещата си жена, която сега също трябваше да приберат. По „дупките“ в биографията на Дженсън Коулман пресметна, че е бил „потаян“ в тайни операции на Управлението поне три пъти по време на службата си в Специалните сили. „Потаян“ беше термин, използван от хората от форт Браг, когато ЦРУ заемаше за известно време техни командоси за мисии, които не се документираха официално. Коулман прескочи напред, за да види дали някъде не пише какво е вършил Дженсън за ЦРУ. Както и очакваше, по този въпрос не беше споменато нищо.

Коулман и Стробъл продължиха да изучават папките и да отбелязват важни детайли. Прочетеното изобщо не ги изненада. Не беше необичайно за бойци от Специалните сили в оставка да работят за Ленгли както официално, така и неофициално.

Хакет проследи приборите на таблото и провери дали автопилотът функционира безпроблемно. Докато очите му пробягваха по различните стрелки и циферблати, той каза:

– Както винаги, Централното развлекателно управление не ни казва всичко. – Хакет не обичаше много-много ЦРУ.

– И какво те кара да мислиш така?

– Ако операцията наистина е толкова лесна, защо ще пращат нас? Защо не изпратят двама от хората си в Колорадо или, още по-добре,

защо не им се обадят по телефона и не ги повикат?

– Не съм споменавал, че ще е лесно. Стансфийлд ми каза, че чувства нещо нередно в тази ситуация и затова е повикал нас.

– Каза ли ти в каква каша са се забъркали тези двамата? – попита Хакет.

Коулман погледна първо Стробъл, после Хакет.

– Помните ли Железния?

Хакет се ококори.

– Как мога да го забравя? – изсмя се нервно Стробъл. – Човека-армия.

– Направо Джеймс Бонд – промърмори Хакет.

– Е, двамата Дженсън – Коулман направи пауза и вдигна папката – са работили с Железния по много деликатна операция. Изглежда, нещата са се отклонили от плана. Дженсън са докладвали, че са поразили мишената, но са загубили Железния.

– Какво? – попита Стробъл невярващо.

– Семейство Дженсън са се обадили, докато са се измъквали, и не са имали време да съобщят подробности, но са казали, че Железния е мъртъв.

Хакет поклати русокосата си глава.

– Да се върнем към моя въпрос. Все още не разбирам защо имат нужда точно от нас.

– Защото Стансфийлд има противоречива информация за съдбата на Железния.

– Не те разбирам – каза Стробъл.

– Стансфийлд каза само, че според други негови източници Железния е жив.

– И тази операция е била провеждана без официалното знание на президента и Конгреса – добави Хакет. – Затова са ни повикали.

– Да кажем, че е така.

– Е, надявам се само да не се натъкнем на Железния там, в Колорадо. Обикновено умират хора, когато той се навърта наоколо.

Коулман взе папката и потупа с нея Хакет по гърдите.

– Хората говореха същото и за нас. Прочети това и се успокой. Обещавам ти, че ще свършим бързо и лесно. Ще се придвижим бавно и предпазливо, нали така?

Хакет кимна и взе папката.

Загледан през илюминатора, Коулман мислено се върна към една вечер преди няколко месеца. Тогава беше на бейзболен мач на „Ориолс“

със своя приятелка, когато срещна стар приятел със съпругата му. Седяха в десния сектор, пиеха бира и ядяха хотдог. Когато след мача старият му приятел представи дошлата с тях двойка, Коулман едва не разля бирата си. Седналият срещу него бе човек, когото не беше виждал, откакто беше напуснал тюлените. В първия момент не можа да повярва. На такова мирно събитие като бейзболен мач! Но когато се вгледа, се увери, че е той. Видя го в очите му. Бяха най-черните и бдителни очи, които беше виждал, а те принадлежаха на човека, превърнал се в жива легенда в света на тайните операции. Коулман го беше засичал да действа два пъти и беше чувал други да произнасят името му със страхопочитание. Чувстваше се като у дома си в почти всеки град в Близкия изток и в по-голямата част от Европа. Беше може би най-добрият професионален убиец в Америка и ето – сега седеше точно пред него с една красива млада репортерка. Стори му се като сън, но наистина беше той и сега пътищата им щяха отново да се пресекат.

11.

Майкъл О'Рурк беше напрегнат. Също като преди няколко години. Стискаше здраво волана на своя „Шевролет Тахо“ с побелели около колчетата пръсти и гледаше напред в далечината. Съзнанието му търсеше отговори. Обожаваше Анна Райли. Нямаше нещо, което да не му харесва у нея. Беше най-добрата приятелка на жена му още от колежа и беше добър човек. Когато миналата пролет им съобщи, че става кореспондент на Ен Би Си в Белия дом, те много се зарадваха. Радостта обаче продължи по-малко от седмица.

По време на първия работен ден на Райли тя преживя терористично нападение, което едва не коства живота ѝ. Дузина служители и агенти на Тайната служба бяха убити. В последвалата драма загинаха Бил Шварц, съветникът на президента по въпросите на националната сигурност, неговата секретарка и още няколко души. Кризата приключи след смела акция на Екипа за спасяване на заложници на ФБР. Или поне така бяха представили историята журналистите.

Като член на Работната комисия на Конгреса по разузнаването, О'Рурк имаше достъп до информация, която беше секретна дори за колегите му. Официалната позиция на Белия дом след кризата със заложниците гласеше, че „Тюлен – Група б“ и други антитерористични подразделения бяха задействани само в качеството на съветници. Под „Други антитерористични подразделения“ се имаше предвид Делта Форс – свръхсекретният специален отряд на армията. Пентагонът продължаваше да отрича съществуването на тази група, макар че беше станала предмет на десетки книги и няколко филма. О'Рурк знаеше, че специалните части, подчинени на Пентагона, са изиграли роля, много по-голяма от съветническата. И двата отряда бяха участвали в акцията по освобождаването на заложниците. Тюлените бяха загубили двама души. За да не се вълнуват параноиците от крайно дясното крило, в официалната версия се казваше, че ЕСЗ на ФБР е отговорен за цялата дръзка и успешна операция.

Докато О'Рурк си припомняше драматичните събития, развили се миналата пролет, осъзна, че се беше запознал с новия приятел на Анна Райли скоро след кризата в Белия дом. С времето взе да забелязва някои неща. Всеки път, когато вечеряха заедно, той предлагаше да минат по някоя странична уличка и винаги сядаше с лице към вратата. Когато все

пак това беше невъзможно, се оглеждаше при всяко влизане на нови посетители в ресторанта. Начинът, по който се държеше, по който преценяваше с поглед заобикалящите го предмети и хора, навеждаше на определени мисли. Лиз не го беше забелязала. Майкъл обаче беше бивш морски пехотинец и като много други „кожени яки“, не се славеше с голяма деликатност.

Разликата между Рап и О'Рурк се състоеше в това, че първият се държеше по-непринудено и светски. Според О'Рурк собствената му свръхзасилена бдителност се дължеше на две причини. Първата беше, че искаше да е информиран за ставащото около него, а втората – за да покаже на другите, че знае какво замислят. Второто служеше и като допълнителен възпиращ фактор.

При Рап обаче нямаше опит за възпиране. О'Рурк се питаше дали дипломантът от университета в Сиракюз не е шпионин. Той се занимаваше с бизнес, който му позволяваше често да пътува из Европа и Близкия изток. И двамата му родители бяха мъртви и нямаше никакви други връзки освен с Анна.

Беше края на август, когато О'Рурк се убеди, че Рап не е само компютърен консултант. Бяха отишли на мач на „Балтимор Ориолс“ заедно с Анна и Мич, когато се натъкнаха на един негов стар познат – Скот Коулман, лейтенант в оставка от американските ВМС и бивш командир на „Тюлен б“. О'Рурк и Коулман имаха ярки съвместни преживявания, част от които предпочиташе да не си спомня.

О'Рурк го беше видял в очите им, когато двамата се запознаха. Коулман, за когото О'Рурк би се обзаложил, че е един от най-спокойните и непоклатими хора, гледаше така, сякаш е видял призрак. Всичко продължи само секунди, след което Коулман възвърна спокойствието си, но О'Рурк беше забелязал объркването му. Рап, разбира се, не показва видимо никаква емоция. Нито дори малък намек, че има някаква връзка с бившия тюлен. Но Коулман беше трепнал.

О'Рурк не каза тогава нищо на жена си и си замълча пред Рап и Коулман. Като член на Комисията на Конгреса по разузнаването той знаеше откъде да започне да пита за подобни личности. При това направи всичко възможно, за да останат усилията му незабелязани. О'Рурк също имаше тайни за криене.

Сега вече, независимо дали му харесваше, или не, трябваше да задава въпроси. Мич Рап със сигурност беше много повече от продавач на компютри. Самият факт, че знаеше за познанството на дядо му със Скот Коулман доказваше, че има достъп до много деликатна и строго

засекретена информация.

О'Рурк отби от Магистрала 50 между Бауи и Анаполис. Начинът, по който изглеждаше жена му, когато той излезе от къщи, накара стомаха му да се свие. Стресът е вреден за бебето, им повтаряха непрекъснато лекарите и сестрите. Уплашеното ѝ лице не излизаше от съзнанието му. Беше ѝ оставил Дюк и деветмилиметровия си „Детоник“. Пистолетът беше малък и идеално се побираше в дланта му. Тя беше стреляла с него поне десетина пъти. В началото на връзката им тя се побъркваше при вида на кухненски нож, да не говорим за пистолет. Но някои непредвидими обстоятелства бяха променили психиката ѝ.

О'Рурк знаеше, че тя не се страхува за себе си. Лиз беше корава жена и щеше да е в безопасност, заключена в къщата, на която скоро беше монтирана охранителна система за единайсет хиляди долара. Тревожеше се за него. Бяха се обадили в апартамента на Анна и в къщата на Рап. И на двата номера се беше включил телефонен секретар. Лиз искаше да се обади на полицията, а не да пуска мъжа си да разследва случая. Майкъл ѝ обясни защо това не е за полицията и след разгорещен спор тя неохотно се съгласи. Веднага обаче заяви, че иска да иде с него.

Последваха още пет минути препирня, в сравнение с които първите пет бяха като невинен разговор. Накрая Лиз почувства остра болка в корема. Майчиният ѝ инстинкт надделя и тя се съгласи, че е по-добре Майкъл да тръгне сам.

Той обеща да ѝ се обади, преди да спре пред къщата на Рап, и да не затваря телефона през цялото време, докато е вътре. Тъкмо смяташе да изпълни обещанието, когато мобилният му телефон звънна. О'Рурк го вдигна.

- Ало.
- Къде си?
- Почти пристигнах.
- Каза, че ще се обадиш.

Майкъл остави въпроса без отговор. Вместо това попита:

- Как се чувстваш?
- По-добре. Май трябваше да дойда с теб.

Отново пренебрегна думите ѝ. Зави по улицата, на която живееше Рап.

- Как е Дюк?
- Дюк е добре. Седи до мен на дивана и яде пуканки.

О'Рурк поклати глава и спря пред къщата на Рап. Дюк беше ловно куче, не декоративно! Колко пъти бяха повтаряли едно и също, но както

при повечето битки, той винаги губеше. Огледа и трите платна. Нямахше други коли. Рукна дъжд. Майкъл пусна чистачките.

– По дяволите!

– Какво има?

– Нищо. Заваля. Анна кара малко БМВ, нали?

– Да, там ли е колата?

– Да. Кога опита да се свържеш с нея за последен път?

– Точно преди да ти звънна на теб.

О'Рурк погледна към малката къща. Небето се беше смрачило, но вътре не светеха никакви лампи. Нещата не изглеждаха много добре.

– Скъпа, ще трябва да излиза от колата и да огледам.

– Майкъл, това не е хубаво. – Лиз беше обзета от паника. – Мисля, че трябва да почакаш, докато дойде полицията.

– По-спокойно. Просто ще надникна през прозорците. Ако се случи нещо, повикай ченгетата и после се обади на онзи номер, който ти дадох.

– Майкъл, моля те, внимавай и не прави глупости.

О'Рурк даде обещание и се затича към малката порта отпред. Косата и якето му бяха мокри, докато стигна навеса. Изтръска главата си и извади от якето 45-калибров „Колт“. Не забеляза през прозорчето на външната врата никакви признаци, че Анна е вътре. Затова натисна звънеца с цевта. Почака няколко секунди и отново позвъни.

– Какво виждаш?

Опита се да надникне през един от по-големите прозорци вдясно от вратата, но там бяха спуснати завеси.

– Нищо.

– Има ли някъде счупен прозорец или обърната мебел?

Той погледна през малкото прозорче.

– Не.

Лицето му беше на сантиметри от стъклото, когато забеляза някакво движение вътре. Изненадан, той изпусна телефона и отскочи назад, като стисна приклада на оръжието с две ръце. Застана отстрани на вратата. Сърцето му биеше лудо. Дали да се наведе и да прибере телефона, или да потърси по-добро прикритие? Изплашеният глас на жена му прокънтя от слушалката и той със замах грабна телефона, когато вратата рязко се отвори.

12.

Питър Камерън изпитваше известно колебание за Вийом. Той беше твърде независим. Но, от друга страна, имаше право за Дюзър. Той беше за тайните операции това, което представляваше масираната бомбардировка за стратегическия удар. Дюзър и хората му обичаха да носят със себе си в акция значителна огнева мощ и не се бояха да я използват. Вийом, макар и да беше много опитен в тайните действия, му създаваше друг проблем. Той не беше достатъчно лоялен не само към втората си родина, но и към службата, за която беше работил трийсет години – ЦРУ.

Камерън погледна пътя през предното стъкло на наетия миниван. Беше пет без четвърт следобед и слънцето вече залязваше зад планинските върхове. Миниванът беше паркиран близо до „Бъфало Бил Мотел“. Това беше старомоден мотел с дванайсет стаи, разположен в покрайнините на Евъргрийн, Колорадо – красиво планинско градче на четирийсет минути път на запад от Денвър, заобиколено отвсякъде от високи върхове. През последното десетилетие Евъргрийн, като много малки градчета от неговия ранг, беше преживял радикални промени. Бяха построени къщи за милиони долари и оборудвани игрища за голф. Сега тук имаше четири заведения и една от най-модерните пощенски сгради в страната. Старите барове стърчаха като паметници на изчезналата провинциална идилия.

Питър Камерън тези въпроси не го вълнуваха. Той чакаше в микробуса, както му беше казал Вийом. Вийом беше в офиса, за да уреди формалностите, и изрично беше предупредил най-малко три пъти Камерън да не излиза от микробуса. На Камерън вече му писваше да се държат с него като с новобранец. Беше в разузнавателния бизнес почти толкова време, колкото и Жабока. Вярно, нямаше такъв богат оперативен опит, но това не беше повод Вийом да се надува.

Жабока беше разделил групата на две, след като пристигнаха в Колорадо Спрингс. Наеха микробус и джип с фалшиви документи за самоличност и кредитни карти. Той и Камерън взеха микробуса, а Марио Лукас и Мери Хуарес – джипа. В момента Лукас и Хуарес бяха горе в планината и наблюдаваха къщата на Дженсън. Ако забележеха нещо необичайно, щяха да докладват веднага. Също така трябваше да монтират апаратурата за наблюдение и да вечерят. Никой не трябваше да ги

вижда четиримата заедно, нареди Вийом.

Самолетът на семейство Дженсън нямаше да кацне до девет часа вечерта, така че имаха достатъчно време да се приготвят. Вийом се върна в микробуса с ключове и премести колата в другия край на мотела. После взеха част от оборудването и се нанесоха в стаята. Камерън хвърли багажа си на едно от леглата и се огледа наоколо. Подът беше покрит с грозен оранжев килим от седемдесетте години. Покривките на леглата бяха в ярък цвят и, изглежда, от някаква лесно възпламеняема материя. За табли служеха колела от каубойски фургони. На стената беше окачена евтина репродукция, изобразяваща Бъфало Бил, а на масата беше поставен пепелник с формата на револвер. Вийом отвори един от куфарите.

– Не е „Риц“, но ще свърши работа – измърмори.

Извади подробна карта на района, разгъна я и я закачи на стената с кабарчета. После отвори две метални куфарчета и приготви екипировката. Марио и Мери трябваше да монтират четири параболични насочени микрофона и цифрова видеокамера. На Мери ѝ хрумна да инсталира микровълнови сензори. Дженсънови, като повечето професионалисти от бранша, бяха подбрали прилежно леговището си. Къщата се намираше близо до върха на планината и над нея имаше само още една постройка. Освен това беше разположена на поне стотина метра от главния път. Мери Хуарес щеше да монтира система от невидими микровълнови лъчи по автомобилната алея към къщата на семейство Дженсън. Ако някой решеше да ги посети, щяха да разберат.

Вийом погледна отново към картата, след като сглоби и включи апаратурата.

– Добре са се ориентирали. Това градче е недостъпно. През каньона минава само един път. Може и да успеем да използваме това срещу тях, но ако нещо се обърка, ще сме в капан.

Камерън стоеше до стената и изучаваше картата. Беше скръстил ръце и се почесваше по брадата.

– Разбирам те. Какво е разстоянието до Шосе 70?

– Около тринайсет километра.

– А оттам до Денвър?

– Напряко през планината е около двадесет минути, а после ще можем да изчезнем в града.

– Какво ще кажеш да излезем от Евъргрийн от юг?

Вийом погледна картата.

– Мисля, че така само ще си усложним положението. Може да

открием някой второстепенен път, да отбием от него и да се скрием за известно време, но освен ако не дойде да ни прибере хеликоптер, сме загубени.

Камерън се намръщи и отново впери очи в картата.

– Не можем да си позволим да се забъркваме с ченгета. Трийсет минути и по двата пътя. – Той поклати глава. – Ще ни дават по телевизията още преди да стигнем Денвър!

На Вийом не му хареса накъде бие Камерън и си замълча. Камерън погледа картата още известно време и заключи небрежно:

– Ако се натъкнем на ченгета, ще трябва да се отървем от тях.

– Искаш да кажеш – да ги убием. – Вийом мразеше как бюрократи-те използваха „чистоплътни“ термини като „отървам се“ и „премахвам“. – Наричай нещата с истинските им имена.

Камерън сви рамене.

– Не виждам друг избор.

– Аз ще преценя. – Вийом впи поглед в Камерън. Професора се усъмни дали е трябвало изобщо да се обръща към Жабока. – Още не си ми казал какво ще правиш с двата обекта. На място ли ще ги убием, или ще искаш да говориш с тях?

Камерън не беше мислил за това.

– Още не съм решил. Както неколккратно отбеляза, ще бъде добре да не устройваме зрелища. Всъщност най-добре ще е, ако изчезнат завинаги.

– Твоят човек на летището може ли да им види сметката, ако се наложи?

– Инструктирах го да ни следва от много дискретно разстояние и само до изхода от Евъргрийн.

– Не отговори на въпроса ми.

Камерън се обърна към него, не много очарован от резкия му тон.

– Отговорът на въпроса ти е „Не“.

– Е, щом е така, ще ги оставя да се настанят в къщата, ще ги подслушам какво си говорят и после ще ги ликвидирам точно преди изгрев-слънце.

Камерън кимна.

– Това имах предвид и аз.

Вийом леко се усмихна. „Такъв глупак си – каза си той. – На теб никога не ти е хрумвала и най-елементарна идея.“

На Камерън не му хареса подигравателната усмивка на Жабока. Този човек трябваше да се научи да уважава малко повече работодателите

си. Когато всичко свърши, няма да е зле да премахне и Жабока, и хората му. Дюзър сигурно щеше да се съгласи да участва и за половината от нормалното заплащане. Той мразеше Жабока дори повече от Камерън. Професора също се усмихна и реши, че едно телефонно обаждане до Дюзър ще уреди нещата перфектно.

На летището в Колорадо Спрингс Скот Коулман, Кевин Хакет и Дан Стробъл товареха екипировката си в нает „Шевролет Събърбан“, сребрист металик. Хакет беше уредил да остави за през нощта лиърджета на летището и да заредят самолета с гориво догоре. Също като членовете на групата, кацнала два часа преди тях, те платиха за всичко с кредитни карти, на които не бяха написани истинските им имена.

Хакет беше педантичен човек. Още в „Тюлен б“, когато Коулман трябваше да преодолее някакъв необичаен проблем със снабдяването, талантът на Хакет винаги го спасяваше. Той притежаваше търпение и способност да предвижда и най-малките подробности, докато Коулман имаше таланта да решава ситуацията в по-голям мащаб. Тези взаимоотношения бяха изключително полезни през годините и за двамата. Понякога обаче склонността на Хакет към дреболиите граничеше с вманиаченост.

След като натовариха всичко, тримата бивши тюлени се качиха на събърбана и потеглиха от летището. Отне им около петнайсет минути, за да пресекат Колорадо Спрингс и да излязат от града. Летяха по Шосе 25 със сто и трийсет километра в час. Шофираше Стробъл, който беше прекарал доста време в този край. Той им беше обяснил, че е най-добре да се движат по шосето до Денвър и после да отбият по Магистрала 67 нагоре през планината.

Хакет седеше отзад и тракаше по клавиатурата на своя лаптоп за четири хиляди долара. Компютърът имаше вграден портативен телефон и можеше да осъществява връзка с Интернет. Едно от най-ценните предимства на Хакет бяха компютърните му умения. Обичаше да повтаря, че в Интернет може да се намери почти всичко. Вместо да се спира в някой магазин и да си купува карта на Евъргрийн и областта, като по този начин рискува да бъде заснет от видеокамера, можеше да влезе в Мрежата и да открие цялата необходима им информация. Само за пет минути разпечата осем страници на миниатюрния принтер, подаде ги на Коулман и се зае със следващата си задача. Докато тракаше по клавишите, той попита за трети път, откакто бяха напуснали Балтимор:

– Защо Стансфийлд се обади на нас, вместо да използва някой от Управлението?

Коулман зарея поглед навън.

– Знаеш отговора, Кевин.

Стробъл се беше привел над волана, като се опитваше да огледа небето. Времето в планината е коварно нещо. Може да е плюс двайсет градуса и да грее слънце в един момент, а в следващия температурата да падне до нулата и да завали сняг. Той хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и се обади:

– Ако имаш някакъв проблем, кажи си направо. Вече почваш да ми лазиш по нервите, Кевин.

Разговорите между Стробъл и Хакет обикновено протичаха по този начин. Преди на Коулман не му беше правило впечатление. Толкова много време прекарваха заедно. Бяха като братя. Можеха да си разменят юмруци и в следващия миг да пият бира заедно и да се смеят. Още не се бяха счепквали по време на пътуването, но споровете им ставаха доста разгорещени. Двамата бяха приятели още от започването на базовото обучение по подводна диверсия при тюлените преди дванайсет години. Бяха ги разпределили като бойна двойка плувци по време на изтощителния шестнайсетседмичен курс, чиято цел беше да отсее повечето кандидати и да остави само най-решителните и амбициозните. Лишаване от сън, тормоз, убийствени кросове по пясъчния бряг, плуване през нощта в леденостудена вода – всичко това беше част от сложния изпитателен процес, чрез който да бъдат подбрани най-коравите воители. Защото, когато започнеше истинската стрелба, щеше да е вече късно да се откажат.

– Това, което ме притеснява – Хакет премести очилата с кръгли рамки на носа си, – е, че според мен акцията далеч няма да е някаква приятна разходка. Мисля, че са вършили нещо по неофициални канали и то се е объркало.

– А стига бе! Сериозно ли, Шерлок? – възкликна Стробъл. – В противен случай нямаше да ни извика. – Понякога Хакет можеше да е досаден като стара баба.

– Пропускате една подробност. Когато нещата се объркат, те гледат да заличат следите си. Днес ние сме хората, които изпращат да оправим проблема, но утре самите можем да се окажем проблем за тях.

– Какво искаш да кажеш? – озъби се Стробъл.

Хакет продължи да пише на лаптопа.

– Не знаем какво са вършили двамата Дженсън, но се обзалагам, че щом е бил замесен и Железния, е било нещо сериозно. Нещо, което е

тръгнало по различен от плана сценарий. Когато стане нещо подобно, нашето любимо Централно развлекателно управление, което има богати традиции в тази насока, кара хората да изчезват.

– Ти страдаш от параноя – изрече Стробъл.

– Така каза и тогава, в Либия.

Либия беше неприятен спомен, към който никой от тримата не искаше да се връща. Стробъл стисна кормилото и промърмори:

– Теб те обзема параноя всеки път, когато провеждаме операция.

Хакет замълча, но после отвърна с леден тон:

– Това са глупости и ти го знаеш.

Повече не каза нищо. Двамата мъже отпред имаха добра представа за безпогрешното шесто чувство на Хакет.

Коулман се обърна настрана и изгледа въпросително Хакет. Беше виждал доста странни и необясними неща през целия си трийсет и девет годишен живот, по-голямата част от който беше прекарал като тюлен. Някои явления можеше да обясни, но повечето бяха отвъд границите на здравия разум. Как един боец, докато вървеше из гъстата джунгла, можеше буквално да подуши засадата отдалеч? Този боец беше Хакет. Ка-то водач Коулман се беше научил да уважава неговата интуиция.

– Давай, говори.

Хакет сви рамене.

– Имам чувството, че вече съм преживял всичко, макар да знам, че не съм. Никога преди не съм идвал в Евъргрийн, но знам как изглежда. Никога преди не съм ходил в къщата на Дженсън, но знам каква е.

– Все едно ти се привижда насън ли?

– Да.

– Друго?

– Нещо лошо ще се случи в къщата. Не знам какво, но ще се случи.

Стробъл изкриви лице.

– Мамка му. – В гласа му прозвуча страх.

Коулман кимна на Хакет:

– Добре. Ще играем чисто. Ще действаме много бавно и ще разузнаем много добре района, преди да поемем напред. Ако все още ви тормозят лоши предчувствия, ще трябва да измислим друг план. Съгласни ли сте?

Двамата мъже кимнаха.

13.

Анна Райли седеше на дивана, притиснала крака към гърдите си. През последния час най-добрата ѝ приятелка безуспешно се беше опитвала да я успокои. Майкъл О'Рурк ту сядаше, ту крачеше напред-назад из стаята. Навън се лееше пороен дъжд.

На Райли ѝ трябваше време да се опомни, преди да разбере, че О'Рурк иска да я изведе от къщата на Рап и тогава да говори с нея. Майкъл пхна в ръката ѝ мобилния си телефон и Лиз ѝ обясни набързо, че трябва да го послуша и незабавно да дойде с него в Джорджтаун.

Анна веднага усети, че нещо е станало с Мич. Понечи да попита, но Майкъл направо ѝ заяви, че няма да говорят, докато не отидат в града. Тактиката му обаче не постигна успех. Анна, естествено, се разстрои и той трябваше да ѝ каже, че Мич е добре. Това я успокои, колкото да склони да се качи в колата и да тръгнат. Но когато пристигнаха в къщата на О'Рурк, тя беше на ръба на нервна криза.

На Лиз ѝ отне цели трийсет минути да я успокои. Анна не искаше да отговаря на въпросите ѝ и когато на няколко пъти Майкъл опита да я заговори, жена му го стрелваше гневно с очи. Анна само повтаряше, че не може да разкрие с какво се занимава Мич, и твърдеше, че компютърният бизнес на Рап е напълно законен.

О'Рурк се отчая. Искаше отговори и смяташе, че ги заслужава. В края на краищата не си беше навлякъл по собствена инициатива неприятностите със Скот Коулман и дядо му. Помълча малко и се замисли. Не беше съвсем честен към себе си. Ако си беше затварял устата и не беше информирал Скот Коулман за една сенатска шумотевица във връзка с десетина убити тюлени на ВМС, проблемът нямаше да стои сега пред него. Горчивата поука беше занаят да си държи езика зад зъбите. По-добре е тайните да си стоят на тъмно. В известен смисъл това го спираше да се заеме по-сериозно със случая. Може би беше по-добре да не знае с какво се беше сблъскал Мич Рап.

Но всъщност вече беше въввлечен, и не по негово желание. Мич Рап беше човекът, изпратил електронното писмо с молба за помощ. Дължаха им отговорите. О'Рурк трябваше да знае в какво се беше забъркал и ако Анна не искаше да му даде отговори, щеше да прибегне до други източници.

Той стана и отиде в антрето. Дъждът се лееше като из ведро. Върна

се в стаята.

– Анна, трябва да ми отговориш на някои въпроси. – И внимателно подбирайки думите си, добави: – И трябва да ми кажеш истината.

Лиз О'Рурк погледна към мъжа си с укор.

– Майкъл, мисля, че въпросите ти могат да почакаат.

Щяха да се скарат, но в този момент Майкъл не го беше грижа за това. Щеше да бъде противоборство между неговия ирландски характер и нейния италиански нрав. И преди се беше случвало. Естествено последните пет месеца бяха минали само в „да, скъпи“ и „разбира се, скъпа“. Майкъл знаеше, че причината е напредналата бременност на жена му. През повечето време Лиз командваше парада. Тя беше жена с твърд характер – една от основните причини да се ожени за нея. Но и неговият нрав беше силен. А в ситуации като тази имаше много по-голям опит от нея.

– Спомняш ли си – каза Майкъл твърдо – какво се случи в тази къща съвсем скоро? Ти отиде до магазина и когато се върна, мен ме нямаше.

Лиз О'Рурк изгледа мъжа си с големите си кафяви очи и преглътна. Споменът приличаше повече на кошмар. Тогава животът на Майкъл висеше на косъм и само благодарение на дядото на Майкъл и на Скот Коулман той остана жив. През въпросната нощ съпругът ѝ беше отвлечен от тяхната къща и закаран в дома на един от най-влиятелните хора във Вашингтон. Там беше пребит и разпитван. Ако не се беше намесил навреме директорът на ЦРУ Томас Стансфийлд, сега Майкъл нямаше да е сред тях.

– Лиз. – Той понижи глас. – Не бяхме замесени в тази каша по наша вина. В момента оживява една черна страница от миналото ни. – Поклати бавно глава. – Не разбирам дали името на Скот Коулман е споменато като заплаха, или като вариант, но се нуждаем от тези отговори. Разбираш ли?

Лиз кимна. Майкъл седна и опря ръце о коленете си.

– Анна, знам, че Мич далеч не работи само като компютърен консултант. По поведението ти съдя, че ти също го знаеш.

Тя нито потвърди, нито отхвърли казаното. О'Рурк го прие за положителен отговор.

– Фактът, че изпрати на Лиз това писмо, означава едно от трите. – Започна да изброява, като сгъваше пръстите на ръката си. – Първо, той е шпионин, работи за нас и е много вероятно да е бивш тюлен от ВМС. – При споменаването на думата тюлен насълзените очи на Райли се свиха.

– Второ, той шпионира за друга страна. Или, трето, занимава се с нещо незаконно като търговия с наркотици.

При последната възможност Анна рязко поклати глава.

– За ЦРУ ли работи?

– Не искам да говоря за това!

– За Пентагона? – не миряса Майкъл.

– Не ми задавай никакви въпроси повече.

– Да не е за АНС?

– Не, Майкъл. Казах ти, че не мога да говоря за това. – Анна зарови лице в дланите си. – Моля те, остави ме на мира! – Искаше всичко да свърши. Главата ѝ пулсираше от болка. В момента единственото ѝ желание беше Мич да се върне при нея невредим. Опасяваше се от този миг, беше го сънувала в кошмарите си през последните два месеца. Във съня ѝ Мич умираше и тя се будеше, обляна в студената пот на страха. Немислимо беше да се примири с подобна съдба. Да намери мъжа на живота си и после да го изгуби!

Преди да ѝ разкаже истинската си история, Мич накара Анна да му обещае, че няма да сподели с никого какво е вършил за ЦРУ. Нито дори с родителите си, да не говорим за член на Конгреса! Но сега Мич се беше свързал с Лиз и Майкъл. Анна не знаеше как да постъпи.

– Защо сам не попита Мич?

Майкъл пренебрегна въпроса ѝ.

– Анна, знаеш с какво си изкарвам хляба. Мога да вдигна телефона и да докарам тук ЦРУ до един час. Имам законно право, член съм на Работната комисия по разузнаването и те ще трябва да ми отговорят. Мога да отида в Конгреса още сега и да почна да ровя. Сигурно ще задействам алармата в Ленгли, Пентагона и Бог знае още къде, но всички те ще трябва да ми дават отговори.

Анна вдигна очи.

– Майкъл, умолявам те, изчакай да говориш с Мич.

– Не мога. Мич ни натресе това писмо и в същото време изрови случка от миналото ни, за която бих предпочел да не си спомням. Искам да знам как е разбрал, и то още сега.

– Не мога да ти кажа. Обещала съм.

О'Рурк си пое дълбоко дъх. Така нямаше да се стигне доникъде. Райли беше твърдоглава като жена му. Реши да смени тактиката.

– Мислиш ли, че е честно към семейството ми Мич да ме забърква в подобни неща? Явно има сериозни неприятности, щом се тревожи за твоята безопасност. – Наведе се по-близо до Райли и добави: – Мисля,

че се досещам с какво си изкарва хляба Мич и то не е безобидна игра. – Посочи към себе си. – Вършил съм същото. Хора в тъмни облекла, посред нощ, с безшумни оръжия, правят така, че други хора да изчезват. За това се свърза с нас. Друга причина няма. Притеснява се за теб. Така че би ли отговорила на въпросите ми? Трябва да знам в какво сме въввлечени. Имам право!

– Не мога. Дала съм обещание. – Анна Райли плачеше.

Майкъл се почувства безсилен.

– Мич искаше да те доведем тук, защото се страхува, че някой ще иска да те отвлече, за да се докопа до него. Ако трябва, ще те пазя. Обичам те и Лиз те обича, но, за Бога, ние също сме в опасност! Ако не ми отговориш, ще бъда принуден да започна сам да си търся информация!

Анна зариде. Лиз я придърпа към себе си. Изглежда съпруга си с презрение. Той отвори уста, но тя го спря с ръка.

– Не казвай нищо!

– Това са абсолютни фъшкии! – скочи Майкъл.

Анна Райли стана.

– Извинявайте... Извинявайте, че ви забърках в това. – Прекоси стаята, отиде във фойето и посегна към якето си.

– Анна, къде отиваш? – изтича след нея Лиз.

– Отивам си къщи. Не е честно да ви замесвам. Аз избрах да се влюбя в него, а не вие!

Лиз сграбчи ръката ѝ и я задържа обратно.

– Няма да мърдаш оттук, докато не се уверя, че си в безопасност!

Райли понечи да протестира, но Лиз не искаше да я слуша. Тя продължи да бута съквартирантката си от колежа нагоре по стълбите. На половината път спря и изглежда съпруга си.

– Исках само... – започна Майкъл.

– Изобщо не се оправдавай – прекъсна го Лиз. – Толкова съм разочарована от теб, че не искам и да те гледам! – Двете жени се качиха по стълбите и се скриха от очите му.

Майкъл се плесна с длан по челото. На път за кухнята се наруга цветисто. Отвори хладилника и извади бутилка бира. Отпи голяма глътка и се подпря на кухненския плот. Дюк дойде и седна пред него. О'Рурк погледна жълтия лабрадор.

– Останахме само аз и ти, приятелю – изрече.

Отпи още веднъж и поклати глава. Много неприятно беше хем да си прав, хем да не си. Всичко, казано от него в другата стая преди малко, беше вярно. Но понеже не им хареса начинът, по който го каза, за

тях беше грешен и той трябваше да си плати. Изстена и си каза: „Дай им един час да останат сами, после се качи горе и им се извини.“

Дотогава можеше да направи само едно.

Отиде до телефона на кухненската стена и грабна слушалката. Извади от шкафчето списък с телефонни номера и след като намери необходимия му номер, го набра. Отговори женски глас:

– Полицейски отдел на Капитолия. С кого да ви свържа?

– С дежурния офицер, моля.

Последваха две изщраквания и отново се обади жена:

– Сержант Хол на телефона.

– Обажда се конгресмен О'Рурк, сержант. Как сте тази вечер?

– Добре, а вие?

– Ами... Току-що получих странно телефонно обаждане. Второто за последните два дена.

– Заплашиха ли ви с физическа разправа?

– Да, стандартните думи. Не ми се искаше да ви притеснявам, но съпругата ми е бременна и точно в момента не трябва да се подлага на стрес. – О'Рурк се почеса по носа. Ако знаеше само дежурната полицайка колко е вярно това!

– Искате ли да изпратя патрул около дома ви нощес?

– Ще бъде страхотно. Да ви дам ли адреса?

– Не. Излязъл е на екрана пред мен. Намирате се в Джорджтаун, точно на границата с Уисконсин.

– Точно така.

– Ще се погрижим за това, сър. Очаквайте всеки момент нашите хора и ако възникнат други проблеми, не се колебайте да ни се обадите.

– Благодаря, сержант. – Той затвори телефона. Беше развълнуван и искаше да проведе още един разговор, но като осмисли неприятностите, в които вече се беше забъркал тази вечер, реши да се въздържа. Щяха да са в безопасност със засилените мерки за сигурност. Освен това ще спи на дивана заедно с Дюк и дванайсетзарядната си едрокалибрена пушка-помпа „Ремингтън“. Нощта ще е спокойна, а на сутринта се надяваше да има повече отговори и по-малко емоции.

14.

Върхът на планината Евънс беше забулен от облаци. Къщата се намираше на 2 400 метра надморска височина – с около 1 800 метра по-ниско от планинския връх.

Скот Коулман разбра защо хората се местят да живеят на такова място. Огромните борове и заснежените върхове, високите планини, заскрежените рекички и кристалните езера създаваха атмосфера на божествено спокойствие. Сякаш се намираш в една от онези големи европейски катедрали и изпитваш усещането, че си застанал пред самия създател. Коулман беше морски човек. Винаги щеше да остане неразривно свързан с океана. Но сега разбираше защо другите предпочитат планината.

Коулман седеше на балкона на хижа, разположена в края на Проспект Драйв. Оттам можеше да види къщата на Дженсън неколкостотин метра по-надолу, от другата страна на широко дефиле. Хакет беше открил хижата чрез Интернет. Задачата беше сравнително проста. Първо той използва своя законен достъп до компютърната мрежа на Пентагона и извади оттам подробни карти на Евъргрийн. На картата Хакет откри мястото на къщата на Дженсън и избра четири улици, които предлагаха добра позиция за наблюдение. После прерови уебстраниците на местните агенции за недвижими имоти. Отне му около петнайсет минути да намери сградата в най-горната част на Проспект Драйв. Една агенция я предлагаше под наем за ваканции. Компанията бе специализирана в предлагане на планински къщи и вили под наем, докато техните собственици отсъстват за определен период от време. За Хакет не беше никак трудно да преодолее електронната защита на сайта и да открие за по-малко от минута, че хижата е свободна. С малко повече усилия успя да се добере и до цифровия код на ключалката.

Коулман се бе увил в камуфлажен спален чувал и беше нахлузил синя бейзболна шапка върху русата си коса. На масата до него лежеше далекогледен уред за нощно виждане и бинокъл. За съжаление се намираха на твърде голямо разстояние, за да може да използва насочения микрофон, който бяха взели. Стробъл и Хакет спяха на пода в хола. Около единайсет предната вечер семейство Дженсън пристигнаха с микробус от летището. Тримата бивши тюлени ги наблюдаваха около час, след което минаха на сменни двучасови дежурства. Коулман тъкмо

приключваше своята смяна от четири до шест часа сутринта. Имаха план. Щяха да видят как ще се развие ситуацията на сутринта, после да се обадят в къщата и да предложат на семейство Дженсън да си поговорят. Щяха да им предложат да се видят или някъде в града, или тук, в хижата. Ако изберат второто, Стробъл щеше да заеме позиция със снайпера си, с който бяха неразделни.

Коулман щеше да откара Дженсън във Вашингтон, без значение дали искаха, или не. Не можеха да допуснат да бъдат убити. Снощи бяха обмисляли да нахлуят в къщата им на разсъмване. Стробъл изтъкна, че „жертвите“ им са пътували почти целия ден и със сигурност са уморени и с влошена ориентация. Предложи да ги „ударят“ призори. Нищо оригинално. Слагаш си бронезилетката и тактическото елече отгоре, очилата за нощно виждане, гравваш автомата МР 5 със заглушител и няколко светлинно-звукови гранати и влизаш с гръм и трясък през вратата. Класически план в стил „Стробъл“. „Удари силно целта и я удари бързо.“

Хакет не видя нищо ценно в плана на приятеля си. Освен това неговите лоши предчувствия не бяха изчезнали. Коулман, на свой ред, беше решен да се върне във Вашингтон с двамата си съекипници и със семейство Дженсън. Искаше всички да останат живи и никой в Евъргрийн да не разбере, че трима много смъртоносни мъже са били тук.

Бившият командир на „Тюлен – Група 6“ знаеше от опит, че почнеш ли да използваш светлинно-звукови гранати и да разбиваш врати, нещата лесно могат да излязат от контрол. А и си имаха работа не с някакви новобранци. Двамата Дженсън бяха високообучени армейски командоси и се намираха на собствена територия. Със сигурност имаха оръжие, а това най-много тревожеше Коулман. Той и хората му не бяха тренирани в подобен род полицейски акции. Те бяха тренирани да убиват. Беше им набивано в главите по време на хилядите часове занятия по бой в затворени пространства, или БЗП. Ако някой извадеше оръжие, те бяха обучени да го застрелят в главата, не в ръката. „Три изстрела в главата и премини към следващата цел.“ За Коулман не беше трудно да си представи какво щеше да се случи, ако единият или и двамата Дженсън посегнат към оръжие по време на рейда. Щяха да са мъртви, като освен това имаше и вероятност, макар и малка, той или един от хората му също да бъдат улучени. Не, каза си Коулман. Няма смисъл да се стига до убийства.

Вече се развиделяваше. Слънцето още не се беше показало, но къщата на Дженсън се виждаше ясно. Коулман се обърна назад. На

стената на хижата беше закачен кръгъл бял термометър с пума по средата. Беше около десет градуса над нулата. Погледна часовника си. 6.02 часът – време да буди Хакет и да се смени с него. Когато стана, той хвърли един поглед към къщата за последно. Тъкмо се канеше да влезе вътре, когато вратата на къщата на Дженсън се отвори и от нея излезе мъж. Коулман грабна бинокъла, за да види как Джим Дженсън отива в гаража.

Ясно чу стартирането на двигателя, макар че го делеше близо километър от мястото. После светнаха габаритите и колата излезе от гаража. Коулман изтича при плъзгащата се врата на балкона и я отвори.

– Вдигайте си задниците! Дженсънови се раздвижиха.

После се върна на балкона и видя как комбито „Субару“ зави към вътрешната алея. Дженсън излезе от колата, отвори багажника и се върна в къщата, като остави двигателя да работи. Коулман тръгна към хола. Видяното не му харесваше.

Питър Камерън не беше единственият, който прибягна до Интернет, за да разбере какво е станало в Германия. В един през нощта Джим Дженсън също се беше включил в мрежата чрез сметката си в „Америка Он Лайн“. Жена му спеше, но той беше неуморен. Току-що бяха спечелили много пари и той искаше да отидат на някое отдалечено и уютно място, за да могат да си починат. Дженсън очакваша Кенеди да иска да ги разпита. Беше част от плана. Но тъй като Железния го нямаше наблизо, никой не би разкрил лъжата. След разпита щяха да отидат на някое тихо и приятно място и да се скрият за няколко седмици. Работата, която той и жена му вършеха, се заплащаше много добре, но беше крайно изтощителна. Каза си, че ако им бяха предложили отново същите пари, за да изпълнят тази задача, нямаше да се съгласят. Железния беше опънал нервите му докрай. Той чувстваше, че нещо не е наред. Жена му разказа с подробности какво се беше случило в къщата – как Железния застрелял Хагенмилер и обезвредил бодигарда. Имаха късмет, че Бет го уби толкова лесно.

Дженсън започна сърфирането в Интернет с „Лондон Таймс“. Европейската преса е имала цял ден, за да научи повече за случая, си каза той. Затова предположи, че „Таймс“ може и да е споменал нещо за убийството на граф Хагенмилер в неделното си издание. Когато германските власти откриеха, че Железния е американец, историята щеше да заеме челните страници на всички вестници, но това нямаше да стане

много скоро.

Дженсън беше приятно изненадан да прочете на първа страница на „Таймс“ заглавието „Графът убит, смятат германците“. Почувства се леко развълнуван от вниманието, с което бяха удостоили акцията. Но след като прочете втория абзац, вълнението му се смени от объркване. Когато напускаха имението, там нямаше никакъв пожар. Испита страх.

Всичко съвпаднаше до момента, в който пишеха за мъж и жена, представили се за агенти на БКР, които напуснали имението в червено ауди към 11.15 часа вечерта и оттогава не били виждани. После беше споменат трети човек, който излязъл приблизително пет минути след тях и избягал с откраднатата от паркинга кола. Пулсът на Дженсън се ускори. Откраднатата кола била проследена до летището в Хановер. Оттам статията прескачаше на някакъв таксиметров шофьор, който бил открит завързан със запушена уста в хотел във Фрайбург. Според подробното описание, дадено от шофьора на полицията, нямаше почти никакво съмнение, че заплашилият го с пистолет мъж е Железня.

Дженсън изтича в спалнята, обзет от паника, и събуди жена си. Попита я отново къде точно е улучила оперативния служител от разузнаването. Не им отне много време, за да стигнат до извода, че явно е носел бронирана жилетка под дрехите и не им е казал за нея. Бяха допуснали глупава грешка. На Джим Дженсън му се прииска да удуши съпругата си, задето не бе изстреляла трети куршум в главата на жертвата. Точно затова трябваше да стреля той, а не тя.

Съвсем ясно бе какво следваше да правят. Трябваше да бягат, и то бързо. Когато мъжът, на когото бяха устроили засада, се върнеше в Съединените щати, той щеше да разкаже на Айрини Кенеди всичко, а тя естествено щеше да му даде цялата информация, за да се добере до тях. Джим Дженсън не хранеше никакви илюзии. Той и жена нямаше да издържат и щяха да издадат кой ги е наел, а после щяха да получат по куршум в главата.

Докато Джим и Бет Дженсън тичаха из къщата и събираха всичките си необходими вещи, те не знаеха, че друга, много по-реална опасност ги дебнеше в стая 10 на „Бъфало Бил Мотел“. Питър Камерън беше чул всяка дума, изречена от тях, и това му даде време да планира добре нещата. С малко късмет и послушание от страна на Дженсън той щеше да си бъде отново във Вашингтон до обяд.

Камерън боравеше изключително добре с всякакъв вид огнестрелно оръжие, без значение дали беше пистолет, пушка или карабина. През двайсетте си години беше отишъл веднъж в стрелкови клуб в

околностите на Вирджиния заедно с друг служител на ЦРУ. За първи път тогава участва в състезание. През годините страстта му към огнестрелните оръжия се засили. Камерън стана най-добрият стрелец с пистолет в клуба и един от най-добрите на Източното крайбрежие. Беше много точен в стрелбата по подвижни мишени, а с пушката беше направо смъртоносен. Всички резултати обаче той беше постигнал в изкуствено създадени и контролирани условия.

Негова гордост беше оръжейната му колекция. В момента тя наброяваше над сто екземпляра. И тъй като не беше купувал оръжията безразборно и цената им се беше качвала с времето, сега притежаваше цяло състояние.

Смущаваше го само един факт. Никога не беше убивал човек. Вийом беше прав – Камерън винаги пращаше друг да свърши мръсната работа. И понеже вече беше официално скъсал с ЦРУ и си имаше работа с наемни убийци като Вийом и Дюзър, реши, че е време да заяви за себе си. Така оправда избора си той да бъде човекът, който ще натисне спусъка и ще стреля по Дженсънови. Работата му беше опасна и в нея респектът от дадена твоя дарба от страна на „колегите“ можеше да значи някой ден за теб живот или смърт. Дълбоко в себе си обаче Камерън знаеше коя е истинската причина. От години се питаше какво ли е преживяването. Беше прекарал хиляди часове в стрелба по мишени с оръжия, направени да убиват човешки същества. Състезанията винаги протичаха при строги правила и контрол. Единствените променливи бяха вятърът и влажността на въздуха. Беше време да го направи.

Оказа се, че е постъпил правилно, като е повикал Вийом вместо Дюзър. Също като него Жабока планираше безупречно всичко и в края на краищата имаше много по-богат практически опит. Камерън беше взел два пистолета, снайпер, автомат и картечен пистолет. Беше си наумил, че ще свали двамата Дженсън от безопасно разстояние 500–600 метра със снайперската си пушка „Валтер WA 2000“. На Вийом тази идея не му хареса. Валтерът стреляше с мощните патрони „Уинчестър“, калибър 300, и изстрелът щеше да отекне в планината като оръдеен. Трябваше да влязат и излязат от Евъргрийн, без да привличат ничие внимание. Вийом, свикнал да върши всичко по опростен начин, предложи на Камерън да заемат позиция на 200 метра от вратата на къщата.

В 4.45 часа миниванът спря на около километър от къщата на Дженсън. Вийом и Камерън слезоха и се закатериха по скалите. Лукас и Хуарес спряха колата встрани от пътя, върху малка площадка, и се заеха с наблюдението чрез монтираните проследяващи устройства. Ако

Камерън се провалеше, те трябваше да блокират пътя и да стрелят по колата им със своите МР 5 със заглушители.

На Камерън и Вийом им отне по-дълго време, отколкото бяха планирали, за да стигнат до позициите. Вийом беше недоволен. В четири и петдесет и две той все още беше далеч от върха, но в сравнение с Камерън се чувстваше олимпийски десетобоец. Поне борави добре с оръжията си, каза си Вийом. Беше почти 5.30, когато оборудваха позицията под един висок бор. Намираха се от другата страна на автомобилната алея, водеща към къщата на Дженсън, и малко по-ниско от нивото на пътя. Имаха добър изглед както към къщата, така и към гаража. Камерън беше планирал първото си убийство безупречно. Беше взел всички мерки, за да има предимство. Макар че лежеше върху мека покривка от борови иглички, беше взел със себе си специална снайперистка постелка. Беше облечен в камуфлажен снайперски костюм и въоръжен с автомат „Стой-нър SR 25“. Върху свободно окачената цев на оръжието беше монтиран саморъчно изработен заглушител. Автоматът се подпираше в предната част на ложата от двунога, която придаваше допълнителна стабилност на стрелеца. За разлика от по-новата версия на М 16 обаче, това оръжие стреляше с 7.62-милиметрови патрони. С него можеше да се води единична и автоматична стрелба. Камерън беше поставил селектора на единична стрелба и гледаше през оптичския мерник с шесткратно увеличение.

Когато двамата Дженсън изскочиха от къщата в 6.00 часа, Камерън не се изненада. Мери Хуарес вече ги беше информирала, че май се канят да бягат. Въпреки това сърцето на Професора заби по-силно още преди външната врата да се отвори. Макар сутрешният въздух да бе хладен, по челото му изби пот. Дишането му стана накъсано. Камерън премести автомата от дясната си страна, докато Дженсън влязоха в гаража. Кръстчето на мерника застана точно отстрани на главата на мишената. Камерън не можеше да повярва колко е изнервен. Обикновено спокойното му прицелване този път го нямаше никакво. Напомни си, че не е сам, че има подкрепа. Ако не улучи целта, нищо няма да се обърка. Лукас и Хуарес ще се погрижат.

Този подход не действа. Камерън знаеше, че позицията му позволява сравнително лесен изстрел и ако пропусне, Вийом ще го сметне за аматьор. Когато колата запали, Камерън затвори очи за миг и избърса потта от челото си. Започна да брой до сто и се съсредоточи върху дишането си, за да забави пулса си. Трябваше да насочи цялото си внимание към огневото поле. Знаеше, че ще се справи.

Вийом прошепна в ухото му:

– Ще ти кажа, ако жената се появи. Дръж мъжа на мушка. – Колата излезе от гаража и зави по автомобилната алея. Когато Дженсън изскочи отвътре и изчезна в къщата, Вийом каза: – Това е. Изчакай да се покажат и двамата. Но не го оставяй да седне отново зад волана. Не е необходимо да усложняваме нещата, като стреляме по колата.

Камерън не отговори. Почувства се малко по-добре. Пулсът му почти се беше нормализирал. Бе съсредоточен върху изстрела. Кръстчето беше застанало точно върху отворената врата. Продължи да брои, все по-бавно и по-бавно. Вдишваше по малко въздух през носа. Щом Джим Дженсън се появи при вратата минута по-късно, той запази спокойствие. Проследи с поглед мъжа, който отиде при багажника на комбито. След като хвърли няколко чанти вътре, Дженсън затвори капака. Лицето му се оказа разделено от черното кръстче на мерника. Десният показалец на Камерън застина върху спусъка. В този миг чу Вийом нещо да му говори и в същото време мишената обърна глава към външната врата. Камерън веднага разбра какво има предвид Вийом и без да чака повече, натисна спусъка с плавно и бавно движение.

Скот Коулман вдигна към очите си бинокъла и погледна към къщата на Дженсънови. Изглежда, се готвеха да ходят някъде и бързаха. Обърна глава към стъклената врата на балкона и прошепна високо:

– Дан, изкарай микробуса! Ще почистим мястото, като се върнем.

Ако онези двамата бързаха много, можеха да излязат на главния път и да блокират изхода им към града. Ако нещата преминаха мирно, можеха да ги уговорят да дойдат с тях във Вашингтон. Ако не успееха да ги блокират, щеше да се наложи да ги преследват и нещата щяха да се усложнят.

Коулман проследи как Джим Дженсън излезе от къщата и хвърли две големи платнени чанти в багажника на комбито „Субару“. Дженсън отвори уста, сякаш да каже нещо, тялото му рязко отскочи встрани от колата и падна на алеята. Коулман инстинктивно залегна и премести бинокъла върху предната врата на къщата. За кратко видя Бет Дженсън, отворила уста от изненада при вида на безжизненото тяло на съпруга си върху асфалта. Преди да стори каквото и да било, един куршум я удари в челото и я отпрати в храстите до къщата.

15.

Айрини Кенеди посрещна началото на седмицата със слаб ентузиазъм. Уличното движение в понеделник сутрин беше кошмарно, такова беше и настроението ѝ. Мич Рап още го нямаше, другите двама души, които можеха да ѝ кажат какво се е случило в Германия, бяха мъртви. За човек, който се гордее, че е в състояние да не се разсейва изобщо и да се съсредоточи максимално върху задачите си, тази сутрин тя беше доста разконцентрирана. В ръка държеше копие от всекидневния доклад за президента, или ВДП. ВДП се подготвяше от дузина служители и аналитици, които прекарваха вечерите си в подбиране на най-последната информация, която би могла да се отрази на националната сигурност на страната. Всеки президент – от Джон Ф. Кенеди насам – се беше отнасял към този документ по различен начин. Някои го бяха чели внимателно всяка сутрин, други бяха карали съветниците им по националната сигурност да вършат това. Президентът Хейс удостояваше ВДП с повишен интерес и плам на набожен калвинист. Четеше го всяка сутрин, задаваше въпроси по него и си водеше бележки. Като заместник-директор, отговарящ за борбата с тероризма, Кенеди обикновено не се занимаваше с даването на доклада на президента, но нападението срещу Белия дом промени всичко. Борбата с тероризма се превърна в приоритет за Хейс. Обикновено тя докладваше му един път седмично, понякога по-често или по-рядко. Президентът Хейс използваше доклада като прикритие, за да могат двамата да обсъждат дейността на Екип „Орион“.

Кенеди затвори папката и погледна през стъклото. Служебният седан, в който пътуваше, зави от Конститушън Авеню на Седемнайсета улица. Отпред се виждаше Белият дом. Цялата сграда беше покрита със скелета – работниците бързаха да поправят щетите от атаката на терористите. Хейс изрично настоя по ремонта да се работи денонощно, за да може по-бързо да се заличат белезите от съзнанието на американската нация. Постройката беше обвита от своеобразен балон от алуминий и пластмаса, за да не могат да проникнат журналистическите камери и фотоапарати вътре. За щастие нямаше сериозни щети благодарение на пожарникарите. Слуховете гласяха, че основната фирма – изпълнител на ремонта, изпреварвала графика. Ако свършели до Коледа, щели да получат двайсет процента премия. Западното крило вече беше отворено, но се изказваха най-различни предположения дали президентът и първата

дама ще празнуват Рождество Христово в Белия дом. Засега те живееха в Блеър Хаус.

Колата мина между барикадите, предназначени да спрат камион-бомба, и спря пред югозападния вход на Белия дом. Двама униформени служители на Тайните служби излязоха от къщичката на охраната, за да видят кой е. Неотдавна само щяха да отворят портала и да й махнат да влезе, но нападението беше променило всичко. Кенеди посещаваше често Белия дом, обикновено с един и същ автомобил и шофьор, но това вече нямаше значение. Свали стъклото и подаде документите си за проверка. Служителят ги погледна набързо и й ги върна. Трети служител на Тайните служби с куче, обучено да издирва взривни вещества, заобиколи седана и провери багажника. Цялата процедура отне не повече от минута и порталът се отвори.

Колата се изкачи по кремовата настилка, водеща към входа на Западното крило. Кенеди благодари на двамата мъже и им каза да я почакат вътре. Щом влезе в сградата, тя извади тежка синя метална чанта с електронна ключалка. Служителят на входа беше свикнал да вижда подобни чанти, които съдържиха ВДП. Агентът на Тайните служби, седнал зад бюрото, поздрави и подаде списък, в който доктор Кенеди да се запише. После тя се качи по стълбите отляво. Един от хората със сини костюми, агент от Отделението за лична охрана на президента, беше застанал в горния край. Това означаваше, че Хейс е в Западното крило. Кенеди погледна часовника си. Беше 7.12 и той вероятно в момента закушваше и четеше сутрешните вестници.

Точно преди да влезе в Овалния кабинет, тя спря пред вратата и протегна синята чанта. Висок и едър агент на Тайните служби в тъмносив костюм кимна и й позволи да влезе в личната трапезария на президента.

Кенеди го завари на обичайното му място, с четирите сгънати вестника пред него.

Дребен мъж от филипински произход, облечен в бяла жилетка и черен панталон, се приближи към нея:

– Добро утро, доктор Кенеди.

– Добро утро, Карл.

Мъжът взе чантата и сакото й. Кенеди седна срещу президента на кръглата дъбова маса и отключи чантата.

– Добро утро, Айрини – поздрави Хейс.

– Добро утро, сър.

– Как мина уикендът ти?

– Добре, а вашият? – Кенеди извади копие от ВДП и му го подаде. Знаеше, че ще продължат с безобидното бърбене, докато Карл ги остави насаме.

– Не беше зле. Кемп Дейвид е много красив по това време на годината. – Хейс прегледа набързо първата страница на ВДП и забеляза, че повечето от засегнатите теми са в челото на „Уошингтън Поуст“. Знаеше обаче, че съдържанието коренно се различава.

Карл поднесе на Кенеди кафе и кроасан със сладко от боровинки.

– Днес са много хубави. Съдържат малко мазнини – рече любезно.

Кенеди се усмихна.

– Благодаря ти, Карл. – Той винаги правеше всичко възможно да я накара да хапне.

– Господин президент, каната на масата е пълна. Ако ви потрябвам, ме повикайте.

– Благодаря, Карл.

Президентът Хейс беше пристрастен към кафето. Да изпие осем-десет чаши на ден, беше съвсем нормално за него. Обичаше да напомня на всички, които критикуваха навика му, че Дуайт Айзенхауер е изпивал по двайсет и няколко чаши дневно и е изпушвал четири кутии цигари без филтър, докато е бил върховен главнокомандващ на съюзническите сили през Втората световна война. След това Айк изкарал два президентски мандата и живял до седемдесет и девет годишна възраст. Хейс винаги посочваше за пример биографията на Айзенхауер на загрижените за здравето му. Затова жена му обичаше да му казва: „Ти не си Айзенхауер!“ И когато Хейс се оправдаваше за кафето, винаги очакваше да чуе отнякъде контриращата реплика на жена си. Хейс признаваше, че не е като Дуайт Айзенхауер. Малцина можеха да претендират за подобно нещо. Хейс беше демократ, но колкото повече време прекарваше в Овалния кабинет, толкова повече му харесваше Айзенхауер, който е бил републиканец. Айк беше идеалът на Хейс за президент. Другите посочваха Вашингтон, Джеферсън, Линкълн и Франклин Делано Рузвелт, но Айк беше единственият, измъкнал се от унижителната мизерия, за да се издигне на най-влиятелния пост. Като се добави и фактът, че беше победил нацистите, положил неимоверни усилия да премахне расовото разделение, помогнал на фермерите и поставил военните разходи под контрол, в очите на Хейс той беше най-добрият американски президент.

Външната врата се затвори. Президентът Хейс отпи от поредната чаша кафе. Погледна над очилата си за четене и попита:

– Какво, по дяволите, се е случило в Германия? Имаме среща с

посланика им след четирийсет минути.

– Опитвам се да разбера, сър. Накратко, липсва ни конкретна информация.

– Не говори ли с Мич?

Кенеди поклати глава.

– Не. Първоначално ни казаха, че е загинал по време на операцията.

Хейс се приведе към нея.

– Повтори.

– Някои от другите ни агенти, включени в операцията, докладваха, че Мич е бил убит. Но ние вече не сме убедени в това.

Хейс се намръщи.

– По-добре започни отначало. И по-подробно.

Кенеди заразказва, но първо предупреди президента, че сведенията й не са пълни. Каза му какво са научили от германските си колеги. Хейс прояви специален интерес към описанието на субекта, отвлякъл таксиметровия шофьор и пътувал с него до Фрайбург. През повечето време президентът остана спокоен.

Когато тя свърши, Хейс попита:

– Защо не разпитайте останалите двама участници?

Кенеди се поколеба, преди да му отговори. Едно от задълженията й, както тя го схващаше, беше да отсява за президента подобни бъркотии. Някоя правдоподобна лъжа щеше да свърши работа. Решението да му каже истината обаче беше породено от страх. Не знаеше кой стои зад смъртта на Дженсънови.

– Изпратихме екип да прибере Дженсънови от Колорадо. Хората ни тъкмо се готвели да установят с тях контакт, когато забелязали втори екип... за който не знаем за нищо. Те ликвидирали и двамата Дженсън. Нашият екип наблюдавал от разстояние, докато онези скрили трупове и почистили мястото.

– Нищо не разбирам!

– И ние, сър.

– Кой би искал да ги убие? Защо?

– Работим по това, сър.

– Може ли германците да са действали толкова бързо и да са ги разкрили?

– Съмнявам се, сър.

– Ами ако е било нещо, което няма никаква връзка със случая? Възможно ли е да е било свързано с някаква друга тяхна афера? – Президентът се хващаше за всяка друга причина, но не и за тази, в която не му

се искаше да повярва. Че са били предадени, че е имало изтичане на информация някъде по веригата.

– Всичко е възможно, но не ми харесва съвпадението във времето.

– Ами Мич? Какво предприемаме, за да го върнем?

– Нищо.

– Моля?

– Сър, Мич е най-добър именно в това. Обучен е да изчезва, да се изпарява. Ако започнем да го търсим, нещата само ще се влошат.

Ала на Хейс идеята не му хареса.

– Трябва да направим нещо!

Кенеди поклати глава.

– Директорът Стансфийлд е съгласен с мен.

– Тогава какъв е планът ни за действие?

– Неизвестният екип, който е ударил Дженсънови... в процес сме на издирването им.

Президентът се облегна назад и погледна през прозореца. Не каза нищо в продължение на минута. Умът му разглеждаше всички възможности, никоя от които не му хареса много. Щеше да го приеме някак, ако тези Дженсън бяха убити от бивш служител на ЦРУ, но Кенеди беше права. Едва ли случаят беше такъв. За операция, която трябваше да се пази в пълна тайна от всички, нещата не изглеждаха много добре.

Накрая Хейс се обърна отново към Кенеди:

– Открий кой е премахнал двамата Дженсън. И то възможно най-бързо и тихо.

– Обещавам, сър.

– Сега за срещата с германския посланик. Трябва да съгласуваме легендата.

В осем часа и единайсет минути президентът Хейс, доктор Кенеди и съветникът на президента по националната сигурност Майкъл Хейс влязоха в Овалния кабинет през личния президентски кабинет. На двете дълги канапета пред камината седяха някои от най-големите клечки в администрацията. Робърт Ксавиер Хейс не беше станал президент на Съединените щати, без да използва политическото шоу и показност. Имаше план как в общи линии ще протече срещата и списъкът на участниците беше част от него.

Всички станаха, когато Хейс влезе. Президентът се приближи до немския посланик Густав Кох и се здрависа с него. После взе единия от

двата стола пред камината и седна. Майкъл Хейк взе другия, а Кенеди седна на канапето до генерал Флъд, председателят на Обединеното командване. До генерал Флъд беше седнал неговият шеф, министърът на отбраната Рик Кълбъртсън. Точно срещу тях седяха външен министър Мидълтън и посланик Кох.

Хейс се облегна назад и кръстоса крака. Погледна към посланик Кох със загрижен вид. Вътре в себе си се опитваше да отгатне какво мислят в момента държавният секретар и посланикът. Срещата беше свикана по тяхно желание. Най-малкото, беше необичайно да се настоява на подобна среща да присъстват председателят на Обединеното командване и министърът на отбраната, когато подобни мероприятия са в прерогативите на Мъглявото дъно, както беше известно Външно министерство.

Присъстващите бяха представени на посланика. Хейс плесна с ръце.

– Какво мога да направя за вас, господин посланик? – запита любезно.

Кох се изкашля и стрелна с поглед Мидълтън. После се обърна към президента:

– Канцлерът Фогт ме помоли да говоря с вас по много сериозен въпрос. – Кох владееше английски до съвършенство. Дипломат от кариерата през трийсет и една от шейсетте си години, той разбираше значението на присъстващите двама от Пентагона. Затова и веднага намеси името на германския държавен глава.

Що се касаеше до Хейс, той не мислеше лесно да се дава на посланика и на държавния секретар. Не показа с нищо, че знае за какво ще стане дума. Кох се почувства неловко сред настъпилото мълчание и погледна към държавния секретар за помощ.

Накрая Мидълтън каза:

– Сър, предполагам, вече са ви информирали за случилото се в Германия през уикенда. – Мидълтън потърси потвърждение върху лицето на Хейс. Изразът на президента на казваше нищо. – Сър, става въпрос за убийството на граф Хагенмилер и за пожара, унищожил един от най-изящните домове в Европа и... – Мидълтън добави с мъка: – безценна колекция от произведения на изкуството.

Хейс кимна.

– Запознат съм със ситуацията. – Никакви думи на съчувствие.

– Сър – продължи министър Мидълтън. – Посланик Кох беше близък познат на граф Хагенмилер, както и канцлерът Фогт.

Хейс кимна хладно.

Кох беше объркан от липсата на емоции у президента, но тъй като рядко му се беше налагало да говори с него, пренебрегна странността в поведението му и продължи:

– Канцлерът Фогт е дълбоко загрижен, че убийството на граф Хагенмилер може да е извършено от чуждестранна разузнавателна служба.

– Така ли? И защо мисли така? – Президентът закова погледа си върху посланика.

– Имаме достъп до определена информация, която ни навежда на този извод.

– И каква е тази информация?

Посланик Кох се надигна.

– Осведомиха ни, че графът е бил под наблюдение в дните преди смъртта си.

– Наблюдение от кого?

Кох хвърли поглед към Айрини Кенеди.

– От ЦРУ.

– И?

– Можете ли да потвърдите или да отречете, че ЦРУ е следяло граф Хагенмилер?

– Потвърждавам, че ЦРУ е следяло графа преди смъртта му.

Посланикът беше доволен от честния отговор. Обаче не беше във възторг от посоката, в която трябваше да поведе разговора. Подбра внимателно думите си:

– От дълго време сме много добри съюзници, господин президент. Канцлерът Фогт е дълбоко загрижен, че взаимоотношенията ни могат да бъдат изложени на риск от инцидента.

– И защо? – Хейс разбра за какво намеква посланикът, но искаше да го чуе от него.

Кох сведе очи и стрелна изпод вежди Кенеди.

– Канцлерът се тревожи, че... ЦРУ... може да е действало без ваше разрешение и е извършило нещо, което би накарало да размислят и най-големите привърженици на Америка в моята страна.

В известна степен на Хейс му стана жал за посланика. Много вероятно беше нарочно да не са му казали за последните сделки на граф Хагенмилер. Кенеди предполагаше, че и германският канцлер също е в неведение. Само това караше президента да се въздържа да не избухне.

– Господин посланик, аз също ценя приятелството ни. Германия е един от нашите най-големи съюзници. – Той се наведе напред и потърка

длани. – Колко добре познавате граф Хагенмилер? Искам да кажа – познавахте?

– Доста добре. Семейството му е много уважавано, занимава се с изкуство и благотворителна дейност.

– Знаехте ли, че той е продавал стратегическо оборудване на Саддам Хюсеин? Оборудване, което се използва за производството на компоненти за ядрени оръжия?

Бомбата беше хвърлена. Държавният секретар Мидълтън се завъртя неудобно, а лицето му придоби пепеляв оттенък. Посланик Кох трябваше да се убеждава още.

– Намирам това трудно за вярване, господин президент.

– Така ли? – Хейс протегна ръка и Кенеди му подаде папка. Президентът я отвори и извади от нея една снимка. – Мъжът отляво, сигурен съм, ви е познат. Знаете ли кой е другият?

Кох поклати глава. Имаше ужасното предчувствие, че не иска и да знае.

– Абдула Хатами. Името говори ли ви нещо?

– Не.

– Хатами е генерал от иракската армия. – В гласа на Хейс зазвучаха метални нотки. – Отговаря за възобновяването на ядрената програма на Саддам. Това, което виждате тук – президентът приближи fotografiaята до лицето на Кох, – е как граф Хагенмилер получава куфарче с милиони от Хатами.

– Познавах добре граф Хагенмилер – изрече хладно посланикът. – Той не беше способен на такова нещо. На него не му трябваха пари. Беше много богат. Сигурни ли сте, че тези пари не са били за някое производство на изкуството? Графът беше страстен колекционер.

Държавният секретар Мидълтън успя да преодолее объркването си дотолкова, че да кимне за подкрепа.

Хейс се ядоса още повече.

– Граф Хагенмилер изобщо не е бил толкова богат, колкото си мислите! – повиши глас той. – Знаете ли, че в последната нощ – същата, в която е бил убит – са разбили склада на „Хагенмилер Инженеринг“ в Хановър?

– В Хамбург, сър – обади се Кенеди.

– В Хамбург, благодаря. Този обир е бил част от сложен план на графа и Хатами да доставят необходимия товар на Саддам. – Хейс сви юмрук. – Преди да обвинявате мен и хората ми в убийство, трябва да потърсите отговорите на някои въпроси във вашето собствено

правителство. И докато проверявате, попитайте иракчаните какво са цели снощната постъпка. – Президентът стана. – Сега, извинете ме, господин посланик, но имам много натоварен график за днес и трябва да се захващам за работа.

Посланикът се изправи бавно. Избягваше погледа на Хейс.

– Моите извинения, сър, ако съм ви обидил. На моя пост не винаги получавам пълната картина за случилото се.

– Знам, че е така, Густав. Не се обвинявай за нищо. Но ми направи една услуга – кажи на дипломатите в Берлин да проверяват фактите заедно с БКР, преди да те прашат да ми хвърляш гневни обвинения в лицето.

– Така и ще постъпя, господин президент.

Двамата си стиснаха ръцете и германският посланик се запъти към вратата. Държавният секретар Мидълтън стана да го последва, но Хейс се обади:

– Господин посланик, ще задържа за няколко минути секретарят Мидълтън. Бихте ли го изчакали отвън? – Посланикът излезе, а Хейс се обърна към Мидълтън: – Седни.

Мидълтън неохотно се върна на мястото си. Президентът свали сакото си и го метна на стола, на който беше седял. Изглежда изпитателно държавния секретар. Познаваше Мидълтън още от Сената. Харесваше го, но не той беше най-подходящият човек за поста външен министър. В интерес на истината, президентът го намираше за сноб-елитарист. Нещо повече, напоследък бяха огласени редица изявления на външнополитическия апарат, които се разминаваха с официалното становище на Белия дом.

– Чък, на коя страна си? – Нарочно го нарече Чък, а не Чарлз.

Мидълтън изкриви очи.

– Не бих удостоил този въпрос с отговор.

– Моля те – продължи президентът, – принуди се до моето ниво.

Мидълтън понесе обидата.

– Граф Хагенмилер беше добър човек. Не вярвам на тази история, скалпена от ЦРУ. Моите хора в Берлин ми казват, че така изглеждаме доста зле в очите на германците.

– Скалпена! – извика Хейс. – Ти не си видял и една десета от материала, който тя има за него! – Президентът посочи към Кенеди.

– Защо ЦРУ го е следяло? – попита Мидълтън.

Хейс скръсти ръце на гърдите си. Имаше избухлив нрав, но рядко го демонстрираше пред другите. Ако имаше проблем с някого,

обикновено го викаше насаме и изясняваше ситуацията. Но сега случаят беше по-сериозен. Нахалството на Мидълтън беше станало нетърпимо. Хейс си помисли, че на Мидълтън не може да му уври главата, че вече не са съмишленици. Хейс беше по-младши от него в Сената, а сега, когато Чарлз беше получил бляскавия пост в администрацията, се смяташе за недосегаем. Президентът го изгледа изучаващо. „Ти оспори властта ми пред трима членове на кабинета. Не ми остави избор“, помисли си.

– Чък, нека ти разясня някои неща. Първо, не ти влиза в шибаната работа защо ЦРУ е следило Хагенмилер. Нещо повече – искам да знам откъде си разбрал за това!

Мидълтън се поколеба. Никога не беше виждал Хейс толкова ядосан. Явно нямаше да може да се измъкне. Погледна към генерал Флъд и министър Кълбъртсън. Никой от тях не показваше с нищо, че би се намесил на негова страна.

– Джонатан Браун ми каза, но всичко си беше напълно законно. Говорих с него в събота сутринта, когато разбрах, че графът е бил убит.

Джонатан Браун беше заместник-директорът на Централното разузнавателно управление, вторият човек след Томас Стансфийлд. Хейс хвърли поглед към Кенеди и отново се обърна към Мидълтън:

– Нека се изясним, Чък. В бъдеще, ако искаш да получаваеш информация от Ленгли, ще трябва да минеш през ето този човек. – Хейс посочи Майкъл Хейк. – Като съветник по националната сигурност, това е негова работа. И още нещо, следващия път, когато решиш да споделиш секретна информация с чуждестранен дипломат... първо ме попитай!

16.

Голямата, подобна на замък къща се намиреше в престижния квартал „Уесли Хайтс“, встрани от Фоксхол Роуд. Цялата предна част на къщата беше покрита с бръшлян, с изключение на прозорците и входната врата. Над керемидения покрив стърчаха четири комина. Имението беше разположено на шест декара площ и беше оградено с висока два и половина метра ограда от ковано желязо.

В кабинета, намиращ се в южното крило на сградата, в кожено кресло си почиваше сенаторът Ханк Кларк. Беше свалил обувките и разхлабил вратовръзката си, а в ръката си държеше чаша. В другата ръка стискаше дистанционното на телевизора. Беше осем вечерта и предаването „Хардбол“ с Крис Матюс щеше да започне всеки момент. Кларк обичаше да гледа как русият ирландец приказва безспир. Журналистът имаше дарбата да „заковава“ гостите си и да ги кара да заемат отбранителна позиция. На пода до Кларк лежаха Цезар и Брут, двата му златисти ретривъра. През годините не един и двама негови колеги доста се изненадваха, когато чуеха как е кръстил домашните си любимци. Кларк, разбира се, харесваше тези имена. Убиецът и убитият. Кучетата всекидневно му напомняха колко е важно да разграничаваш точно враговете от приятелите.

Кабинетът на Кларк беше пълен със скъпи произведения на изкуството и с антики. Над камината беше окачена пушка „Уинчестър“ 45-и калибър от 1886 г. По нея нямаше нито една драскотина или петънце. Беше дадена на президента Гроувър Кливланд като сватбен подарък. Върху полицата над камината стояха две скулптури на Фредерик Ремингтън. „Ловецът на мустанги“ в единия край и „Бизон“ в другия. А над тях бе окачена една от великолепните оригинални картини на Албърт Биърстад – група индианци, яздещи коне в прерията. От другата страна на стаята, на най-горната полица на библиотеката бяха подредени първите издания на всички романи на Ърнест Хемингуей, като всяка от книгите носеше автограф от автора. Кларк се възхищаваше от Хемингуей. Писателят бе имал тежък живот. Беше видял и вършил неща, за които мнозина биха могли само да мечтаят. Вместо да живее безлично като някаква сянка, той беше избрал да премине изпитанията. Целият му живот беше пълноценен и смислен.

Кабинетът беше любимото помещение на Кларк в къщата. Тук той

идваше в края на деня, за да се разтовари. На третата му съпруга беше забранено да влиза, преди да почука, но дори и в този случай не беше желателно да остава вътре дълго. Кларк обожаваше да колекционира красиви предмети. Беше израснал в каравана и спал в едно легло с брат си, докато не замина за колежа. Никой вече не можеше да му отнеме лука.

Когато започна уводната мелодия към „Хардбол“, на външната врата се звънна. Цезар и Брут дори не отвориха очи. През годините кучетата се бяха разглеждали и вече не обръщаха внимание кой влиза в замъка. За разлика от Кларк. Той намали звука на телевизора и нахлузи обувките си. Посетителят беше важен за него. С усилие вдигна сто и двацет килограмовото си тяло от стола. Другото, което Кларк много обичаше, беше хубавата храна. Трябваше да иде на вилата си на Бахамските острови и да прекара седмица там, като се храни само с плодове и риба. Трябваше да прави продължителни разходки, да плува в чистата синя вода и да се занимава с подводен риболов, също като Папа Хемингуей. С малко късмет можеше да свали някой и друг килограм.

Вратата на кабинета се отвори и икономът въведе Питър Камерън. Сенаторът пристъпи по лъскавия паркет и протегна ръка.

– Добър вечер, Професоре. Да ти наля ли нещо за пиене?

– Да, моля.

Кларк се обърна към бара. Каза си, че Камерън е трябвало да обръсне смешната си брада. Правеше го да изглежда занемарен.

Камерън се приближи до камината и погледът му беше привлечен от уинчестъра. Винаги когато идваше тук, първо поглеждаше към пушката. Оръжието беше красиво. Истински образец на занаятчийско изкуство, за времето си – последна дума на техниката.

Сенаторът се върна с две чаши.

– Ето.

– Благодаря. – Камерън взе своята.

– Очаквах да ми се обадиш сутринта. Какво се случи?

– Имахме някои проблеми. – Камерън отпи от изстудената водка.

– Сериозни ли?

– Можеха да са много сериозни, но аз се погрижих.

– Подробности, ако обичаш. – Сенаторът се подпря с длан на камината.

– Двамата Дженсън оплескаха всичко. Те пропуснаха да убият Рап. Изглежда, в момента той е жив и предполагам, че търси начин да се върне в Щатите.

– Не разбирам. Съобщението, което получих в събота, гласеше, че всичко е станало по план.

– И аз така мислех. Те ми казаха същото, когато се видях с тях на самолетната писта в Германия, но не бяха прави. Не знам как е оживял Рап, но е факт.

Кларк се ядоса, но не възнамеряваше да го показва пред Камерън. След като отпи глътка, каза:

– Дженсънови са слабото ни място.

– Вече не. Последните няколко дни се погрижих за това. Взех Ви-йом и няколко от неговите хора и заминах за Колорадо, където живеят Дженсънови... или по-скоро където живееха.

Сенаторът кимна.

– Подробности, моля.

– Всичко мина много гладко. Вкарах по един куршум в главите и на двамата, докато се канеха да напуснат къщата си в неделя сутринта. Никакви свидетели. Претърсих цялата къща и проверих дали не е останало нещо, което да ги уличава във връзка с мен. Не намерих нищо. Ще минат седмици, преди ченгетата да заподозрат нещо.

– Ти си стрелял? – изненада се сенаторът.

– Да. Аз забърках кашата и трябваше аз да я оправя. – Камерън беше много горд със себе си.

– Взе ли парите от хонорара им?

В интерес на истината Камерън беше прибрал петдесетте хиляди долара. Надяваше се сенаторът да не го пита, но нямаше късмет. Ханк Кларк не беше човек, когото можеш да излъжеш.

– Да, взех ги.

– Хубаво. Използвай ги, за да покриеш допълнителните разходи, а остатъкът е за теб.

– Да, сър. – Камерън беше доволен.

– Какво направи с телата им?

– Взех ги на самолета и ги докарах до острова. После ги натоварих на яхтата, замъкнах ги на петнайсет мили навътре в океана и ги хвърлих на акулите. – Кларк притежаваше малка къща на остров Уилямс, част от Бахамите, със собствена лагуна и личен пристан за яхти.

– Някой видя ли те на острова?

– Да, но бях опаковал трупове в две големи платнени чанти. Проверих вашият прислужник да не е наблизо, когато ги качих на яхтата. Излязох в океана рано тази сутрин, сякаш отивах за риба. Върнах се пет часа по-късно и казах, че съм ловил рибата за удоволствие и съм я

пускал обратно във водата. Никой не се усъмни в това.

– Ами пилотите?

– Сам качих товара. Те не видяха нищо.

Кларк премисли чутото. Излиза, че Професора е почистил сам след себе си. Въпросът за Айрини Кенеди и нейната все още неопетнена репутация оставаше обаче висящ. Може би по-сериозният проблем беше изпускането на Мич Рап.

– Има ли някаква вероятност Кенеди или Рап да свържат името ти с двамата Дженсън?

Камерън поклати глава.

– Не.

– Питър, знаеш ли, че повечето престъпници се мислят за неуловими до момента, в който ги спипат?

Думата „престъпник“ не се хареса на Камерън, но той се постара да не го покаже.

– Какво искате да направя, сър?

– Искам да приключиш с проблема „Рап“. Доколкото съм чувал, той не е от тези, които могат да се пренебрегнат. Бих предпочел да изчезне завинаги.

– Ще се погрижа за него – отвърна уверено Камерън.

– А Вийом и неговите хора?

– Да?

Сенаторът погледна Камерън в очите.

– Те знаят твърде много.

Професора кимна.

– Добре, но ще ми трябва пари.

– Каж ми колко и ще ти пратя.

– Ами Кенеди?

Сенаторът погледна към телевизора в мига, в който Крис Матюс флиртуваше с някаква привлекателна репортерка. На Камерън каза:

– Ще помисля известно време за това. Ще те информирам веднага щом се погрижиш за другото.

Питър Камерън кимна и отпи от водката. С усилие скри усмивката си. Бе развълнуван. Желанието му щеше да се изпълни. Да заложил капан на Мич Рап и да го убие.

Анна Райли не се справяше много добре. Като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом тя не можеше да позволи на личния живот да

повлияе на професионалните ѝ задължения. Тъкмо беше свършила с последния репортаж на живо във вечерните новини за жителите на Западното крайбрежие. „Израелският министър-председател се среща сутринта с президента, за да обсъди продължаващата безизходица в прилагането на мирното споразумение за Близкия изток.“ Застанала под ярките светлини на прожекторите пред Западното крило, тя свали слушалката от ухото си и заедно с микрофона ги подаде на оператора, който прибираще камерата и останалото оборудване. Утре сутринта щяха да се върнат отново, за да съобщят буквално същите неща, първо на хората от източната част на страната и Средния запад, а после и на живеещите на Западното крайбрежие.

Умът ѝ изобщо не можеше да се съсредоточи върху задачата, а духом тя се намиреше на съвсем друго място. Слава Богу, че Брокую не ѝ зададе импровизирани въпроси. Анна благодари на оператора и се сбогува до утре с него. Не можеше да спре да се тревожи за Мич. Не бяха получили ни вест, ни кост от него от събота, а и съобщението по електронната поща беше много загадъчно. На всичкото отгоре се чувстваше ужасно, че е поставила семейство О'Рурк в такова положение. Лиз беше бременна и се нуждаеше от спокойствие. От друга страна обаче, притеснението ѝ за Лиз ѝ беше помогнало да се вземе в ръце след кризата в събота вечерта. Беше се извинила на Майкъл на следващата сутрин, а той също ѝ поиска прошка за грубото си поведение. Лиз се държа хладно към Майкъл и не му говори през по-голямата част от деня, докато Анна не я склони да престане. „Майкъл няма никаква вина – обясни ѝ тя. – И не трябваше той да бъде въввлечен в подобно положение.“

Анна се беше опитала да си тръгне от дома на приятелите си и да се върне в своя апартамент. Не искаше да замесва О'Рурк повече. Проблемът беше неин и на Мич. Горкият Мич. Чудеше се дали да се тревожи за него, или да му се сърди. Чувствата ѝ бяха деветдесет процента от първото и десет от второто. Искеше да се върне вкъщи невредим, но понякога през сълзи се заклеваше, че ще го убие, задето я е накарал да преживее подобно нещо.

Мич беше добър в занаята си. Само това знаеше. Беше го видяла в действие по време на кризата със заложниците в Белия дом. Беше ефективен като цял специален отряд, но в крайна сметка също бе човек. Башата на Райли беше полицай, както и двамата ѝ братя. Тя беше виждала как убиват непобедими мъже. Всички до един – упорити като Мич. Ако имаше късмет отново да го види, щеше да му покаже какво е инат. Ще се уволни, иска или не, и ще се оженят! Твърде много беше преживяла с

него, за да го губи.

Райли още кипеше от гняв, когато рязко отвори вратата и влезе в главното фоайе на Западното крило. Служителят от Тайните служби зад бюрото ѝ се усмихна, но тя не му обърна внимание. През последните два часа беше крила истинското си настроение, докато разговаря с продуцентите от Ню Йорк, и повече не можеше да се прави на радостна и щастлива. Зави вдясно, когато някой отзад я повика.

Джак Уорч, специалният агент, ръководещ отделението за охрана на президента, стискаше в ръката си папка.

– Как си тази вечер, Анна? – попита.

Райли отметна от лицето кичур кестенява коса.

– Не много добре, Джак. Ти какво правиш още тук?

– Президентът ще работи до късно.

Тя погледна към коридора зад Уорч, в посока на Овалния кабинет. Имаше доста голяма вероятност човекът зад тази врата да знае къде се намира в момента Мич. Дали обаче ще ѝ каже истината, беше друг въпрос. След терористичното нападение срещу Белия дом Хейс я беше помолил лично да не разгласява самоличността на Мич Рап. Президентът не искаше нито медиите, нито политиките да узнаят, че оперативен офицер от ЦРУ е стоял в основата на успешната акция по освобождаване на заложниците. В замяна на нейното съгласие Хейс ѝ предложи специален достъп до него. След като стана близка с Мич, той поиска да му обещае, че няма да се възползва от достъпа до президента, за да научи какво е вършил за ЦРУ. Имайки предвид какво беше преживяла през последните два дена, нарушаването на това обещание ѝ се стори незначително.

– С кого е?

Уорч се усмихна.

– Знаеш, че нямам право да ти кажа.

Лицето на Анна остана сериозно.

– Трябва да го видя.

Агент Уорч усети, че е непреклонна.

– Стой тук – каза след малко. – Ще видя какво мога да направя.

Райли зачака във фоайето. Свали черния си шлифер. Помисли си дали да не се обади на О'Рурк. Майкъл я беше докарал с колата тази сутрин и тя обеща на Лиз, че ще се обади, когато свърши с вечерните новини, за да дойде той да я вземе. Тъкмо се канеше да вдигне слушалката на един от телефоните в сградата, когато Уорч се появи зад ъгъла.

– Ела с мен, Анна. – Сетне се обърна и тръгна към коридора, а Райли го последва.

Президентът Хейс беше седнал зад бюрото в Овалния кабинет, когато те влязоха. В стаята се носеше тиха джазмузика. Хейс беше буквално притиснат между две купчини папки, преглеждаше набързо документите и ги подписваше. Когато Уорч и Райли се приближиха до бюрото, той взе нова папка, прочете бележката, прикрепена с кламер отпред, отвори папката и сложи подписа си на четири отделни страници. После я затвори и я сложи на върха на купчината от дясната му страна. Свали очилата, изправи се и си облече самото.

Заобиколи бюрото и се обърна към гостенката.

– Добър вече, Анна – протегна ръка за поздрав президентът. Много харесваше Райли. Като всички репортери и тя можеше да бъде безмилостна с въпросите си към него, но спазваше обещанието, което му беше дала преди време. Като се има предвид професията ѝ, подобно нещо не беше никак лесно.

– Добър вечер, господин президент.

Хейс знаеше, че Райли се вижда с Рап. Не знаеше каква точно е тяхната близост и не възнамеряваше да пита. Беше имал дълъг и труден ден. Първата дама беше в чужбина и той се чувстваше много изморен. Искаше да се отпусне, да не трябва да претегля всяка дума, преди да я изрече. Погледна към Уорч:

– Благодаря ти, Джак.

Когато служителят от охраната излезе от Овалния кабинет, Хейс покани Райли да седнат на канапетата. Тайно се надяваше да е дошла при него за всичко друго, но не и за Мич Рап.

– Е, Анна, кажи.

Райли впери поглед в пръстите си.

– Сър... – Не знаеше откъде да започне. – Посещението ми е неофициално. Много неофициално. Думите ни няма да бъдат записани никъде и никога.

Хейс се усмихна.

– Добре.

– Къде е Мич, в опасност ли е?

Усмивката му помръкна.

– Анна, вече знаеш повече от позволеното – започна. – Това, което върши Мич за... – Президентът направи пауза. Мислеше да каже „правителството“, но реши, че ще направи твърде искрено признание. – Това, което Мич прави по собствено желание, е въпрос, който не мога да

обсъждам свободно.

– Значи знаете къде се намира в момента? – Райли го гледаше настоячително със зелените си очи в стремежа си да улови каквато и да е промяна на лицето му.

Хейс се хвана за думите „в момента“. Поклати глава.

– Нямам представа къде е Мич сега.

– Знаете ли защо напусна страната в четвъртък?

Президентът премигна.

– Не... Не знам.

– Сър, при цялото ми уважение към вас... смятам, че не сте напълно искрен с мен.

– Анна, не мисля, че изобщо трябва да говорим за това.

– Сър, направих на вас и на вашата администрация голяма услуга, като не разгласих истинската история за кризата.

– Да, така е, но това няма нищо общо с другото.

– Напротив, има много общо. – Гласът ѝ прозвуча враждебно.

Хейс вдигна ръце, не искаше да разпалва страстите.

– Анна, за твоята лоялност ти получи изключителен достъп, фактът, че те приемам по това време, е достатъчно красноречив.

Райли го отрязва:

– И жестът ви беше дълбоко оценен от мен, сър. Но такава беше сделката, за да си мълча.

– Това не е единствената причина, за да си мълчиш.

– Какво искате да кажете?

– Анна, Мич спаси живота ти. И моя също. Спаси живота на много хора. Желанието му да запази в тайна случилото се заслужава нашето уважение и усилия.

– Дължа на Мич живота си. Не минава и ден, без да се замисля за това. – Тя се намръщи. – Но моля ви, не смесвайте нещата. Тук не става въпрос за желанието на Мич да запази личния си живот неприкосновен. Няма да кажа на никого какво върши той за ЦРУ. Става въпрос за това, че се притеснявам дали не се е случило нещо на Мич. За това, че искам да знам дали той е жив!

Хейс въздъхна. Не можеше да повярва, че дискутира с репортер нещо, за което не би говорил дори със съветника си по националната сигурност.

Райли докосна ръката му.

– Сър, искам само да знам дали той е добре. Що се отнася до мен, никога не съм водила този разговор с вас.

– Доколкото знам... – Хейс поклати глава – той е добре. Но повече не мога да ти кажа.

Лицето на Райли светна. Тя сграбчи ръката на президента.

– Благодаря ви, сър.

17.

Беше се стъмнило, когато самолетът от полет 602 на „Американ Еърлайнс“ докосна пистата на международното летище „Балтимор Уошингтън“. Въздушният лайнер приключи успешно 2 500-километровото пътуване без междинно кацане от Сан Хуан, Пуерто Рико. Мич Рап погледна часовника си, докато самолетът рулираше до пътническия ръкав. Беше осем и двацет вечерта, понеделник. Веднъж щом Рап излезе от Германия, обратният пък към Америка беше минал много лесно. От Лондон той взе полет на „Транс Норт“ до форт дьо Франс, Мартиника. Транзитният 7 150-километров полет му позволи да поспее цели шест часа, и то в първа класа. На малкия остров, задморски департамент на Франция, той си взе стая в един малък хотел в планината, с изглед към лазурносините води на Карибско море. Плати за две нощи – събота и неделя – в брой. Прекара неделата при басейна в почивка, възстановяване на силите и зяпане към рибарското селце долу в ниското. Както и в планиране на следващия си ход. Вечерта си позволи да похапне малко студена храна, седнал на балкона и заслушан в рева на вълните, които се блъскаха в скалистия бряг. Даде свобода на въображението си и се замисли какво ще направи с двамата Хофман, когато ги спипа.

През нощта спа почти осем часа. Сутринта се събуди леко отпаднал, но след малко бягане по брега и километър и половина плуване в морето се почувства освежен и готов за всякакви изпитания, които биха могли да го дебнат в Щатите. Двете нощи и денят, прекарани на спокойния остров Мартиника, приведоха съзнанието и тялото му отново във върхова форма.

В понеделник сутринта той взе полета на „Ер Гуаделуп“ до Сан Хуан, където безпрепятствено мина американската митница. Купи си нови дрехи и храна, след което в 6.15 вечерта се качи на самолета за Мериленд. Слезе на летището в Балтимор. По нищо не се различаваше от другите туристи, току-що върнали се от слънчев уикенд. Носеше избеляла червена бейзболна шапка, синьо-бяла хавайска риза, бермуди и сини кецове. Лицето и ръцете му бяха загорели.

Беше сигурен, че хората от Ленгли не са успели да го проследят. По пътя си беше използвал две различни самоличности, за които ЦРУ не знаеше. Ако са имали късмет и са го зърнали на някоя от камерите на германското летище, хубаво. До този момент той вече беше изчезнал и

се бе разтворил в града, който познаваше добре. Имаше вероятност да са сложили хора на аерогарата, които да проверяват пристигащите. Но щеше да ги забележи. Докато вървеше заедно с другите пътници към мястото за получаване на багажа, той не се отделяше от две жени, с които се беше запознал на летището на Сан Хуан. Свали още по-ниско козирката на шапката си. Щеше да остане сред тълпата, докато се увери, че може спокойно да излезе навън.

На Мартиника Рап беше разработил три различни плана. Първата фаза на всеки от тях се състоеше в осигуряването на защита. Нито един не включваше връщането му у дома. Или поне не докато не направи малко проучване и не разбере какво, по дяволите, се беше случило. Анна също трябваше да почака. Много искаше да поговори с нея, но сега не беше моментът. По много причини. Тя ще поиска от него да се откаже веднъж завинаги и да загърби всичко. Анна обаче не разбираше, че в тази професия нерешените проблеми имат навика да се връщат със страшна сила и да те ударят, когато най-малко го очакваш. Щеше да ѝ съобщи с няколко думи, че е в безопасност и че се намира отново в Щатите, но само толкова.

Когато групата туристи с пресен тен доближи мястото за багажа, двете жени от Бауи, Мериленд, предложиха на Рап да пийнат заедно по нещо. Рап глуповато се усмихна и им каза, че приятелката му сигурно няма да хареса идеята. След това взе ескалатора за нагоре и излезе навън. Отпред чакаха три таксита. И от трите слизаха пътници. На шофьорите не беше разрешено да взимат клиенти оттук – от паркинга пред „Излитания“. Те трябваше да се върнат на долното ниво и да се наредят на опашката като всички останали техни колеги. Рап изчака един от шофьорите да се качи в колата си и се мушна на задната седалка. Преди онзи да успее да протестира, Рап му показа петдесетдоларова банкнота. Парите си свършиха работата. Шофьорът се огледа дали някой не ги е видял и запали колата.

– „Хаят Риджънс“, Бетесда, моля – каза Рап.

Мъжът кимна и включи брояча. Рап се обърна, за да провери дали няма опашка. Няколко минути по-късно се намираха на Междушатско шосе 95 и се носеха на юг, към Вашингтон. Пътуването мина без особени събития, или поне така се стори на Рап. Никой не можеше да е абсолютно сигурен обаче. В днешното време на космически спътници и микропредаватели различните „очи“ и „уши“ могат да те проследят от стотици километри, без изобщо да разбереш.

Когато таксито спря пред „Хаят“, Рап даде на шофьора още

петдесет долара и влезе във фойето на хотела през въртящата се врата. Откри телефонен автомат, пусна монета и набра номера по памет. След шестото позвъняване се включи телефонен секретар. За Рап това беше добър знак. Шансовете Маркърс Дюмонд в момента да е там, където трябваше да е, бяха големи. Преди да излезе от фойето, Рап извади от раницата ватирана блуза и я облече. Тук беше малко по-хладно, отколкото на Карибите.

Малкото кафе-ресторант се намираше на шест пресечки. То беше рожба на Маркърс Дюмонд. Мич Рап и брат му Стивън бяха помогнали с парите и се явяваха нещо като безгласни съдружници. Заведението се казваше „Кафе Уайърд“. То беше едно от първите интернет-кафета и според Рап едно от малкото печеливши. Беше се запознал с неповторимия Дюмонд, докато той следваше заедно с брат му Стивън. Дюмонд спадаше към онези хора, които бяха пълни умници в училище, но се държаха като последните тъпаци в автобуса.

Дюмонд беше компютърен гений и хакер на двайсет и седем години. Рап го беше проучил в Ленгли преди три години. Младият кибергений си беше навлякъл неприятности с ФБР, докато защитаваше магистърската си степен в Масачузетския технологичен институт. Властите го обвиняваха, че е проникнал в компютърните системи на най-големите нюйоркски банки и е превел средства на няколко чуждестранни сметки. Интересното за ЦРУ в случая беше, че Дюмонд не беше хванат, защото е оставил следа, а защото се беше напил една вечер и се бе похвалил не на когото трябва.

По времето, когато беше обвинен, Дюмонд живееше заедно със Стивън Рап. Щом по-възрастният Рап чу за проблемите му с ФБР, той отиде при Айрини Кенеди и ѝ каза, че хакерът заслужава да се изпробва. В Ленгли не обичат да си признават, че наемат някои от най-добрите компютърни пирати, на които се поставя задачата да проникнат във всяка компютърна система, в която успеят. Повечето от хакерските рейдове са насочени към чуждестранни компании, банки, правителства и военни компютърни мрежи. Но само да се проникне в системата, не е достатъчно. Предизвикателството е да се влезе, да се вземе информацията и да се излезе, без да се остави следа. Дюмонд беше ненадминат в това изкуство и талантът му беше оценен от Центъра за борба с тероризма.

Рап отвори вратата и влезе в залата, изпълнена с аромат на прясно кафе. В задната част, с гръб към вратата, седеше Маркърс Дюмонд. Рап се намръщи. Маркърс нямаше никакъв инстинкт за самосъхранение. На бойното поле щеше да изкара не повече от пет минути. Рап спря при

бара и поздрави младата жена зад него. С удоволствие отбеляза, че за разлика от предишната служителка, тази нямаше никакви халки, топчета и други метални украшения по тялото. Поне видими. Рап се опита да разчете написаното с неразбираем почерк меню върху черна училищна дъска, окачена на стената над кафе-машините.

Изборът беше огромен.

- Ще взема само чаша кафе.
- Малко, средно или голямо?
- Голямо, ако обичате.

Мич продължи да оглежда мястото. В момента имаше четиринайсет клиенти. Повечето от тях изглеждаха на около двацет години. Четирите компютъра до задната стена бяха заети, един от клиентите четеше книга, а други двама си записваха нещо в тетрадки. „Амбициозни анархисти“, каза си Рап. Останалите работеха на собствените си лаптопи.

Дюмонд се беше съсредоточил в екрана пред себе си. Беше чул познатият му глас да си поръчва кафе и едва се удържа да не се обърне. Беше Мич Рап – човекът, който знаеше неща, недостъпни за другите. Не беше странно Рап да се отбива в кафето му, но обикновено идваше с приятелката си в неделя. Дюмонд стана и взе наполовина пълната си чаша с кафе. На път към бара несъзнателно облиза изсъхналите си устни.

Рап плати кафето и благодари на жената. Обърна се и кимна на Дюмонд да отидат отзад. Проправиха си път между масите и седнаха в едно сепаре до тоалетната. Рап зае мястото с лице към външната врата.

– Хубава афроприческа, Маркъс.

Дюмонд инстинктивно докосна косата си.

– Връщат се на мода.

Мич се засмя.

– Изглеждаш, сякаш си се пекъл на слънце – подхвана Дюмонд.

– Пътувах.

– По работа или на почивка?

Рап обгърна чашата си с длани.

– По работа – изрече.

– И как мина? – попита Маркъс неуверено.

– Не много добре. – Рап отпи от кафето. – Как вървят нещата в Центъра? – Имаше предвид Центъра за борба с тероризма.

– Същите стари фъшкии.

– Нищо ли необичайно нямаше през последните три дни?

– Не. – Дюмонд изкриви лице. – Нищо, което аз да съм забелязал.

- Ами Айрини? Как се държи тя?
- Както винаги. Тя си е Айрини.
- Съвсем нищо странно?
- Мич, тази жена сигурно не издава стон и когато изпитва оргазъм!

По дяволите, тя сигурно никога не е имала оргазъм!

Рап се намръщи. Но преди да каже каквото и да било, Маркъс добави:

– Извинявай. Харесвам Айрини, но знаеш какво имам предвид. Тя е студена като лед. Сградата може да изгори до основи, но тя няма да трепне.

Рап знаеше какво иска да каже той.

– Нищо ли не забеляза?

Дюмонд се облегна назад.

– Ами, Мич, винаги има нещо. Сигурно, ако ми загатнеш по каква работа си ходил, ще мога да ти кажа повече.

Рап замълча. Засега реши да не разкрива на Дюмонд за Германия.

– Още ли е у теб куфарът, който ти дадох?

– Да, не съм го пипал, както ми каза. – Е, всъщност беше го пипал. Беше сядал върху него. Всеки път се беше питал какво ли има в студения метален куфар. Единственото, което му хрумваше, беше свързано с оръжие и пари. Мич Рап беше опасен човек и не би дал да му пазят заключен метален куфар с дрехи.

Рап погледна часовника си.

– Още ли се намира на старото си място?

– Да.

– Добре тогава, да вървим.

18.

Марио Лукас се събуди във вторник сутринта в пет часа. Обикновено спеше спокойно, и то откакто се помнеше. Обясняваше си го като един от многото недостатъци, свързани с професията му. Не е лесно за наемен убиец да се отпусне. А и когато си на нивото на Марио, не се страхуваш от федералните, а от други убийци. Прекарваш много време в озъртане, вечно очакваш някой да ти нанесе удар. Или да бъдеш зачеркнат от някой, когото си смятал за приятел. Или работодателят ти да е решил, че си ненужен свидетел и не може да те остави жив.

Когато Марио стана от леглото тази сутрин преди зазоряване, си мислеше за такива неща. Човекът, когото познаваше като Професора, не заслужаваше доверие. Марио го беше наблюдавал отблизо, докато бяха в Колорадо. Вийом му беше наредил. Видяното не му хареса.

Операции като тази, която току-що бяха провели в Колорадо, никога не свършваха добре. Марио ги сравняваше с преспиването с омъжена жена. Ако сериозно се замесиш с нея, няма да се изненадаш, когато един ден откриеш, че ти е изневерявала също както на първия, втория или третия си съпруг. С две думи, Професора беше наел мъжа и жената от Колорадо да свършат работата и после ги уби. По същия начин беше наел Марио, Вийом и Хуарес да свършат работата и сега какво можеше да му попречи да наеме друга група убийци, за да ги премахнат? Затова не можеше да заспи.

Стъпи на дървения под в своя малък, спартански апартамент. Седа така около минута, докато се разсъни. После стана и тръгна към банята. Гърбът и краката му бяха вдървени. Малкият апартамент беше обзаведен само с най-необходимите мебели, което напълно устройваше Марио. Той не обичаше да събира и трупата вещи. Беше живял в апартаменти като този петдесет и няколко години. Дори сам не знаеше на колко точно години е. Беше носил толкова много фалшиви имена и бе живял на толкова много различни места, че беше забравил на петдесет и пет или на петдесет и шест години е. Цялата му собственост можеше да се помести в багажника на колата му. Като се има предвид с какво си изкарваше насъщния, нямаше смисъл да трупата вещи. Може да се наложи за секунди да събереш всичко и да изчезнеш. Не бе в състояние да прогони от главата си мисълта, че моментът е такъв.

Когато свърши в банята, отиде до вратата и взе вестника си. Извади

от хладилника кана с портокалов сок и чаша от шкафа. Щом зачете вестника, се сети за един стар бизнеспартньор, който веднъж се беше опитал да го уговори да си купят къща. Беше му казал, че могат да освободят имота от данъци. Марио му напомни, че тъй като им плащат в брой, освобождаването от данъци няма да им свърши работа. Този негов познат по-късно изчезна и никога не се появи отново.

Вийом беше единственият истински приятел на Марио. Единственият, когото беше имал някога, и първият в бранша, на когото можеше безусловно да довери живота си. Вийом му беше помогнал да помисли за оттеглянето си. Марио винаги беше държал парите си в няколко сейфа, депозирани в трезорите на банки. Вийом беше взел тези пари и ги бе превел на офшорна банкова сметка, където в момента те бяха под попечителството на финансов мениджър. Приходите бяха толкова добри, че ако поискаше, можеше и днес да се пенсионира. При мисълта за задачата в Колорадо му хрумна, че няма да е лоша идея поне да си вземе малко почивка.

В 6.25 часа той се приготви да отиде до кварталната закусвалня. Живял във Франция над двайсет години, Марио мразеше американското кафе. Беше му отнело повече от седмица да открие място, в което сервираха хубаво капучино. Беше малка закусвалня на шест пресечки оттук. Преди да излезе, той напъха деветмилиметровия пистолет в панталоните си. Отгоре спусна черна риза и облече яке.

Джеф Дюзър беше друсан. Седнал зад волана на сивия „Додж Дюранго“, той си барабанеше с пръсти някаква мелодия, докато очите му постоянно бягаха между двете странични и предното огледало за обратно виждане. Беше облечен в тъмнокафяв костюм и бежова куртка. В предния джоб на самото му имаше документи, които го легитимираха като Стивън Мецгър, федерален агент от Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия. Дюзър продължаваше да поддържа косата си късо подстригана и шръкнала, но не и обръсната отстрани, както по време на службата си в Корпуса на Морската пехота. Беше станал морски пехотинец още на осемнайсет. Трябваше да избере или тренировъчния лагер в Перис Айлънд, или затвора. Местните ченгета от Толедо, Охайо, имаха досието му. Началникът на полицията го беше закарал лично в наборния пункт точно на осемнайсетия му рожден ден.

Дюзър си мислеше, че е намерил истинския си дом в Корпуса на Морската пехота. Докато корпусът не се беше размякнал. Ако

политиците мислеха, че спокойно ще гледа как в неговата част служат педали, жестоко се лъжеха. Той открито беше насърчавал и участвал в тормоза на подозирани хомосексуалисти. Един зелен редник, новобранец, взе прекалено присърце думите на своя взводен сержант. След вечер, прекарана в наливане с бира, редникът се върна в казармата и преби до смърт свой приятел – също морски пехотинец. Разследването разкри ролята на Дюзър и много други негови провинения. Той беше изправен пред военен съд и изхвърлен от Корпуса. Намери призиванието си първо в частната охрана, а после и като наемен убиец.

Уоли Макбрайд седеше на седалката до него, прегърнал картечен пистолет „Щайер ТМР“ със заглушител. Дюзър и хората му имаха купища оръжия, скрити в един склад в Ричмънд. Бяха си ги набавили от една корабна пратка, открадната от оръжеен търговец, който ги внасяше от Австрия. Оръжието беше компактно. Дори и с прикрепения на цевта заглушител можеше лесно да се скрие. Бяха перфектно заличили номерата на оръжията с киселина. Дюзър не се подчиняваше на правила, но имаше едно, към което се придържаше стриктно. Ако си използвал дадено оръжие, за да убиеш някого, хвърли го в океана колкото се може по-скоро.

Питър Камерън седеше отзад и гледаше към двамата мъже. Видя как си смръкнаха кокаин, но не каза нищо. Знаеше защо го правят и се питаше защо не беше приел и той, когато му предложиха. Не беше спал цяла нощ, докато с Дюзър обмисляха какво да правят. За да остане буден, беше обърнал доста чаши кафе. Сега му се ходеше по нужда, но не смееше да слезе от колата. Вече ставаше светло и целта им скоро щеше да излезе.

Преди да си тръгнат от Колорадо в неделя, Камерън се беше отделил за малко от Вийом и хората му и бе провел един телефонен разговор. Беше се обадил на Дюзър. Още никой не му беше заповядал да ликвидира Вийом и екипа му, но реши да прояви инициатива. Каза на Дюзър къде и кога ще кацнат и кого иска от него да проследи. Когато докоснаха пистата на Монтгомъри Каунти Еърпарк, Дюзър и хората му ги чакаха. Бяха поставили миниатюрни предаватели върху осем различни коли на паркинга. Когато Вийом, Хуарес и Лукас излязоха от летището, Дюзър и екипът му ги проследиха. Държаша се на безопасно разстояние и оставиха предавателите да си свършат работата. Хуарес паркира нейната кола на улицата точно пред апартамента си. Много глупаво от нейна страна. Лукас паркира своята на осем пресечки встрани и те го изгубиха. В понеделник един от хората на Дюзър възстанови контакта с

едрия мъж и сега вече знаеха къде живее. Вийом се беше разтворил във въздуха. Колата, която беше взел от летището, беше под наблюдение и те оглеждаха квартала, където беше паркирал, но досега без резултат.

Това не притесняваше Камерън. Нямаше високо мнение за Вийом. Без Марио Лукас той беше като мечок без нокти. Камерън беше убеден, че Вийом ще побегне уплашен веднага щом открие мъртъв стария си приятел.

Дюзър чу повикване в слушалката си и погледна към Уоли Макбрайд. Макбрайд кимна и излезе от колата. Марио Лукас вървеше в тяхната посока. Дюзър имаше три коли и шестима души в района. Ако имаха късмет, той вървеше към същата закусвалня, в която беше пил кафе предната сутрин. Планът беше да му се отвлече вниманието и да бъде ударен в гръб. Задачата по отвлечането на вниманието се падна на Сандра Хикок – бивша стриптийзърка, знойна красавица, която Дюзър лично беше наел и обучил.

Улиците бяха пусти. Уличните лампи още светеха, но вече не им бяха необходими. Слънцето щеше да изгрее след около четвърт час. Марио позна съседката, която разхождаше пудела си. Когато се доближиха един до друг, той докосна периферията на шапката си и кимна за поздрав. Той беше разбрал отдавна, че едрото му тяло плаши хората. Понякога това беше хубаво, а понякога – не. Жената му се усмихна. Една пресечка по-нататък Марио зави надясно. Никога не ползваше един и същ маршрут до закусвалнята.

Ранобуден бегач за здраве тичаше срещу него от другата страна на улицата. Марио си каза, че му изглежда смъртно познат. Продължи по пътя си, като оглеждаше паркираните коли и периодично се озърташе назад. Направи последен завой и закусвалнята се оказа точно от дясната му страна. На половината път до нея една жена се появи иззад ъгъла и се насочи към него. Беше скръстила ръце на гърдите си. Изглеждаше, че ѝ е студено, въпреки че времето тази сутрин беше сравнително меко. На Марио му направиха впечатление нейните дрехи и очевидната ѝ красота, дори от такова разстояние. Беше виждал тази жена някъде, но не му стигна времето да си припомни. Докато вървяха един към друг, тя го погледна, отметна дългата си черна коса от лицето и се усмихна.

Алармата за опасност веднага зазвъня в главата на Марио. Докато се оглеждаше бързо през рамо, той пхна дясната си ръка под ризата. Зад него по улицата завиваше някакъв мъж. Марио извъртя рязко глава настрани, като първо провери дали има някой срещу него и после погледна жената, която се усмихваше. Малко по-нагоре по улицата имаше

синя пощенска кутия. Той ускори крачка и тръгна надясно, като в същото време измъкна деветмилиметровия „Колт 2000“. Усмивката изчезна от лицето на жената, щом забеляза оръжието. Тя понечи да разгъне ръце. Марио забеляза черен предмет в дясната ѝ длан. Вдигна колта. Натисна спусъка веднъж. Тътенът отекна в стените на тухлените жилищни сгради.

Куршумът улучи жената в лицето. Марио се приведе и се шмугна зад две паркирани коли. Преди да се обърне и да потърси мъжа, град от куршуми се посипа върху багажника на колата зад него. С приведена глава той вдигна пистолета и стреля три пъти към тротоара. Когато свали оръжието, чу ръмженето на двигател и изсвирването на гуми. Куршумите продължаваха да дупчат колите около него.

Дюзър натискаше до ламарината педала на газта. Изкрещя в миниатюрния микрофон пред устата си:

– Дръжте го прикован зад колите, идвам след секунда!

Дюрангото зави зад ъгъла. Той свали стъклото от своята страна и се приготви за стрелба. Вляво пред себе си видя как парчета стъкло летят на всички страни. Извади компактния „Щайер“ и започна да стреля. Щом приближи мястото, наби спирачките. Без да вижда какво става, наведен зад колата, клечеше Марио Лукас. Дюзър натисна спусъка и изпразни пълнителя в широкия гръб на жертвата. Лукас се строполи по лице в канавката.

19.

Лимузината на сенатор Кларк влезе в Конгресния извънградски клуб и се плъзна по автомобилната алея. Игрището за голф беше първоначално проектирано от Девъроу Емет и по-късно преустроявано от Доналд Рос, Робърт Трент Джоунс и последно от Рийс Джоунс. То се славеше като едно от най-добрите в страната. Лимузината зави надясно и мина покрай бараката за начинаещи. Четирима играчи, облечени в пуловери и грейки, стояха на първата площадка. Кларк се намръщи. Трябваше да провери дали може да изчисти работния си график за следобеда и да успее за осемнайсет часа. По всичко личеше, че денят ще е хубав. Колата продължи по алеята и спря пред класическа постройка в средиземноморски стил. Сенаторът благодари на шофьора си и му каза, че няма да се бави повече от час.

Влязъл вътре, Кларк се запъти надолу по стълбите към зала за конфиденциални срещи, която беше резервиран. Докато минаваше по плетеницата от коридори, навсякъде от двете си страни виждаше черно-бели фотографии, разказващи за историята на клуба – президентът Калвин Кулидж в деня на откриването през 1923 г., снимки от Ю Ес Оупън и Кемпър Оупън. И любимата на Кларк фотография на игрището за голф по време на Втората световна война, когато то е било превърнато в тренировъчен лагер за шпионите от ОСС.

Кларк влезе в помещението без прозорци, където завари конгресмен Ръдин и държавния секретар Мидълтън да водят разгорещен спор. Кларк ги поздрави и спря при бюфета, за да си вземе бейгъл и купа овесени ядки. Преди да седне, напълни чашата си с боровинков сок и подписа талона си. И Ръдин, и Мидълтън бяха членове на клуба, но откакто ги познаваше – от двайсет и няколко години, Кларк не ги беше виждал да се охарчват за нищо. Бяха стиснати по свой собствен начин. Ръдин беше обикновен скъперник, докато Мидълтън бе наследник на преселниците от „Мейфлауър“. Семейството му беше аристократично, а аристократите не носят у себе си пари в брой, нито пък си поръчват нещо. Затова за пореден път тежестта падна върху момчето, отгледано от двама алкохолици в каравана.

Ханк Кларк беше най-богатият от тримата. С общо състояние от над сто милиона долара той влизаше в списъка на петимата най-заможни политици във Вашингтон. Мидълтън беше наследил скъпо име.

То струваше осем милиона долара – жалко по съвременните стандарти за заможност. Мидълтън много се гордееше с факта, че досега не беше сменял банката, управляваща фамилните пари. Средствата му бяха вложени в същата банка, която се беше занимавала навремето със състоянието и на прадедите му. Кларк беше направил проверка. Приходите от инвестиции се състояха в някакви си осем процента през последните десет години. Изглежда, държавният секретар инвестираше парите си по старомодния начин. Плащаше големи хонорари на натежали банкери, които влагаха парите му в свободни от данъци общински облигации и в някои стари и надеждни индустриални обекти.

Конгресменът Ръдин беше малко по-добре. Изкарал в Конгреса трийсет и четири години, той можеше да се пенсионира още утре с пълна пенсия и надбавки. Разполагаше с достатъчно пари, за да поддържа до края на живота си икономичното си и пестеливо съществуване. Беше ги трупал грижливо през годините. Преди две години състоянието му се оценяваше на осемстотин хиляди долара. Именно тогава Кларк го убеди да повери парите си на финансови мениджъри, които да ги умножат. Само за две години хората на Кларк направиха от осемстотинте хиляди долара 1.7 милиона и Ръдин сега му беше задължен, да не говорим, че можеше да го почерпи поне един път в клуба.

Имаше време, когато сенаторът със стаж от Аризона щеше да се впечатли от подобно нещо, но вече беше надмогнал емоциите. Той съжаляваше двамата, които се въртяха нервно всеки път, когато сервитьорът носеше сметката. И сега, докато седеше на масата и мажеше топено сирене върху бейгъла, той се опита да предвиди колко време ще им трябва на тези двамата да разберат какво е намислил.

Кларк не възнамеряваше да пита държавния секретар защо е свикал срещата. Знаеше причината. Неговите шпиони в Белия дом и в Мъглявото дъно му бяха казали, че е станал инцидент между президента и най-висшестоящия член на неговия кабинет. Инцидент с участието на германския посланик, който инцидент се оказал много неприятен за Чарлз Мидълтън.

Ръдин ядеше сушено грозде. От време на време се навеждаше още по-близо до Мидълтън и му прошепваше събрана от негови собствени източници информация какво става в Централното разузнавателно управление. Когато се появи Кларк, Ръдин отклони вниманието си от Мидълтън.

– Ханк, чу ли какво се е случило вчера в Белия дом?

Кларк се престори, че не знае нищо и поклати глава. През

следващите четирийсет секунди Ръдин му преразказа своята пламенна версия на случилото се в Овалния кабинет. Мидълтън седеше скован в сивия си костюм с папийонка. Кларк беше стъпил върху хлъзгава почва. Колкото и аматьорски да се държаха понякога Ръдин и Мидълтън, не можеше да се пренебрегне фактът, че те бяха едни от най-влиятелните и могъщи политици в града. Те бяха демократи, а той беше техен враг. Ако го заподозряха дори най-малко, че ги разиграва, това щеше да е краят.

Когато Ръдин свърши с бърборенето, Кларк остави сока си на масата и погледна към държавния секретар.

– Съжалявам, че е трябвало да преживееш такова унижение, Чарлз. Не е хубаво да те мъмрят пред други членове на кабинета. Но явно президентът е имал основание.

Преди Мидълтън да отговори, се намеси Ръдин. Неговото набраздено лице се изкриви в гримаса на неверие.

– И за какво основание говориш? Ти добре ли чу какво ти казах?

– Ал, този Хагенмилер се е срещал с лоши хора.

– Лоши хора! Това е историята на ЦРУ, а всички знаем колко струват техните приказки.

– Обсъждали сме го и преди, Ал. Имаме различия в мненията си за Ленгли.

Кларк отхапа от бейгъла и зачака неизбежната тирада.

– Жалкото и нищожно Централно разузнавателно управление е най-голямата загуба на пари в тази страна. Техните действия са противоконституционни, а те са опасност за бъдещето на демокрацията не само в страната, но и в целия свят.

Кларк се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

– Не дойдох тук да ме агитират за нещо, с което никога няма да се съглася. А сега, ако има конструктивно предложение, което искате да дискутираме, да минем към него. В противен случай има и друга работа.

Ръдин поклати глава. Беше бесен, че приятелят му от Аризона не може да проумее истинската същност на ЦРУ. Мидълтън, както винаги дипломат, се намеси:

– Ханк, чувал ли си нещо за здравословното състояние на Томас Стансфийлд?

Кларк едва съдържа усмивката си. Разговорът се насочваше точно натам, накъдето той искаше.

– Моите източници ми казват, че може да си отиде до две седмици или два месеца, но не и повече.

Мидълтън замислено кимна, сякаш вестта за приближавашата смърт на Стансфийлд го натъжаваше.

– Имаш ли някаква представа кой ще го наследи като директор?

– Разбира се, че имам.

– Чул ли си някакви имена?

– Не. – Кларк поклати глава. – Ти си в администрацията, не аз.

– Е, като председател на Сенатската комисия по разузнаването ти също има какво да кажеш по въпроса.

– Само ги одобрявам. Твоят човек ни дава името. Ние само задаваме няколко въпроса и гласуваме „за“ или „против“.

– Прекалено много скромничиш – отвърна Мидълтън.

Ръдин през това време само клатеше глава и се опитваше да изчисти нещо от зъбите си.

– Със сигурност трябва да знаеш някои предложени имена.

– Не, не съвсем.

Ръдин извади клечката за зъби от устата си и изляз:

– Ами Айрини Кенеди?

– Не, не съм чул да споменават името ѝ, но мисля, че има добри шансове.

– О, Господи! Не говориш сериозно! – Ръдин се изправи над масата.

Кларк спокойно отвърна:

– И мога ли да попитам какво не е наред с Кенеди?

– Откъде искаш да започна? – контрира Ръдин.

– Откъдето пожелаеш.

– Първо, тя е вътрешен човек, а ние много добре знаем, че това проклето място не трябва отново да се ръководи от вътрешен човек. Трябва ни някой, който да почисти къщата. Някой, който стриктно да спазва контрола на Конгреса. А и в края на краищата, тя дори не притежава необходимата квалификация.

– Тя свърши много добра работа с Центъра за борба с тероризма – опонира му Кларк.

– Глупости, не вярвам и на един неин доклад, който изнася пред комисията. Тази жена е лъжец и мълчалив съучастник и проклет да съм, ако позволя тя да стане директор.

– От това, което току-що каза, излиза, че тя е идеалният човек за ръководител на разузнавателна служба. – Кларк не можа да не се усмихне. Всичко вървеше прекалено добре.

– Не е забавно, Ханк. Едно нещо е да лъжеш и заговорничиш,

когато се бориш с враговете, но когато се изправят пред моята комисия, искам истината. А цялата работа е, че няма начин тази жена да ми я даде.

Кларк посочи към Ръдин.

– Ти някога замислял ли си се, че тя не иска да ти каже истината, защото знае, че ще съкратиш наполовина финансирането на нейното управление?

– Това не е нейна работа. Тя е длъжна по закон да докладва фактите пред моята комисия, но не го прави и това ме въбесява.

– Тогава трябва да възбудиш разследване срещу нея – пусна мухата Кларк. Знаеше, че Ръдин е лоялен член на партията. Да разследва Кенеди, означаваше да ядоса президента Хейс, който беше съпартиец-демократ. Ръдин би отбой и скръсти ръце. Беше разкъсан от лоялността си към партията, от една страна, и омразата си към ЦРУ, от друга.

– Нека успокоим малко топката – намеси се Мидълтън. В сегашното му нещастно състояние след случая с президента последното нещо, с което искаше Ръдин да се заеме, беше лов на вещици. Републиканците щяха да получат сериозна преднина, след като конгресмен демократ започнеше да преследва президента демократ. Като член на кабинета на същия този президент, последното нещо, което Мидълтън искаше, беше слушане в Конгреса. Тези слушания имаха навика да се проточват и веднъж започнаха ли, никой не знаеше кой може да пострада при кръстосания огън.

– Аз съм спокоен. – Кларк взе салфетката си и я сложи на масата.

– Добре. – Мидълтън погледна към Ръдин, сякаш за да го помоли да помълчи малко. После се обърна към Кларк: – Кого би искал да видиш като шеф в Ленгли?

Твърде лесно беше. Кларк си напомни да не прекалява. Можеше да разчита на себе си и на още двама като подкрепа, но беше още прекалено рано, за да се посочват имена.

– Както вече казах, не е моя работа да номинирам кандидати. Аз само ги одобрявам.

– Но ако избереш някого?

Кларк сви рамене.

– Нямам представа. Не съм мислил по този въпрос. – После добави през смях: – Не че има някакво значение.

– Може и да има – заяде се Мидълтън.

– Той се опитва да ти каже – включи се Ръдин, – че не харесваме идеята Кенеди да поеме Управлението. А от казаното от теб разбираме,

че тя е изборът на президента. Готов съм да отида при него и да му заявя, че съм против номинацията на Кенеди. Като се има предвид колко шум вдигнах напоследък по въпроса, няма да се изненада много. С него постоянно се разминаваме и не можем да се видим на четири очи и да обсъдим проблема.

– Защо не го заплашиш да съкратиш финансирането? – Това беше много деликатен ход. Кларк разбираше, че Ръдин не разполага с достатъчно гласове в собствената си комисия, за да прокара подобна политика.

– Аз съм партиен човек и ти го знаеш, Ханк – каза Ръдин гордо. – Не мога да се опълча срещу президента.

– Не знам какво да кажа, господа. Ако не харесвате Кенеди като кандидат, тогава намерете начин да промените решението на Хейс. – Така Кларк прехвърляше топката в тяхното поле.

Мидълтън се повъртя в стола си, преди да заговори.

– Ако ти посочиш кандидат, който е по-приемлив от Кенеди, ние бихме могли да се отнесем с въпроса към президента.

Кларк се престори на изненадан.

– Значи искате да играя лошия?

Сравнението не хареса на Мидълтън, но той кимна.

– Ако обичаш, кажи ми защо ще искам да го правя?

– Защото – започна Ръдин – в града има хиляда души, които биха се справили по-добре, като ръководят това проклето място.

Кларк кимна.

– Ще помисля по въпроса. – После погледна часовника си и добави: – Трябва да вървя. Има ли нещо друго?

Двамата отговориха отрицателно и Мидълтън добави:

– Просто разсъждавай по-открито. Можем да си бъдем от взаимна полза.

Кларк отвърна, че ще опита и си тръгна. Ръдин се обърна към Мидълтън:

– Той ще изиграе ролята си. Знаем как да се оправя с Ханк.

– Надявам се да си прав. Не мисля, че външната ни политика може да понася още от каубойския манталитет.

– Не се тревожи, ще успеем.

На Мидълтън му се щеше да е по-голям оптимист в този момент, но все още си близеше раните от срещата предната сутрин. Президентът се беше превърнал в хищна птица. Трябваше някой да му подреже крилата. Кенеди трябваше да бъде отстранена. Мидълтън се обърна към колегата

си демократ:

– Може би е добре да се обадим на доктор Кенеди, преди да свикаш твоята комисия.

Ръдин изсумтя.

– Защо трябва да давам на републиканците възможност да извлекат политически дивиденди от това?

– За да ги изпревариш, преди да могат да повдигнат случая сами.

На Ръдин идеята му хареса. Обичаше да я поставя на място и да ѝ напомня пред кого отговаря за действията си.

– Ще го направя, но не искам да засегна президента.

– Не се притеснявай, няма да го засегнеш. Не мисля, че ще се изложи на подобен скандал.

Докато чакаше лимузината си, сенатор Кларк едва сдържаше радостта си от това, как беше протекла срещата. Нещата в Германия не бяха минали, както планираше, но сега, с тези двама смешници, които му предложиха помощта си, крайният резултат щеше да бъде успешен. Неговите поддръжници за Овалния кабинет щяха да са доволни. Наистина много доволни.

20.

Складът се намираше близо до Националната ботаническа градина, край Бланденсбърг. Когато сивият „Додж Дюранго“ се появи зад ъгъла, един от хората на Дюзър чакаше пред отворената врата на гаража. Ванът се скри в старата тухлена постройка. Мъжът отвън се огледа в една та и другата посока на улицата, след което затвори вратата на гаража.

Дюзър спря колата, но остави двигателя да работи. Когато излезе, до него застана човек с торба за смет. Дюзър хвърли картечния пистолет в торбата и отиде при задната част на дюрангото. Там лежеше Сандра Хикок. Куршумът беше раздробил красивото ѝ лице. Той поклати глава. Отчасти беше доволен, че е мъртва. Беше почнала много да се налага. В края на краищата може би така беше най-добре, но в момента тя представляваше проблем. Той отстъпи от задната врата на колата и изкрещя заповедите си.

Хората му се хванаха за работа веднага. На дюрангото бяха сложени нови номера, а безжизненото тяло на Хикок беше вкарано в празен варел. Отгоре посипаха пясък, после запечатаха варела и го натовариха на една платформа с други осем варела. За по-малко от пет минути се бяха отървали от трупа и оръжието. Както и от дюрангото, което щеше да бъде разпродадено на части.

Питър Камерън използва времето, за да се успокои. Идиот беше, че позволи нещата да стигнат дотук. Случаят щеше да попадне в новините до един час. Бяха изстреляни близо сто куршума. Почти всичките от заглушени оръжия, но това нямаше да има значение, след като се появяха полицията и медиите. Двете паркирани коли изглеждаха, сякаш ги бе ударила някаква невъобразима градушка, а тялото на Марио Лукас беше надупчено от куршуми. Замисълът не беше такъв. Вийом беше прав за Дюзър. Този човек беше прецизен като парен чук.

Дюзър се приближи до Камерън с ново оръжие в ръка.

– Хайде да вървим да спипаме момичето.

– Не. – Камерън беше ужасен.

– Не се притеснявай за ченгетата. Те ще са достатъчно заети на първото местопрестъпление.

– Не. За днес стига толкова. – Той потърка слепоочията си и промърмори: – Ще покажат всичко по новините.

– Голяма работа. Не репортерите залавят престъпници, а ченгетата.

Няма за какво да се тревожим. Всичките улики, които могат да ни свържат с убийството, току-що напуснаха склада от другата врата.

Камерън се изкуши да попита накъде са се отправили, но после размисли.

– Не. За днес свършихме.

– Какво ти става, по дяволите? – Дюзър пристъпи напред. – Трябва да продължим, докато изненадата е на наша страна.

– Не, няма. За последен път ти казвам... Свършихме за днес.

Дюзър изглеждаше така, сякаш искаше да удуши някого.

– Глупости! Тръгваме сега. Казвам ти, човече, ще трябва да се оправим с тях рано или късно, и по-добре да го направим още сега.

Камерън поклати глава. Не му се искаше отново да се излагат на показ. Дюзър усети, че има проблем, и каза:

– Виж, ти стой тук, а ние ще се погрижим. Искам Вийом да остане сам и да хукне да бяга.

Камерън помисли секунда.

– Не. Промяна в плановете. аз също искам Вийом и момичето ще ни заведе при него веднага щом разбере за смъртта на Лукас. Ще държим Хуарес под наблюдение и после ще ликвидираме и двамата.

На Дюзър това му хареса.

– Добър план. Извинявай, че повиших тон. Просто съм малко пре-взбуден в момента.

„Сигурно е от наркотика, който взе“, си каза Камерън, а на глас произнесе:

– Няма нищо. Погрижи се да не изгубите Хуарес. Тя е единствената ни следа към Жабока.

Минута по-късно Дюзър и Макбрайд се качиха в един „Форд Таурус“ и потеглиха. Може би трябваше да убие и тях. Не, каза си. Дюзър беше грубоват и див, но можеше да бъде контролиран.

Рап преспа през нощта върху канапето на Маркъс Дюмонд, здраво стиснал в ръка 9-милиметровия пистолет „Берета“. Реши, че трябва да посвети Маркъс в операцията. Трябваше му помощ. Оставаше един много важен въпрос. Айрини Кенеди ли е пратила Хофманови да го убият? Интуицията му подсказваше, че не е така. Познаваше Айрини от повече от десет години и тя беше жената, на която можеше да се довери най-много. Но в тази параноична професия можеш ли да бъдеш абсолютно сигурен за някого...

На Рап му се искаше да вярва, че Кенеди няма нищо общо с бъркотията. Трудно би го преглътнал, ако е замесена. Тя беше не само най-логичното обяснение за случилото се, но едва ли не и единственото. Тя беше връзката между Хофманови и него.

Двамата седяха на масата в кухнята на Дюмонд. Апартаментът беше с прилични размери и една спалня. В кухнята имаше малък кът за ядене, а трапезарията беше превърната в офис. Една висока два и половина метра масивна дъбова врата, поставена като плот върху две парчета талашит, служеше за бюро. Отгоре бяха сложени три компютърни монитора, мишки, клавиатури, скенери и няколко неща, които Рап не беше виждал преди. Стените бяха украсени със сложени в рамка плакати на няколко герои от комиксите за „X мен“. Рап беше само с четири години по-голям от Дюмонд, но сякаш бяха живели в различни епохи. Дюмонд живееше със съвремието, яхнал вълните на киберпространството.

Маркът ядеше, докато Мич го инструктиреше.

– Гледай да не задействаш никакви аларми, докато се ровиш.

Дюмонд го погледна, а по брадичката му потече мляко.

– Успокой се, Мич, с това си изкарвам хляба. – Работата на Дюмонд беше една осъществена мечта. Макар че първоначално го санкционира, сега американското правителство му плащаше, за да се занимава с хакерство.

– Да, но тук е по-различно. Този път ще трябва да проникнеш във файлове на Ленгли и Пентагона.

Дюмонд се усмихна с пълна уста. След като преглътна, отвърна:

– Няма нищо по-различно.

Рап го изгледа. Отдалеч си личеше, че Дюмонд е тарикат.

– Говоря ти сериозно, Маркът.

– И аз. Обикновено влизам в мрежата на Пентагона поне веднъж на ден.

– А на Ленгли?

– Непрекъснато съм в нея.

– А местата, в които нямаш работа?

– Надниквам от време на време.

– Колко често?

– Всеки ден. – Дюмонд пхна поредната лъжица в устата си.

– Айрини знае ли?

– Не... не винаги.

Рап поклати глава като притеснен баща.

– Маркърс, за твоё добро ти казвам, по-добре внимавай. Отвориш ли личните файлове на някой, на който не трябва, просто изчезваш внезапно. – Рап щракна с пръсти.

– Как ще ме хванат, като дори не знаят, че съм бил там? А?

– Маркърс, известно ми е, че си добър, но никой не е свършен. Ако продължиш да вършиш подобни работи, ще те хванат. – Дюмонд се усмихна и поклати глава в знак, че не е съгласен с казаното. Рап вдигна показалец: – Маркърс, не се шегувам! Играеш много опасна игра и рано или късно някой ще ти хване дирите. А когато това стане, ще трябва да се сбогуваш, но не е работата, а с живота ти. – Рап обърна пръста към себе си. – ЦРУ и Пентагонът имат десетки като мен. Хал хабер си нямат от компютри, но много добре знаят как да убиват неудобните.

– Добре де, добре – измърмори Дюмонд. Стана и изсипа в кофата за боклук купата с мляко и зърнени храни. Апетитът му бе изчезнал.

Няколко минути по-късно двамата излязоха от блока. Дюмонд мина отпред и се упъти към Ленгли, а Рап мина отзад и пое към складовото помещение в гористите покрайнини. Мич вървя осем пресечки до Уискърсин Авеню, откъдето взе метрото в северна посока. Беше облечен с дрехите от предишната вечер – бейзболната шапка, шортите и сините кецове. Това облекло щеше да му свърши работа, докато стигне до склада. Влакът в метрото беше сравнително празен, тъй като повечето хора пътуваха за работа към центъра, а той беше тръгнал в обратна посока. Беше поставил раницата си на празната седалка до него и подпрял ръката си върху нея. Влакът плавно се поклащаше, докато минаваше през тунел. Малко по-късно излезе на повърхността и ярката слънчева светлина блесна в прозорците.

Единственият друг човек във вагона извади мобилен телефон и заговори. Рап прокара длан по един от външните джобове на раницата и го потупа. Дюмонд му беше дал цифрово закодиран телефон. Каза му, че може да го използва безопасно когато и колкото си поиска. Но Рап, винаги настроен скептично, възнамеряваше да го употреби пестеливо, и то само в продължение на няколко минути.

Искаше да види Анна. Погледна през прозореца. Знаеше, че не трябва да постъпва така, но не можеше да се противопостави на желанието си. Поне да чуе гласа ѝ. Извади телефона и го включи. Бързо набра служебния ѝ номер и зачака. След третото позвъняване се включи телефонният ѝ секретар. Мич чу гласа ѝ и след сигнала затвори. Настроението му падна. Не само защото не успя да открие Анна. За първи път в живота си Рап беше изпълнен със съмнение. Съмнение дали просто да

не зареже всичко и да се махне. Дали ще му позволят изобщо да се махне? Толкова близо беше до целта! Защо изобщо трябваше да се заема с последната мисия? Защо не беше отказал!? Вдигна бейзболната си шапка и прокара ръка по късата си коса. Знаеше отговора на тези въпроси, но не искаше да се примири с него. Единственото, което желаше, беше Анна. За да остави всичко това зад гърба си и да заживее нормален живот.

Айрини Кенеди влезе в конферентната зала на седмия етаж на щабквартирата на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния, и сложи бележника си на масата. Обядът щеше да почака. Срещата беше по-важна. Залата се намираще в съседство с офиса на директора. Семпла и функционална, тя беше обзаведена с голяма махагонова маса и десетина кожни стола. Всяка сутрин я проверяваха от Службата за сигурност на Отдела по административната – гестапото на ЦРУ, както любовно го наричаха служителите на Управлението. Зад завесите бяха скрити малки устройства, които караха прозорците да вибрират и правеха невъзможно подслушването с параболични микрофони. По напълно разбираеми причини ЦРУ се отнасяше към сигурността си сериозно. На малко места ѝ беше придавано такава значение, като на директорския седми етаж.

На масата бяха седнали още петима души. Всички мълчаха. Макс Салмън, най-стария в групата, не го беше грижа за останалите освен за Айрини Кенеди. За него те бяха опасни мелези – всеки от тях смес от бюрократ, политик и юрист. И всеки почти неспособен да вземе правилно решение. Те оглавяваха три от отделите на Управлението, а Салмън ръководеше четвъртия. Като заместник-директор на „Операции“ Салмън отговаряше за шпионите. Именно неговите хора се занимаваха с тайни операции, вербуваха агенти както от приятелски, така и от неприятелски страни, занимаваха се с контрашпионаж и преследваха терористите. Неговите хора бяха войниците от фронтовата линия, оперативните офицери, тези, които излизаха на бойното поле, цапаха си ръцете и поемаха реалните рискове. Салмън се беше запознал със Стансфийлд в Европа, а после, когато Стансфийлд се беше издигнал в кариерата, заядливият Салмън го беше последвал. Той беше прекият началник на Кенеди, макар че тя често докладваше направо на Стансфийлд.

Другите двама също бяха заместник-директори. Чарлз Уъркман ръководеше отдел „Разузнаване“. Неговите подчинени бяха книжните червеи, гениите с висок коефициент на интелигентност, които обработваха

всеки ден огромните потоци от информация. Рейчъл Ман беше началник на „Наука и технологии“, а Стивън Бауман – на „Администрация“.

От тримата Салмън най-не харесваше Уъркман. На второ място беше Бауман. Да се каже, че Бауман мрази Ман, щеше да бъде нечестно. При по-различни обстоятелства сигурно би я харесал. Беше много умна и в повечето случаи се стараше да избягва политическите удари в гърба, благодарение на които вирееха Уъркман и Бауман. Но в крайна сметка всеки се нуждаеше от допълнителни средства и искаше да ги вземе от „Операции“. Салмън прекрасно разбираше, че ако терористите не се бяха активизирали напоследък, бюджетът на неговия отдел щеше да бъде в окаяно състояние.

Салмън скръсти ръце върху издутия си корем и се запита колко ли още ще може да издържи. Дните му бяха преброени. Работеше в Управлението от 1964 г. Първо в Камбоджа, а после в Лаос. Там вършеше за правителството неща, които все още бяха строго засекретени. След Виетнам се премести в Европа, където работи в няколко посолства, преди да стане ръководител на резидентурата в Берлин. Когато Стансфийлд бе назначен на поста директор, той се сети за Салмън и го включи във вътрешния си кръг от хора. Сега, когато Стансфийлд беше на смъртно легло, нещата не изглеждаха розови. Единствената причина, поради която Салмън продължаваше да се примирява с всичките глупости, беше чувството му за дълг пред хората на невидимия фронт. Той трябваше да ги пази. Трябваше да държи тези бюрократи по-далеч от тях. Имаше и друга причина. Стансфийлд го беше помолил да наглежда нещата, но най-вече искаше старият му приятел да пази тила на Айрини Кенеди.

Вратата на кабинета на директора се отвори и в залата влезе Джонатан Браун. Заместник-директорът на централното разузнаване, или ЗДЦР, както беше известен още, беше вторият по значение човек в Управлението. На теория четиримата заместник-директори докладваха на него, а той докладваше на директора, но Салмън никога не беше спазвал установения административен ред. Отиваше направо при директора, когато имаше проблем. Браун и без това се дразнеше от подобни действия. Салмън знаеше, че в мига, в който си отиде Стансфийлд, той щеше да изхвърчи оттук. Дотогава щеше да държи вниманието на бюрократите съсредоточено върху него, а не върху Кенеди.

Браун седна на челното място на масата и погледна към присъстващите с обичайния си стряскащ блясък в очите. Поради изключителната важност на задачите, по които Кенеди работеше, тя рядко докладваше лично на ЗДЦР. Кенеди нямаше проблеми с Браун. Човекът имаше

достатъчно талант за тази работа. При малко по-различни обстоятелства дори би могъл да бъде добър директор на Централното разузнаване. Но в крайна сметка той беше външен за системата, бивш федерален прокурор и съдия. Дължеше поста си в ЦРУ на шепа политици от Капитолия, които лобираха за него. Той беше лоялен към тях, а не към Управлението.

Кенеди беше викана на тези срещи, макар не винаги да го искаше. В рамките на четирите отдела имаше трийсет и няколко служби или групи. От тях Центърът за борба с тероризма беше удостояван с най-голямо внимание. Кенеди доста добре разбираше защо е била повикана толкова спешно, за да присъства на тази среща, и затова никак не гореше от ентузиазъм. В ЦРУ трябваше да има разделение на задачите, а не подобна откритост. Ако Браун искаше да говори за Германия, не трябваше да вика началниците на „Наука и технологии“ и „Администрация“ на срещата.

Браун се изкашля и започна с внимателно подбрани думи:

– Току-що ми се обади председателят Ръдин. – Изглеждаше силно притеснен. – Той иска да му предоставим всичко за случилото се в Германия миналия уикенд.

Убийството на граф Хайнрих Хагенмилер се беше раздуло до невероятни размери само за няколко дена. Дори и в иначе мълчаливите среди в Ленгли случаят беше обсъждан почти от всеки. Тримата главни заподозрени бяха Съединените щати, Израел и Ирак. Но от известно време към списъка бяха прибавени британците, французите и дори германците. Британците бяха добавени просто защото са британци и вършат подобни неща по-отдавна и по-добре, отколкото който и да е друг. Французите – защото стана известно, че Хагенмилер ги е отрязал от сделката. И германците, гласеше мълвата, защото Хагенмилер бил за тях неприятен проблем. Кенеди нямаше нищо против тези спекулации. Колкото повече бяха, толкова по-добре. В края на краищата такъв беше замисълът на операцията – да се изпрати послание към всички, които имат вземане-даване със Саддам.

Браун се обърна към Кенеди.

– И той би искал да те изслуша преди комисията утре сутринта, Айрини.

Салмън изпусна стон, а Кенеди отвърна:

– Добре. Ще иска ли нещо по-специално?

– Не каза. Просто ме помоли да ти напомня, че ще даваш показания под клетва. – Браун изрече последните думи с цялата достопочтеност на

бивш федерален съдия.

Салмън се изсмя подигравателно.

– Каква шега!

На Браун реакцията не му хареса.

– Някакъв проблем ли има, Макс?

– Да. Ръдин е проблемът.

– Моля? – Браун, изглежда, днес беше по-сериозен от друг път.

– Председателят Ръдин е комплексирани дребен човечец, който още от раждането си е обсебен от мисълта за Управлението.

Заместник-директорът Браун не сметна коментара за смешен и останалите трябваше да потиснат смеха си, породен от цветистия и точен анализ на Салмън. Кенеди, както винаги, запази неутрално изражение на лицето.

– Ще те помоля да проявиш малко повече уважение към конгресмена от Кънектикът.

Това накара Салмън да се изсмее още по-силно.

– Конгресменът и аз се мразим от години. Ако започна да го уважавам сега, той много ще се обърка и разстрои.

Браун реши да мине в настъпление. Погледна към Чарлз Уъркман, заместник-директора на „Разузнаване“, и започна:

– Искам доклад на бюрото си до пет часа. Всичко, което имате за случилото се в Германия. – Уъркман прилежно отвърна, че лично ще се погрижи за това. Браун се обърна отново към Салмън: – Вярно ли е, че сме държали Хагенмилер под наблюдение?

Салмън вдигна рамене.

– Тази информация се дава при необходимост да се знае.

Лицето на Браун се изчерви при тази проява на арогантно неуважение.

– Аз имам необходимост да я знам и очаквам доклада ти до пет часа на бюрото ми.

Салмън не се успокои:

– Няма да ти дам никакъв доклад, докато директорът Стансфийлд не ми нареди.

– Чуй ме, Макс. Не съм ти направил нищо лошо, за да се държиш така с мен. Аз съм заместник-директор и в момента имам пълните права на изпълняващ длъжността директор. Щом ти казвам, че искам доклад на бюрото си до пет, значи го искам до пет.

Салмън отстъпи само педя назад:

– Джонатан, не искам изобщо да те обидя, но се занимавам с тази

работа много по-дълго от теб. В основата на тази служба е философията да се знае само при необходимост. Когато директорът Стансфийлд ми нареди, че трябва да го знаеш, ще ти го кажа.

– Макс, директорът Стансфийлд няма да е вечно наблизко, за да те защитава. А когато си отиде, ще видиш къде зимуват раците.

Салмън стана.

– Да, но дотогава, Ваша чест... можете да ми целунете големия бял задник. – Заместник-директорът по операциите се обърна и излезе с широка усмивка на лицето си.

Настъпи неловко мълчание. Сетне Кенеди се обърна към Браун:

– Сър, искам да се извиня за Макс. Напоследък е под голям стрес и напрежение. Както знаете, той и директорът Стансфийлд са много близки. Мисля, че Макс понася влошеното му здраве много тежко.

– Няма защо да се извиняваш заради него. – Браун оценяваше думите на Кенеди. Тя беше един от най-компетентните професионалисти, с които той беше работил. За нещастие обаче щеше да бъде принесена в жертва при тази бъркотия.

– Знам, но не го приемайте лично. Макс е много хаплив и на всичкото отгоре не храни добри чувства към конгресмен Ръдин.

– Да, знам. Бъди сигурна, е и Ръдин му отвърща със същото. – Браун погледна записките си и добави: – Държа да бъдеш напълно искрена пред комисията утре. Последното, което искаме, е кариерата на директор Стансфийлд да завърши омерзително.

Кенеди кимна, но вътре в себе си се опита да разгадае истинските намерения на Браун. Стансфийлд беше пуснал слуха, че ще живее още шест месеца, най-много година. Кенеди знаеше, че ще е късметлия, ако изкара и месец. Загрижеността на Браун нямаше нищо общо с репутацията на Томас Стансфийлд. Той се притесняваше за собствената си кариера. Скандалите във Вашингтон бяха храна за медиите. Когато журналистите се захванеха, за потърпевшите чувството беше подобно на мъчителна смърт, като агонията продължаваше месеци, дори години. Не Стансфийлд, а Браун щеше да се окаже на прицел, ако започнеше разследване на Конгреса. След подобно кръвопускане малцина успяваха да запазят кариерата си.

21.

Рап караше черен „фолксваген Джета“, модел 1994 г., на запад, към Джорджтаун Пайк. Навън беше тъмно и натовареното пътно движение започваше да се нормализира. Колата беше регистрирана на името на Чарли Смит. Рап носеше в джоба си шофьорска книжка от Мериленд на същото име. ЦРУ беше научило Рап през годините на много неща, но най-важни от тях бяха две: да бъде педантичен и постоянно да проявява бдителност, граничеща с параноя. Веднъж един психиатър му беше казал да използва думата „бдителен“, заради негативните асоциации на „параноик“, на което Рап се беше изсмял. Той винаги беше бдителен, беше му като втора природа. Но „параноик“ описваше най-точно сегашното му душевно състояние. Когато си сам, изправен срещу най-голямата и най-добре финансирана разузнавателна служба в света, по-подходящ начин няма.

Рап обаче имаше голямо предимство. Беше вътрешен човек. Знаеше как функционира Управлението. Знаеше, че въпреки всичките технологични чудеса възможностите на ЦРУ са ограничени. Ако си достатъчно далновиден и параноичен, е лесно да изчезнеш. Преди три години Рап си беше направил книжка с името на Чарли Смит и беше платил осем хиляди долара за джетата. Беше държал колата в складов гараж близо до Роквил заедно с някои други неща, които можеха да му потрѣбват. Бе играл ролята на ловец достатъчно дълго, за да си дава сметка, че някой ден може да се превърне в дивеч. И когато това се случеше, за предпочитане беше да не губи време в купуване на оръжия и крадене на коли.

Докато минаваха под Междушатско шосе 495, Шърли се прозя. Рап се обърна назад, за да види как е тя. Тя също погледна към него с големите си кафяви очи и облиза муцуната си. Рап я беше взел от Джорджия Авеню 7319, северозапад. За мелез беше доста наблюдателна. Служителите от Вашингтонското хуманно дружество му бяха помогнали много. Той им поиска куче със среден размер, което не е чиста порода и ако е възможно, да не лае много. Заведоха го при клетките и му показаха Шърли. Тя беше кръстоска между коли, лабрадор и още нещо. Бяха я намерили преди три седмици и до този момент никой не се беше обадил да си я прибере, което беше изненада за жената, която развеждаше Рап. Оказа се, че Шърли е обучена много добре. Когато Рап помоли жената да му помогне при избора на име, тя го посъветва да изредят списък с

имена и да изберат това, на което кучето реагира. „Може да е Кърли, Бърли, Хърли или нещо подобно на Шърли. Аз избрах Шърли, така ми звучи най-добре.“ Рап не тръгна да спори. Шърли му харесваше. След като я взе, се отби в зоомагазин, откъдето ѝ купи каишка, храна за кучета и някои деликатеси, с които да ѝ се подмаже.

На Линганор Драйв той свърна вдясно от жп линията, а после веднага зави към Линганор Корт. Стигна до края на улицата, обърна и паркира колата. Грабна Шърли от задната седалка и тръгна с нея по пешеходната алея. Тя минаваше между две къщи и водеше направо в природния резерват Скотс Рън. Резерватът се простираше върху 1 536 декара гориста площ с изглед към река Потомак при Маклийн, Вирджиния. Повечето от туристическите бараки бяха заети през деня и особено през уикендите, но във вторник вечерта щяха да са празни. Рап и Шърли се скриха в мрака.

Айрини Кенеди пристигна в 7.20 часа. Беше си тръгнала от Ленгли в шест, след което се отби вкъщи само за да приготви на Томи макарони с кашкавал за вечеря, а за себе си – салатата. След като прекара точно четирийсет и три минути със сина си, тя го повери на Хедър, тийнейджърката, която живееше до тях. Нямахме нужда да припомним на Хедър правилата и телефоните, на които да звъни, ако се случи нещо неприятно. Поне десетина пъти ѝ ги беше казвала. Кенеди включи охранителната система и седна отзад в служебния седан. По пътя до дома на Стансфийлд се измъчваше от вина и съмнение. Все повече се убеждаваше, че е лоша майка. Когато не беше на работа в Ленгли, работеше у дома. Томи прекарваше ужасно много време залепен за телевизора.

Животът на самотен родител е труден, а с работа като нейната – почти невъзможен. Не обвиняваше за това бившия си съпруг. Добре бяха постъпили, като се разделиха още докато Томи беше малък. Мъжът сега се намирал далеч на запад и далеч от техния живот. Поне нямаше да може да разочарова сина ѝ, както беше разочаровал нея.

Кенеди се чувстваше разкъсвана между грижите за сина си и задълженията към работата си. Работа, която спасяваше човешки живот. Но едно от двете трябваше да отстъпи. Не можеше да продължава по този начин. Така щяха да пострадат и работата ѝ, и отношенията със сина ѝ.

Когато завиха по автомобилната алея, водеща към къщата на Стансфийлд, Кенеди прогони тези мисли от съзнанието си. Трябваше да се съсредоточи. Последното нещо, което беше необходимо сега на нейния

учител и наставник, беше да се тревожи за нея.

Колата спря пред гаража и Кенеди слезе. Пред вратата стоеше един от бодигардовете на Стансфийлд.

Кенеди мина по коридора и влезе в кабинета, където Томас Стансфийлд беше седнал в креслото си, с изпънати на дивана крака и вълнено одеяло на скута. Тя се доближи и го целуна по челото. Като се имаше предвид състоянието му, изглеждаше добре.

– Как се чувстваш днес? – попита тихо.

– Много добре, благодаря. Искаш ли нещо за пиене?

Кенеди разбираше, че никак не е добре. Нямахме как да е добре. Лекарите ѝ казаха, че ракът е много болезнен. Но това беше Томас Стансфийлд. Той не можеше да изпитва съжаление към себе си и не искаше и никой друг да го съжалява. Кенеди отклони предложението за пиене и седна на дивана срещу своя учител.

– Конгресмен Ръдин ме иска утре сутрин в Капитолия.

– Чух.

Кенеди не го попита как е разбрал. Още преди години беше спряла да се чуди откъде черпи информация този човек.

– Какво още си чул?

– Иска да знае дали сме били ние в Германия и ако е така, дали сме замесени в аферата с Хагенмилер.

– И как ще ме посъветваш да отговоря на този въпрос?

– Много внимателно – отвърна старецът.

– И аз смятах така.

– Сигурен съм. – Стансфийлд помисли за Ръдин и добави: – Ако е толкова смел да свиква комисията в открита сесия, по-добре е да не му казваш нищо и любезно да го упътиш към мен. – Той се намръщи. – Колкото и да ни мрази, не мисля, че ще бъде чак толкова нагъл.

– Нито пък аз.

Стансфийлд обмисли проблема. Накрая изрече:

– Трябва да му кажеш, че сме следили графа и неговата корпорация. Изложи му същата версия, която президентът представи пред германския посланик вчера. Въпреки дълбоката омраза на Ръдин към нас имаме достатъчно съюзници в комисията, за да блокираме неговите действия. Веднъж щом разберат какво е целял Хагенмилер, у тях ще излезне всякакво желание да разискват по-нататък въпроса.

Кенеди не беше сигурна в това.

– А да помолим президента да му се обади? Ръдин е партиец до мозъка на костите си. Ще направи всичко, каквото го накара президентът

Хейс.

Стансфийлд поклати глава.

– Не. Искам президентът да стои настрана. Твърде мрачни стават нещата. Можем да се оправим и сами.

Кенеди неохотно се съгласи.

– Нещо ни убягва тук – добави след малко.

– Във връзка с Ръдин ли?

– Във връзка с цялата операция. – Тя се загледа през прозореца. – Не знам... има изтичане на информация, което не сме локализирали още. Някой действа против нас, но по каква причина, не мога да откроя.

– Работя по проблема.

– Имаш ли някакви идеи?

– Всичко е въпрос на мотиви, Айрини.

– Мотиви за какво?

– Знаеш ли, че Ръдин и Мидълтън са се срещнали със сенатор Кларк в Конгресния клуб тази сутрин?

– Не. – За пореден път той я удиви със своята мрежа от информатори.

– Закусвали са заедно.

– Какво са си говорили?

– Не знам, но знам мотивите им. Ръдин ме мрази и най-много би искал да ме види как издъхвам. С Мидълтън поддържаме сърдечни взаимоотношения, но той би искал да разполага с повече информация за това, какво върши ЦРУ.

– Ами Кларк?

Стансфийлд оправи одеялото върху скута си, докато обмисляше отговора.

– Не съм сигурен за сенатор Кларк. През повечето време се е държал добре с нас, но усещам липса на лоялност у този човек. Мисля, че гледа само как да служи на собствените си интереси.

– Какви цели преследват те?

Стансфийлд реши, че времето е дошло.

– Трябва да обсъдим нещо.

– Добре. – Обзе я напрежение.

– Говорих с президента и той е съгласен ти да бъдеш неговият кандидат за поста директор.

Кенеди не беше очаквала подобен обрат. Питаше се кой ли ще наследи Стансфийлд, но никога не беше помисляла за себе си като кандидат.

– Поласкана съм, но мисля, че нямам необходимата квалификация.

В рядък изблик на емоция Стансфийлд се усмихна.

– Ти имаш повече от необходимата квалификация.

– Но какво ще стане с останалите хора...

– Ти си най-добрият кандидат за поста.

– Не съм съгласна. – Тя бавно поклати глава. – Едва успявам да съм в час. Стигна се дотам, че съм щастлива, ако прекарам един час дневно с Томи, но и тогава трябва да се мъча да го откъсна от телевизора.

– В момента ти имаш най-трудната работа в Управлението. Ще бъде по-лесно, като станеш директор.

– Как? – попита Кенеди.

– Ще се заобиколиш от верни хора и ще възложиш на тях пълномощията.

Кенеди не вярваше на ушите си. Как може работа с по-голяма отговорност да се побере в по-малко време? Нещо не се връзваше.

– Айрини, колко пъти си ме виждала да работя в неделя, откакто ме познаваш?

– Не много.

– Правилно.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече разбираше, че е прав. Центърът за борба с тероризма беше фабрика за стрес.

– Нямам квалификация.

– Имаш повече от достатъчно квалификация.

– Прекалено млада съм.

– Да, малко си млада за поста, но това се компенсира с твоя успех в ЦБТ.

– Не знам, Томас. Не знам дали наистина искам този пост, и то ако предположим, че ме одобрят.

– О, те ще те одобрят. Републиканците много харесват твърдата ти позиция по отношение на тероризма, а и не искат да се създава впечатление, че насърчават половата дискриминация. Демократите... е, те ще последват президента. Може да се наложи да им направя някои услуги, но това е в реда на нещата.

Кенеди си пое дълбоко дъх. Изненадата бе твърде голяма.

– Ще трябва да си помисля.

Стансфийлд се усмихна.

– Разбира се, че ще си помислиш, но помни, че Управлението има нужда от теб. Има нужда от някой като теб, за да го пазят от хора като председателя Ръдин и държавния секретар Мидълтън.

Кенеди се навъси, щом липсващото парче от мозайката си дойде на мястото.

– Значи за това е била срещата?

– Не съм сигурен, но мисля, че да. – Стансфийлд я погледна със стоманеносивите си очи. – Те се страхуват от теб, Айрини, също както се страхуват от мен. Боят се от нас, защото не могат да ни контролират.

На Рап и неговата четиринога приятелка им отне осем минути да стигнат до другия край на резервата. После минаха още няколко минути, докато открие къщата, която търсеше. Рап беше идвал в нея и преди, но тогава беше канен и дойде с кола, а не пеш през гората. Замалко до обърка къщата на Стансфийлд със съседната. Приличаха си, и двете бяха построени в колониален стил. Съседът имаше малка барака за инструменти в задния ъгъл на парцела. Рап и Шърли минаха през високата трева и заеха позиция зад бараката.

Пълната безсмисленост на охранителните системи, поставяни около къщите на високопоставените американски държавни служители, винаги изумяваше Рап. С изключение на президента и вицепрезидента, всички останали охраня бяха бутафорни. Когато служителите пътуваха извън страната, там ги охраняваха много по-добре, но тук, у дома, те не разполагаха с нищо повече освен прехвалената алармена система и шофьор, който беше и бодигард. Очакваше охраната на Стансфийлд да е малко по-ефективна от останалите, но и тя също можеше да бъде преодоляна.

Извади от якето си малък бинокъл и провери прозорците. Всички лампи на втория етаж бяха изключени. На първия етаж имаше жена в кухнята, която май миеше чинии. Рап помисли малко и реши, че тя трябва да е домашна прислужница. На алеята имаше кола. Рап фокусира бинокъла върху нея и видя шофьора, седнал зад волана на служебния седан. Нещо му беше смътно познато в човека, но горната половина от лицето му беше скрита от козирката на фуражка. Мич взе Шърли, мина обратно през високата трева и тръгна надолу към реката. На половината път до границата на имота откри нещо интересно. Направени да изглеждат като панорамни прожектори, до една саксия с цветя бяха монтирани два лазерни сензора. Рап взе джобния си уред за нощно виждане и погледна през него. Червени лъчи, невидими за човешкото око, се появиха в окуляра на уреда. Рап ги проследи по периметъра. Нямахше да представяват проблем.

Заедно с Шърли продължиха да заобикалят имота и пред тях се откри другото крило на къщата. Рап много добре знаеше, че Стансфийлд трябва да е там в момента. Искаше да говори с него. Искаше да разбере истината. И се надяваше, че Томас Стансфийлд може да му даде някои отговори. След това щеше да отиде при Кенеди, за да провери дали нейната история ще издържи на по-обстояен анализ. Беше обмислял решението си няколко дена и накрая стигна до извода, че това е най-бързият и ефективен начин да се добере до първопричината за станалото в Германия.

Когато стигна най-отдалечения край на парцела, той отново вдигна бинокъла и видя Стансфийлд, който седеше в кабинета си. Изглеждаше болнав и слаб, отслабнал поне с пет килограма. Говореше с някого, но Рап не можеше да види с кого, затова смени мястото си. Когато фокусира бинокъла върху жената, седнала срещу Стансфийлд, гърлото му пресъхна. Свали бинокъла и остана неподвижен. Параноята му току-що беше стигнала небивали размери.

Докато си проправяше път обратно към бараката с инструменти на съседа, се хвана за надеждата, че никой от двамата не е виновен за случилото се, но някакво болезнено интуитивно чувство в стомаха го караше да мисли обратното. Докато подготвяше следващия си ход, автомобилни фарове осветиха тревата отпред. По алеята се движеше кола. Рап реши да отложи малко стартирането на плана си и коленичи до Шърли. До този момент тя не беше гъкнала и той се надяваше да продължи да се държи послушно. Колата всъщност беше джип с четири врати. Шофьорът слезе. Докато вървеше към вратата на къщата, Рап веднага разбра кой е. При вида му сърцето му заблъска лудо, а съзнанието му затърси причина този човек, изплувал от неговото минало, тази нощ да се намира тук. Беше убиец, но до този момент Рап смяташе, че може да му има доверие.

Страхът го сграбчи в ледената си прегръдка. Не страх от този човек, а страх от нещо, което той може би бе извършил. Погледна часовника си. Беше почти седем и половина. Преди да продължи по плана, трябваше да се обади по телефона. Цялата му дисциплина му подсказваше, че не бива да го прави, но така трябваше. Трябваше да разбере. Върна се в гората с кучето и включи цифровия си телефон.

22.

Точно до главния вход на Западното крило почти по същото време ставаше нещо друго. Репортери от всички големи телевизионни мрежи бяха застанали пред камерите, наплескани с грим и със спрей за коса. Чакаха да кажат на хората в планините и на Западното крайбрежие същото, което вече бяха казали на хората от източните и централните времеви пояси на Щатите преди един час.

Анна Райли стоеше на обичайното си място или, както нейният остроумен оператор Пийт го наричаше, „мястото на Ен Би Си“. Благодарение на Пийт всичко изглеждаше по-интересно. Рядко сериозен, Пийт обичаше да се закача с хората. Обикновено Райли играеше същата игра, но днес не ѝ беше до това. Последните няколко нощи не беше спала добре. Беше се поболяла от притеснение за Мич. Нещо му се е случило, беше убедена тя. Ако беше в безопасност, щеше да вдигне телефона и да ѝ се обади. Прекарваше всяка свободна минута от деня си в гледане на новини по телевизията, като особено внимание отделяше на Близкия изток. Именно там беше обучен Мич да действа. И тъй като израелският министър-председател се намираще във Вашингтон за среща с президента Хейс, тя имаше оправдание за интереса си към този район на света.

По обяд не можа да се съдържи и заплака. Оттогава постоянно се ругаеше. Не можеше да повярва, че се е разплакала пред други двама репортери и продуцент от Си Би Ес. Пийт започна да я дразни за Мич. Започна както обикновено с „Къде е Дон Жуан? Не съм го виждал скоро.“ Това доведе до повече въпроси от страна на другите, което даде на Пийт повод и публика, за да продължи. Райли опита да отвърне с шега, но не можа. При представата за Мич, проснат мъртъв на улицата в някой далечен, непознат град, от очите ѝ бликнаха сълзи. Притеснена, тя стана и демонстративно излезе от ресторанта. Пийт по-късно дойде в малкия офис на Райли в мазето на Западното крило, за да ѝ се извини. Райли направи всичко възможно, за да изглежда така, сякаш нищо особено не е станало, но отново не се получи. Пийт видя, че нещо сериозно я тревожи, и реши да не задълбава.

Камерата на Пийт беше монтирана на тринога, а той стоеше зад нея с ръце в джобовете. Под слушалките имаше бейзболна шапка на „Атланта Брейвс“. Дъвчеше дъвка и изглеждаше отегчен. Още му беше

неудобно, че е накарал Райли да се разплаче. Контролната зала в Ню Йорк обяви времето за уводните думи на Брокоу и Пийт вдигна лявата си ръка с два изправени пръста.

– Две минути до Мраморната уста.

Райли се усмихна под ярките прожектори и кимна. „Мраморната уста“ беше прякорът, с който Пийт беше кръстил главния водещ на телевизията. Тя знаеше, че на Пийт му е неловко, и искаше да му каже още веднъж да не се разстройва, когато усети вибрациите на мобилния си телефон. Провери кой се обажда, но телефонът не можа да бъде идентифициран. Палецът ѝ стоеше на бутона за приемане на разговора. Обикновено, при толкова малко оставащо време до снимките, тя би го прехвърлила на гласовата си поща, но този път реши да вдигне с надеждата, че се обажда най-важният човек в живота ѝ.

Натисна бутона и приближи телефона до ухото.

– Анна Райли на телефона.

Сърцето на Рап се разтопи, когато чу гласа ѝ.

– Скъпа, аз съм. Добре ли си?

Райли остана безмълвна няколко секунди, след което успя да изрече:

– Мичъл.

– Скъпа, аз съм, но не мога да говоря дълго. Добре ли си?

Тя се обърна с гръб към камерата.

– Не, не съм добре. Много се тревожих за теб през последните четири дена.

– Извинявай, но нямаше как. Значи си добре... нали? Искам да кажа, освен че се притесняваш.

– Мисля, че аз трябва да те питам дали си добре.

– Аз съм много добре. – Рап говореше бързо. – При нашите приятели ли си сега?

– Да. Ти къде си?

– Не мога да ти отговоря. Забеляза ли някой да те следи?

– Не. Кога ще мога да те видя?

– Не съм сигурен. Може би след няколко дена или седмица.

На Райли отговорът не ѝ хареса.

– Мичъл, не ме интересува къде блуждаеш по поръчка на знаеш кой, искам незабавно да се прибереш у дома.

– Не мога. Не и до няколко дни.

– Каза, че ще зарежеш всичко, а точно сега моментът ми изглежда много подходящ!

– Ще се откажа, но трябва първо да оправя някои неуредени неща.

– Мич, скъпи, моля те. Не мога да издържам повече. Само се върни вкъщи.

– Скъпа, аз съм в безопасност... Тук, в града, съм и когато приключи това, с което се занимавам в момента, ще нарежа всичко и ще прекарам остатъка от живота си заедно. Но трябва да ми имаш доверие. Трябва да се погрижи за някои неща, преди да сложи край на всичко. – Рап замълча. – Обичам те, Анна. Ще ми се довериш ли?

– Да, но...

Той я прекъсна:

– Никакви „но“, скъпа. Трябва да ми вярваш.

– Добре, но моля те, бъди внимателен и побързай.

– Така ще направя, но имам още един въпрос към теб. Нашият приятел говорил ли е със Скот К.? И виждала ли си го ти?

Анна трябваше да помисли за момент.

– Мисля, че не е говорил със Скот и аз не съм го виждала. Какво общо има това с теб?

– Нищо. Трябва да затварям. Остани там, където си сега, докато не ти кажа друго, нали?

Райли се поколеба.

– Добре.

– Обичам те, Анна.

– Аз също.

Връзката прекъсна.

Рап изключи телефона, успокоен, че Анна е добре. Сега беше време да получи някои отговори. Хванал Шърли за каишката, той се върна при малката барака. Трябваше да направи няколко предположения. Знаеше, че Стансфийлд не обича да бие на очи. Затова нямаше никакви огради или порта при автомобилната алея. Никакви пазачи да патрулират с кучета. Рап можеше да рецитира дълъг списък на колеги на Стансфийлд в Европа и Близкия изток, шефове на разузнаването от държавни и терористични организации, които имаха пет пъти по-усилена охрана от неговата. В Америка беше друго.

Единствената охрана на директора беше собствената му къща. На пръв поглед тя изглеждаше като всички останали на тихата улица, но Рап не мислеше така. Само с разбиване на вратата с крак нямаше да се мине. Трябваше да ги накара да отворят сами вратата и тогава вътре щеше да влезе Шърли. Някъде в къщата се намираще човек от Службата за сигурност на Управлението. Той сигурно беше отегчен, четеше роман

или, ако Стансфийлд му разрешаваше, дори може би гледаше телевизия. Охранителят се намираще близо до конзола с монитори, свързани с мрежата от охранителни камери, лазерни сензори и може би някои още по-високотехнологични устройства.

Рап имаше идея, която можеше да проработи. Ако не проработеше, беше сигурен, че ще успее да се оттегли, без Стансфийлд или Кенеди да разберат, че е бил тук. Провери прозорците отново и се опита да отгатне колко души има в къщата и къде се намират. Бяха поне петима: Стансфийлд, Кенеди, Коулман, прислужничката и един бодигард. Имаше вероятност бодигардовете да са двама, но Рап се съмняваше. Конгресът обичаше да брой всеки цент в бюджета на ЦРУ. Щяха да обърнат специално внимание на това, колко пари харчи директорът за своята охрана.

Рап взе плика с кучешки деликатеси от джоба си и го постави пред Шърли, която се развълнува при вида и миризмата на синтетичния бекон. Като я държеше на каишката, той взе едно от парчетата, пхна го под носа ѝ и го хвърли в задния двор на Стансфийлд. Парчето падна по средата между мястото, където се криеха, и вратата към кухнята. Шърли се опита да го вземе, но Рап я държеше здраво. Тя изскимтя малко, докато той не извади друго парче. Хвърли го малко по-далеч. Кучето отново се опита да се изскубне. Рап продължи така, докато не хвърли общо пет парчета, от които последното – на около метър от вратата.

Шърли въртеше очи ту към деликатесите, ту към Рап. Всеки път се дърпаше малко по-силно от предишния. Рап свали каишката ѝ и тя се стрелна в двора. Както и очакваше, рязко спря при първото парче и го лапна. В същото време няколко силни прожектора осветиха двора.

Рап извади своята „Берета“ от раменния кобур и завинти заглушителя. Не си направи труда да провери цевта, защото знаеше, че вътре има патрон. В пълнителя имаше още петнайсет. Заедно със заглушителя pistolетът беше твърде дълъг, за да стои в кобура. Затова го затыкна отзад в панталона си и спусна отгоре якето.

Шърли се приближаваше до вратата. Рап търпеливо чакаше зад бараката. Миг по-късно на задната врата се появи мъж. Ако беше достатъчно опитен, щеше да остане зад заключената врата. Рап разчиташе на обстоятелството, че както повечето бодигардове по света, и този ще е страшно отегчен и ще е с понижено внимание. Притъпяването на сетивата и ентусиазма в тази професия бяха неизбежни. Затова и организации като Тайните служби набиваха като с чук стандартните процедури в главите на агентите си, но това не винаги постигаше ефект.

Когато вратата започна да се отваря, Рап изчака още секунда.

Мъжът провря глава навън и огледа задния двор. Разбира се, повече го интересуваше не Шърли, а кой може да е собственикът ѝ. Рап се изкушаваше да тръгне напред, но си каза, че ще изчака още секунда. Накрая, когато мъжът пристъпи в двора, Рап излезе небрежно иззад бараката. Той не тръгна направо към къщата, а успоредно на нея и завика: „Тук, Нимиц! Тук, Нимиц!“ Нарочно използва името на кучето, което беше имал като малък, защото искаше Шърли да не реагира. Продължи все така небрежно да върви покрай задната страна на двора на Стансфийлд с каишката на кучето в ръка.

– Ваше ли е кучето, господине?

Рап спря и се обърна към къщата.

– О, много се извинявам. Ти ли си там, Нимиц? – Тръгна към къщата. – Остави човека на мира и ела тук. – После добави разсеяно: – Съжалявам много. Обикновено е послушна. – Продължи да скъсява дистанцията между себе си и мъжа, като се надяваше Шърли да не мърда от мястото си. Кучето накрая погледна към него и бодигардът понечи да се прибере обратно в къщата. Тогава Рап изстреля: – Здравсти, казвам се Дейв. Жена ми и аз скоро се нанесохме в Линганор Корт. – Усмиввайки се, протегна за поздрав ръка. – Трябва да е подушила храна. Извинявайте. – Бодигардът беше застанал с лявата си страна към Рап. Ръката му висеше свободно отстрани, вместо да стои в готовност на бедрото му, където би трябвало да е по правилника. „Дявол да го вземе – каза си Рап, – не би трябвало изобщо да излиза навън.“ Момчето изглеждаше много младо, на двайсет и няколко.

Бодигардът също протегна ръка.

– Здравсти, аз съм Тревър.

Рап се усмихна и се здрависа, като изруга наум: „Ти, глупав кучи сине!“, а на глас рече приветливо:

– Приятно ми е да се запознаем.

Стисна ръката на бодигарда, а със свободната посочи към Шърли. Щом Тревър погледна към кучето, Рап стовари силно кроше върху челюстта му. Бодигардът се олюля. Рап го хвана, преди да се е строполил на земята, и го вкара в къщата, където го пусна на пода в антрето. Затвори вратата, като остави Шърли отвън, и извади чифт пластмасови белезници. Изви ръцете на Тревър и сложи белезниците на китките му. После го провери за допълнително оръжие. Нямаше. Извади пистолета от кобура му и го сложи в джоба си точно когато момчето започна да идва в съзнание. Рап бързо разкопча панталоните му и го изправи. Панталоните паднаха до коленете на Тревър. С извадена „Берета“ Рап го сграбчи за

косата и го избута напред по коридора към кабинета на Стансфийлд.

Беше стиснал здраво с дясната си ръка косата на тила му, а с лявата беше опрял пистолета със заглушител в средата на гърба му. Мъжът се заклатушка, докато Рап го буташе напред, тъй като панталоните на коленете му пречеха да се движи нормално. Стигнаха до вратата на кабинета след секунди. Рап не знаеше дали е заключена, затова почука.

– Влез – чу се гласът на Стансфийлд.

С опрян в гърба на бодигарда пистолет, Рап пусна косата му. Протегна се иззад тялото му и завъртя дръжката на вратата, след което я отвори рязко. Отстъпи крачка назад и бутна вътре Тревър. Момчето се строполи на пода в стаята, с панталони около глезените си.

Рап влетя вътре веднага след него. Дулото на пистолета му потърси Коулман. Стансфийлд и Кенеди не бяха заплаха. Откри го седнал на дивана до Кенеди. Със свободната си ръка затръшна вратата. Коулман понечи да мръдне, но Рап беше по-бърз. Стреля веднъж, докато прекосяваше стаята. Коулман се вцепени. Погледът му остана вперен в дупката от куршум във възглавничката на дивана, на който беше седнал.

С равен тон Рап каза:

– Следващият ще те уцели точно в капачката на коляното. Сядай си на ръцете, Скот, и не мърдай.

Коулман отново погледна дупката от куршум. Беше на по-малко от пет сантиметра от слабините му. Колкото може по-спокойно той пхна ръцете под задника си и кимна на Рап, като му даде да разбере, че той е надделял.

23.

Райли беше на седмото небе. Фактът, че чу Мич и разбра, че е добре, прогони цялата насъбрала се у нея мъка и тревога. Щом се намираше в Америка, щеше да е в безопасност. Тя не се съмняваше и за секунда в това. Мич искаше да зареже всичко, също както и тя. Още й се щеше да го види, но когато помисли трезво, предположи какво може да го е задържало. Сигурно трябваше да направи някакъв доклад за протичането на мисията. В края на краищата тя беше журналистка и се съмняваше, че шефовете на Мич в Ленгли гледат с добро око на тяхната връзка.

Райли покриваше триногата и част от апаратурата с кальфите им, докато Пийт прибираще камерата. Погледна към нея и каза:

– Как така изведнъж настроението ти се подобри?

Райли се усмихна.

– Получих добри новини, преди да излезем в ефир.

– Не беше така, докато говореше по телефона. Доста разстроена изглеждаше.

– Бях изненадана.

– Мич ли беше?

– Да.

– Значи между вас двамата всичко е наред?

Райли се поколеба.

– Нещата между нас никога не се влошавали. Само имаше малък проблем през уикенда.

– Страхотно – отвърна саркастично Пийт. – Вие имате малък проблем, аз подмятам шега на обяд и после ме караш да се чувствам виновен през целия ден.

Тя отново се усмихна.

– Извинявай, Пийт. Моментът не беше подходящ. Бях малко почувствителна днес.

– Няма нищо – продължи той със саркастичен тон. – Аз мога да понеса всичко. Щом трябва да се почувстваш по-добре...

Райли се разсмя.

– Виждам, че бебчо си е върнал чувството за хумор. – Потупа го качливо по ръката. – Толкова ти отива!

Пийт се изправи.

– Знаеш, че и аз имам чувства. – Изглеждаше посърнал.

– Да, знам. Ще ти се реванширам, като ти купя бира.

– Сериозно ли? – оживи се Питър.

– Да, но не тази вечер. Може би утре. – Тя искаше да се прибере по-скоро къщи и да съобщи на Лиз новината.

– Ако наистина те беше грижа за мен, щеше да ме почерпиш още сега. Много засегнат се чувствам тази вечер.

Райли поклати глава.

– О, моля те! Ще се видим утре.

Тя се обърна и пое към северозападния портал. По пътя се обади на Лиз. След четвъртото позвъняване приятелката ѝ вдигна телефона.

– Лиз, тръгвам си от работа. Ще взема такси.

– Не, няма! Майкъл е тук в момента и сега ще го изритам през вратата, докато говоря с теб. Ще бъде при теб до пет минути.

– Не, аз съм добре. Не се тревожи, ще хвана такси.

– Анна, недей да спориш с мен. Майкъл тръгва.

– Лиз, всичко е наред. Говорих с Мич. Ще ти кажа, когато се върна.

– Приятелката ѝ се опита отново да протестира, но Райли я сръза: – Не си прави труда да прашаш Майкъл. Ще се прибера за по-малко от десет минути.

Тя затвори телефона, без да даде шанс на Лиз да ѝ опонира. На портала помахаша за довиждане на униформения служител от Тайните служби зад куршумоустойчивите прозорци тръгна към Пенсилвания Авеню. Вдигна лице към небето и се усмихна от облекчение. Есенният въздух беше хладен и освежаващ. Една пресечка по-нататък, пред галерия „Ренуик“ на ъгъла на Седемнайсета улица, взе такси и каза на шофьора адреса в Джорджтаун. Таксито се вля в пътното движение и Райли се отпусна на задната седалка. Напрежението беше изчезнало. В съзнанието ѝ витаеше само мисълта за голяма чаша мерло и продължителен сън.

Тъмносинята „Краун Викториа“ с държавни номера и две антени, монтирани до задното стъкло, беше паркирана на Седемнайсета улица. Зад волана седеше Дейв Полк и гледаше как таксито потегля с обекта на неговото наблюдение на задната седалка. Полк запали двигателя и го последва. В багажника имаше куфар. Той изглеждаше съвсем обикновено, но съдържаше модерна апаратура за прехващане на разговори от аналогови и цифрови телефони. Техниката беше произведена в Тайван и имаше най-голям ефект при подслушването на аналогови разговори. Но ако работещият с нея имаше точния номер на цифровия телефон за

подслушване, апаратурата беше еднакво ефикасна. От куфара стърчаха два кабела. Единият беше прикрепен към антената на задното стъкло, а другият – опънат под задната седалка и постелките и излизаше измежду двете предни седалки. Към него беше включена малка слушалка, която Полк си беше сложил в ухото.

Беше на пост от три следобед. През по-голямата част от смяната му не се случи нищо, за разлика от последните петнайсет минути. Днес беше първият ден, в който я следяха. Не бяха казали на Полк защо, но и той не пита. Беше дисциплиниран войник. Изпълняваше заповедите, без да задава въпроси. Това не означаваше обаче, че е някакъв робот. Той се интересуваше от актуалните събития, а и имаше напълно нормално влечение към противоположния пол. Благодарение на тези две обстоятелства Анна Райли не остана незабелязана от него. Тя беше най-сексапилната репортерка във Вашингтон и беше участвала в кризата със заложниците в Белия дом преди година. Полк си спомняше една статия, в която пишеше как нейните колеги ѝ се възхищавали, че не е поискала да трупа дивиденди от участието си в трагедията. Той подозираше, че в тази история имаше и скрити моменти.

Когато следиш някого, имаш много свободно време. Вече беше прочел „Уошингтън Поуст“ и „Уошингтън Таймс“ от край до край. Обичаше да сравнява двата вестника и начина, по който те излагаха материалите. Те бяха всекидневното му доказателство колко пристрастна и субективна е пресата.

Полк продължи да следва таксито на запад по улица G. Внимаваше да спазва достатъчно голяма дистанция. Едно от нещата, за които му бяха казали да следи, беше дали Анна Райли осъществява някаква комуникация с мъж на име Мич Рап. От чутото досега Полк заключи, че този Мич Рап е неин приятел. Първоначално си мислеше, че основна цел на наблюдението му е Райли. Сигурно ставаше въпрос за някакъв журналистически материал, по който тя работи и се рови нежелано. Но сега, след като чу разговора с Рап, започваше да се пита дали не той е целта.

Рап нареди на Кенеди и Стансфийлд да сложат ръце в скута си, за да може добре да ги вижда. Те се подчиниха. И двамата бяха напълно наясно със способностите му. Рап се премести зад Стансфийлд и зае позиция така, че гърбът му да е към стената, а не към някой от прозорците. Подпря дръжката на пистолета върху облегалката на кожения стол и насочи дългия черен заглушител към Коулман. Черните му очи не се

отделяха от Кенеди. Търсеха и най-малкия признак за вина. Нямаше такъв. Точно от това се боеше. Тя изобщо не трепваше.

Кенеди позволи на изненадата да я обземе само за миг. Сега беше очевидно, че е пропуснала нещо. През последните няколко дена беше толкова разтревожена за Рап! Не ѝ мина през ума, че Рап може да предположи, че тя и Стансфийлд са му устроили капан. Каза си да остане спокойна, а на глас изрече:

– Мич, знам какво си мислиш, но не си прав. Никога не бих постъпила така с теб.

– А, така ли? И откъде знаеш какво си мисля?

– Защо иначе ще нахълтваш така?

Рап пренебрегна въпроса:

– Защо изпратихте онези двамата да ме убият?

– Това ли са се опитали да направят? – Кенеди хвърли поглед към Стансфийлд. Поне за едно нещо бяха прави. – Мич, не съм им давала такава заповед. Боя се, че сме били предадени. От кого – още не знаем.

Рап искаше да ѝ повярва, но му трябваше доказателство.

– Доколкото знам, Айрини, има само трима души, които могат да ми заложат такъв капан. Директорът Стансфийлд, ти и президентът. Кой от вас беше?

– Мич, никога не бих ти сторила подобно нещо... нито Томас или президентът.

– Защо се държа толкова странно, когато ти казах по радиостанцията, че това е последната ми задача? Дали не беше защото не искаш да се мотая жив с всичките ти мръсни малки тайни? Не искаше ли да сложиш край на проблема чисто и елегантно?

Кенеди поклати тъжно глава. Обвиненията му я наскърбиха.

– Познаваш ме много добре. Никога не бих ти причинила вреда. Държах се странно заради Томас. Той умира от рак. Ти не знаеше, нали?

– Не. – Рап извърна поглед към Стансфийлд. Наистина изглеждаше слаб и болнав.

– Всичките лешояди вече кръжат отгоре и се готвят за пир. От всички страни идва натиск. – Кенеди млъкна за малко и добави: – Погледни ме в очите, Мич, и ми кажи наистина ли мислиш, че може да съм сторила подобно нещо?

Рап беше разбрал едно през последните десет години – че хората са способни на почти всичко. Въпреки това обаче досега винаги можеше да разчита на Кенеди. Тя беше човекът, който трябваше да пази тила му.

– Ако не си ти, тогава кой?

- Това се опитвахме да разберем.
- Само ме сложи в една стая с екипа, който изпрати в Германия, и аз ще се погрижа.
- Няма да може.
- О, чакай да позная. Те са изчезнали.
- По-лошо.
- Мъртви са.
- Да.
- Колко удобно!
- Повярвай ми, аз най-много исках да говоря с тях.
- Рап измърмори:
- Всъщност аз бях преди теб. – Той насочи пистолета към Кенеди. – Тя не се опита да убие теб, а мен.
- Какво точно се случи в Германия?
- Имам няколко въпроса, преди да преминем към тази част. Откъде знаеш, че са мъртви?
- Кенеди погледна към Коулман. Бившият командир на морските тюлени се обади:
- Видях със собствените си очи.
- Видя или дръпна спусъка?
- Коулман поклати глава.
- Не ги убих аз.
- Скот, не се обиждай, но какво изобщо правиш в цялата тази работа ти, по дяволите?
- Стансфийлд се изкашля и вдигна ръка.
- Аз го изпратих, Мичъл. Получихме съобщение от Дженсън – ти ги познаваш като Хофман – след мисията. Те твърдяха, че графът е ликвидиран, но ти си загинал в операцията. Когато проследихме развитието на ситуацията, стана очевидно, че Дженсън грешат. Имаше сведения, че някой с твоето описание е видян да напуска имението на графа пет-десет минути след Дженсън. После избухна пожарът. Двамата Дженсън не казаха нищо за него. Заподозряхме нещо и аз накарах Скот да отиде в Колорадо и да докара тук Дженсън за подробен доклад и разпит.
- Мич, какво стана в Германия? – намеси се Кенеди.
- След минутка. – Рап се обърна към Коулман: – Разкажи ми за Колорадо.
- Отидох там с моите хора да ги взема.
- Кога?
- В събота вечерта. Дженсънови имат къща западно от Денвър в

един малък град, наречен Евъргрийн. Установихме наблюдение и тъкмо се готвехме да тръгнем към къщата в неделя сутринта, когато се появи друга група и ги застреля.

Рап го изгледа изпитателно, опитвайки се да разкрие лъжата.

– Коя беше другата група?

– Не знам. – Коулман поклати глава. – Бяха четирима. Трима мъже и една жена. Действаха много професионално. Бързи и точни.

– Наистина ли нямаш идея кой е могъл да бъде?

– Не.

– Това са глупости, Скот – повиши тон Рап. Обърна се към Кенеди:
– А ти?

– Обсъждахме проблема, когато ти нахлу – каза тя.

– О, извинете, че забравих да почукам, но, надявам се, разбирате, че съм малко ядосан. Прашате ме на мисия, за която се очаква да знаят шепа хора, и точно след като премахвам графа, обръщам се и онази кучка, която трябва да ми помага, изстрелва два куршума в гърдите ми. Напълно ясно е, че някой ми е устроил капан. Ти – посочи с пистолета към Кенеди – имаш средствата и начините. Сега се опитвам да разбера каква е била мотивацията ти.

Кенеди рязко стана.

– Ако си мислиш, че...

– Седни си на мястото! – извика Рап.

– Не, няма да седна! И престани да сочиш с този пистолет към мен!

– Седни си, Айрини, или, кълна се, ще...

– Какво? Ще ме застреляш? – викна предизвикателно тя и направи крачка към него. – Познавам те достатъчно добре, Мич, за да съм сигурна, че никога няма да го направиш. Никога! А и много добре знаеш, че аз при никакви обстоятелства няма да нареда да те премахнат! – Тя си пое дълбоко дъх и сведе очи.

Лицето ѝ бе пламнало, беше стиснала ръцете си в юмруци. Рап никога не беше я чувал да повишава глас. В крайна сметка ѝ повярва, защото повече от всичко искаше да ѝ вярва. Свали бавно пистолета.

– Добре – изрече тихо. – Тогава да се опитаме да разберем кой го е направил.

24.

Старинният часовник в колониален стил в ъгъла обяви настъпването на двацет и втория час. Сенатор Кларк седеше зад голямо, ръчно инкрустирано дъбово бюро в своя кабинет. В лявата си ръка държеше чаша „Каберне Совиньон“. Беше последната бутилка за шейсет долара от Макларън Вейл, Австралия. Кларк никога не си купуваше френски вина. Бяха прекалено скъпи, а и се произвеждаха от шепа сноби. Човекът, който буквално беше дошъл от другата страна на Стената, беше чувствителен, когато станеше дума за елитаризъм. В повечето случаи Кларк запазваше гледната точка за себе си. Няма смисъл да разкриваш слабите си страни на потенциалния противник. Държавният секретар Мидълтън беше типичен пример. Той беше непоправим елитарист. Като сенатор той беше гласувал за всеки либерален закон, отнасящ се до домашните животни. Дотолкова, доколкото не засягаше знатните особи със синя кръв от неговия аристократичен квартал. Мидълтън не знаеше, но Кларк не беше негов приятел. Кларк не само че не харесваше бившия си колега от Сената, едва го понасяше. Но възнамеряваше и да встъпи в конфронтация с него, когато дойде подходящият момент.

Кларк прочете паметната бележка, която един от помощниците му беше подготвил по нареждане на сенатора. В нея ставаше дума за липсата на достатъчно жилища за военните служители. Положението беше тежко. Мъжете и жените във въоръжените сили живееха мизерно, в условия, сравними с условията на живот на хората, зависими от социални помощи. Както можеше да се очаква, моралът страдаше, а бойната готовност беше понижена. Съкращенията във военния бюджет бяха стигнали твърде далеч. Това ще е неговата тема. Темата, с която ще се заеме. Новопроизведен офицер от въоръжените сили печелеше по-малко от шофьор на градски автобус във Вашингтон. Печелеше по-малко от средностатистическия държавен служител и много по-малко от учител. Това беше друг въпрос, който сенаторът щеше да повдигне. Беше му писнало от постоянното хленчене на учителските профсъюзи за малките им заплати. Ако изчислиш почивните им дни, болничните, семинарите, празниците и летните ваканции, им се събираше да работят по-малко и от две трети от годината. Военните бяха прекарани.

Учителският профсъюз беше като дупе и гащи с демократите. Нито той, нито който и да било от републиканците можеше да направи нещо.

Не можеше да привлече гласовете им, каквото и да стореше. Затова поне можеше да ги критикува. Планът беше да отиде в Калифорния, Тексас, Флорида – във всички щати с голям електорат и военни бази с голям персонал. Ще настоява за десетпроцентно увеличение на заплатите на военните. На отделните щати ще им потекат лигите при мисълта за потенциално оживление на икономиката. В добавка ще настоява на храбрите мъже и жени от въоръжените сили да бъдат предоставени същите здравни привилегии като на останалите държавни служители. Болниците, фармацевтичните и застрахователните компании ще дадат пари за кампанията му. Ще се редят на опашка, за да получи всеки от тях своя дял. Заедно с другите поддръжници, които вече има, ще постигне значителен напредък пред другите кандидати.

Звукът на външния звънец го върна към неотложните дела. Много фактори играеха роля в избора за президент. Но нямаше по-важни от парите и личната репутация. Никой няма да гласува за теб, ако не те познава кой си. По дяволите, та в момента той не знаеше дали собствената му партия ще го номинира! Извън родния си щат Кларк беше относително непознат. Повечето хора го знаеха само като „оня едър сенатор“. Висок почти 193 сантиметра, той стърчеше с цяла глава над повечето си колеги. Кларк се надяваше картината да се промени. Нямаше по-ефективен способ един политик да стане популярен от предаваните по телевизията сенатски слушания.

На вратата на кабинета се почука.

– Влез! – извика сенаторът.

Питър Камерън се вмъкна вътре, като почесваше черната си брада. Кларк не си направи труда да стане. Вместо това покани госта си с жест да седне на стола срещу бюрото. Обикновено Кларк би му предложил и нещо за пиене, но ако се съди по тона, с който беше говорил Камерън по телефона, бе силно притеснен. Искаше първо да разбере каква е причината за тревогата на дребосъка. Отпи от виното и се наведе напред.

– Гледахте ли новините тази вечер?

– Хванах ги малко.

– Видяхте ли местния репортаж за един мъж, застрелян в Колидж Парк?

Кларк се наведе напред и остави чашата с вино. Убийството в Колидж Парк беше водещата новина по всеки местен телевизионен канал и по всяка вероятност щеше да попадне на първа страница на „Уошингтън Поуст“ утре сутринта. Бяха изстреляни над петдесет куршума. Повечето от тях – от оръжие със заглушител, повечето – поразили смъртоносно

жертвата. Имаше няколко свидетели, според които беше застреляна жена, но полицията още не беше потвърдила. Претърсваха местните болници за постъпили с огнестрелни рани.

– Видях репортажа.

Камерън неловко се намести в стола.

– Аз бях там.

– Защо?

– Наблюдавах нещата.

Кларк не каза нищо. Погледът му бе втрещен в немарливата брада на Камерън. Накрая попита:

– Защо не ми каза какво се е случило?

Камерън започна да се извинява, че не е могъл да проконтролира по-добре Дюзър и хората му. Сетне мина на описанието на събитието в хронологична последователност. Потвърди, че жената, спомената в репортажа, е била застреляна и че са се отгървали от трупа ѝ, както и от всички използвани оръжия и коли. Погледнато откъм положителната му страна, мускулестата сила зад Гюс Вийом, Марио Лукас, вече не представляваше заплаха.

Кларк успя да запази спокойствие и да изслуша събеседника си, без да го прекъсва. Въпреки че много искаше да зададе на Камерън един-единствен въпрос. Когато Камерън свърши, Кларк попита само:

– Ти какво правеше там?

– Не разбрах?

– Какво правеше в колата? Защо се излагаш на открито по подобен начин?

Камерън се обърка. Кларк имаше предвид, че някой може да го е видял.

– Знаех, че ще е по-сложно, и исках да се уверя лично, че Дюзър няма да оплеска нещата.

Кларк почувства нужда да пийне от виното. Помисли си, че може би Камерън не му казва истината. Този човек беше воайор – личеше му отдалеч. Внезапното му желание да участва в събитията вещаеше опасност. Камерън беше единственият човек, който свързваше сенатора със събитията от последните пет дни. Отпи втора глътка и докато скъпата червена течност се плъзгаше по гърлото му, реши, че Камерън трябва да изчезне. Кларк не знаеше как ще му намери заместник, но в края на краищата щеше да намери. Професора се беше превърнал в твърде голяма слабост. Сенаторът трябваше да уреди неговото изчезване, но дотогава ще се държи с него, сякаш нищо не се е случило.

– Питър, ти свърши много добра работа. Искам да внимаваш, да останеш жив и да не попаднеш в затвора. – Сенаторът се намръщи. – Никакви самоинициативи повече! Ти си твърде ценен, за да рискуваш така. Остави други да вършат мръсната работа.

– Да, сър. – Камерън въздъхна от облекчение и добави: – Има и още нещо.

– Хубаво или лошо?

– Мисля, че ще ви хареса – отвърна Камерън с усмивка. Извади малък касетофон от джоба си. – По-рано тази вечер един от хората ми прехвана този разговор. – И натисна копчето.

– Анна Райли на телефона.

– Скъпа, аз съм. Добре ли си?

Качеството на записа беше добро. Кларк се приведе напред и се облякъл на бюрото.

– Дали е това, за което си мисля?

Камерън кимна.

– Мичъл.

– Скъпа, аз съм, но не мога да говоря дълго. Всичко наред ли е?

По гърба на Кларк пробягаха тръпки от вълнение. За първи път чуваше гласа на Мич Рап. След като го беше изучавал внимателно в продължение на месеци, сега за първи път почувства присъствието му. Гластът беше дълбок и малко дрезгав, точно както очакваше сенаторът. Кларк изслуша с интерес записа докрай и накара Камерън да му го пусне още два пъти. Запомни наизуст всяка дума. В главата му се оформи план.

– Искам да влезеш в апартамента на момичето – започна бавно. – Виж дали си води дневник. Ако да, копирай го. Ако има някакви компютърни дискове или дискети – също. Разбери какви книги чете, за какви списания е абонирана, дали взима някакви лекарства. – Замълча за малко. – Виж дали можеш да се сдобиеш със здравния ѝ картон. Искам да знам за нея колкото е възможно повече и искам информацията до утре вечерта.

– Може да е малко трудно.

Кларк не искаше да чува подобен отговор. Не и когато Рап беше толкова близо.

– Питър, плащам ти добре. Не приемам никакви извинения. Искам информацията до утре вечер. – И тъй като гледаше да не отчуждава от себе си нито приятелите, нито враговете си, добави с топла усмивка: – Когато всичко свърши, ще се постарая да те възнаградя много добре, Питър. Така, че може да решиш направо да се пенсионираш. – Кларк вдигна чашата като за тост.

Камерън кимна.

– Ще се постарая.

Все още с усмивка на лицето, Кларк реши да наеме човек, който да премахне Камерън. Не се знаеше кога точно ще се наложи да се отърве от него.

Клубът се намиреше на 695-а улица в Дъндалк. Центърът на Балтимор беше на шест километра в западна посока. Това беше фитнесклуб и се казваше „Балис Тотъл“ – един от стотиците из цялата страна. Затова и Гюс Вийом се беше записал в него. Гъвкавост и анонимност. В „Балис“ той беше само един от милионите, опитващи се да водят никога несвършващата битка с пълнеенето и обездвижването. Вече двама и шест минути се упражняваше и обилно се потеше. Беше капнал. На стената пред него бяха монтирани осем телевизора. Те предаваха Ем Ти Ви, Ви Ейч Уан, И Ес Пи Ен, Си Ен Ен, Ей Би Си, Си Би Ес, Ен Би Си и „Фокс“. Вниманието на Вийом обаче беше съсредоточено върху един брой на списание Conde Nast Traveler, отворен на стенда до него. Истинската работа на Вийом – или фалшивата, в зависимост от какъв ъгъл се погледне – беше да пътува и да пише статии. Отпечатваха материалите му под името Марк Гизе, а неговата специализация беше в районите на Южна Франция и Френска Полинезия. Професията му позволяваше много пътувания в чужбина и солидни трийсет до петдесет хиляди долара годишно законни приходи. Другите предимства бяха очевидни: можеше да отседне в някой от най-престижните хотели безплатно и да остане дотогава, докато пише суперлативи за домакините си.

Клубът беше доста спокоен. Вийом избягваше да идва в часовете между единайсет сутринта и девет вечерта. Тази вечер имаше един човек, упражняващ се на пътеката за бягане, и две жени, които си говореха на степъра. Вийом беше избрал Балтимор за живеене, защото се намиреше достатъчно близо до Вашингтон, та да е в готовност, и достатъчно далече, за да не се натъква на неприятни хора, когато се мотае наоколо. Много си мислеше за Питър Камерън, откакто се върна от

Колорадо. Имаше нещо странно в този човек. Общо взето, не можеше да му се има доверие.

Вийом и хората му обикновено не ги наемаха да убият някого. Почесто се занимаваха със събиране на разузнавателна информация: проникване в офиси посред нощ, копиране на компютърни харддискове, подслушване на телефони и поставяне на „бръмбари“. Най-честите им клиенти бяха адвокати и бизнесмени. Знаеше кои са те, но малцина от тях знаеха кой е той. Правилата бяха прости. Вийом имаше мрежа от чуждестранни банкови сметки, които използваше за хонорарите си. Обикновено му изпращаха име на обекта и типа на търсената информация. Той посочваше на клиента цена. Ако клиентът се съгласеше, превеждаше половината от хонорара на една от сметките. Когато Вийом предадеше желаните сведения, превеждаха останала половина. Всичко минаваше много просто.

Докато не се появи Питър Камерън. Той настоя за лична среща. За да разсее страховете на Вийом, предложи да плати двойно по-високо възнаграждение. Едва на 52, Вийом мислеше вече да се оттегли. Имаше обаче едно препятствие. Искаше да е напълно подсигурен и да няма никакви финансови проблеми. Начинът на живот, който той си представляше, изискваше поне два милиона долара. Когато Камерън му спомена за двоен хонорар, изкушението беше твърде силно, за да му устои.

Сега се питаше дали няма да е добре да си вземе това, което има, и да изчезне, поне за известно време. Трябва да предупреди другите. Да им каже за момента да стоят тихо. Или да предприемат дълго пътуване. Вече беше предупредил Лукас и Хуарес да внимават. При положение че Камерън се замисляше за Дюзър, нещата можеше да загрубят.

Трийсетте минути минаха. Вийом спря да върти педалите и затвори списанието. Беше взел решение. Лукас и Хуарес се нуждаеха от ваканция. Имаше и още двама в екипа му, но – за тяхно щастие – Камерън дори не знаеше за съществуването им. Вийом слезе от уреда и погледна към редицата от телевизори над него. Започваха местните новини. Изглежда, цели три канала стартираха емисиите си с една и съща вест. Вийом замръзна, когато прочете „Колидж Парк“ на екрана. Звукът беше намален докрай, но на екрана долу вървяха надписи. Репортерка, застана пред жълта полицейска лента, ограждаща местопрестъплението, сочеше зад гърба си към две паркирани коли. Вийом се зачете. Сто изстреляни куршума... един убит със сигурност, може би двама. Полицията издирва сребрист микробус. На екрана се появи шофьорска книжка, издадена в Мериленд. Каналът обяви, че името на жертвата е Тод

Шърман. Но Гюс Вийом знаеше по-добре. Обърна се и тръгна към изхода. Фотографията върху шофьорската книжка беше на Марио Лукас.

Вийом се усмихна насила и каза довиждане на служителката зад бюрото. Целият гореше. Лукас му беше приятел от дълго време. Грижеше се за Марио и Марио се грижеше за него. Марио беше мускулите, а Гюс – мозъкът. Поотделно бяха добри, заедно бяха най-добрите. Вийом реши да бяга. Бяха се споразумели още преди години – ако единият умре, другият получава всичките пари. Пенсионната сметка на Вийом току-що беше надхвърлила двата милиона. Можеше да изчезне и никога да не се върне. Но това означаваше на онзи самодоволен негодник Камерън да му се размине. Вийом прекоси паркинга, за да стигне до колата си. Най-напред трябваше да предупреди Хуарес. След това щеше да реши какво да прави с Камерън. Когато отвори вратата на колата, беше обладан от мъката по загубения си приятел и омраза към човека, когото почти не познаваше.

25.

Във всеки друг град и във всяко друго общество Донатела Ран щеше да бъде възприемана като очарователна красавица, но за стандартите на Милано тя беше минала разцвела си. На трийсет и осем години, бившата манекенка бе изстискана от живота. Беше висока 175 сантиметра и с помощта на добра диета, балансиран двигателен режим и опитен пластичен хирург успяваше да поддържа ослепителното си тяло. Достатъчно изумително беше, че вече прехвърлила трийсетте, тя изглеждаше също толкова добре, ако не и по-добре, отколкото като манекенка, когато непрекъснато сновеше между Милано, Париж и Ню Йорк. Още по-изумително обаче беше, като се има предвид какво бе преживяла.

Беше прохладно утро, когато Донатела тръгна за работа.

Днес ходенето ѝ беше трудно. Причината най-вероятно бяха ботушите на краката ѝ. Те имаха десетсантиметрови токчета и като повечето модни аксесоари, които рекламираше, не бяха много практични. Мина покрай модна къща „Гучи“ на Виа Монте Наполеоне и едва се съдържа да не се изплюе върху витрината. Зави надясно по Виа Сант Андреа и пресече улицата. Отсреща се намираше „Армани“ – нейният дом в продължение на почти петнайсет години. Донатела беше лоялна до крайност. Същност лоялността заедно с красивата външност бяха единствените неща у нея, наследени от майка ѝ. Тя беше дете от смесен брак. Майка ѝ беше еврейка от Торино, а баща ѝ – австриец от Дорнбирн. Нищо чудно, че бракът им се бе провалил.

Италия в края на краищата беше задният двор на Ватикана. Религиозната толерантност не бе на почит. Бракът на родителите ѝ издържа три години, след което тя и майка ѝ се върнаха в Торино, където живяха с дядото и бабата на Донатела – ортодоксални евреи. На шестнайсет години Донатела избяга в Милано. Искаше да е манекенка и не искаше никаква религия повече. Беше направила избор и по двата въпроса. Предстоеше ѝ труден и неравен път.

Сега, след всичките тези години, Донатела Ран влезе в сградата, като си даваше сметка, че колегите ѝ не знаят за всички нейни таланти. Както винаги, не взе асансьора, а се качи по стълбите до четвъртия етаж. И – както винаги – беше пристигнала първа. Влезе в своята стая и затвори вратата. Офисът ѝ беше издържан в модерен индустриален стил и представляваше миниатюрна версия на самолетен хангар. Скици на

дрехи запълваха всяко свободно място по двете канапета и четирите стола. Сътрудниците ѝ често се оплакваха, че няма къде да седнат. Донатела се питаше кога ли ще разберат, че на нея така ѝ харесва.

Единственото място в офиса, което не беше покрито с работни скици, беше едно голямо стъклено бюро. Тя седна зад него и включи компютъра си. Гладкият и лъскав екран оживя секунда по-късно. Провери си служебната електронна поща, а после и личната. След като прегледа седемнайсет съобщения, провери и третата си електронна пощенска кутия. Чрез тази кутия, беше убедена Донатела, не можеха да я проследят до работното ѝ място. Имаше само трима души в света, които знаеха за нея. Един в Тел Авив, един в Париж и един във Вашингтон. Почти всички съобщения в нея идваха от Тел Авив.

И тази сутрин не беше по-различно. Донатела щракна с мишката върху съобщението и дешифриращата програма се задейства. Когато свърши, тя започна да чете. Предлагаха ѝ работа във Вашингтон. Заплащането беше четвърт милион долара, което означаваше, че не я оценяваха високо. В противен случай щяха да ѝ предложат поне половин милион. Затова трябваше да разчита на господаря си. Беше се проваляла само веднъж. Почти ѝ костваше живота. Прочете краткия профил на обекта, после направи проверка в електронния си органайзър. Ню Йорк имаше модно шоу този уикенд. Не беше от големите, но част от работата ѝ в модния бранш беше да открива таланти.

Реши да приеме. Написа отговора си и излезе от Интернет. Щеше да получи по-подробно досие до няколко часа. Резервира си билет и провери дали е свободен апартаментът на компанията в Манхатън. Сетне се зае да разчисти графика си за останалата част от седмицата.

В сряда сутринта валеше. Температурата беше едва десет градуса. Седанът на Кенеди се движеше на изток по Индипендънс Авеню. Трафикът беше натоварен, тъй като поток държавни чиновници се опитваха да стигнат до офисите си преди девет. Колата мина покрай Музея на авиацията и астронавтиката и прекоси Четвърта улица. Кенеди погледна през прозореца към тълпите хора, свити под чадърите в очакване светофарът да светне зелено. Обикновено тя работеше по нещо, докато пътуваше от Ленгли до Капитолия, но този път реши да не прави нищо. Трябваше да затвърди информацията в главата си.

Единствената добра новина от събота насам беше, че Мич е жив. Можеше да мине и без неговата зрелищна поява и чудовищните

обвинения, които бе хвърлил в лицето ѝ, но както той беше напомнил, не бяха стреляли по нея. Мич беше различна порода човек и Кенеди винаги се беше съобразявала с това. Той действаше при много по-голям риск, отколкото тя би могла и да си представи. За пореден път беше доказал, че нивото на неговата подготовка и умения граничи с фантастиката. Без абсолютно никаква помощ беше успял да излезе от Германия и да се върне в Съединените щати, където направо нахлу в къщата на директора на ЦРУ. На всичкото отгоре в бързината счупи челюстта на служител на Управлението, който трябваше да следи подобно нещо да не се случва.

Когато Рап накрая се успокои, те му казаха всичко, което знаеха. В замяна му зададоха доста въпроси, за които нямаха отговори. Ситуацията беше трагична. Рап беше отвратен, Кенеди – притеснена. Рап, който рядко удряше леко, стовари цялата вина върху нейните плещи – на директора на Центъра за борба с тероризма – и на Стансфийлд, като им каза: „При вас има изтичане. Ако не откриете откъде е, аз ще го сторя вместо вас.“

Кенеди знаеше, че има изтичане, но при настоящия политически климат последното нещо, което ѝ трябваше, беше Мич Рап, развилнял се из Вашингтон. За нейна изненада и недоволство Стансфийлд насърчи Рап да открие изтичането. Според нея беше време Мич да си вземе дълга почивка.

Стансфийлд беше пропуснал да разкрие на Айрини каква е истинската причина да отвържат бика и да го пуснат на арената. Лекарят му беше казал предния ден, че ракът прогресира много по-бързо, отколкото е очаквал. С всеки ден ставаше по-лошо. Вече не беше въпрос на месеци, а на седмици. Трябваше да приведе нещата в ред, преди да си отиде от този свят. Трябваше да открие кой стои зад последните събития. Рап беше мишената в Германия, но нещо му подсказваше, че който и да е инициаторът, той преследва много по-голяма цел. Нямаше време да се действа деликатно. Важни бяха само резултатите, а Рап беше ненадминат в едно – да постига резултати.

Служебният седан мина покрай Рейбърн Билдинг. Четириетажната сграда-колос носеше името на Самюъл Талиаферо Рейбърн – конгресмен от Тексас, работил в Конгреса от 1912 до 1961 г. Хората от Тексас бяха избирали Рейбърн за свой представител във Вашингтон цели двайсет и пет пъти. От 1940 г. до смъртта си през 1961 г. Рейбърн беше избран за председател на Конгреса седемнайсет пъти. През този период нищо във Вашингтон не ставаше без одобрението на Рейбърн.

Председателят Ръдин имаше офис в Рейбърн Билдинг, но прекарваше повечето си време във втория си офис – на последния етаж на Капитолия. Обичаше да говори за него като за орловото си гнездо. Макс Салмън, заместник-директорът на ЦРУ по операциите, го наричаше „леговището на лешояда“. На Ръдин това не му харесваше, но мнението си беше лично на Салмън. Преди време Салмън беше заявил, че негова единствена цел, преди да се пенсионира, е да доведе Ръдин до лудост. Първоначално Кенеди се чудеше защо Стансфийлд се примирява с подобно държане, но после разбра, че колкото повече Ръдин концентрира омразата си върху Салмън, толкова по-спокойно се чувстват останалите в Управлението. Как ѝ се искаше и тази сутрин да е така!

Седанът спря пред контролно-пропускателен пункт на capitoлийската полиция. След кратък оглед полицаите им махнаха да продължат. Кенеди слезе близо до южния вход на сградата. Отвори чадъра си. Стиснала кожения си бележник в ръка, притича в дъжда и влезе в огромната сграда в неокласически стил, където се нареди на опашката, за да мине проверката през детекторите за метал. По-голямата част от приземния етаж на Капитолия беше заета от офиси на комисии, в които не беше разрешен достъп на всеки. Достъпните за туристи и посетители места се намираха в средната част. В Южното крило се намираше залата на Конгреса, а северното беше заето от Сената. На втория етаж имаше зали както за Конгреса, така и за Сената, заедно с офисите на ръководствата на двете законодателни камари. Най-характерната забележителност на Капитолия – неговата ротонда – също се намираше на втория етаж. На третия етаж имаше още зали на комисиите, офиси и галерии, от които посетителите можеха да следят сесиите на Конгреса и Сената. Всичките три етажа бяха поддържани безупречно.

Кенеди беше упътена към четвъртия етаж, който тя често определяше като „пренебрегваното отроче на Капитолия“. Офисите тук далеч не бяха толкова лъскави, боята на места се лющеше, а по тавана се забелязваха петна от течове. Посетителите рядко се качваха на четвъртия етаж, което беше една от причините тук да се настани Постоянната работна комисия по разузнаването на Конгреса. Тя мина покрай офис Н-405, в който работеха служителите от комисията. Отвори една врата малко по-нататък и влезе в малка чакалня.

В стаята имаше двама души: служител, седнал зад бюро, и полицаи. Служителят я поздрави и я покани да седне. После вдигна телефона и съобщи на някого, че д-р Кенеди е пристигнала. Изслуша някакви инструкции и затвори. Обърна се към нея с думите: „След няколко минути

ще можете да влезете.“

Кенеди кимна и си каза: „И още как!“ Председателят Ръдин беше печално известен със склонността си да кара служителите от ЦРУ да го чакат. Тя погледна часовника си. Беше 8.56 часа. Бяха й казали да дойде в девет часа. Щеше много да се изненада, ако я повикаха преди девет и петнайсет. И излезе права.

В 9.24 Кенеди беше въведена във вътрешната зала. Помещението на комисията беше най-малкото във Вашингтон. В него нямаше място за журналистите. Шестнайсет членове – осем демократи, седем републиканци и един независим – седяха на три метра от мястото за свидетели. Имаше столове за служителите зад най-горния ред. На стената бяха закачени тринайсетте герба на държавните служби, които съставляваха Разузнавателната общност, или РО.

Също като залите на комисиите от Сената, и тази представляваше зала в залата. Техниците от Агенцията за национална сигурност я проверяваха за подслушвателни устройства всяка седмица, а понякога и всеки ден, в зависимост от важността на обсъжданите в нея въпроси.

Кенеди сложи бележника си на масата, вдигна поглед и видя идващия насреща й Майкъл О'Рурк. Конгресменът от Минесота беше единственият независим член в комисията. Той я поздрави и се поинтересува как е синът й. След като приключиха с любезностите, О'Рурк добави:

– Айрини, искам да ми отговориш честно на един въпрос.

– Ще се постарая. Какъв е той?

– Името Мич Рап говори ли ти нещо?

Кенеди го изгледа изпитателно, преди да отговори. Останалите членове на комисията я наблюдаваха иззад гърба му.

– Май е по-добре да дойдеш в Ленгли и да поговорим. – Тя прекрасно знаеше, че Анна Райли и жената на конгресмена са близки приятелки. Рап й беше казал.

– Значи го познаваш?

– Не съм казала такова нещо. – Кенеди го хвана за ръката. – Ела да се видим в Ленгли и ще поговорим.

О'Рурк кимна.

– Тогава ще дойда още днес следобед.

– Чудесно. Обади се на секретарката ми и виж кога ти е удобно.

О'Рурк се съгласи и се върна на мястото си. „Още един проблем, за който да мисля“, каза си Кенеди. Вдигна очи и видя председателя Ръдин с клюноподобния нос да се мръщи над някакъв документ. Той я забеляза и се обърна към нея:

– Моля, седнете.

Конгресменът Зебърт, високопоставен републиканец, който седеше вдясно до Ръдин, се наведе напред и каза:

– Добро утро, доктор Кенеди. Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо на повикването ни.

Зебърт намигна и се облегна назад в стола си. Той беше единственият член на комисията, който имаше дълъг стаж във Вашингтон, като Ръдин. Малцина политици, да не говорим републиканци, се понасяха с Ръдин, но Зебърт беше от онези старомодни конгресмени, които можеха да изказват съгласие или несъгласие, а после да ядат и пият с опонентите си. Витиеватият политик много държеше да се спазват правилата и ритуалът на дебатите. Той можеше да направи на пух и прах седящия отсреща, без да употреби и една груба дума. Ръководството на Републиканската партия го беше сложило в Комисията по разузнаването, защото смяташе, че той е единственият, способен да се справи с приумиците на Ръдин.

Ръдин прелисти някакви книжа и се изкашля. Спря погледа си върху Айрини Кенеди, отпи глътка вода и свали очилата си.

– Напоследък – започна мрачно – чувам някои много неприятни неща за вашата организация.

Кенеди запази безучастното си изражение и изчака Ръдин да се уточни.

Председателят продължи да я гледа втренчено. Самообладанието ѝ направо му вдигаше кръвното! Вбесяваше се, когато тези професионални лъжци от Ленгли идваха пред неговата комисия и се опитваха да го правят на балама.

– Госпожо Кенеди, бихте ли ми казали какво, по дяволите, се е случило в Германия миналия уикенд?

Преди Кенеди да отвори уста, се намеси Зебърт:

– С годините паметта ми вече изневерява, но доколкото си спомням, тя е доктор, а не госпожа Кенеди.

Ръдин измърмори нещо.

– Доктор Кенеди – натърти, – какво се случи в Германия миналия уикенд?

– Можете ли да бъдете малко по-конкретен, господин председател?

– Мога, но няма да бъда, защото много добре знаете за какво говоря.

– Извинете ме, господин председател – прекъсна ги Зебърт. На лицето му бе изписано объркване. – Не знам дали доктор Кенеди има

представа за какво говорите, но аз лично и понятие си нямам, макар че, що се отнася до ЦРУ, обикновено успявам да отгатна, поне частично, позицията ви.

Ръдин не пожела да погледне Зебърт, който седеше само на метър и нещо от него. Мразеше този стар бърборко. Обърнат към Кенеди, продължи:

– Тя знае за какво говоря, а и вие скоро ще разберете. Само си поемете дълбоко въздух. Ще ви потрябва.

Зебърт се ухили. Подражанието е най-силното ласкателство. Ръдин току-що беше използвал няколко негови фрази.

– И така, доктор Кенеди, да се върнем на въпроса ми. Какво се случи в Германия миналата събота и каква роля имаше в това вашата служба?

– Имате предвид събитията около „Хагенмилер Инженеринг“ ли?

– Имам предвид убийството на граф Хагенмилер – отвърна сурово Ръдин.

– Нямам какво да добавя повече към това, което вече знаете, господин председател.

Ръдин беше скръстил ръце пред гърдите си. Не отместваше поглед от Кенеди.

– Не ви вярвам. – Откъм сектора на републиканците се чу неодобрително шушукане. Ръдин не им обърна внимание и продължи: – Искам да изясните пред комисията най-подробно каква роля е играло ЦРУ в убийството на граф Хагенмилер. И трябва да ви напомня, че ако излъжете пред тази комисия, ще бъдете подведена под съдебна отговорност.

Сега и демократи, и републиканци се настроиха срещу председателя. Подобно скандално обвинение рядко биваше произнасяно в тази зала.

– Я виж ти... – намеси се отново Зебърт. – Като се има предвид фактът, че доктор Кенеди винаги досега е била много отзивчива към комисията, мога да предположа, че блестящият ни председател има информация, която иска да сподели с нас, преди да продължим с безжалостния разпит.

Ръдин грабна дървеното чукче и удари по масата.

– Тишина! Не съм свършил. Когато свърша, ще ви кажа.

Отдясно заваляха въпроси. Всеки път, когато Ръдин се опитваше да продължи разпита, един републиканец се обаждаше високо:

– Кога ще свърши председателят? По същество, господин Ръдин.

Подобно поведение напомняше работата на Комисията по

правосъдие, но тук бе необичайно. Дори демократите бяха раздразнени от агресивността на Ръдин.

Кенеди мълчеше и наблюдаваше. Предизвикателният въпрос на Ръдин я беше обезпокоил, но тя не го показа. Екип „Орион“ официално не съществуваше и тя нямаше нищо общо със смъртта на Хагенмилер. Щеше да повтаря това дори да я заплашат със смърт. Никога нямаше да признае каквото и да е. Въпросът беше дали Ръдин блъфтира, или някой му е дал информация. Преди седмица тя би се обзаложила, че блъфтира, но сега, когато знаеше, че има изтичане, не можеше да бъде сигурна.

С почервяло лице Ръдин извика високо, за да заглуши протестите:

– Доктор Кенеди, отговорете на въпроса ми! Има ли ЦРУ нещо общо със смъртта на граф Хагенмилер?

– Доколкото знам – спокойно отвърна Кенеди, – ЦРУ няма никаква вина за смъртта на граф Хагенмилер.

Изобщо не трепна. Току-що бе извършила углавно престъпление. Не й беше за пръв път, нито пък щеше да й е за последен.

26.

Лицето му изглеждаше познато. Трудно беше да се разбере, защото очите на снимката бяха затворени, но определено напомняше един от хората, които бе видял в Колорадо. Скот Коулман се приведе към компютърния екран и присви очи. Беше сутрин и се намираха в апартамента на Маркърс Дюмонд в Бетесда. С одобрението на Кенеди компютърният мозък си беше взел болничен ден от Центъра за борба с тероризма. Нейните заповеди за него бяха да помага на Рап и да внимава да не го хванат, докато се рови.

Не беше необичайно за един човек във Вашингтон да умре от насилствена смърт. Постоянно се случваше. Необичайното в убийството беше броят на изстреляните куршуми и че повечето от тях бяха от оръжие със заглушител. Дюмонд беше хванал репортажа по вечерните новини. Полицията на окръг Колумбия се беше зела с разследването. Бяха пратили информация на ЦБТ с подозрението, че може да има някаква връзка с терористи.

Коулман се наведе над рамото на Дюмонд.

– Има ли други фотографии?

– Чакай да проверя. – Дюмонд премести мишката на друга икона и щракна. Със свръхбързата връзка му отне секунди да зареди от Интернет втората фотография. На нея се виждаше тялото, проснато на улица-та, между две паркирани коли. – Изглежда ми доста едър.

– Да, този беше в Колорадо. – Коулман отново присви очи. – Мисля, че е той. Имат ли му здравния картон?

– Сега ще проверя. – Дюмонд затрака по клавиатурата. След малко попита: – Доклад от аутопсията ще свърши ли работа?

– Идеално. – Коулман се зачете. Името на убития беше Тод Шърман. Беше висок 193 сантиметра и тежеше 130 килограма. – Мисля, че това е нашият човек.

Рап дойде от кухнята.

– Кой, викаш, е нашият човек?

– Този, когото са убили вчера в Колидж Парк... Мисля, че е един от хората, които участваха в удара в Колорадо.

– Я да видя. – Коулман му направи място и Рап се наведе над Дюмонд. – Тод Шърман. Можеш ли да ми покажеш как изглежда?

– Ъхъ.

Картината на екрана се смени и се показа втората фотография – с жертвата на улицата.

– Анфас нямаш ли? – Екранът отново се смени и се показа първата фотография. Рап се вгледа внимателно. – Можеш ли оттук да получиш достъп до Седемте джуджета? – Имаше предвид седемте суперкомпютъра „Грей“ в мазето на Ленгли.

Дюмонд се усмихна.

– Оттук мога да получа достъп до всичко.

– Супер! Вкарай ме там.

Дюмонд се прехвърли на друг компютър, пръстите му заиграха по клавиатурата. Рап се обърна към Коулман:

– Май го познавам.

– Откъде?

– Имаше една операция във Франция. Дадох ми за поддръжка един човек, който работеше за Управлението. Този работеше за него... Беше огромен. С огромни длани и глава. Невероятно. Викахме на шефа му Жабока.

– Влязох – обади се Дюмонд. – Искаш ли да проверя за Тод Шърман?

– Това ли беше името в доклада за аутопсията?

– Да.

– Съмнявам се, че е истинското му име, но може да опитаме.

Дюмонд отново се захвана за работа. Компютърът извади трийсет и един души с името Тод Шърман.

– Искаш ли да стесня търсенето?

– Да.

Дюмонд въведе приблизителната възраст и физически данни. Списъкът се съкрати до единайсет души. Рап и Коулман взеха столове и Дюмонд започна да преглежда досиетата. Само две от тях имаха прикрепени фотографии, но едната беше на шейсетгодишен човек, а другата – на седемдесетгодишен.

– Опитай с Кайл – каза Рап. – Това беше едно от имената му за свръзка.

– Име или фамилия?

– Не знам. Сложи го като псевдоним и да видим какво ще излезе.

Дюмонд го послуша.

– Това няма да ти хареса – рече след малко. За тяхна изненада издирването откри 1 462 досиета.

– По дяволите. – Рап се облегна назад и преплете пръсти на тила си.

- Обзалагам се, че в тази система има над един милиард досиета.
 - Сериозно ли говориш?
 - О, да.
 - Как е възможно? – попита Коулман.
 - Много просто. Вкарали са хора от целия свят. Данните датират поне отпреди стотина години. Нека поработим върху критериите и да видим дали не можем да конкретизираме търсенето. – Рап се наведе към Дюмонд.

Микробусът на фирмата за експресно почистване на килими се движеше към Гарфийлд. Подмина катедралата, пресече Масачузетс Авеню и Уискънсин и се понесе надолу по хълма. Четири пресечки по-късно зави надясно по Ню Мексико и спря пред голяма тухлена сграда. Двама мъже слязоха, трети остана зад волана. Всички бяха с кожени ръкавици и светлосини комбинезони с емблемата на компанията, изобразена отляво на гърдите им. Дватама носеха бейзболни шапки, слънчеви очила и пликове. По-ниският стискаше работен бележник.

Мъжете влязоха във фойето на сградата. По-високият взе слушалката на домофона и се зачете в списък на живеещите. Когато откри името на жената, натисна съответния звънец. Не очакваше някой да отговори. Другият извади някакво устройство от джоба си, което приличаше на нещо средно между пистолет и чудат тирбушон. Всъщност беше специален шперц. Вкара го в ключалката, като прикри движенията си с бележника. След по-малко от пет секунди вратата се отвори. Другият затвори слушалката и двамата се вмъкнаха вътре. Минаха покрай асансьорите и се качиха по стълбите на четвъртия етаж.

Преди да влязат на етажа, те предпазливо отвориха вратата и надникнаха в коридора. Единственото, което можеше да ги спре на този етап, беше някой любопитен съсед. Нямаха представа кой ги е наел. Всичко стана с едно телефонно обаждане и някои насоки откъде да вземат пакета. Мястото беше една глуха улица до супермаркета на Тайсънс Корнър. Пликът съдържаеше кратка биография на обекта и списък на нещата, които техният неизвестен работодател би искал да знае. Имаше и десет хиляди долара в нови стодоларови банкноти. Два пъти повече от нормалния им хонорар. Но като се имаше предвид кой е обектът, те си казаха, че заслужават парите. Познаваха жената. Бяха я виждали по телевизията. Беше красива. С оглед на професията ѝ, те си мислеха, че персона с дълбоки джобове не е харесала някой от нейните репортажи и

иска да се застрахова по някакъв начин. Бяха изпълнявали подобни поръчки и преди. Всеки си има своите тайни!

Вероятността тя да се появи в момента беше минимална, но за всеки случай до Белия дом имаше хора, които щяха да ги предупредят. Качиха се на етаж и тръгнаха по коридора. Когато стигнаха нейната врата, ниският отново се залови за работа. Този път му отне осем секунди да отвори. Влязоха в апартамента и внимателно затвориха след себе си. Високият сложи синджира и погледна през шпионката. Сетне извади малка радиостанция и съобщи по нея на мъжа долу на улицата, че са влезли. Шофьорът премести микробуса на място за паркиране, откъдето можеше да наблюдава улицата и входа на жилищния блок.

Като започнаха от спалнята, двамата „инвентаризираха“ всяка вещ в жилището. На нощното шкафче откриха дневник и фотографираха всяка страница. Във всяка стая поставиха „бръмбари“, чието местонахождение си отбелязаха на скица. Поръчителят искаше да му представят план на апартамента, като маркират подслушвателните устройства до едно, като и честотата, на която работят.

Малкото бюро в хола съдържаше голяма част от необходимата им информация: сметки, кореспонденция, тефтер за отбелязване на срещи и най-важното – нейния лаптоп. За по-малко от пет минути те успяха да пробият паролата и да копират всичките ѝ файлове. Електронните ѝ адреси също бяха отбелязани, както и паролите за достъп до тях. Всеки аспект от живота на Анна Райли щеше да бъде под наблюдение, макар че не знаеха защо. Но пък и не ги интересуваше. Тяхната работа, и на практика препитанието им, зависеше от това – да отговорят на няколко въпроса. Щяха да предадат информацията и да изчезнат. След по-малко от час и половина те бяха свършили и пътуваха обратно. След тях не остана нито един знак, че в апартамента е влизано.

Камерън изкара лъскавия си „Лексус SC 400“ от тесния гараж на сградата в Джорджтаун, в която се намираще апартаментът му. Колата беше неговото бижу. Имаше двигател с обем четири хиляди кубика, мощност 290 конски сили и осем цилиндъра с трийсет и два клапана. Летеше като вятър! Имаше кожен салон, облицовка от кленово дърво и 215-ватова стереоуредба със седем колони, която можеше да побърка всеки тийнейджър – фен на хевиметъла. Това, плюс няколко специални постелки, му беше струвало петдесет хиляди долара. Цената не притесняваше Камерън. Най-накрая беше започнал да печели добре.

Тази сутрин Професора не бързаше заникъде. Имаше лекция в единсет, но освен нея нямаше други официални задължения. Не беше спал добре. Твърде развълнуван беше от срещата си със сенатор Кларк. Този човек беше изумителен. Как само култивираше лоялност у хората си! Нищо чудно, че се беше издигнал толкова. Камерън се беше закачил за опашката му и щеше да стигне върха. Ханк Кларк щеше да е следващият президент на Съединените щати и Професора щеше да помогне да го изберат. Сенаторът не му беше разкрил подробна информация, но отново му беше обещал, че ще намери при себе си място за талантлив човек като Питър Камерън.

За Камерън всичко това беше ново. В Ленгли никой не беше оценявал способностите му по достойнство. От време на време някой началник казваше някоя и друга поощрителна дума, и толкоз. ЦРУ рядко даваше награди. Нещата се влошаваха от факта, че заплащането беше смешно. Камерън се беше бхътил години, бе служил на страната си, а не беше получил почти нищо за благодарност. Ханк Кларк промени всичко. Той разкри на Камерън как да работи два пъти по-малко и да печели пет пъти повече. И не просто пет пъти повече, а пари в сметки в една изключително дискретна банка на Бахамските острови. Пари, които никога нямаше да бъдат обложени с данъци.

Камерън водеше живот, за който беше мечтал от години. Помагаше да се манипулират събитията, като използваше уменията си от занаята. И биваше подходящо възнаграден. Животът му никога преди не беше толкова вълнуващ. Марио Лукас беше мъртъв, наред беше Вийом, а и Мич Рап щеше му падне. Докато си пробиваше път през натоварения трафик в Джорджтаун, той се усмихна. Тръпката си я биваше.

Последната година беше много поучителна за Камерън. Далеч от ограниченията на Ленгли, той успя значително да подобри уменията си. Кларк му показва как да се отнася приятелски с враговете и да ги държи в неведение за истинските си планове. Взе телефонната слушалка на вградения телефон. За това щеше да бъде разговорът. Беше убеден, че смъртта на Лукас е уплашила Вийом. Номерът сега беше да го накара да гадае, да го накара да си мисли, че го преследва някой друг. Че Камерън изобщо не е замесен в убийството на Лукас. И ако има късмет, да му внуши доверие и да го склони да се срещнат.

Имаше едно нещо в срещата оная вечер, което не харесваше на Камерън. Начинът, по който Кларк понечи да критикува прякото му участие в операцията срещу Лукас. Сенаторът теоретично имаше право, но на практика Камерън не беше съгласен с него. Трябва да си в

еписцентъра на събитията, за да видиш какво точно става. Професора знаеше, че наемните убийци, с тяхната нелоялност, обичат да подценяват грешките си и да надценяват успехите си. Трябваше да бъдат контролирани. Сенаторът можеше да критикува всичко и всекиго от уютния си кабинет, но Камерън беше врял и кипял в тия неща. Възнамеряваше да проследи заключителния етап на акцията лично и отблизо. Твърде голям беше залогът.

Докато завиваше по кръговото движение на Уошингтън Съркъл, набра номера и зачака.

– Ало? – Гласът на Вийом не издаваше никакви емоции.

– Какво се случи, по дяволите? – опита се да изиграе вълнение Камерън.

Последва пауза.

– Бъди по-конкретен.

– Не ме баламосвай, Гюс. Знаеш точно за какво говоря. Гледах новините. В какво сте се забъркали двамата?

Гюс Вийом седеше в „Старбъкс“, встрани от Дюпон Съркъл, с чаша кафе в ръка. Беше напуснал Балтимор. Предпазна мярка. Съмняваше се, че глупакът от другата страна на линията може да го проследи, но не искаше да го споleti съдбата на Марио Лукас. Докато не разбере нещо повече, щеше да стои далеч от апартамента си. Вийом не се съмняваше ни най-малко, че Професора прекрасно знае защо Лукас е мъртъв, и не се върза на евтиния му номер.

– Предполагам, говориш за Марио?

– Дяволски си прав.

– Колко плати на Дюзър да го убие? – Изстрел в тъмното, но добре премерен.

Отговорът последва светкавично:

– За какво говориш? Не съм плащал на никого да убива Марио!

– Аз чух друго. – Вийом започна да брои секундите, очаквайки реакцията на Професора.

– Кълна ти се, нямам нищо общо със смъртта на Марио.

Професора звучеше искрено, но Вийом си беше направил изводите още вчера и не можеше да бъде заблуден лесно.

– Чуй ме, Професоре. – Канадецът произнесе прякора с ненавист. – Не знам как ти е истинското име, но подушвам, че си бивш агент или от ЦРУ, или от АНС. Твърде обигран си за бивш военен. Няма да ми представява голяма трудност да открия кой си в действителност. – Вийом надценяваше връзките си, но Професора едва ли се досещаше.

Камерън се изсмя.

– Не си губи времето. Аз съм черна дупка.

Звучеше малко припряно.

– Никой не е черна дупка. Имаш биография като всички останали. И най-важното, със сигурност работиш за някого... Не си достатъчно умен, за да действаш самостоятелно.

Забележката обиди Камерън.

– Продължавай да ми говориш все така и наистина ще обявя награда за главата ти. Опитвам се да ти помогна. Не ми харесва, че някой е убил Марио. Ставам много нервен, когато партньорите ми почнат да мрат.

– Мислиш ме за много глупав. Знам кой е убил Марио и знам кой е поръчал да го убият.

Дланите на Камерън бяха потни.

– Гюс, мисля, че трябва да се успокоиш няколко дни и после да говорим. Искам да знам кой е убил Марио също както и ти. Сега трябва да затварям.

Приключи разговора точно преди да се качи на рампата за паркинга на университета „Джордж Вашингтон“. Не беше очаквал диалогът им да е сърдечен, но не предполагаше, че Вийом ще се държи толкова агресивно. Може би го беше подценявал. Трябваше да се обади на Дюзър и да му даде зелена светлина. Не можеше да позволи на Вийом да се рови около него. Не можеше да позволи вниманието на бившия му работодател да бъде привлечено към сегашните му афери.

27.

„Риц-Карлтън“ на Масачузетс Авеню е един от най-изисканите хотели във Вашингтон. Чуждестранни величия от почти всички страни са отседнали тук, много от най-големите американски индустриалци също го предпочитат. Мич Рап и Скот Коулман бяха паркирали от другата страна на улицата, в зоната за товарене. Рап беше седнал на предната седалка на форда „Експлорър“ на Коулман и наблюдаваше входа на хотела. Търсеше Майкъл Гулд, портиера. Бяха открили името му в досието на Гюс Вийом. Гулд беше свързката, която Вийом използваше, за да установи контакт с поръчителите. Рап го беше проучил подробно. Гулд беше французин и имаше двойно гражданство. Перфектно владееше четири езика, което много му помагаше в работата. В досието на ЦРУ за този човек се казваше, че официално не работи за никоя разузнавателна служба, но Рап не беше много убеден в това. Често му се налагаше да се сблъсква с подобни типове. Всички те бяха продавачи на информация. Обичаха парите и се бояха от бруталната сила. Ако размахаш пред лицето им с достатъчно банкноти, почти няма нещо, което да не могат да ти кажат. Рап още не беше решил пари ли да използва, или юмурици, за да измъкне необходимата му информация.

Беше говорил с Гулд преди час и нещо. Посланието му беше ясно и просто: „Искам да говоря с мосю Вийом, и то веднага.“ Беше му дал номера на мобилния си телефон и заедно с Коулман бяха паркирали до хотела с надеждата, че Вийом може да се покаже. Ако беше още жив. След смъртта на Марио Лукас не беше трудно да се досетят, че и Вийом може да бъде сполетян от същата съдба. На Рап обаче ужасно много му трябваше жив. Той беше единствената връзка с човека, който беше заповядал удара в Колорадо и както предполагаше Рап, с човека, който беше заповядал да го убият в Германия. Ако очистеха Вийом, Рап нямаше да има надежда да открие кой стои зад всичко това.

Нито Рап, нито Коулман бяха много разговорливи. Дебненето преминаваше в гробна тишина. Дъждът беше спрял, но небето още беше сиво. Рап беше решил да чакат, да държат под око хотела още някой и друг час и след това да направят посещение на апартамента на Гулд. Най-малкото той сигурно имаше някакъв начин за връзка с Вийом и начин да събира парите от клиентите. Колкото по-дълго Рап чакаше Гулд да му се обади, толкова повече възните се накланяха в полза на

решението да изкопчи информацията от французина с помощта на не много приятни методи.

Беше почти два следобед, когато телефонът на Рап звънна. Той натисна бутона за приемане на разговора.

– Ало?

– Това ли е Железния?

– Да. Жабока ли се обажда?

– Боя се, че да.

Рап не знаеше как да изиграе хода си. Беше работил с Вийом и Лукас при три различни случая, всичките във Франция. Беше еднакво впечатлен от уменията и на двамата. Те бяха опитни и надеждни. Бяха му помогнали да издебне Рафик Азис, виновника за взривяването на самолета на Пан АМ над Локърби, Шотландия. Вийом и Лукас се оказаха съвсем на място през нощта, в която животът на Рап висеше на косъм. Същност, ако Лукас не беше пристигнал навреме, Рап сега сигурно щеше да е мъртъв.

– Съжалявам за Марио. Беше добър човек.

– Трогнат съм. – Последва пауза. – Марио те харесваше. Смяташе те за честен.

– И той беше честен. На него наистина можеше да се разчита.

Вийом помълча, сетне изрече:

– Надявам се да ме извиниш, но заради смъртта на Марио съм станал малко плашлив.

– Не те виня, но трябва да поговорим.

– Лично ли?

– Ще е по-добре.

– Боя се, че е изключено.

Отговорът на Вийом не изненада Рап. На негово място щеше да постъпи по същия начин.

– Много лошо. Но те разбирам.

АНС прехващаше буквално всеки разговор от цифров или клетъчен телефон в района на града. Клетъчните биваха анализирани почти веднага. Цифровите отнемаха повече време, защото трябваше да бъдат дешифрирани. Мощните компютри във форт Мийд ги пресяваха, като търсеха ключови думи от рода на „оръжие“, „бомба“, „убивам“ и хиляди други. Ако компютрите се натъкнеха на подобна дума, те пристъпваха към следващия етап на програмираня в тях анализ. Ако разговорът съдържаше достатъчно от ключовите думи, тогава с него вече се заемаше човек. Разговорите, които се водеха на арабски, китайски или руски,

биваха удостоявани със специално внимание. Най-лесният начин да надхитриш системата беше да говориш като бизнесмен.

Рап внимателно формулира следващото си изречение:

– Мисля, че имаме общ проблем.

– И какъв е той?

– Бях зад океана по бизнес миналата седмица с твоите приятели от Колорадо. Сещаш ли се за кого говоря?

– Май че да.

– Те ме прекараха при една сделка.

– Какво имаш предвид?

– Трябваше да работят с мен, а накрая се оказа, че работят за друг.

– Не съм сигурен, че те разбирам.

В гласа на Рап звъннаха гневни нотки.

– Опитаха се да ме изпратят на почивка.

– О... Разбирам. Те на компанията ли се подчиняваха?

– Давам ти думата си, че не. Трябваше да стигна до върха, за да разбера това.

– Не виждам какво общо имам аз.

– Някой те е наел да направите пътуване до Колорадо. Почти съм убеден, че същият човек се е намесил и в моя бизнес зад океана. – Рап изчака секунда и добави: – Обзалагам се, че този човек е замесен по някакъв начин в случая с Марио.

Последва дълга пауза, след което Вийом попита:

– Как разбра, че съм ходил по работа в Колорадо?

Рап погледна към Коулман.

– Някои хора са те наблюдавали.

– От компанията ли са?

– Не... но са били изпратени от компанията.

– Не ти вярвам.

Рап премести слушалката на другото си ухо.

– Чуй ме, знам, че си в трудно положение. Самият бях в подобно преди няколко дена. Ако не искаш да се срещнем, те разбирам. Но трябва да знам кой те е наел. – Той зачака отговор. Знаеше как се чувства Вийом – не можеше да се довери на никого. След петсекундно напрегнато мълчание Рап добави: – Марио ми спаси живота. Длъжник съм му. Кажи ми кой те е наел и аз ще се погрижа онзи да си плати за стореното с Марио.

Вийом се поколеба. Железния щеше да е силен съюзник. Професора щеше да напълни гашите, ако разбере, че по петите му е тръгнал

човек като Железния. Това щеше да е най-лесният начин за отмъщение. Може би твърде лесен. Съвпадението на събитията също беше поразително. Вийом трябваше да обмисли решението си.

– Говорим по телефона от доста дълго. Остави ме да помисля и ще ти се обадя.

– Хей... Разбирам упоритостта ти. Ако бях на твое място, също нямах да искам да се срещна с теб. Искам само да ме насочиш.

– Ще помисля по въпроса.

Рап понечи да каже още нещо, но Вийом затвори.

– Мамка му! – изруга Рап. – Надявам се да остане жив достатъчно дълго, за да може да ни каже какво знае.

Кенеди беше сама в офиса си. Мислеше си за Рап и предателя сред тях, който едва не го беше убил. Маркът Дюмонд я държеше в течение. Заместник-директорът Браун се беше отбил, за да ѝ зададе няколко въпроса за показанията ѝ пред Комисията по разузнаването на Конгреса. Беше изненадващо лесно да се лъже Джонатан Браун, въпреки че беше бивш федерален съдия. Стансфийлд я бе обучил добре. Веднъж щом се научиш да контролираш емоциите си, за противника ти става почти невъзможно да разбере дали говориш истината. Като при добрите играчи на покер, номерът беше да гледаш другите в очите, без значение дали имаш флош, или чифт двойки. Под мъдрото ръководство на Стансфийлд Кенеди беше довела това си умение до съвършенство. Единственият човек, който получаваше реакция от нея, беше синът ѝ Томи. Дори бившия ѝ съпруг не можеше да го постигне, макар че доста пъти се беше опитвал. Кенеди не хранеше никакви лоши чувства към него. Когато се връщаше в спомените към брака си, виждаше, че е бил обречен да се провали от мига, в който прие работата като директор на Центъра за борба с тероризма. Не можеше да бъде нито добра майка, нито добра съпруга. Нямах време.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня и по интеркома прозвуча:

– Айрини, конгресмен О'Рурк иска да те види.

– Покани го.

Лицето на Майкъл О'Рурк изразяваше загриженост.

– Здравей, Айрини. – Той седна на стола срещу бюрото ѝ. Беше облечен в кафяв костюм с бяла риза и вратовръзка.

– Добър ден, Майкъл.

Без да си губи времето с празни приказки, О'Рурк премина направо

към същността:

- Съжالياвам за тази сутрин. Председателят Ръдин е голям задник.
- Надявам се, ще ме разбереш, ако не се разпростирам по тази тема.
- Да... разбирам те. – Той кръстоса крака. – Името, което ти споменах тази сутрин...

Кенеди нямаше да се даде лесно. Погледна спокойно О'Рурк с кафявите си очи и зачака той да продължи.

- Помниш името, нали?
- Да.
- Е, какво можеш да ми кажеш за него?
- Абсолютно нищо.

О'Рурк се наведе напред.

– Виж, Айрини. Заслужавам отговор. – Тя продължи да седи спокойно зад бюрото. – Поне ми кажи дали го познаваш!

Кенеди беше обмислила всичко.

– Майкъл, нека те попитам нещо. Ако някой, да кажем, от колегите ти, дойде при мен и ме попита дали познавам дядо ти, как би искал да му отговоря?

О'Рурк започна да си играе с брачната си халка. Знаеше, че Кенеди ще направи този ход, и по тази причина се страхуваше да идва тук. Беше се надявал да получи отговор, докато са на нейна територия, но очевидно се бе заблуждавал. Историята беше дълга и мътна. Когато О'Рурк напусна Морската пехота, той отиде да работи при сенатор Ерик Олсън. Негов най-добър приятел, съквартирант и колега през тези години беше Марк Коулман, по-малкият брат на Скот Коулман. Една вечер Марк беше трагично убит само на две пресечки от Капитолия, докато се връщаше у дома. Нападателят му беше закоравял наркоман, пуснат на свобода, защото – видите ли! – местният затвор бил претърпан. О'Рурк беше съсипан от загубата на приятеля си. По същото време научи за някакъв известен сенатор, замесен в провала на тайна операция, коствала живота на десетина тюлени. Командир на тези тюлени беше не кой да е, а Скот Коулман, по-големият брат на Марк. Майкъл разказа на Скот, че за провала на операцията в Северна Либия е виновен сенаторът Фицджералд. Дядо му Шеймъс го беше накарал да каже на Скот Коулман истината. Аргументът беше ясен: ако Майкъл все още служеше в Морската пехота и бяха загинали негови хора, той със сигурност щеше да иска да знае кой е виновен за смъртта им.

О'Рурк смяташе решението си да издаде на Коулман неговия предател като едно от най-пагубните в живота си. Около година след

разкритието О'Рурк с изумление научи, че Фицджералд е бил убит заедно с други двама уважавани политици. В касапницата, продължила и през следващата седмица, бяха убити още хора, включително сенатор Олсън. Най-ужасната новина за него беше, че дядо му е пряко свързан с Коулман и неговия екип от недоволни и разочаровани бивши тюлени. Той беше финансирал тяхната миниреволуция и им беше помогнал да планират акциите.

Директор Стансфийлд увери конгресмен О'Рурк, че действията на Скот Коулман и Шеймъс О'Рурк никога няма да излязат наяве. Дори президентът Хейс и неговият предшественик Стивънс не знаеха цялата история.

О'Рурк реши, че най-добрият начин да реагира на въпроса на Кенеди е да го пренебрегне и да опита друг подход.

– Знаеш ли коя е Анна Райли?

– Разбира се.

– Знаеш ли, че ходи сериозно с Мич Рап?

– Щом казваш.

– Стига, Айрини. Не ме разигравай. Трябва ми отговор.

– Не те разигравам, Майкъл. Ти също не отговори на моя въпрос.

– Какъв въпрос? – навъси се О'Рурк.

Кенеди го зададе отново:

– Ако някой дойде при мен и ме попита дали познавам дядо ти, какво би искал да му отговоря?

– Не виждам какво общо има Мич Рап с дядо ми!

Тя го погледна право в очите.

– Напротив, знаеш. Способен си да се придържаш към принципите. В нашата работа това е много важно. Всъщност е основата на успеха. Нарича се секретност.

– Да... да... знам. Чувал съм го и преди. Но този път е различно. Можеш да ми се довериш.

– Мога ли? – вдигна вежди Кенеди.

– Знаеш, че можеш. Държиш пистолет, опрян в челото ми. Ако решиш, още утре можеш да сложиш край на кариерата ми.

– Нещо ми подсказва, че не би имал нищо против, Майкъл.

– Е, да, може и да си права, но все пак пистолетът е у теб. Може би трябва да ме отървеш от нещастieto ми. Ще ми даде добро оправдание да се махна от този град.

– Не говори така. Нямам желание да ти причинявам никаква вреда. Трябват ни повече хора като теб на Капитолия.

О'Рурк пренебрегна комплимента. Не беше сигурен дали е искрен.

– Моят проблем е следният, Айрини. Най-добрата приятелка на жена ми е Анна Райли. Заедно са следвали в Мичиганския университет. Анна е лудо влюбена в този Мич Рап. Жена ми казва, че ще се женят. Харесвам го. Доста често сме заедно с тях, вечеряме, ходим на бейзболни мачове... Дори сме гостували в къщата му на залива. Забелязах някои неща у него. – О'Рурк млъкна, за да види дали Кенеди реагира по някакъв начин на думите му. Не долови реакция. – Бих се заклеял, че този човек е преминал военна подготовка. Усеща се по начина, по който се държи. Освен дето е някак по-изтънчен и действията му не са... – Той потърси подходяща дума. – Не са толкова механични. Мога да ти направя дълъг списък на странностите в поведението му, които забелязах. В събота жена ми получава по електронната поща писмо от него. Искане да му направим услуга. Да отидем до къщата му и да приберем Анна. В писмото ни уверява, че е добре, но че иска да се погрижим за Анна, докато не ни съобщи, че нещата са се оправили. – Отново замълча, смутен от това, което щеше да каже. – Накрая на писмото той пише: „Знам всичко за Шеймъс, Майкъл и Скот К.“ В такъв случай, що се отнася до мен, това ми дава право да знам кой, по дяволите, е този Мич Рап! – О'Рурк се облегна назад и скръсти ръце в очакване на отговор.

Кенеди беше изненадана, но с нищо не го показа. Рап не беше споменал, че е пратил мейл на Лиз О'Рурк, но по тона на конгресмена беше очевидно, че не лъже. Но дори и при новата информация тя не беше склонна да му каже нищо за Рап. За нея Рап, самоличността му и задачите, които беше изпълнявал за ЦРУ, си оставаха Светая светих на тайните.

– Майкъл, всичко, което мога да ти кажа, е, че ще запазя тайната ти.

– Не се и съмнявам – отвърна О'Рурк раздражено. – Поне ми обясни как е разбрал Мич Рап за дядо ми.

– Мога да проуча въпроса, ако искаш.

– Айрини! – О'Рурк беше бесен. – Можеш да направиш и повече за мен. В противен случай ще премина към следващия си ход, който никак няма да ти хареса.

– И какъв ще е той?

– Ще се обърна към моите хора във ФБР, АНС и Пентагона и ще ги накарам да изровят истината. Ще повикам вашия заместник-директор по администрацията и ще го накарам да ви поизплаши малко. По дяволите, дори мога да прибягна до един човек в Израел и да го помоля да се поразрови.

На Кенеди това никак не ѝ хареса. Последното нещо, което ѝ трябваше в момента, беше да привлече внимание към Рап и към себе си. Внимателно обмисли каква част от тайната информация може да разкрие и започна:

– За въпросната личност мога да ти кажа само, че е изключително добър в занаята си и че е на наша страна.

– Това не е достатъчно.

– Боя се, че ще трябва да е.

– Не, не е. – О'Рурк се наведе напред. – Искам да науча откъде знае за Шеймъс, Скот и мен.

Кенеди го изгледа хладнокръвно. Трябваша ѝ няколко секунди.

– Аз му казах – изрече.

28.

На Гюс Вийом му отне по-малко от два часа да реши какво да прави. Бе се възстановил от шока при смъртта на Марио, отново се чувстваше във форма. Имаше вероятност Железния да работи за Професора, макар че се съмняваше. Професионалистът, когото беше виждал да действа в Париж, не би могъл да изтърпи такъв аматьор като Камерън. Не, беше решил Вийом, Железния иска Професора така, както и самият той, или дори повече от него.

И колко справедливо щеше да е да насочи Железния към този продажен и коварен мошеник! Ако той наистина имаше такива връзки, за каквито твърдеше, че има, щеше да се подмокри, когато разбере, че го преследва Железния!

Вийом се качи на градския автобус на Ню Йорк Авеню и Единайсе-та улица, близо до конгресния център, и си намери място отзад. Преброи още седем пътници. Пикът щеше да започне най-рано след час. Когато автобусът потегли, Вийом набра номера. След третото позвъняване се обади дълбок глас.

– Железния ли е?

– Да.

– Имаш ли с какво да пишеш?

– Да.

Вийом се приведе и заговори тихо:

– Наричат го Професора. Висок е около 177 сантиметра и според мен тежи около 100 килограма. Кафяви очи, черна коса и брада... може би на около петдесет, плюс минус няколко години. По говора му предполагам, че е родом от окръг Колумбия. Може би е израснал във Вирджиния, но не много на юг.

– Друго?

– Имам телефонен номер. – Вийом даде на Рап номера, чрез който беше поддържал връзка с Професора.

– Още нещо?

Вийом се поколеба секунда.

– До Колорадо си мислех, че никога не си е цапал ръцете преди, но настоя сам да ги премахне.

От другата страна също последва колебание.

– От какво разстояние?

– От около двеста метра. Имаше доста уникално оборудване.

– Какво беше то?

Вийом се огледа. Никой не му обръщаше внимание.

– „Стоунър SR 25“.

– Нещо друго?

– За съжаление, не.

– Хайде, можеш да ми кажеш и още!

– Съжалявам, но това е всичко, което имам. Повярвай ми, бих искал да знам и още.

– Как да поддържам връзка с теб?

– Няма да поддържаш.

– Гюс... нуждая се от помощта ти.

– Извинявай, но трябва да изчезна за известно време.

– Можеш да ми имаш доверие. И двамата искаме едно и също нещо. – Рап направо го умоляваше.

– Това е проблемът на тази работа, приятелю. Всеки ти казва да му се довериш, а после ти вкарва куршум в главата.

Последва дълго мълчание. Рап си мислеше за положението, в което се намира Вийом. Разбираше, че на негово място би побягнал. Не би се доверил на никого, за да има шанс да оцелее. Накрая каза:

– Гюс, разбирам те. Погрижи се за себе си и ми се обади, ако се сетиш още нещо.

– Добре. Късмет. Надявам се да го хванеш. – Вийом изключи телефона. Погледна през стъклото, докато автобусът се движеше по стар мост, а отдясно се виждаше Националната ботаническа градина. Чувстваше се като пъзльо, но знаеше, че постъпва правилно. Ако Железния беше искрен, Вийом не се съмняваше, че Професора ще се присъедини към Марио в отвъдното не след дълго.

Двамата слушаха през цялото време. Той затвори слушалката и подаде на Скот Коулман бележника с информацията, която му съобщи Вийом. После погледна към Маркърс Дюмонд, който седеше пред бюрото, покрито с мишки, клавиатури и три компютърни монитора.

– Можеш ли да го проследиш следващия път, когато се обади?

– Вийом ли?

– Да.

Дюмонд направи гримаса.

– Не мисля. Може би ще успее да те насоча към точния район на

града, но само толкова. – Замълча за малко и се замисли. – Колко предпазлив, мислиш, че е той?

– В момента е, бих казал, много предпазлив.

– Ще можеш ли да го задържиш на телефона десет минути?

– Изключено. Ще се радвам, ако го задържа и пет минути.

– Тогава няма да мога да го проследя.

– Поне би ли могъл да ми дадеш номера на телефона, от който се обажда?

– Ще е трудно. Ще видя какво мога да направя, но нищо не обещавам.

Коулман върна бележника на Рап.

– Изглежда ми точно като човека, когото видях в Колорадо. Какво друго ти каза Вийом?

Рап му описа накратко разговора, като специално наблегна на факта, че човекът, който е стрелял в Евъргрийн, е известен като Професора. През това време Дюмонд прегледа записките и започна да пише на една от клавиатурите.

– Този Професор трябва да има минало – започна Рап. – Никой не пада от небето в този бизнес. Или работи за разузнавателната общност, или поне е работил. Маркъс, можеш ли да вземеш описанието и да провериш колко бивши и сегашни служители от Управлението ще съвпадат с него?

– Да, но се боя, че ще са доста.

– Чудесно. Просто покажи всичките фотографии на Скот, за да види дали ще разпознае нашия човек. Ако ударим на камък с Управлението, ще минем на АНС и после на Разузнавателното управление на отбраната. – Докато Дюмонд работеше, Рап се сети за нещо, което беше казал Вийом. – Дали ще ни помогне, ако намерим запис на гласа му?

– Би могло. АНС пазят някои доста интересни файлове.

Рап посочи записания номер.

– Ами ако се свържем с телефона му?

Дюмонд се премести със стола пред втория компютър и влезе в справочна база данни. Набра телефонния номер и компютърът се задейства. Пет секунди по-късно дойде лошата новина. Номерът не фигурираше в системата.

– Какво означава това? – попита Рап. – Фалшив номер?

– Не, не е задължително. Списъкът постоянно се променя. Не е възможно системата постоянно да актуализира всички нови номера.

– Тогава какво ще правим?

Дюмонд задъвка химикалката си.

– Номерът е на мобилен телефон, нали?

– Ще бъда много изненадан, ако не е. – Рап погледна към Коулман.

– Скот?

– Да, трябва да е на мобилен телефон.

Дюмонд продължи да дъвче.

– Ако се обадим на този номер, ще мога да разбера коя е телекомуникационната компания доставчик и ще мога доста да ви приближа до желаната цел.

Рап и Коулман се спогледаха.

– Как? – попита Рап.

– Щом разбера коя е компанията – доставчик на мобилни услуги, ще вляза в техните бази данни и ще проследя неговия ретранслатор.

– Какъв ретранслатор?

– Разговорите му се приемат от ретранслатор на сигнала и се препредават. Ще проследим ретранслаторите, които използва неговият телефон.

– Колко можеш да ни доближиш до него?

– В рамките на един-два квартала.

– Можеш ли да го локализираш по-точно? – попита Коулман.

– Да, но ще ми трябва един от онези специални микробуси на Управлението, а вие ще трябва да го държите на телефона.

– Колко дълго? – попита Рап.

– Ако имаме късмет да сме наблизко, докато говори по телефона, можем да го открием с точност до сградата, в която се намира, в рамките на една-две минути. Ако ли не, може да ни отнеме няколко телефонни обаждания.

– Ами ако е в движение?

Дюмонд поклати глава.

– Няма да е добре за нас.

– Защо не можеш да проследиш по същия начин Вийом?

– Първо трябва да имам номера му. Той ни се обажда и остава на телефона само минута-две. Времето не е достатъчно да го откроя.

– Но Професора би могъл, така ли?

– Бих могъл.

Рап се почеса по брадичката и се замисли дали наистина да не се обади.

– И как предлагаш да постъпим?

– Според мен трябва да наберем номера и да видим какво ще

успеем да открием. – Дюмонд изглеждаше нетърпелив.

– Има ли възможност разговорът да бъде проследен от другата страна и да ни открият?

Дюмонд се намръщи.

– Не и с моята апаратура. Това бебче прехвърля връзката си през шест различни спътника и два пъти повече наземни станции.

– А АНС не може ли да те хване?

– Големият брат – Дюмонд сви рамене. – Трудно е да се каже. Понякога си мисля, че знаят всичко, а понякога – нищо. Винаги препоръчвам да се говори кратко и да не се изпада в подробности.

Рап и Коулман кимнаха. Те се бяха придържали към същата философия в продължение на години. Рап хвърли поглед към бившия тюлен.

– Ти какво мислиш?

Коулман погледна към бележника и се замисли за мъжа, когото беше виждал в Колорадо. Мъжа, когото сега познаваха като Професора. Не изглеждаше като убиец. Нито като водач. Работеше за някого и ако Коулман трябваше да гадае, този някой беше голяма клечка.

Скот метна бележника обратно на бюрото.

– Трябва ни поддръжка. Всъщност бих препоръчал да преместим цялата операция в някоя безопасна къща.

– Според Маркър това място е идеално. Какво те притеснява?

– Този Професор работи за някого. И който и да е този някой, неговите възможности и влияние са му помогнали да разбере за онази операция, която си провеждал в Германия. – Коулман вдигна вежда. – Ето това ме притеснява.

Рап не беше мислил по този въпрос. Беше го оставил на Кенеди и Коулман. По физиономията на Коулман би казал, че той подозира някого от АНС. Би могъл и да е прав, но последното нещо, което им трябваше сега, беше да позволят на страха да повлияе негативно на действията им.

– Доверявам се на Маркър за това място. Щом казва, че не могат да ни проследят, значи е така.

Коулман погледна Дюмонд.

– Не е време за хвалби. Кажете ми ясно: може ли Големият брат да проследи разговора, или не?

Дюмонд помисли малко. Накрая отвърна:

– Според мен не могат, но за да сме напълно сигурни, няма да говорим повече от две минути.

– Сигурен ли си?

– За две минути или по-малко съм напълно убеден.

– Доволен ли си? – обърна се Рап към Коулман.

Коулман кимна бавно.

– Да, но мисля, че ще е добре да поканим повече хора на партито.

– Кого имаш предвид?

– Двама от моите хора. Работил си с тях преди.

– Добре.

– За какво си говорите там? – викна Дюмонд.

– Ще докараме още няколко дула, за всеки случай – отговори Рап.

Лицето на Дюмонд веднага издаде, че идеята не му се нрави особено.

– Успокой се, Маркър. За твое добро е. – Рап посочи към компютрите. – Пригответе ли си всичко, за да проведем разговора?

– Дай ми още една минута.

– Добре. – Рап се обърна към Коулман. – Какво те тревожи?

– Не знам дали е добре още сега да му подсказваме, че сме тръгнали след него. Ще ми се да имахме малко повече информация.

– Искам да го подплаша, за да направи глупав ход. Освен това има вероятност да го познавам. Свържи се с твоите момчета и се уговори с тях. После ще проведем разговора.

29.

Питър Камерън седеше в малкия си кабинет в университета „Джордж Вашингтон“ и четеше курсова работа на един от студентите си. Камерън преподаваше специален курс за ЦРУ към Висшето училище по международни отношения към университета. Курсът не беше кой знае какво, по-скоро обикновен поглед към начина, по който функционира бюрокрацията в ЦРУ, и взаимоотношенията на Управлението с другите сродни служби от Разузнавателната общност. Едната група имаше по един час лекции в понеделник, сряда и четвъртък в единайсет сутринта, а другата – по два часа в шест часа вечерта в понеделник и четвъртък. Дневната група се състоеше от четиринайсет студенти, които си мислеха, че са по-умни от всички, включително и от преподавателя си. Вечерната група беше много по-интересна. Поне половината от студентите бяха офицери от армията или служители от разузнаването, които имаха по-вярна представа за реалността и за практическата страна на нещата. Студентите от вечерната му група бяха склонни да го слушат с по-голямо внимание и да му противоречат по-малко, от което той беше доволен.

Камерън често се отвлечаше, докато четеше. И сега си мислеше защо не се е захванал с преподавателска работа по-рано. Работеше средно по десет часа на седмица, имаше достатъчно време за почивка през ваканцията и получаваше четирийсет хиляди долара годишно. Длъжността беше много благодатна. Невероятно с какво уважение го обсипваха, когато разберяха, че е преподавател от университета „Джордж Вашингтон“. А и можеше да говори за работата си. Когато беше в Ленгли, можеше да казва само, че работи там. Беше решил, че спокойно ще може да преподава и след като навърши седемдесет години. Ще бъде в идеална позиция, когато президентът Кларк го повика да му помогне с формирането на новата администрация.

Остави курсовата работа на бюрото и се втренчи безцелно в стената. Дали съветник по националната сигурност ще е прекалено висок пост за него? Може би не. Имаше практически опит, а сега и академична титла. Ако някой щеше да му помогне да се издигне, това беше Кларк. Блажените му мечти бяха прекъснати от звъна на един от телефоните. Разбра, че не е служебният – той имаше съвсем различно звънене. Никога обаче не можеше да различи звъна на двата си мобилни

телефона един от друг. Единият беше законен, регистриран на истинското му име. Вторият беше придобит с фалшиво име. Беше платил едногодишен абонамент чрез банкова сметка. Хиляда минути разговори на месец, навсякъде и по всяко време.

Телефоните бяха в кожената му чанта. Камерън се пресегна и ги извади. Звънеше моторолата. На екрана не се изписа номерът на звънящия, но това не беше необичайно.

Той натисна бутона за включване.

– Ало. – Отговор не последва. – Ало? – повтори Камерън.

– Как си, Професоре? – прозвуча леко заплашителен глас.

Камерън подскочи от стола. Космите на врата му настръхнаха. Веднага разбра кой се обажда. Беше го чувал в Германия. Опита се да не разкрива какво изпитва.

– А, въ... добре. А вие?

– Бих казал, че съм много добре. – Рап замълча, искаше напрежението да се засили.

Камерън се приближи до прозореца и погледна към улицата да не би някой да го наблюдава. Тихо се наруга, че не е предвидил и не се подготвил за такъв обрат на нещата.

– Извинявам се, но трябва да ми помогнете. Нямам никаква представа с кого разговарям. – Не прозвуча много убедително.

– О, мисля, че имаш. – Гласът на Рап беше като гранит.

– Не... наистина нямам.

– Виж, Професоре. Имаме общи приятели... или май трябва да кажа: имахме общи приятели?

– Не разбирам.

– Дженсънови от Евъргрийн, Колорадо, или да ги наричам Хофман?

Камерън трепереше. Как, по дяволите, го беше открил Рап? Търсейки отчаяно думи, накрая успя да отговори:

– Нямам представа за какво говорите.

– Имаш, имаш.

– Кой се обажда?

– Казах ти... Аз съм стар приятел на Дженсънови. Всъщност мисля, че с тебе веднъж едва не се сблъскахме в гората.

Камерън се хвана за челото. Как, за Бога, беше разбрал, че той го е наблюдавал в гората през онази нощ? Не беше казал дори на Дженсънови.

– Чуйте, не знам кой сте и за какво говорите...

– Защо не престанеш да се преструваш, Професоре? Трябва да преговаряме.

– Да преговаряме? – попита невярващо Камерън. – За какво?

– За живота ти.

– За живота ми. – Гласът на Камерън стана дрезгав от напрежение.
– За какво говорите, по дяволите?

– Свършвай с глупостите. – В гласа на Рап прозвучаха метални нотки. – Ще ти се обадя пак след един час. През това време ти предлагам да се успокоиш и да събереш мислите си. Предложението ми е просто. Ти ми казваш това, което искам да знам, най-вече кой те е наел, и аз те оставям жив. И ако имаш и грам мозък, няма да съобщиш на поръчителя за това обаждане. – Даде на Камерън секунда да обмисли предложението, после добави: – Ако се опиташ да ме прецакаш, ще постъпя с теб така, както ти постъпи със семейство Дженсън. Освен дето ще бъде много по-близо до теб, отколкото ти тогава. Обещавам ти, последното нещо, което ще почувстваш, преди да умреш, ще бъде моето дихание върху тила ти.

Връзката прекъсна. Камерън остана прав по средата на кабинета, втрещен в телефона. Цял трепереше. „Как, по дяволите, ме е открил?“ Почувства внезапно желание да бяга. Трябваше да се махне от този тесен кабинет. Пъкна телефоните обратно в чантата и грабна лаптопа си. Всичко друго остави на мястото му и заключи вратата. Трябваше да намери сигурно място. Място, където да обмисли всичко и да реши какво да каже на Кларк.

30.

Беше минал повече от час, по-точно осемдесет и седем минути. Рап обикаляше напред-назад из кухнята на Дюмонд, трапезарията и хола. Настъпи на пода светлозелена телевизионна игра „Нинтендо“, точно пред широкоекранния телевизор. Приблужи се до прозореца. Шърли дойде при него и се отърка в крака му. Рап я погали и почеса по главата. Кевин Хакет и Дан Стробъл, двама от хората на Коулман, трябваше да пристигнат всеки момент. Носеха със себе си допълнителна огнева мощ. Идеята беше на Коулман. Рап нямаше нищо против. На него му беше достатъчен и 9-милиметровият „Берета“, за да се чувства сигурно. Който и да се опиташе да ги нападне, щеше да загуби доста хора.

Рап погледна часовника си. Беше три и двайсет следобед. Валеше. Беше звънял на телефона на Професора пет пъти и всеки път прозвучаваше записано съобщение, че в момента няма връзка с абоната. Нещо не беше наред. Коулман беше изслушал първото обаждане от друг телефон в апартамента. Съгласен беше с Рап. Професорът звучеше уплашен и определено лъжеше. Прекрасно знаеше кой е Рап и какво е станало в Германия и Колорадо.

Сега Рап се опасяваше, че може да са го изгубили. Може до такава степен да са го подплашили, че да е изчезнал завинаги. Рап го тревожеше мисълта колко време ще им отнеме да уредят проблема. Беше решен да върви докрай, колкото и усилия да му костваше. Но ако Професора е решил да изчезне, можеше да продължи с години и щеше да се наложи да използва законните средства на Управлението – нещо, до което не искаше да прибегва.

Коулман се приближи до него.

– Надявам се, че не е разказал на поръчителя за разговора.

– Да, знам. – Рап гледаше как дъждовните капки образуват локва на тротоара. – Трябва да разберат какво знаем ние.

– Какво искаш да кажеш?

– Ако в момента е при своя работодател, те сигурно се опитват да разберат какво ни е известно.

– Ами, по разговора може да се съди, че той ще се сети, че ти не знаеш за кого работи.

– И да се надяваме, че не го е казал на шефа си, иначе ще свърши като Дженсънови.

– Да – съгласи се Коулман. – Знаеш ли, има нещо, което досега не сме обсъждали достатъчно.

– Какво е то?

– Мотивът. Кой и защо? Имаш много врагове, Мич.

– Повечето от враговете ми са и твои. Те живеят в Близкия изток и нямат достатъчно възможности да се намесят в операция като тази в Германия.

– Тогава кой е?

– Не съм сигурен, но съм склонен да мисля, че е някой от Вашингтон.

– Ами израелците?

Рап сви рамене.

– Не знам. Не, не мисля. Като се върна към случилото се в Германия, започвам да си мисля, че не аз бях основната мишена.

– В това няма логика.

– Помисли. Двамата Дженсън можеха да ме убият когато си поискат. Защо изчакаха и стреляха по мен, след като убих графа?

– Не знам. Защо?

– Защото са искали да ме натопят за удара.

Коулман помисли малко.

– Тогава защо изключваш израелците? Те са те накарали да свършиш мръсната работа и са се погрижили никой да не може да обвини тях за стореното.

– Не. – Рап поклати глава. – Израелците никога не се страхуват да поемат вина. Особено ако могат да докажат, че убитият от тях човек е бил гъст със Саддам.

– Да... Май си прав.

– Който и да е бил, е искал да ме ликвидира, за да не се изправи после пред лично отмъщение.

– Как може да си сигурен? Ти си участвал в някои доста сериозни бъркотии през годините. Със сигурност няма да започнеш да броиш враговете, които си си спечелил.

– Не, няма, но изпускаш основния момент. Някой е имал властта да се намеси в операцията в Германия. Това не е много лесно. Със сигурност е много влиятелна личност с достъп до секретната информация. Ако аз бях целта, защо ще ме затриват в Германия? Защо не накараха Дженсънови да ме убият направо тук, в града, в къщата ми? Защо не накараха този Професор да вкара куршум в главата ми от двеста метра, както е направил с тях?

Коулман кимна бавно. Рап беше прав. Нямаше смисъл.

– Значи, ако ти не си бил крайната цел, кой тогава?

– Не знам, но ако намерението им е било да ме открият на местопребыванието и да удостоверят самоличността ми... – Рап направи пауза и се замисли. – Това е щяло да донесе неприятности на много хора.

– Най-вече на президента.

– Да, и на Управлението.

– Това обаче не изключва чуждо правителство.

– Не, но интуицията ми подсказва, че е някой в този град.

Дюмонд ги повика от трапезарията.

– Намерих информация за твоя човек. – Посочи ухилен средния монитор. – Мобилният му телефон е регистриран към „Спринт“ под името Том Джоунс. Купен е в „Рейдио Шак“ в Александрия преди пет месеца. Изглежда, е платил едногодишен абонамент предварително.

– Каква кредитна карта е използвал?

– „Мастъркард“. Вече проверих сметката на картата. Била е закрыта месец след откриването. Адресът е на апартамент във Фолс Чърч. Можем да го потърсим, но според мен е само заблуда.

Рап се съгласи.

– Какво друго имаш?

– Нещо, което ще ти се стори интересно. – Дюмонд посочи монитора вляво. – Това е карта на централната част на града от Капитолийския хълм до река Потомак. Всички тези червени точки, които виждаш, са ретранслаторните кули, които са собственост на „Спринт“. А това е списък на всички обаждания до въпросния номер през последните трийсет дни.

Рап погледна списъка.

– Ами номерата, на които той се е обаждал?

– Няма такива. Хитър е. Знае, че някой може да го проследи като мен в момента. Следата свършва дотук.

– Мамка му!

– Не се разстройвай още. Имам една информация, която може да бъде полезна. – Дюмонд се върна на картата на града. – Почти половината от разговорите, които е приел, са били прехвърлени от една кула ето тук. – Той посочи петно от четири пресечки западно от Белия дом. – Има и една друга кула в Джорджтаун и още една на Капитолия. Останалите са по-нарядко.

Рап се взря в екрана.

– Можеш ли да подредиш разговорите по времето от деня, в което

са били проведени?

– Вече го правя. Ще вляза в базата данни на телекомуникационната компания и ще ги разпечатам по кули, дни от седмицата и време на деня.

– Кога ще си готов?

– След час или два. Ще имам доста точна информация.

– Добра работа, Маркърс. – Рап се обърна към Коулман и посочи екрана. – Виж какво се намира на две пресечки от тази кула.

Коулман присви очи.

– Университетът „Джордж Вашингтон“.

– Не. – Рап премести пръста си няколко сантиметра по-надолу. – Държавният департамент. – Той потупа мястото и добави: – Главата си режа, ако онзи не работи там.

Коулман се намръщи.

– Защо Държавният департамент? По същия начин би могъл да работи и в Белия дом или... – Коулман огледа другите сгради. – В Световната банка или във федералния резерв. По дяволите, и ООН има офис там!

– Държавният департамент е. Знам го. Помниш ли, когато Айрини каза, че държавният секретар Мидълтън ѝ се е обадил в събота сутринта, за да разбере дали ЦРУ има нещо общо със смъртта на Хагенмилер?

Коулман се замисли.

Вярно е, че беше подозрително как толкова бързо се е осведомил Мидълтън. Почувства нещо да го стяга в гърдите. Ако тази работа беше свързана с Държавния департамент, нещата щяха да загрубеят. Много.

– Мисля, че трябва да говорим с Айрини незабавно. – После добави: – Според мен не е добра идея да ѝ се обаждаме по телефона.

Сенатор Кларк беше събрал всичките си играчи. Намираха се в една от звуконепроницаемите зали на Сенатската комисия по разузнаването, разположени в Харт Билдинг. Кларк седеше на челно място на дългата черна маса с чаша уиски в ръката. Оставаха няколко минути до пет следобед. Обикновено чакаше да стане доста по-късно, за да си сипе алкохол, но днес беше направил изключение. Опитваше са да ги накара да се отпуснат, особено конгресмен Ръдин. Той седеше отляво на Кларк и както винаги, бе в свадливо настроение. До него се бе разположил Мидълтън, а срещу тях двамата, от другата страна на масата – техният почетен гост Джонатан Браун, заместник-директорът на Централното

разузнавателно управление.

Конгресмен Ръдин беше настоявал да се направи нещо. Безочливите лъжи на Кенеди пред неговата комисия не биваше да останат безнаказани. Кларк, който обичаше да играе човека, винаги разрешаващ проблемите, им предложи да се съберат на много дискретна среща. На Ръдин идеята му хареса. В състоянието, в което се намираше, всичко, различно от бездействието, му се струваше уместно. Кларк беше провел телефонните разговори с тях лично. Първо се обади на ЗДЦР Браун и го попита дали има възможност да дойде в Капитолия на неофициално посещение. „Неофициално“ означаваше „без да се записва разговорът“. Браун, винаги готов да угоди на председателя на Сенатската комисия по разузнаването, охотно се съгласи да присъства на срещата. Той пристигна с немаркирана кола и влезе в сградата през подземния гараж. Държавният секретар Мидълтън беше направил същото. Не беше подходящо да парадира из града в бронираната си лимузина, затова дойде със скромен служебен седан с тъмни стъкла.

Сенатор Кларк се облегна в стола си и кръстоса дългите си крака. Погледна към човека номер две в ЦРУ и каза:

– Джонатан, колегата ми от Конгреса е малко загрижен за това – кой води шоуто при вас.

– Не малко, а много съм загрижен – обади се Ръдин. – Направо съм бесен. Толкова съм бесен, че мисля да обявя официално слушане пред комисията.

Кларк се протегна и побутна костеливата ръка на Ръдин. „Не още, приятелю – каза си той. – Ще ти кажа, когато му дойде времето.“

– Нека опитаме да се държим цивилизовано. Не мисля, че в основата на проблема стои Джонатан.

– Ами ще ви кажа къде е проблемът. В онази кучка Айрини Кенеди. Мидълтън се навъси.

– Не мисля, че трябва да прибъгваме до подобен език.

Ръдин, когото никога не го беше грижа за официалните ритуали и благоприличие, реагира остро на забележката му:

– Я слез на земята, Чарлз! Не е време сега да се тревожиш за етикета. Нещата са сериозни. Мисля, че ЦРУ е убило граф Хагенмилер и че онази кучка Айрини Кенеди излъга за това тази сутрин пред комисията ми.

Лицето на Джонатан Браун беше бледо като на смъртник, а Мидълтън цупеше устни и клатеше глава от отвращение. Кларк седеше удобно и се наслаждаваше на гледката. Браун заговори пръв.

– Мога да ви уверя, че ЦРУ не е предприемало подобни действия. – Гласът му трепереше.

– Можете ли? – Гласът на Ръдин беше изпълнен със съмнение. – Сигурно няма да ви хареса, господин Браун, но мисля, че си нямате и най-беглата представа какво върши Томас Стансфийлд и какво не. Той ръководи службата като диктатор.

Браун зае отбранителна позиция:

– Според мен директорът Стансфийлд е честен и искрен човек.

– Защото не сте се ровили около него!

– Чуйте. – Браун вдигна ръце, искаше да накара Ръдин да спре. – Ако имате доказателства за подобна незаконна дейност, извършена от директора Стансфийлд или от доктор Кенеди, дайте ми ги и аз ще се погрижа да има обяснения.

– Да ви ги дам! Да не мислите, че съм идиот? Ако имах доказателства, щях да извикам задниците пред моята комисия и да насъскам Министерството на правосъдието срещу тях.

Кларк виждаше, че Браун ще избухне всеки момент. Като бивш федерален съдия той не беше свикнал така да разговарят с него. Отново сграбчи Ръдин за ръката.

– Успокой се, Албърт.

– Да, ако обичаш – обади се Мидълтън. – Поведението ти е обезпокояващо.

– О, не ми пробутвай тези лайна, Чарлз. – Ръдин се извъртя и заста на лице в лице с държавния секретар. – Ти си като всички нас. Само защото вече не си в Капитолия, не означава, че си нещо повече от нас.

Сега вече Ръдин прекрачваше границата. Не можеше току-така да се качваш на главата на външния министър!

– Винаги съм бил нещо повече от теб, дребен свадлив мухльо – изсърска Мидълтън, – и винаги ще съм нещо повече от теб! А сега предлагам да си мериш думите или ще уредя среща с ръководството на партията и ще настоявам да те свалят от жалкия ти пост!

Прекалено хубаво, за да е истина, помисли Кларк. Само ако можеха да видят колегите му! Време беше да се успокои топката и да се върнат към плана. Кларк стисна Ръдин за рамото с огромната си ръка и го отдръпна от Мидълтън, преди да е направил нещо неразумно.

– Албърт, успокой се и си затваряй устата.

Ръдин понечи да каже нещо, но Кларк го спря.

– Като добър приятел ти го казвам: затвори си устата. Разбирам защо си разстроен. Чарлз и Джонатан също се ядосват, но ти няма да

помогнеш много, ако си го изкарваш на нас.

Ръдин отново отвори уста, но Кларк му направи знак с пръст да мълчи.

– Ако си прав за Кенеди и Стансфийлд, в което не съм сигурен, тогава трябва да действаме заедно с Джонатан и да се опитаме да стигнем до дъното на аферата. Не бива да го критикуваме за нещо, което не е под негов контрол.

– Ако мога да вметна – намеси се Мидълтън. – Съзирам потенциални конфликти при разделението на прерогативите.

– Чуй ме. – Кларк въздъхна, сякаш всичко му беше безразлично. – Позицията ми по този въпрос винаги е била ясна. Мисля, че ЦРУ е много важна част от системата на националната сигурност. С приятеля ми имаме разногласие. – Кларк посочи към Ръдин. – Последното нещо, което искам да видя, е отслабено от слушания ЦРУ. – Той погледна Мидълтън в очите и се приготви да изрази истинската си загриженост. – Харесвам президента Хейс. Той е добър човек. Нямам нищо против неговата администрация и мисля, че го знаеш, Чарлз. С теб седим на противоположните банки в Конгреса от години. Някога виждал ли си ме да сложа партийната политика над националната сигурност?

Мидълтън поклати глава.

– Не. Винаги си бил много честен, Ханк.

– Благодаря ти. И ти също, Чарлз. – Кларк отпи от уискито и превключи на по-висока скорост. – Едва ли ще можем да променим миналото, господа. Трябва да гледаме в бъдещето. Директорът Стансфийлд умира. Чух, че му остават още около шест месеца. – Присъстващите кимнаха. – Нашата работа, според мен, е да помогнем на президента да избере човек, който да ръководи Управлението в началото на новия век. Някой, който ще уважава мнението на Конгреса.

Докато гледаше към тях, той не можеше да не отбележи чувството си за удовлетворение, че перфектно беше подредил всички парчета от мозайката на местата им. Тъкмо се канеше да сложи още едно много важно парче, когато телефонът до него иззвъня.

Кларк грабна слушалката.

– Ало.

– Сър, трябва да говоря с вас веднага.

Беше Питър Камерън. Кларк запази спокойствие, макар че моментът беше изключително неподходящ.

– Сега съм зает.

– Много е важно. В стаята за събрания от другата страна на

коридора съм.

Кларк помисли за секунда. Камерън звучеше много угрижен.

– Сега идвам.

31.

Камерън почеса брадата си. Опитваше се да измисли какво да предприеме. Беше застанал върху рампата на паркинга в университета „Джордж Вашингтон“. След като приключи телефонният разговор с Рап, трябваше да вземе решение: да използва собствената си кола или да намери друг транспорт. Докато се криеше зад бетонния стълб на рампата, си припомни разговора, за да разбере как го е открил Рап. Нещо му хрумна. Рап не го назова с истинското му име. Само го нарече Професора. Опитва се да се постави на негово място. Ако беше Рап, Камерън щеше да използва истинското име на човека, а не псевдонима му. Дори нямаше да се обажда по телефона, а щеше направо да цъфне на вратата и със сила да го принуди да каже истината.

Камерън реши, че е бил Вийом. Тази хлъзгава малка жаба се беше свързала с Рап и му беше дала номера му. Това беше единствената логична версия. Иначе Рап досега да го е хванал. Камерън провери колата за проследяващи устройства и потегли от паркинга. Насочи се към Капитолия. Обикновено десетминутният маршрут му отне четирийсет и пет минути, защото заобиколи отдалеч. Когато накрая спря в подземния гараж на Харт Билдинг, беше убеден, че никой не го е проследил.

Сенатор Кларк влезе в малката стая и затвори херметичната и звукоизолирана врата след себе си. Беше облечен в светлосиня риза с бяла яка и скъпа златиста копринена вратовръзка. Беше оставил сакото си в по-голямата конферентна зала. Никак не се радваше, че са го прекъснали, но не го показва.

Остана прав.

– Какво има, Питър?

– Нищо, с което да не можем да се справим – отвърна Камерън не много уверено.

Сенаторът внимателно го изгледа.

– Подробености, ако обичаш.

– Тази сутрин по телефона ми се обади Мич Рап.

Кларк се ококори.

– Сериозно ли?

– Да, но не искам да ви тревожа прекалено много. Името ми не му е известно.

Кларк не знаеше дали да вярва на Камерън.

– Как те е открил?

– Вийом ме е издал. – Камерън пропусна да каже на Кларк, че това беше само негова догадка.

Сенаторът си пое дълбоко дъх и се втрени в бялата стена.

– Май каза, че Вийом няма да е проблем, щом едрият му приятел си отиде.

– Няма да бъде. – Камерън излъга и отново пропусна да спомене за разговора си с Вийом по-рано през деня.

– Е, мисля, че като е дал на Рап номера ти, ни е създал проблем.

– Не е точно така. – Камерън извади телефона. – Няма как да ме открият чрез него. Купих го под фалшиво име и платих с кредитна карта, която не може да ги доведе до мен. Вийом не знае истинското ми име. Нищо не знае за мен.

Кларк се постара да запази самообладание. Никоя от новините не беше добра.

– Не се ли чувстваш поне малко уплашен от Рап?

– Не – излъга Камерън. – Мога да се оправя с него.

– Не съм сигурен. – Сенаторът извърна поглед и добави полугласно: – Може би трябва да накарам някой друг да се погрижи за него.

– Не, мога да се оправя.

– Сигурен ли си? – Сенаторът го изгледа.

– Да.

– Как вървят нещата с момичето?

– Имаме цялата информация, която искахте.

– Добре. – Кларк седна на малката маса. Камерън го последва. – Вземете момичето. И то тихо! Рап появи ли се в къщата си вече?

– Не и мисля, че няма да отиде там, докато не се опита да уреди този въпрос.

Кларк поседя мълчаливо известно време, мислеше как да продължат. Сетне се зае да излага плана си. Неговото внимание към детайлите беше изумително. Дотам, че Камерън почувства необходимост да си води записки, но знаеше, че не бива. След десет минути, в които Кларк говори, а Камерън слуша, срещата приключи.

След като изпрати помощника си с много точни инструкции, Кларк остана в малката зала сам няколко минути. Трябваше да си събере мислите, преди да се върне на другата среща. Докато седеше така, се сети, че е забравил нещо. Това щеше да е краят на неговите отношения с Камерън. Без значение дали той щеше да успее с Рап, или не, беше се превърнал в много слабо място.

Кларк беше получил потвърждение от човек на име Полковника, че е приел договора за Камерън и вече пътува за Вашингтон. Когато се прибере у дома, ще трябва да накара Полковника да почака, докато не се разреши въпросът с репортерката. Изключено беше да позволи на Рап да се докопа до Камерън.

Анна Райли беше уморена. Току-що беше свършила с последната новинарска емисия и се приготвяше да се прибира вкъщи. Дъждът накрая беше спрял. При първите две включвания беше стояла с чадър пред северната стена на Белия дом. Ужасното време се отразяваше на настроението на хората, включително и на нейното. Седмицата се точеше трудно, днес беше едва сряда. Искаше само да се прибере вкъщи, да се стуши в леглото и да заспи. Хубаво щеше да е, ако Мич се беше върнал, но се съмняваше, че ще има този късмет.

Беше казала на Лиз за разговора си с Мич. Тепърва трябваше да й съобщи за кого работи той и с какво се занимава. Лиз наистина беше добра приятелка и не беше настоявала много. Макар Лиз О'Рурк да изглеждаше успокоена от новината, че Мич е говорил с нея, същото не можеше да се каже за съпруга на Лиз. На Майкъл изобщо не му харесваха събитията от последната седмица и Анна все още се притесняваше, че той може да използва връзките си и да започне да рови.

Докато вървеше към северозападния портал, тя реши да преспи тази вечер в апартаента. Достатъчно беше тормозила Лиз и Майкъл О'Рурк. Те не заслужаваха подобен стрес в живота си – чакаха първото си дете все пак! Мич се беше обадил и я бе уверил, че всичко е наред. Щом той не беше притеснен, тя можеше да се отпусне малко.

Когато приближи първия портал, Райли сложи идентификационната си карта пред сензора и бравата се отключи автоматично. Тя си отвори и помаха за довиждане на униформените служители от Тайните служби, докато минаваше покрай къщичката на охраната. Повтори процедурата на следващия портал и излезе на тротоара на Пенсилвания Авеню. Пое на запад, като си представяше как си взима хубава гореща вана. После може да се обади на родителите си в Чикаго, за да ги пита как са.

Винаги имаха достатъчно интересни истории за племенниците ѝ. В момента сметката беше поравно. Три момчета и три момичета, както и две бъдещи, неизвестно какви. Райли и майка ѝ искаха момичета. Анна беше израсла с четирима братя. Трима от тях бяха женени, а четвъртият

в момента търсеше втора съпруга. Райли трябваше да отиде да ги види. Не беше ходила почти три месеца при близките си. Твърде дълго време. Може би, когато Мич се върне, ще идат заедно. Семейството ѝ се беше запознало с него миналото лято и много добре се разбираха.

Дори не забеляза двамата мъже. Духом беше на хиляди километри оттук, потънала в спомени за миналата ваканция, прекарана на езерото Пойган с бъдещия ѝ съпруг. Изведнъж се сепна. Мъжете я наблюдаваха. Единият рече студено:

– Госпожо Райли, аз съм специален агент Пелачък от ФБР. Това е специален агент Сейлъм. Трябва да ви зададем няколко въпроса.

Райли отстъпи крачка и се огледа. Белият дом беше само на пресечка оттук. Не нервничеше, по-скоро проверяваше някой от колегите ѝ репортери да не я забележи.

– Мога ли да видя значките ви?

Без колебание двамата извадиха удостоверенията си за самоличност. Райли ги огледа, без да знае как точно изглежда документът на агент от ФБР, освен доколкото беше виждала по телевизията. Снимките съвпадаха. И двамата изглеждаха на тях достатъчно смешно. Райли им ги върна и попита:

– За какво искате да говорим?

– Не мога да ви кажа тук. – Мъжът неловко се огледа.

– По-добре ще е да ми кажете. – Райли решително скръсти ръце на гърдите си.

Мъжът се наведе напред и прошепна:

– Свързано е с вашия приятел.

– Моля? – отново отстъпи Анна.

Мъжът махна с ръка, искаше да ѝ покаже, че няма от какво да се страхува.

– Не е това, което си мислите. Поводът е приятен. – Той се усмихна.

– Какво?

– Наистина не мога да говоря за това тук, на улицата. – Райли изглеждаше уплашена. Мъжът отново се наведе и прошепна: – Той иска да ви види.

– Къде е той?

– Не мога да ви кажа. В безопасност е и иска да ви види.

– А ако откажа?

– Ако откажете, ще докладваме, че сме се опитали, но вие не сте се съгласили. Какво толкова! Той трябва да свърши до две седмици и

тогава ще можете да го видите.

Две седмици!

Тя не знаеше дали ще издържи и два дни.

– Ще дойда с вас, но трябва да се обадя по телефона. Чакат ме.

– Добре, но ще ви помолим да не споменавате името му по неподсигурен срещу подслушване телефон.

– Няма проблем.

– Добре. Колата ни е там.

Райли отиде с тях до седана, паркиран само на няколко метра. Вярна на журналистическата си мнителност, тя провери номерата и с облекчение установи, че са правителствени. Седна отзад и извади мобилния си телефон. След няколко позвънявания се обади Лиз О'Рурк:

– Ало.

– Лиз, аз съм. Мисля, че всичко се връща по местата си.

– Сигурна ли си?

– Да. Не се тревожи.

– Значи си говорила с него пак.

Райли погледна през предното стъкло, докато колата влизаше в пътния поток.

– Не... не точно. – Не знаеше какво да разкрие и какво не на приятелката си. – В момента пътувам, за да се срещна с него.

– Това хубаво ли е?

– Да, ще ти се обадя утре сутринта.

– Добре. Кажете ми, ако имаш нужда от нещо.

– Непременно, Лиз, и... благодаря ти за всичко. Извини ме пред Майкъл, моля те.

– Не се притеснявай. Няма за какво да се извиняваш. Достатъчно му е, че отново ще спи в леглото ни.

Анна се засмя.

– Лиз, супер си. Обичам те.

32.

Бяха му били последната инжекция с морфин някъде между пет и шест часа следобед. Сега, близо три часа по-късно, болката го нападнаше на вълни – прорязваше го като нож дълбоко в стомаха. Томас Стансфийлд искаше да е с бистър ум за тази среща. Сигурно за последен път щеше да види президента. Не искаше да бъде запомнен като пристрастен към морфина наркоман с изцъклени очи. Но по-важното беше, че иска да разполага с трезво съзнание.

Мнозина биха казали, че мисленето на Стансфийлд е старомодно, но то му беше служило добре през годините му във Вашингтон. Имаше дълг първо към страната си и после към президента. Не всички президенти бяха добри, а и Стансфийлд беше полагал големи усилия да ограничи щетите, които те можеха да нанесат на любимото му Управление чрез техните странни или недостатъчно обмислени предложения. Президентът Хейс беше по-различен от тях. Не беше най-умният обитател на Овалния кабинет, но в очите на Стансфийлд беше най-добрият. За разлика от някои от предшествениците си Хейс мразеше рейтингите на политиците. Вместо това избра да се обгради от талантиливи хора. Допитваше се за мнението и съветите им и когато се наложеше, действаше решително.

Стансфийлд позволи на бодигарда си да му помогне да излезе от лимузината. Щяха да му трябват всичките му сили, за да успее да стигне сам до Оперативната зала. Беше облечен, както винаги, в костюм и вратовръзка. Никога не беше ходил в Белия дом без официално облекло. За Томас Стансфийлд нямаше случайни дни.

Наближаваше девет вечерта и Западното крило беше сравнително празно. Президентът все още работеше в Овалния кабинет. Чакаше гостът му да пристигне. Това означаваше, че Тайните служби бяха в пълен състав, но по-голямата част от помощния персонал си беше тръгнала. Стансфийлд се подпираше с бастун. Изглеждаше така, сякаш се беше състарил с десет години през последния месец. Влязоха в сградата през входа на приземния етаж на Уест Екзекутив Авеню. Стансфийлд беше ескортиран до подсигурената срещу подслушване зала.

Беше малко изненадан да види, че президентът го чака. Хейс седеше на обичайното си място на масата и четеше някакъв доклад. Сакото му беше окачено на облегалката на стола, а вратовръзката му беше

разхлабена.

Хейс стана и свали очилата за четене от носа си. Първото, което забеляза у Стансфийлд, беше колко е отслабнал. Протегна ръка:

– Благодаря ти, че дойде, Томас. Искаше ми се да ми беше позволил аз да дойда при теб.

– Няма нищо, сър. Трябваше да изляза малко от къщата. Освен това, аз съм този, който ви служи.

Хейс тихо се засмя.

– Понякога не съм сигурен дали е така. – Президентът издърпа стол за госта си. – Сядай.

Стансфийлд се намести удобно в кожения стол.

– Да ти донеса ли нещо? – попита Хейс.

– Не, благодаря, сър.

Щом президентът също седна, бодигардът на Стансфийлд се оттегли и затвори вратата. В мъртвата тишина на залата Хейс огледа Стансфийлд и внимателно попита:

– Как си?

– Честно ли? – Президентът кимна. – Няма да изкарам дълго.

– Какво ти казват лекарите?

– Нищо хубаво. Спрях да говоря с тях.

Хейс се обърка.

– Защо?

– На осемдесет години съм, сър. Живях дълъг живот. Не виждам смисъл да се измъчвам с още шест месеца живот под въпрос.

Президентът многократно беше карал Стансфийлд да се обръща към него на малко име, когато са сами, но директорът на ЦРУ не искаше и да чува.

– Липсва ли ти жена ти? – Съпругата на Стансфийлд беше починала само преди няколко години.

– Постоянно, сър.

Президентът се усмихна тъжно и каза:

– Уважавам решението ти, Томас. Ти си живял невероятен живот и си дал неимоверно много за страната си.

– Вие го казвате, сър.

Хейс сплете ръце и продължи:

– Чух, че Айрини е имала неприятности на Хълма тази сутрин?

– Откъде го чухте? – Стансфийлд винаги искаше да знае откъде хората черпят информация, преди да отговори.

– Обади ми се един от членовете на комисията.

– Председателят Ръдин ли?

– Не. – Президентът се засмя. – Председателят Ръдин и аз не можем да намерим общ език.

– Ако позволите, сър, ще ви попитам защо не накарате ръководството на партията да се заеме с него?

Президентът Хейс се замисли.

– Председателят Ръдин е странна птица – продължи след малко. – Между нас да си остане, никога не съм го харесвал. Той е изпълнен със сляпа омраза, която влияе на преценките му. Но си има място в партията. – Хейс поклати глава. – За мое и твое нещастие партията го сложи там, където смяташе, че ще нанесе най-малко вреда. Сигурно бих могъл да се обадя на няколко души, но това може да го вбеси още повече.

– Е, постъпете, както сметнете за добре. Аз мога да ви помогна, но истинската ми загриженост е откъде той получава информация.

– Може само да прави догадки.

– Възможно е, но като се има предвид фактът, че мисията на Мич беше провалена, склонен съм да мисля, че имаме изтичане.

Президентът Хейс не хареса чутото. Бавно и болезнено издиша.

– В какво се забърках, Томас? – Опря лакти на масата и зарови лицето си в шепа.

– Какво имате предвид, сър?

– Ако се разбере, че аз съм заповядал убийството на знатен гражданин на Германия, ще бъда съсипан.

– Сър, имате три варианта за действие срещу растящата заплаха от тероризма. Първият – дипломацията – досега е давал много слаби резултати. Вторият – военната акция – е неподходящ за борба с малобройна сила, както в нашия случай. Третият, сър, е този, който избрахте. Той е най-добрият. Влизаме в схватка на тяхна територия с малки, тайни отряди. Взехте вярно решение, сър.

– Ако това нещо ми се стовари върху главата, ще излезе, че изобщо не е било вярното решение.

– Няма да позволя да се случи, сър.

– Как? – Президентът беше скептично настроен.

– Имамe напредък в откриването на изтичането на информация.

– Наистина ли?

– Да.

– Какво открихте?

– Мислим, че е някой от Държавния департамент.

– Колко високо е?

Вместо да отговори, Стансфийлд заяви твърдо:

– Айрини ми съобщи за срещата, която сте имали с германския посланик.

– И?

– Как вървят нещата между вас и държавния секретар Мидълтън?

След като помисли малко, Хейс отвърна:

– Май не може да си втълпи, че аз съм шефът.

– Мисли, че сте още колеги от Сената.

– Забелязал ли си го?

– Много пъти. Странно е, че винаги се случва с този пост, а не с другите.

– С държавния секретар ли?

– Да. Поради някаква причина те се мислят за най-важните хора в администрацията.

– На мен ли го казваш? Чарлз винаги се е държал като кралска особа. Когато спечелих изборите, му бях длъжник. Той набави много пари за кампанията. Мислех си, че ще е послушен, и го посочих на първо място като кандидат за поста.

– Не сте първият, сър.

– Сигурен съм, че няма да съм и последният.

– Не, няма.

– Какво открихте?

Стансфийлд беше обмислил предварително тази част и беше решен да стигне докрай. Беше изключителен тактик. Можеше да се концентрира и върху най-малката подробност, като в същото време не губи представа за цялостната картина. През последните няколко дни схемата беше започнала да се оформя в главата му. Започваше да прозира целта на врага.

– Сър, реших за ваше добро да не ви казвам засега какво знам. Мисля, че каквото има да става, ще стане през следващата седмица-две.

Хейс се намуси.

– Не ми харесва идеята ти.

– Знам, сър, но е за ваше добро. Ако нещата се объркат, искам да отречете всичко.

– Боя се, че няма да е възможно.

– Напротив, сър. Ще стоварите цялата вина върху мен. Ще приготвя документите и ще ги оставя на Айрини.

Президентът не можа да скрие изненадата си.

– Защо, Томас?

– Скоро ще умра, сър. Аз ви посъветвах да прибегнете до третия вариант и аз ще съм този, който ще поеме вината, ако нещата не минат по план.

– Не знам, Томас.

– Аз знам, сър. Мисля, че играта ще загубее. Много.

– Колко?

Стансфийлд обмисли отговора си.

– Мич постигна напредък относно това – кой му е заложил капана в Германия.

– И?

– И аз му дадох заповед да върви по следата, докъдето може.

Президентът се изкашля.

– Какви са заповедите, като ги открие?

– Помнете за пълната непричастност, господин президент. Не настоявайте да ви отговарям.

Хей се приведе напред и прошепна:

– Томас, ако Чарлз Мидълтън се окаже замесен, направо накарай Рап да го убие!

– Сър, искрено се надявам следата да не стигне чак дотам.

На девет пресечки от Белия дом пред хотел „Четири сезона“ на Пенсилвания Авеню и Двайсет и осма улица спря такси. Портиерът, облечен в черно от главата до петите, отвори задната врата и протегна облечена в бяла ръкавица длан към пътничката. От таксито слезе жена с блестяща кестенява коса. Всички глави се обърнаха към нея. Донатела Ран трудно можеше да скрие хубостта си. Беше облечена в семпъл костюм с панталон от „Армани“. Нищо екстравагантно или твърде сексапилно. Беше идеален за трансатлантическо пътуване. Беше напуснала Милано в ранния следобед. След осемчасов полет се приземи на нюйоркското летище „Джордж Ф. Кенеди“ в 2.34 часа местно време. Отне ѝ около час да се оправи с митническите служби и още час да стигне до града. Отби се в Манхатън колкото да се види за малко с връзките си в модните среди и да си вземе някои неща. После отиде на Гранд Сентръл Стейшън. В 8.30 вечерта влакът пристигна на Юниън Стейшън, само на две пресечки северно от Капитолия.

Донатела беше уморена, но можеше да издържи. Беше минала през какви ли не изпитания. Нямахше да позволи на елементарни неща като умората да ѝ повлияят. Влезе небрежно във файето на хотел „Четири

сезона“ и се направи, че не забелязва погледите, насочени към нея – и на мъжете, и на жените. Беше престанала да им обръща внимание преди години. Приблужи се до рецепцията, където млада жена от азиатски произход се приготви да вкара в компютъра данните на нов гост на хотела.

– Здравейте. – Донатела говореше английски перфектно.

– Добър вечер, госпожо. Имате ли резервация?

– Да. Казвам се Мери Джоунс. – Тя извади кредитна карта от чантата си и я подаде на рецепционистката. Имаше също шофьорска книжка, регистрирана в Калифорния на същото име. Беше ги взела от Манхатън, от сигурен сейф за депозиране на вещи, който беше наела.

– Ще останете при нас четири нощи, госпожо Джоунс.

– Точно така. – Донатела подписа документите и взе ключа от стаята. Жената ѝ посочи асансьорите и уведоми гостенката, че веднага ще повика пиколото да пренесе багажа ѝ. Донатела ѝ благодари и се качи с асансьора на петия етаж. Щом влезе в стаята си, извади калъфа за слънчеви очила от чантата си и го отвори. В него имаше малко устройство за откриване на скрити микрофони, честотни предаватели, портативни записващи касетофони. Донатела сканира цялата стая. На телефона обаче не обърна никакво внимание. И без това не възнамеряваше да го използва.

Когато пиколото пристигна с багажа, тя му даде пет долара бакшиш и заключи вратата. Часовникът до леглото показваше 9.41, което означаваше, че е почти три през нощта в Милано. Спането трябваше да почака. Донатела свали костюма си и го окачи в гардероба. От куфара си извади чифт дънки, кафяви ботуши и дебел вълнен пуловер. Бързо се преоблече и си сложи избеляла червена бейзболна шапка, като завърза косата си на конска опашка. От дамската си чанта взе малък бинокъл, мобилния си телефон „Моторола Стартак Тримоуд“ и пистолета „Хеклер и Кох НК 4“. Компактният пистолет побираше осем 32-калиброви патрона и можеше лесно да бъде скрит под дебелия пуловер.

Донатела излезе от хотела и се насочи на запад по улица М. След няколко пресечки зави надясно по Трийсета улица. Вечерният въздух беше леден, но приятен. Добре ѝ дойде, след като беше прекарала почти целия ден в самолет и влак. По време на полета от Милано тя беше изучила внимателно досието на обекта. Затова логично избра хотел „Четири сезона“. Беше разположен по средата между дома на мъжа и кабинета му. Изкачи стръмния хълм. Оглеждаше квартала, както я бяха учили в МОСАД.

Донатела Ран не беше жена с много конфликтен характер. Или поне не в сравнение с времето, когато беше на двайсет. На трийсет и осем вече се беше научила да се примирява с някои неща. МОСАД обаче беше друга история. Бяха я превърнали в нещо, което при други обстоятелства изобщо нямаше да бъде. Прехваленото израелско разузнаване я бе направило шпионин и убиец, но не по нейна воля.

Не само кариерата на Донатела като модел изстискваше силите ѝ. Наркотиците също си казваха думата. На двайсет и една години тя се беше превърнала в пристрастена наркоманка. При ангажимент в Тел Авив беше заловена от властите в опит да вкара нелегално в страната трийсет грама кокаин. Беше в затвора, уплашена и отчаяна, когато един мъж на име Бен Фридман дойде при нея и ѝ предложи начин да избегне присъдата. Каза, че ще ѝ помогне да се излекува от пристрастеността към кокаина и след известно време ще може да се върне в Милано. Даде честната си дума, че пускането ѝ от затвора не е свързано по никакъв начин със секс.

И тъй като не можеше да разсъждава трезво и отчаяно искаше да избегне затвора, Донатела се съгласи. На следващия ден се озова завързана за едно легло в някакво лечебно заведение. Трепереше и се потеше от абстиненцията. След като мина първата седмица, с тяхна помощ вече се беше отърсила от вредния навик. Но щяха да я накарат да се отърси от още много навици. Първоначално започнаха да ѝ втълпяват идеите бавно, като я учеха на техники за събиране на разузнавателна информация и на самоотбрана. След месец я пуснаха да си върви. Чувстваше се страхотно. За първи път в живота си имаше цел. Бяха ѝ помогнали да разбере еврейските си корени, да разбере тежката съдба на своя народ и нуждата той да бъде защитаван от тези, които се бяха заклели да изтрият евреите от лицето на земята.

В началото задачите ѝ бяха прости – нищо повече от наблюдение на някой човек или предаване на информация, докато обикаляше света. Но с годините нещата станаха по-сериозни. Още четири пъти се връща към наркотиците и всеки път те отново ѝ промиваха мозъка. Обучението се промени. Първо се правеше под прикритието на техники за самоотбрана, но постепенно за нея стана очевидно, че целта е друга.

Полковник Бен Фридман от страховития МОСАД беше нейният учител и покровител. Той бе един от двамата мъже в живота ѝ, на които можеше напълно да се довери. Мисълта за другия бе чудовищно болезнена.

Но трябваше да бъде честна към себе си. На нея ѝ беше харесвало

невероятно много обучението още от самото начало. Тръпката да дебнеш друг човек и да го убиеш беше несравнима с нищо, преживяно от нея до този момент. Беше по-хубаво от какъвто и да е наркотик, дори по-хубаво от секса. Донатела Ран беше склонна да се вманиачава и когато това се случеше, не можеше да се спре. Обичаше работата си, за която ѝ плащаха изключително добре.

Докато се изкачваше по стръмния павиран тротоар, тя добре си даваше сметка коя всъщност е. Целият ѝ живот беше объркан. Беше търсила баща си, когото не познаваше и в крайна сметка се надяваше никога да не намери. Най-сетне бе разбрала коя е и накъде върви. За нея това беше постижение.

Големият автомобил „Краун Виктория“ плавно се поклащаше по стария селски път през Мериленд. Познатият пейзаж даде на Райли известна утеха. Пътуваха повече от час, бяха минали през целия град. По едно време си каза, че може да ѝ се повдигне от толкова много завои и криволичения. Не познаваше много добре града и загуби ориентация пет минути след като я бяха качили в колата. Няколко пъти нещата ѝ изглеждаха познати, но не беше сигурна. Маршрутът беше много объркващ и накрая реши, че най-добре ще е да затвори очи.

Двамата агенти изглеждаха достатъчно компетентни. Специален агент Пелачък ѝ беше казал, че ще трябва да предприемат някои стандартни предохранителни мерки, за да са сигурни, че никой няма да ги проследи. Специален агент Сейлъм, русият, караше колата. Той не говореше много. По-рано ги беше попитала къде я водят. С радост научи, че са тръгнали към къщата на Мич. Райли попита дали Мич вече е там, а Пелачък ѝ отвърна, че не знае.

Тя стана нетърпелива, когато излязоха от селския път на улицата, която щеше да ги отведе до Мич. Тъй като бяха сравнително далеч от града, нямаше улично осветление. Жителите около залива Чесапийк имаха навика да оставят нещата така, както са били и преди сто години. Разрешенията за строеж трябваше да минат първо през един инспектор, после през друг, а и радикални промени не се разрешаваха. Дори нещо не толкова модерно, като уличната лампа, щеше да бъде осквернение за пейзажа. Райли знаеше, че това е една от причините Мич да се премести тук. Той обожаваше да прекарва свободното си време сред природата. Райли погледна през стъклото. Единственото, което можа да разпознае, бяха няколко фермерски постройки в далечината.

След малко колата намали и двамата агенти протегнаха шии, за да намерят точния адрес.

От задната седалка Анна се обади:

– Третата отляво е. – Щом се приближиха още, добави: – Ето онази там, до бялата пощенска кутия.

Колата зави по дългата автомобилна алея. Райли веднага забеляза, че в къщата е тъмно. Сърцето ѝ се сви. Мич го нямаше. Сейлъм паркира пред гаража.

Никой от агентите не понечи да излезе и тя попита:

– Какво ще правим?

– Ще чакаме – отвърна Пелачък.

– Какво?

Колкото се може по-невинно той каза:

– Нямам ключове.

– Аз имам.

Пелачък се спогледа с партньора си.

– Какво мислиш?

– Колко дълго ще чакаме?

– Не знам. Час... може би два.

– Аз викам да почакаме вътре, щом тя има ключ.

Пелачък се обърна отново към нея:

– Искаш ли да влезем вътре?

– Да. – Райли докосна дръжката на вратата.

– Почакай една минута. Нека първо аз отида и проверя. После ще влезем. – Обърна се към партньора си: – Ако се случи нещо, измъкни я оттук и не се тревожи за мен.

Специален агент Пелачък слезе от колата и затвори вратата. Застанал прав, той извади оръжието си и изчезна зад къщата. Когато отново се върна при стълбищната площадка, огледа пристана долу в ниското и прибра пистолета. Наоколо нямаше никой. Държача къщата под наблюдение от понеделник. Взе зашифрирания телефон, набра номера и го доближи до ухото си.

След третото позвъняване в слушалката прозвуча глас:

– Ало.

– Момичето е при нас и сме на уговореното място на срещата.

– Тя подозира ли нещо?

– Не. Дори ни предложи да влезем. Точно както си мислехте.

– Добре. Не пипайте нищо, когато влезете. Не знаем какви изненади може да има вътре.

– Разбрано. Нещо друго?

– Какво предприемате за мобилния й телефон?

– Заглушаваме го с мобилното устройство в багажника.

– Добре. Информирайте ме, ако има някакви промени.

– Ясно. – Мъжът, представящ се за федерален агент, изключи телефона и го прибра. След като се погрижат за журналистката и приятеля й, който и да е той, ще трябва да убеди Професора отново да тръгнат след Гюс Вийом. Джеф Дюзър погледна в тъмното и си помисли колко печеливш е бизнесът им, откакто започнаха да работят за Професора. Реши да убие Вийом безплатно. Щеше да е голямо удоволствие.

33.

Питър Камерън седеше на дългото кожено канапе в кабинета на сенатор Кларк. Затвори капачето на телефона си и го сложи на масичката за кафе. С широка усмивка, размазала се по брадатото му лице, той се облегна назад и плесна с ръце зад главата си.

– Хванали са Райли, а тя не подозира нищо.

Кларк се отклони за малко от заниманието си и утвърдително погледна към Камерън. Сенаторът седеше на бюрото си с очила за четене на носа и гумени ръкавици на ръцете. Пред него лежеше дневникът на Анна Райли. Преди няколко дни Кларк се питаше дали някаква божествена намеса не е позволила на Рап да избяга от екзекутора си в Германия. Сега нещата започваха да си идват на местата така, както не беше и мечтал. Много по-добре, отколкото в първоначалния му план.

– В къщата на Рап ли са?

– Да, и тя ще ги пусне вътре точно както си мислехте.

– Добре.

– Ще ми кажете ли каква е останалата част от плана ви?

Кларк затвори дневника и го прибра обратно в чантата. Свали ръкавиците и ги остави на бюрото. С чаша в ръка той се приближи и седна на стола срещу Камерън.

– Какво иска Мич Рап сега повече от всичко на света?

– Анна Райли.

– Грешка. Той още не знае, че е при нас.

Камерън поклати глава.

– Не знам.

Кларк посочи с чашата към него.

– Искате теб, Питър!

Камерън облиза устните си.

– И какъв е планът ви?

– Много е прост. Ти си едновременно и примамката, и капанът. Рап иска да се срещне с теб, нали?

– Да, но защото иска да стигне до вас.

– Така казва той. Но повярвай ми, иска да те убие, колкото и мен, ако не и повече.

– Защото не знае кой сте. Ако знаеше, че сте вие... сенатор... председателят на Сенатската комисия по разузнаването, вие щяхте да сте

първи в списъка му.

– Никога няма да разбере, че аз стоя зад всичко, нали, Питър?

– Не... не, сър, няма.

– И защо няма да разбере?

Камерън не знаеше как да отговори на въпроса.

– Тъ... защото аз няма да му кажа никога.

– И защото ще го убиеш, Питър. Ще се заложиш като примамка и после ще го накараш, колкото се може по-умело, да се срещнете в неговата къща. Ако успееш за тази вечер, ще е идеално, но ако утре сутринта не отговори, искам да използваш момичето. Кажи му, че има трийсет минути да дойде при теб в къщата и че ако не дойде сам, момичето ще умре. – Кларк впери ледения си поглед в Камерън. – При никакви обстоятелства не отивай в тази къща. Остави Дюзър и хората му да се оправят. Кажи им, че искам да изглежда така, сякаш Рап е убил Райли и после си е пръснал мозъка. Убийство и самоубийство.

Кларк отпи от чашата си. Планът беше перфектен. Кореспондентката на Ен Би Си от Белия дом открита мъртва в дома на предполагаем служител от ЦРУ. И Конгресът, и Сенатът ще започнат собствени разследвания. Кларк ще се държи на положение и ще запази достойнството си по време на предаваните по телевизията дебати. И когато настъпи най-подходящият момент, ще извади фалшифицирания дневник на Райли. Вътре ще има факти, които ще свалят президента Хейс на колене и ще очернят Демократическата партия. На следващите избори сенатор Кларк ще е най-вероятният кандидат за Овалния кабинет. Планът беше перфектен.

Бяха се събрали в кабинета на Стансфийлд. Беше девет и петнайсет вечерта. Директорът току-що се беше върнал от Белия дом и изглеждаше уморен. По настояване на Рап Стансфийлд поиска допълнителна охрана. Никой от Службата за охрана в ЦРУ не зададе въпроси. Бяха свикнали с подобни неща. Трийсет минути след като Стансфийлд им се обади по телефона, до къщата на директора спря мобилен команден пост и „Шевролет Събърбан“. Мобилен команден пост докара двама души, които да следят комуникационното и наблюдателното оборудване, и други двама, които да осигуряват охраната им. От събърбана изскочиха две немски овчарки. Кучетата и техните водачи, въоръжени с автомати, започнаха патрулен обход.

Около камината в кабинета бяха насядали Рап, Коулман, Кенеди и

Стансфийлд. Рап се обърна към Стансфийлд:

– Мисля, че е някой от Държавния департамент.

– Може и да е, но не съм сигурен. – Стансфийлд беше леко замаян от морфина.

– Държавният секретар Мидълтън никога не е бил голям почитател на Управлението – добави Кенеди.

Стансфийлд погледна към Коулман.

– Какво смяташ ти, Скот?

Бившият тюлен помисли малко.

– Не разполагаме с достатъчно информация – изрече бавно.

– В нашия бранш рядко разполагаме с такава – контрира го Рап.

– Отново прегледах картата на онзи район, в който се намира ретранслаторната кула. – Коулман поклати глава. – Държавният департамент не е единствената организация, разположена там, която враждува с ЦРУ.

– Вярно, но са най-вероятният кандидат – отвърна Стансфийлд.

– Трябва да открием кой е този Професор. – Коулман премести погледа си към Рап. – Той е ключът към всичко.

– Съгласен съм, но той не отговаря по телефона, а в момента това е единствената ни връзка с него.

– Докъде стигна Маркъс с преглеждането на досиетата от Държавния департамент? – попита Кенеди.

– Гледахме фотографии почти три часа тази вечер – отвърна Коулман. – И нищо не открихме. Когато свършим, отново ще ги прегледам.

– Това е единственият начин – каза Стансфийлд. – Трябва да продължите да търсите Професора. Хората не се захващат с този бизнес, без да имат подходящ опит.

Всички кимнаха в знак на съгласие.

– А Мидълтън? – попита Рап. – Отдавна си пъха носа където не му е работа. – Той погледна към Кенеди. – Той ти се е обадил веднага, на следващия ден, след като убих Хагенмилер, и е искал да знае дали е замесено ЦРУ. Това не е ли прекалено подозрително?

– Затова си мисля, че не е той – отвърна Стансфийлд.

– Защо?

– Защото е твърде очевидно. Чарлз Мидълтън е хитра лисица. Ако наистина знаеше какво е станало в Германия, нямаше да бърза да се обажда на Айрини.

– Не знам. Има нещо у този човек, което не ми вдъхва доверие.

На лицето на Стансфийлд се появи усмивка – нещо доста

необичайно за него. Сигурно беше от морфина.

– Мичъл, а ти на колко хора се доверяваш?

– Не са много. – Рап се усмихна.

– Именно. Затова си още жив, въпреки многото опити да те убият. – Стансфийлд замълча, погледна към Коулман, сетне отново спря очи върху Рап. – Искам вие двамата да направите всичко възможно, за да откриете кой е този Професор и да го доведете жив. Ако се наложи, ще накараме доктор Хорниг да поработи с него.

Рап направи гримаса. Доктор Хорниг! Тази жена беше абсолютна садистка, опитна в изкуството на душевните и физическите изтезания.

– Не ни поставяш никакви ограничения.

– Винаги има ограничения, Мичъл. Просто прецени най-добре. Постигни резултати, без да те хванат.

– Може да се наложи да накарам Маркър да се порови в компютърната система на АНС. – Рап замълча, за да види как ще реагира Кенеди.

На нея чутото никак не ѝ хареса, но преди да отговори, се намеси Стансфийлд:

– Само гледай да не го хванат. Залогът е много по-голям, отколкото си мислите. Без да се обиждаш, Мичъл, но ти не беше тяхната главна плячка. Който и да стои зад това, има много по-големи планове.

– Какво мислите, че целят?

Стансфийлд се загледа в огъня.

– Още не съм съвсем сигурен, но започвам да съзирам някои... възможности. – Той се обърна отново към Рап: – Трябва вече да тръгвате, но преди това ще обсъдим още нещо. Искам да посетите конгресмен О'Рурк. Доколкото разбирам, си му пратил електронно писмо, Мичъл, което го е разстроило. – Стансфийлд погледна към Кенеди.

Директорът на Центъра за борба с тероризма се обърна към Рап:

– Защо не ми каза за писмото?

– Сметнах, че не е толкова важно – сви рамене Рап.

– Конгресмен О'Рурк е много важен за мен – каза Стансфийлд. – И се надявам да продължи да бъде полезен на Айрини.

– Не виждам какъв е проблемът.

– Както всички нас – започна Кенеди, – и той не обича много хора да се ровят в тайните му. Днес дойде в офиса ми много разстроен. Искаше да знае кой си и откъде си разбрал за връзката между него, дядо му и Скот.

– Идеята с електронното писмо може и да не беше много добра, но тогава аз не знаех срещу какво ще се изправя. Исках да ме вземе

насерiously и да си държи устата затворена.

– Е, значи не познаваш добре конгресмен О'Рурк – каза Кенеди. – Мисля, че успях да поправа вредата, причинена от теб. Искам обаче и двамата да отидете в дома му и да му обещаете, че неговата тайна ще бъде запазена.

– Кога искаш да отидем?

– Тази вечер. Колкото по-скоро го успокоите, толкова по-добре. Първо му се обадете и вижте дали ще можете да се отбиете по пътя си на връщане в града.

34.

Влязоха в Джорджтаун в 10.56 часа вечерта. Започнаха обиколките – стандартна и рутинна процедура. Тръгнаха на четири пресечки от къщата. Коулман караше своя „Форд Експлорър“ и отговаряше за лявата страна, Рап оглеждаше вдясно. Забелязаха няколко микробуса, спрени в границите на четирите пресечки, но само това. Никакви наблюдатели зад волана на паркирани коли. Рап се почувства достатъчно сигурно и реши да се обади. Освен това който и идиот да се опиташе да убие него и Коулман, щеше да бъде пратен в отвъдното за отрицателно време.

Рап не отдаваше голямо значение на дипломатическата си мисия за помирение с конгресмен О'Рурк. Да, идеята да успокои човека, преди да е започнал да задава твърде много въпроси, беше добра, но Рап бе убеден, че той никога не би стигнал чак дотам. Харесваше Майкъл О'Рурк. Беше добър мъж и съпруг. Ако трябваше да е искрен докрай, може би не беше честно да го въвлеча в тази каша.

Рап би предпочел да отложи срещата до утре сутринта, но пък, от друга страна, това му даваше оправдание да се види с Анна. Сърцето му гореше от нетърпение при мисълта, че ще я държи в прегръдките си. Никога не се беше чувствал така през целия си живот. Вдигна телефона и набра номера на О'Рурк. Майкъл се обади само след едно позвъняване.

– Майкъл, аз съм. Извинявай, че ти звъня толкова късно, но искам да говоря с теб.

– Слушам те. – Гласът беше отчужден и студен.

– Не е за телефон.

– Кога?

– Веднага. На път за дома ти съм. Намирам се съвсем близо. Няма да те задържам. Само искам да ти обясня някои неща.

– Добре, но не вдигай много шум. Лиз спи.

Минута по-късно Коулман вкара форда в малката автомобилна алея. Майкъл О'Рурк ги чакаше на вратата с жълтия лабрадор до него. Рап и Коулман се качиха по стълбите, като не забравиха в същото време да огледат улицата. Бързо влязоха в къщата. О'Рурк беше сложил пръст на устата си, за да пазят тишина. Заклучи вратата и с жест ги покани да го последват.

Рап се отправи към задната врата на кухнята и дръпна завеската. След като се увери, че е чисто, седна на масата. Дюк дойде веднага и

сложи муцуната си на коленете му. Кучето харесваше Рап. О'Рурк попита дали искат нещо за пиене. Те отклониха поканата. Майкъл взе една бира от хладилника и я отвори. Остана прав.

– Извинявай за онова писмо – започна Рап. – Не го направих, за да те изнудвам, а просто за да те накарам да ме приемаш сериозно.

О'Рурк го изгледа.

– За кого работиш, Мич?

– Не съм дошъл тук за това, Майкъл. Дойдох да ти кажа, че ще запазя тайната ти. Няма защо да споменавам на когото и да било за дядо ти и Скот.

– Виж, Мич – поклати глава О'Рурк. – Аз също ще запазя твоята тайна. Затова попълни ми празнотите и ще сме квит.

– Майкъл, няма да ти кажа с какво се занимавам. Имай ми доверие. Съпругата ти и жената, за която смятам да се ожения, са приятелки. Харесвам те, харесвам Лиз и няма да направя нищо, което може да навреди на теб или на семейството ти.

Майкъл отпи отново от бирата и сякаш се замисли дълбоко върху казаното от Рап.

– Знаеш ли, аз също те харесвам, Мич, но ще бъда откровен с теб. Ако наистина си замесен в нещата, за които си мисля, не бих изгарял от желание да се въртиш около семейството ми.

От тези думите го заболя. Не го показва, но го заболя. Не искаше да живее повече така. Искаше да излезе от играта. Искаше нормален живот, жена, деца...

– Приемам съображенията ти и ако не ме искаш, ще направя всичко възможно да стоя надалеч. Само знай, че твоята тайна ще бъде запазена.

– Ако си искрен, тогава ми кажи за кого работиш.

– Майкъл, ти си конгресмен. Има неща, които не би искал да знаеш.

– Опитай. – О'Рурк скръсти ръце на гърдите си. – Направих малко проучване за миналото ти. Няма документи за военната ти служба, но нещо ми подсказва, че си минал военно или паравоенно обучение.

– И с какво ще ти помогне тази информация?

– Искам да знам с кого си имам работа. Не се притеснявай за комисията. По-скоро бих дал да ми отрежат главата, отколкото да кажа на Ръдин.

Този коментар накара Рап да се усмихне.

– Добре, Майкъл, ще ти кажа с какво се занимавам, но не трябва да разкриваш на никого. Дори на Лиз. Аз знам за дядо ти и Скот от доста време, но не съм проронил и дума на Анна за това.

– Какво и да кажеш, ще остане само между мен и теб.

Рап се опита да намери най-подходящия начин да му го каже. Тогава се сети за нещо, което беше изрекъл пред предишния главен прокурор. Стана на една среща по време на кризата със заложниците в Белия дом. Рап бе изгубил самообладание. Но си струваше. Накрая си получи своето – терористът, когото беше преследвал цели десет години, падна мъртъв.

Рап хвърли поглед към Коулман и каза:

– Не работя за никоя правителствена служба. Искам да го разбереш. Аз съм, както би го нарекъл, специалист по борба с тероризма.

– Добре... и какво, ако смея да запитам, върши един специалист по борба с тероризма?

Рап не умееше да увърта.

– Убивам терористи – изрече тихо.

– Повтори!

– Издебвам ги и ги убивам!

Конгресменът остави бирата си. Очакваше нещо подобно, но не и да го чуе тъй прямо. След като се посъвзе от признанието на Рап, нещо му щукна.

– Така ли се запозна с Анна? По време на заложническата криза?

– Да.

– Ти участва ли в шурма?

– Да.

Коулман се засмя.

– Та той беше самият шурм!

– Какво искаш да кажеш?

– Че ще ти разправим тази история друг път. – Рап срещна погледа на Коулман и поклати глава. После стана и протегна ръка към конгресмена: – Майкъл, извинявай за всичко. Може би някой ден, след като напуснеш властта, ще мога да ти кажа повече. Но дотогава, разбери ме, не мога.

О'Рурк стисна ръката му и го погледна в очите.

– Много бих искал.

– Само помни, че сме в един и същ отбор.

– Добре.

Коулман погледна часовника си.

– Побързай и целуни приятелката си. Трябва да се връщаме обратно в ранчото и да повикаме момчетата.

Рап се усмихна смутено.

– Къде е Анна, горе ли?

– Не. – О'Рурк поклати глава. – Обади се малко след осем и каза на Лиз, че ще се срещне с теб. Мислех, че затова ми звъниш и си тук. Мислех, че тя те е накарала да дойдеш.

35.

Питър Камерън се носеше по Магистрала 214 в своя „Лексус“, сребрист металик. От седемте колони на уредбата се носеше музиката на „Шехеразада“ на Римски-Корсаков. Беше купил колата под едно от измислените си имена. Можеше и да не се подчини на заповедта на сенатор Кларк. Просто не можеше да устои на изкушението да влезе в къщата. Дома на Мич Рап. Трябваше да види какво представлява. Трябваше да участва в удара. На Кларк нямаше да му хареса, но ако Камерън е внимателен, шефът му никога няма да разбере. Беше се обадил и бе предупредил Дюзър за пристигането си. Последното, което искаше да му се случи сега, беше един бивш морски пехотинец или някой от откачените му стрелци да го гръмне по погрешка. Това беше другата причина да иска да влезе в къщата. Ако планът му проработеше, той нямаше да даде на онези клоуни да обсипят с дъжд от куршуми мишената.

Докато отбиваше от Магистрала 214, Камерън погледна към мобилния си телефон и се запита кога ли Рап ще се обади отново. Рап се беше обаждал на всеки час, откакто говориха по обяд, но Камерън не вдигна нито веднъж. Последното позвъняване беше около девет вечерта, преди почти два часа. Камерън не беше мислил за това, но щом Рап не се обаждаше, значи имаха проблем. Реши засега да не се тревожи. Рап щеше да звънне отново. Ако не тази вечер, тогава утре сутринта.

Изстискваше колата до последно, докато караше на зигзаг по черния път. Планът на сенатора беше страхотен, но трябваше да се доработи на някои места. Вероятността да се случи нещо непредвидено беше голяма. Камерън от месеци си представяше главата на Рап, идеално центрирана в кръстчето на мерника на далекобойната му пушка. Мечтата му беше попарена от сенатора. Кларк не му даде обяснение защо не иска да се стреля от голямо разстояние. Само държеше на своето, че всичко трябва да изглежда като убийство и последващо самоубийство. С момичето ще е лесно, но Рап може да представлява проблем. Не беше от хората, които можеш да подценяваш. Номерът е да се приближиш достатъчно до него, за да го застреляш в главата. Като се има предвид колко е напреднала днес съдебната медицина, ще трябва много да внимават, когато напускат местопрестъплението.

Ще трябва да запазят момичето живо и първо да убият Рап. Камерън беше избрал оръжието – 22-калибров пистолет. Така няма да има

изходна рана и кръвта няма да опръска всичко наоколо. Ще накарат Рап да влезе сам в къщата, ще държат на мушка приятелката му и ще го застрелят отстрани в главата, преди да реагира. После ще застрелят момичето със същото оръжие и ще се тръгнат. До местния шериф ще бъде направено анонимно обаждане, а после и до няколко телевизионни станции, за да не успее ЦРУ да покрие случая.

Камерън обаче знаеше, че планът има една слабост. Нямаше да е никак лесно да се приблизят достатъчно до Рап, за да го убият, и то само с един изстрел. Това щеше да е неговата задача. Ще трябва да запази хладнокръвие и самообладание до последния момент.

Камерън зави по автомобилната алея към къщата на Рап и паркира пред седана. Един от хората на Дюзър стоеше на малката веранда отпред. Приблужи се до него и му каза да повика шефа си. Небето беше облачно, луната не се виждаше. Дюзър излезе минута по-късно и предложи на Камерън цигара. Камерън отказа, а Дюзър си запали.

– Как е тя?

Дюзър извади цигарата от устата си.

– Добре е. Малко е изнервена, но това се и очакваше.

– Какво прави?

– Гледа вечерните новини.

– Обезвреди ли мобилния ѝ телефон?

– Да. – Дюзър дръпна от цигарата. – Каква е хавата с нейния приятел?

– Какво искаш да кажеш?

– Какъв е случаят? Има ли нещо, което трябва да знам за него?

Камерън погледна в далечината. Съседите бяха на около петнайсет метра и от двете страни. Границите на имотите бяха очертани от гъста растителност.

– Има вероятност да е въоръжен, но аз не бих се тревожил. Няма да направи нищо, докато момичето е у нас.

– Сигурен ли си?

– Колко хора имаш?

– Шест с мен.

Камерън се усмихна.

– Не може да се мери с теб и момчетата ти. – Дюзър беше настръхнал и много му се искаше глупостите на Камерън да са истина. След като погледна часовника си, Камерън добави: – Вече е късно. Съмнявам се, че ще стане тази вечер. Искам да говоря с нея. После ще се върна в града и ще взема оттам някои неща.

– Защо просто не я вържем и не го изчакаме да се покаже?

– Не искам да оставям никакви следи. Освен ако не се налага.

Камерън влезе в къщата. Двама от бячите на Дюзър играеха карти на кухненската маса. Бяха свалили саката си, pistolетите им стърчаха от раменните кобури. Камерън им кимна и продължи към хола.

– Здравейте, госпожо Райли, казвам се Бари Лензър. – Той протегна ръка.

Райли седеше на един стол с кръстосани крака.

– Здравейте – пое ръката му.

Камерън седна на дивана. Първото нещо, което забеляза у нея, бяха ослепителните ѝ зелени очи.

– Работя в Управлението. – Махна към кухнята. – Надявам се никой от тях да не ви е притеснявал.

– Не... не много. – Тя отметна назад кичур коса.

– Добре, защото не искам да се разстройвате за дреболии. Има вероятност Мич да успее за тази вечер, но се съмнявам. – Разочарованието се изписа на лицето ѝ. – Не се тревожете. Нищо лошо не се е случило. Просто в последния момент изникнаха някои неща.

– Какви?

– Разбирате, че не мога да говоря за това, госпожо Райли – усмихна се Професора.

– Знам с какво си изкарва Мич хляба.

– Сигурен съм, че са ви известни някои неща, може би повече, отколкото би трябвало, но не е моя работа да обсъждам тези въпроси с вас. Мич в момента е зает с нещо много важно, нещо с огромно значение за националната сигурност.

– Той в безопасност ли е?

– Да. – Камерън се усмихна. – За другите се притеснявам.

– За кои други?

– За лошите.

– О!

– Чуйте ме, не искам да се тревожите. Напълно сигурен съм, че Мич ще дойде утре сутринта. Ако искате, можем да ви откараме обратно в града и сутринта да ви върнем. Или можете да проспите нощес тук. Ние, разбира се, няма да ви се месим.

– Има ли вероятност все пак да дойде тази нощ?

– Да, но не искам да ви давам празни надежди.

– Тогава ще остана.

– Добре. – Един от телефоните на Камерън зазвъня. Той провери

кой е и добави: – Извинете ме, трябва да се обадя.

Майкъл още не беше свършил, когато Рап разбра, че Анна е в опасност. Накара го да повтори. Искаше да се увери, че Анна е казала на Лиз, че има среща с него. О'Рурк отвърна, че е седял до жена си, когато тя е разговаряла. Рап се изкушаваше да се качи горе и да събуди Лиз, но след като размисли, се отказа. Сега последното, което му трябваше, бе да се разправя с емоционална бременна журналистка.

Веднага позвъни в апартамента на Райли. Телефонният секретар се включи след четири сигнала и Рап затвори. Когато опита да я намери на мобилния ѝ телефон, гласовата поща му събщи, че в момента няма връзка с абоната. Анна винаги отговаряше на мобилния телефон, освен ако е в ефир. Нещо не беше наред. Рап се постара да запази самообладание пред О'Рурк. Ръкавицата беше хвърлена. Които и да бяха тия нехранимайковци, щяха да си платят.

Преди да си тръгнат, Рап помоли О'Рурк да не казва нищо на жена си. Отначало Майкъл се заинати, но Рап го увери, че ще се справи по-добре от ФБР. Обеща да се обади, сетне двамата с Коулман изчезнаха в нощта.

Даде на Коулман адреса на Анна и му каза да бърза. По пътя набра подсигурения срещу подслушване номер на Стансфийлд.

Когато вдигна Кенеди, Рап припряно попита:

– Как е той?

– Спи.

– Мисля, че Анна е у тях.

Последва тишина.

– Сигурен ли си?

– За нещастие, да.

– Какво ще правим?

– Искам да пратиш веднага отряд към апартамента на Анна. – Продиктува адреса. – Ние ще сме там до две минути.

– Нещо друго?

– Вдигни по тревога ГСО. Може да ми потрябва.

Кенеди се запита как да оформи искането си за група за специални операции от Ленгли. ГСО представляват еквивалентът на ЦРУ на полицейските SWAT².

Тя беше упълномощена за подобно искане, но би било по-добре, ако го направеше Стансфийлд.

– Ще се погрижа. Друго?

– Това променя всичко.

Не ѝ хареса хладнокръвната отчужденост в гласа му.

– Как така?

– Не ме интересува колко високо ще стигна, ще ги избия всичките.

До един! – Рап затвори и се загледа през стъклото. Колата летеше по Уискънсин Авеню.

Обиколиха около жилищната сграда два пъти, като се оглеждаха за скрито наблюдение. После паркираха пред един пожарен кран. Влязоха с приведени глави, не искаха лицата им да бъдат запечатани от охранителните камери. Рап използва комплект ключове, за да отключи външната врата. Щом се оказа на стълбите, извадиха оръжията си и им сложиха заглушители. Рап носеше 9-милиметров „Берета“, а Коулман – „Хеклер и Кох USP“, калибър .45 АСР. Рап набързо му обясни разположението на помещенията в апартаента. Коулман беше свикнал да действа по двойки. Това беше основата на обучението при тюлените. Рап беше вълк-единак. Отне им няколко секунди да уточнят действията си, за да са сигурни, че ще спазват синхрон, сетне хукнаха нагоре.

Когато стигнаха четвъртия етаж, Рап набързо огледа коридора и влезе вътре. Не спираха и за част от секундата. Ако някой ги причакваше, най-добрият начин да се оправят с него беше да се движат бързо и да удрят светкавично. Рап зае позиция от дясната страна на апартаента, а Коулман – от лявата. Рап тихо превъртя ключа. Коулман влезе след него. Рап затвори и заключи след тях. Първо провериха дрешника в коридора, после кухнята и хола. Придвижваха се бързо, в пълно мълчание, Рап водеше, Коулман пазеше гърба му. Отвориха и затвориха всяка врата. За по-малко от трийсет секунди бяха проверили цялото жилище. Начаса откриха първото подслушвателно устройство. Оставиха го непокътнато и излязоха от апартаента, като не заключиха външната врата.

Обратно в пикапа, Рап се обади на Кенеди.

– В апартаента имаше „бръмбари“. Поръчай на най-добрите си хора да разследват. Кажй им да открият транспондера и да изчакат. Ако някой се покаже, за да го провери, искам да го проследят. Ние отиваме у

2. SWAT (Special Weapons and Tactics) – „Специални оръжия и тактика“ – отряди на американската полиция и сили на реда за борба с тероризма и организираната престъпност. – Б.пр.

Маркър. Ще ти се обадя, като стигнем.

Коулман даде още газ, докато отбиваха от Ню Мексико по Небраска Авеню. Две пресечки на североизток попаднаха на задръстване в кръгово движение. Коулман зави по Масачузетс Авеню. Докато пресичаха престижния квартал „Спринг Вали“, той попита:

– Какъв е следващият ни ход?

Рап не можеше да изхвърли страшните картини от съзнанието си. Можеше да изтърпи нечовешка болка. Бяха го прострелвали и пробождали, беше си чупил около десетина кости и бе подлагал тялото си на такива изпитания, че го бе спасявала само жаждата за живот. Но този път беше друго. Мисълта, че някой може да нарани Анна, беше най-мъчителното нещо, която можеше да изпита. Рап се отърси от тази картина и се обърна настрани, за да погледне през стъклото.

Тайно избърса влагата от очите си.

– Ще проверим дали Маркър има напредък. После отново ще се опитаме да се свържем с Професора.

36.

Рап беше възвърнал хладнокръвието си, когато стигнаха у Дюмонд. Кенеди се беше обадила вече на компютърния експерт и му бе казала, че Райли е отвлечена. Дюмонд, който никога не знаеше как е по-добре да се държи с Рап, реши да не изрича и дума за утеха. Вместо това обясни докъде е стигнал с търсенето на Професора. За нещастие нямаше голям напредък. Двамата от екипа на Коулман, Кевин Хакет и Дан Стробъл, бяха прегледали хиляди фотографии на сегашни и бивши служители от Държавния департамент, но не бяха разпознали необходимия човек.

Това не беше резултатът, който Рап искаше да чуе. Едва съдържаше гнева си. Дюмонд обаче имаше идея, която според него трябваше да им помогне.

– Кога за последен път опита да се свържеш с него?

– Към девет вечерта.

– И той не е вдигал, откакто говори за пръв път с него?

– Да.

– Е, ще трябва да вдигне, нали?

– Защо?

– Ако той е отвлякъл Анна, ще иска да ти се обади.

– Да, прав си, но не виждам накъде биеш.

– Ами той няма никакъв начин да се свърже с теб. Ти не си му оставял никакъв номер.

– И?

– В момента чака да му се обадиш.

Рап беше малко раздразнен от Дюмонд. Защо повтаря очевидни неща!

– Това и възнамерявам да направя, когато ти приготвиш всичко за проследяване на разговора.

– Имам план. Насам пътува „Смарт Ван“. Айрини го издейства. – Дюмонд имаше предвид мобилен цифров проследяващ пост от четвърто поколение, оборудван от „Разузнавателни аудиоустройства“, подразделение на компанията „Уестингхаус“. Отдел „Наука и технологии“ на ЦРУ доработваше всеки от микробусите при пристигането им в Управлението.

– Маркърс, знаеш колко мразя всички тия технически глупости, затова ми преведи на разбираем език.

Дюмонд се опита, макар че не му беше много лесно да обясни всичко по най-прост начин. Накрая каза:

– Ако поставим микробуса на подходяща позиция преди обаждането и ти го задържиш на телефона достатъчно дълго, мисля, че ще можем да го проследим.

– Сигурен ли си?

– Не, не съм сигурен, но ако имаме късмет и сме близо, когато приеме разговора, ще мога да установя местонахождението му с точност до две пресечки. Но ако допуснем, че не е в движение.

– Колко време ти остава да се подготвиш?

– Микробусът трябва да пристигне до пет минути. – Дюмонд посочи на картата, разстлана на кухненския плот. – Нямаме никакви засечени негови разговори по това време на деня, затова не мога да гарантирам, че ще сме в подходящия район, когато той вдигне телефона.

– Какви ги говориш, Маркър? – Гласът на Рап беше изпълнен с раздразнение.

– Извадих данни за използваните от него кули-ретранслатори и ги означих на картата. Тези светложълти листчета маркират десетте най-използвани кули. – Дюмонд вдигна лист хартия от плота. – Това е списък на разговорите, по кое време на деня са проведени, колко са продължили и през коя кула е минал сигналът.

– Давай по същество, Маркър.

– По същество – той не е провеждал много разговори след единнасет вечерта. Затова ще е трудно да предвидим в кой район от града се намира.

– Мамка му!

– Утре сутринта ще имаме по-големи шансове.

Коулман постави длан върху рамото на Рап и кимна към спалнята на Дюмонд. Рап го последва в стаята и затвори вратата зад себе си.

– Какво има?

– Сигурен ли си, че си готов за това? – попита Коулман.

– Що за въпрос?

– Доста уместен.

– Някога виждал ли си ме да не съм готов за нещо?

– Никога не съм те виждал влюбен.

– Какво общо има това, по дяволите? – сопна се Рап.

– Много общо. Анна е у тях и това може да повлияе на преценката ти. Твърде емоционален си в момента.

– Не се тревожи за мен, Скот.

– Ще се тревожа. Гълчиш Маркър, като че ли ти е по-малък брат.

– Той ми е като по-малък брат.

– Това не е хубаво, човече.

– Кое не е хубаво?

– Казвам ти, твърде емоционален си. Мисля, че ще трябва да оставиш някой друг да се заеме със случая.

– Кой? Проклетите федерални ли? Дай да докараме ЕСЗ³! Много добре ще мине всичко! Първо ще изгубя Анна, после ще започнат да питат кой съм!

– Не ти говоря за федералните, Мич. Само се успокой. Трябва да знаеш кога да тръгнеш. Нещата могат да се усложнят и ти не бива да позволяваш на чувствата да влияят на решенията ти.

Рап понечи да спори, но размисли.

– Ако по някое време решиш, че провалям акцията, кажи ми го. Уважавам преценките ти и ще се вслушам в тях. – Замълча, сетне добави: – С едно изключение. Искам тези негодници мъртви, до един, и не се Опитвай да ме разубеждаваш.

Микробусът паркира пред дома на Маркър Дюмонд. Беше бял. Оттрани и на задните врати бе нарисувано голямо готварско кепе. Над него беше изписано името на кетъринг-фирма, отдолу се мъдреше телефонен номер. Фирмата беше законна и принадлежеше на бивш служител от ЦРУ и жена му. Управлението беше осигурило доста добро финансиране за двамата собственици и в замяна имаше легитимно прикритие на микробусите за наблюдение.

Дюмонд се качи отзад с два лаптопа и чанта, пълна с апаратура. Рап и Коулман се присъединиха към него, а Кевин Хакет и Дан Стробъл се качиха в експлоръра на Коулман. Дюмонд каза на шофьора да ги закара до кръговото движение на Уошингтън Съркъл и затвори вратата. Сетне веднага се залови за работа, като включи лаптопите и останалото оборудване. От едната страна на микробуса бяха подредени три стелажа с високотехнологична проследяваща и наблюдателна апаратура. По средата имаше два плоски цветни монитора. Горният се използваше за контрол на голям брой от уредите и можеше да се управлява само с докосване. Долният беше свързан с видеоканалите. Дюмонд седна на „капитанския“ стол, завинтен за пода на колата. Под мониторите имаше

3. ЕСЗ – Екип за спасяване на заложници (Hostage Rescue Team) – специален отряд на ФБР. – Б.пр.

малко място, където той намести краката си. Рап и Коулман го наблюдаваха от една пейка в задната част.

Отне им почти петнайсет минути да стигнат Уошингтън Съркъл. На покрива на микробуса имаше багажник. Той никога не се използваше по предназначение. Беше пълен с антени, видеокамери, микрофони с пряко насочване и локатор на посоката. След като Дюмонд проникна в мрежата на „Спринт“, той приготви локатора и даде на Рап зелена светлина.

Рап и Коулман бяха уточнили как ще проведат разговора. Бяха се съгласили, че за начало ще е най-добре Рап да се държи така, сякаш не знае нищо за изчезването на Райли.

Дюмонд беше включил клетъчния телефон към високоговорител, за да могат да чуят всички разговора. Освен това записваше всичко. Рап набра номера и зачака. На четвъртото позвъняване сърцето му се сви от страх, че отново никой няма да се обади, но след шестото отсреща вдигнаха. Рап си пое дъх.

– Как сте, Професоре?

Питър Камерън беше оставил Райли в хола. Когато телефонът му иззвъня, той беше в антрето. Вдигна и чу познатия глас на Мич Рап. Бързо излезе от къщата и отиде при колата си. Не искаше Дюзър или някой от хората му да го чуе, като говори.

– Извинявай, че не отговарях на повикванията ти, но ме задържаха някои неща.

– Като например?

– Предпочитам да не говорим по телефона.

– Означава ли това, че искаш да се видим лично?

– Може би. – Камерън се поколеба. – Ако гарантираш сигурността ми.

– Зависи от това, което ще ми кажеш.

– Чуй ме, когато ме наеха за тази работа, няхах представа кой си. Иначе никога нямаше да приема.

– Караш ме да се чувствам по-добре – отвърна Рап саркастично. – Кой те нае?

– Не мога да говоря по телефона.

– Тогава да се срещнем.

– С удоволствие, но нещо ми подсказва, че няма да си тръгна от тази среща жив.

– Зависи какво ще ми кажеш и колко искрен ще си с мен.

– Това, което имам да ти кажа, е важно! Наистина важно! Но ти трябва да ми дадеш гаранции.

– За какво?

– Че ще остана жив и ще ме оставиш на мира. Че никой от Управлението няма да разбере кой съм.

– Може и да е трудно.

– Тогава забрави. Просто ще изчезна и ще се постарая никога да не ме откриеш.

– Ако бях на твоё място, нямаше да бъда толкова уверен.

Камерън вдигна поглед към нощното небе и се усмихна широко. „Ако само знаеше този глупак с кого си има работа!“

– Не виждаш ли в каква позиция съм? Искам да ми дадеш гаранции или ще си плюя на петите.

Последва дълга пауза, след което Рап каза:

– Добре, какво искаш?

– Първо... Срещам се само с теб. Ако видя някой друг около теб, изчезвам. Второ, искам думата ти, че никога няма да разкриеш на никого кой съм.

– Това ще зависи от информацията ти.

– Добра е. Направо ще ти скрие топката.

– Подскажи ми малко.

– Човекът, който ме нае, е голяма клечка в града. Някой, когото никога не би заподозрял.

– Ако наистина е толкова голяма клечка, ще те снабдя с ново име и ново лице.

– Мога да се погрижа и сам за себе си. Само искам думата ти, че ще запазиш самоличността ми в тайна и няма да се опиташ да ме убиеш.

– Имаш думата ми.

Камерън провери часовника си. Беше на телефона доста дълго.

– Дай ми номер, на който да те открия.

Рап се поколеба за секунда, след което му даде номера на мобилния си телефон.

– Кога ще се срещнем?

– Утре сутринта по изгрев-слънце. Ще ти се обадя и ще ти дам инструкции. Ще те прекарам през някои места и ако видя, че някой върви след теб, махам се. – Камерън натисна червения бутон на телефона и се изсмя. Беше прекалено лесно. Рап щеше да влезе направо в капана. Той нямаше никаква представа, че Райли е в техните ръце.

Микробусът беше паркиран на Двайсет и трета улица – между Държавния департамент и Медицинския център на Военноморските сили. Дюмонд тракаше по клавиатурата на лаптопа, Рап и Коулман го зяпаха. След няколко секунди той вдигна поглед и каза:

- Изобщо не бяхме близо.
- Какво имаш предвид?
- Той не е в града. Дори не е в окръга.
- Къде е?
- Някъде към залива, около Анаполис.

Рап скочи от пейката.

- Покажи ми къде е кулата.

Дюмонд му посочи на екрана.

- Ето тук. До Маунт Сион.

Рап присви очи срещу екрана, опитвайки се да реши дали това е чисто съвпадение, или не. Без да сваля поглед от картата, той попита:

– Каза, че имаш списък на разговорите, които е провел през последните четири месеца?

- Да.
- Преди използвал ли е тази кула?

Дюмонд прелисти разпечатката.

- За първи път тази кула пренасочва негов разговор.

– Какво видя? – попита Коулман. Нещо явно бе развълнувало Рап.

– Къщата ми се намира на около пет километра от кулата. – Рап посочи на екрана.

– Хм. – Коулман се почеса по брадата и погледна към картата. – Може да са отвели Анна в някоя безопасена къща в района.

– Да, може. – Рап отвори малката вратичка към шофьора и каза: – Отведи ни на 214-а. Съобщи ми, като пресечем 301-ва. – Обърна се към Коулман: – Кажй на момчетата, че отиваме в Мериленд. – Набра номера на Стансфийлд. Отговори Кенеди. – До колко време можеш да докараш разузнавателен хеликоптер да огледа къщата ми?

– Мога да изпиша един от базата „Андрюс“. Ще бъде там до десет-двайсет минути.

- Добре. Вдигай го веднага.
- Мич, какво става?
- Не мога да ти кажа сега. Вдигай хеликоптера и после ми се обади.

37.

Малкият хангар се намираше в един отдалечен край на огромната военновъздушна база „Андрюс“, на югоизток от Вашингтон. Хангарът се поддържаше 24 часа в денонощието, седем дни в седмицата, от сменни екипи пилоти, техници и механици.

Когато дойде повикването за полет, пилотите скочиха. Бяха в креслата на усъвършенствания хеликоптер „Бел 430“ със закопчани колани след броени секунди. С помощта на дигиталната система за контрол подготвиха „птичката“ за трийсет секунди. Нормалната гражданска конфигурация на „Бел 430“ беше двама пилоти и седем пътници. В този имаше място само за четирима пътници. Останалото пространство беше заето от наблюдателно и разузнавателно оборудване. Отзад седеше един-единствен техник, който да контролира оборудването.

Докато хеликоптерът излизаше от хангара, помощник-пилотът поиска от контролната кула разрешение за излитане и даде на диспечерите местоназначението на полета. Разрешението беше дадено почти веднага. Нямах да се попълва никакъв план на полета. Никъде нямаше да бъде документирано излитането на хеликоптера.

И двамата пилоти бяха преминали през знаменития 160-и авиационен полк за специални операции на Сухопътните сили, базиран във форт Кембъл, Кентъки. Групата беше известна като „Нощните ловци“. Дватамата бяха летели един до друг в опасните небеса на Сомалия през 1993 г. Смятаха се за щастливи, че са оживели. Неколцина от най-добрите им приятели не се завърнаха оттам.

Мощността на двата турбинови двигателя „Алисън 250 С 40В“ беше увеличена. Хеликоптерът плавно се издигна над пистата, като трите колесника на шасито моментално се прибраха в аеродинамичния търбух на машината. Насочиха се на изток, като избягваха основните писти север-изток. Хеликоптерът достигна височина от сто метра и полетя успоредно на повърхността. Бързо набраха оптималната скорост от 150 мили в час. След минута техникът отзад даде на помощник-пилота точните координати на целта. Помощник-пилотът набра цифрите на своя навигационен компютър и секунди по-късно компютърът му даде време за полета девет минути и трийсет и шест секунди.

Бързият и тих хеликоптер цепеше хладния есенен въздух. Повечето пилоти щяха да са нервни, ако летят на височина сто метра през деня, да

не говорим – в такава облачна вечер, но тези бяха по-различни. Те бяха обучавани в армията да летят в най-неблагоприятни метеорологични условия, и то с хеликоптери, които са много по-ниско маневрени от „Бел 430“. За тях преминаването от шумните тъмнозелени армейски хеликоптери на гладкия, лъскав и тих „Бел 430“ беше като да смениш стар „Форд“ с „Ягуар“.

Докато приближаваха залива и ярките светлини на града оставаха зад тях, пилотите си слагаха на интервали очилата за нощно виждане, за да може единият да свикне с уреда, докато другият управлява, и обратното. Те се гмурнаха на юг от целта, изключиха навигационните светлини и завиха на разстояние пет километра от залива. От обаждането в базата до пристигането им на мястото бяха минали по-малко от двадесет минути.

Пилотите накараха „птичката“ да увисне на петнайсет метра над тъмните води на Чезапийк и техникът в задната част се зае за работа. С помощта на голям брой инфрачервени, топлинни и обикновени камери с висока разделителна способност той започна да наблюдава целта.

Питър Камерън се върна в къщата и седна на дивана до Райли. С телефон в ръка и с неподправена широка усмивка той започна:

- Имам една добра и една лоша новина. Коя искате да чуете първо?
- Лошата.
- Мич няма да успее тази вечер, но ще бъде тук на сутринта.
- По кое време?
- Около седем.

Райли изглеждаше малко обезсърчена. Наближаваше полунощ и тя беше уморена.

– Тогава отивам да си лягам. – Райли стана. – Надявам се, никой от хората ви не е горе.

- Не. Всички са долу. Никой няма да ви безпокои.
- Благодаря ви. – Тя излезе.

Камерън я придружи до стълбите.

– Ще трябва да ви напусна за малко, но ще съм се върнал, преди да сте станали.

– Добре. – Райли му каза лека нощ и се качи горе. Камерън я гледаше как се изкачва по стъпалата и се възхити на фигурата ѝ.

Дюзър се приближи до него. Когато Райли затвори вратата на спалнята, каза:

– Има хубав задник.

Камерън се намръщи и му кимна да го последва. Излязоха на предната веранда. Камерън се приведе към наемника:

– Гледай си работата и не си и помисляй да я докосваш.

– Спокойно де! Така или иначе ще е мъртва утре сутринта. Какво ти пука?

– Само си дръж проклетите ръце далеч от нея, ясно ли е? Приятелят ѝ ще дойде рано сутринта и искам да се концентрираш върху предстоящите задачи. – Той посочи към колите: – Трябва да ги махнете оттук.

– Къде да ги закараме?

– Не знам, но не трябва да са тук, когато той пристигне.

Дюзър кимна.

– Ще измисля нещо. Трябва да пратя някого за кафе и храна.

На Камерън не му стана ясно какво общо имат кафето и храната с преместването на колите, затова не обърна внимание на думите му и продължи:

– Трябва да се върна в града и да взема някои неща. Ще ми отнеме само час-два. – Погледна часовника си. – Ще се върна към два. Най-късно в три. Разбрано?

– Да.

– Ако се случи нещо необичайно, обади ми се.

– Непременно.

„Виждам един човек. Изглежда, стои на пост в задната част на къщата, откъм залива.“

Рап, Коулман и Дюмонд си бяха сложили слушалки с микрофони на главите. Използвайки осигурената срещу подслушване комуникационна техника на микробуса, Дюмонд се беше свързал със спътник, за да могат да поддържат връзка с хеликоптера и да виждат в реално време какво засичат камерите на летящата машина.

Рап внимателно слушаше безпристрастния глас, който описваше ситуацията в къщата. Микробусът плавно се поклащаше, докато се движеше на изток по Магистрала 214. Долният екран пред Дюмонд показваше картина, приличаща на филмов негатив – черно и бяло с различни нюанси на сивото по средата. Снимките бяха направени от инфрачервена топлинна камера. Картината на екрана се смени с друга, изпълнена с повече черно и петна от червено, жълто, бяло и синьо. Рап се загледа към кухнята и чу техника да казва:

– Завесите са спуснати, но аз засичам два... може би три топлинни източника вътре... на първия етаж на къщата... и възможно още един горе на втория етаж.

Рап вдигна очи.

– Можеш ли да различиш дали сред тях има жена? – попита трескаво.

– Човекът отзад определено е мъж. Хората вътре са седнали и не мога да отговоря със сигурност.

– Ами този на втория етаж?

Последваха пет секунди мълчание, след което се чу:

– Може да е мъж, жена, а може и да е куче. Не мога да кажа. Само улавям слаба топлина.

– Имаш ли звукова картина?

– Слаб фонов шум, но само толкова. Мисля, че сигурно са включили телевизора.

– Можеш ли да ми кажеш какво става в другата част на къщата?

– Да. Дайте ми минута да пренасоча оборудването.

Рап отмести микрофона и нареди на Дюмонд:

– Обади се на Айрини и й кажи да вдига във въздуха Групата за специални операции и да я прати към моята къща незабавно. – Докато Дюмонд се обаждаше, Рап се обърна към Коулман: – Какво става там, мътните го взели!

– Изглежда, някой вдига купон в дома ти.

Рап се усмихна.

Това беше добра новина. Имаше враг, с който да влезе в бой.

– Какви според теб са шансовете Професора да е там?

– Като се имат предвид данните от ретранслаторната кула, бих казал, че е много вероятно, докато ние говорим, той да седи на кухненската маса у вас.

Рап погледна към клетъчния си телефон.

– Ще можем да го разберем много лесно.

– Как?

– Обади му се веднага. „Птичката“ ще трябва да може да засече звъненето на неговия телефон.

Коулман размисли.

– Почакай, докато настъпи подходящият момент – каза. – Нека стигнем дотам и почакаме ГСО. Нали не искаме да ги подплашим?

– Добре.

– Мислиш ли, че Анна е горе?

– Надявам се.

Монотонният глас прозвуча отново в слушалките им:

– Имаме няколко коли на автомобилната алея. – Рап, Коулман и Дюмонд впериха погледи в екрана. – Имаме също и един човек, застанал до предната външна врата. Изглежда, носи оръжие. Чакайте да видя дали мога да се приближа още.

Картината се увеличи. Тялото на мъжа беше червено в по-голямата си част, с жълто по очертанията. В средата имаше продълговато синьо петно.

Коулман заговори, преди техникът да продължи:

– Прилича на автоматичен пистолет със заглушител.

– Или автомат. – Рап присви очи.

Втора червена фигура се появи на верандата, след което и трета. Рап се уплаши, че по някакъв начин са забелязали хеликоптера.

– „Везни 3“, откриха ли те?

– Това не е възможно. – Този път гласът беше друг. – Намираме се на три километра от тях и сме скрити зад линията на дърветата.

Един от мъжете слезе от верандата и отиде при една от колите. Качи се в нея и потегли. Техникът обяви:

– Една от колите напуска.

– Виждаме я. – Рап свали микрофона, погледна към Дюмонд и изрече с досада: – Провери къде се намираме и му кажи да настъпи педала докрай! – После отново приближи микрофона до устата си. – „Везни 3“, можете ли да поддържате контакт с две цели?

Отговорът дойде с известно закъснение:

– Зависи на какво разстояние се намират една от друга.

– Дръжте под око и двете, докато можете.

Дюмонд остави вратата към шофьора отворена и си седна отново на мястото.

– Каза, че току-що сме минали Куин Ан Роуд.

– Това означава, че трябва да стигнем при отбивката на Мъди Крийк до пет минути. – Рап се обърна към Коулман: – Кажи на момчетата зад нас да се приготвят за действие.

После гледа екрана и слуша разясненията на техника за посоката на движение на следената кола. В мислите си се върна към Анна. Трябваше да реши бързо дали хеликоптерът да продължи да наблюдава къщата, или да следва колата.

Коулман разбра за какво си мисли Рап.

– Къщата няма да избяга. – Рап не отговори, само продължи да

гледа екрана. Коулман повтори: – Чуваш ли ме? Казвам, че...

– Чух те.

Подсигуреният телефон на конзолата пред Дюмонд зазвъня. Дюмонд грабна слушалката, послуша секунда-две и я подаде на Рап.

– Айрини е. Иска да знае какво става.

– Мич, в тази кола може да е Професора! – настоя Коулман.

– Знам, знам. Маркърс, не мога да говоря с нея точно сега!

Пилотът на хеликоптера се обади:

– Ще трябва да изберете между колата и къщата.

– Не можем да си позволим да загубим контакт с колата – настоя Коулман.

Дюмонд отново протегна слушалката.

– Тя настоява!

На Рап му идваше да изскубне телефона от конзолата и да го изхвърли през вратата. Овладя се с усилие. Свали микрофона пред устата си и произнесе:

– „Везни 3“, продължавайте с колата. – После рязко свали слушалките, грабна телефона и изръмжа: – Какво има?

38.

Рап беше самотен боец до мозъка на костите си. В екип беше силен само ако бе водач и другите го следваха безпрекословно. В занаят, изтъкан от егоцентризъм, за него бе по-лесно да работи сам. Никога не се чувстваше виновен и не се извиняваше за поведението си. Резултатите говореха вместо него. Неговото правителство го беше изпращало на десетки опасни мисии и той беше постигнал основната цел във всяка от тях.

Стиснал силно телефонната слушалка в ръка, той рече:

– Айрини, в момента наистина съм много зает.

– Знам, но искам да ме държиш в течение.

– Има най-малко четирима души в къщата ми – тросна се Рап, – които очевидно не съм канил. Мисля, че Анна може да е там, но не съм сигурен. Една кола току-що тръгна от къщата. Смятаме, че зад волана може да е Професора. Маркът сигурно вече ти е казал всичко това. В момента съм затънал до шия в работа, Айрини. Ще ти се обадя, когато ми потрябва нещо. – И тресна слушалката. Обърна се към Дюмонд с почервеняло от гняв лице: – Ние сме на бойното поле, а не в Ленгли! Тук аз командвам и очаквам заповедите ми да се изпълняват дословно. – После продължи към Коулман: – Очаквам от теб съвети и имам нужда от тях, но когато е време да се действа, няма място за дебати. Ясен ли съм?

Коулман и Дюмонд кимнаха – Коулман, защото прекрасно разбираше, че е необходима ясна командна верига, а Дюмонд – от страх. Миг по-късно Дюмонд каза:

– Колата спира.

Рап извъртя рязко глава и погледна към монитора. Седанът спираше на една бензиностанция. Той се опита да отгатне къде се намира тя. Викна на шофьора отпред:

– Колко още има до Соломонс Айлънд Роуд?

– В момента стъпваме на него.

– Завий на юг, после веднага мини в лявото платно и се приготви да свиеш в бензиностанцията на „Ексън“. – Сетне се обърна към спътниците си: – Изключи част от светлините, Маркът. Скот, кажи на момчетата, че има бензиностанция на „Стандарт“ отясно, като минем по отбивката. Да паркират пред нея и да чакат, ако имаме нужда от подкрепа.

Микробусът намали и Рап провря глава при шофьора. Докато

отбиваха вдясно по Соломонс Айлънд Роуд, погледна към отсрещната страна на пътя, където се намираше бензиностанцията на „Ексън“. Забеляза тъмносиния седан, паркиран пред магазина. Трябваше да мисли бързо. Шофьорът на техния микробус бе облечен в черен панталон и бяла риза с черна папийонка. Изглеждаше точно както би трябвало – като сервитьор от фирма за обслужване по домовете.

– Колко бензин имаме?

– Резервоарът е пълен на три четвърти.

– Имаш ли у себе си кредитна карта?

Мъжът се поколеба. Доста странен въпрос от човек, когото изобщо не познаваш!

– Да.

– Имаш ли връзка?

Шофьорът потупа лявото си ухо.

– Да, твоят човек ми има честотата.

Рап посочи към бензиностанцията:

– Спри до онези колонки там. Точно зад онзи „Краун Виктория“.

Слез от колата и почни да зареждаш. Ще ти кажа какво да правиш по-късно.

Върна се отзад при Дюмонд.

– Можеш ли да ми покажеш магазина, Марксъс?

Дюмонд кимна. Четири секунди по-късно те гледаха изображение то на магазина. Рап го потупа по рамото и отново си сложи слушалките.

– „Везни 3“, имаме колата. Моля, върнете се при къщата и ни информирайте при евентуални промени.

– Прието, „Дева 1“. Връщаме се при къщата.

Рап затвори вратата към шофьорския отсек и тримата се скупчиха пред екрана.

– Марксъс, всичко записваш, нали?

– Да.

Шофьорът на колата не се виждаше никъде в магазина, затова Рап каза:

– Дай ни поглед върху колата и провери регистрационния номер.

Камерата се фокусира върху задния номер на седана.

– Мамка му! – простена Коулман.

Рап реагира по същия начин.

– Какво има? – учуди се Дюмонд.

– Колата е с правителствен номер – поясни Скот.

– Нищо, пак го провери – каза Рап.

– Мич, това усложнява нещата.

– Може би, а може би не.

– Какво искаш да кажеш с това „може би“? Тук няма „може би“.

Ако тоя е федерален агент, ще си имаме проблеми.

– Ще видим. Маркърс, покажи ни магазина.

Мъж с пясъчноруса коса, облечен в костюм, стоеше на касата.

– Това не е Професора – отбеляза Коулман.

– Има ли някой друг в магазина?

Дюмонд повъртя джойстика. След секунда отново фокусира картината върху мъжа на касата.

– Май че е сам.

Мъжът извади портфейл и подаде на касиерката пари. Рап стисна Дюмонд за рамото:

– Кажй на шофьора да се връща в микробуса.

Дюмонд предаде нареждането и след няколко секунди чуа вратата отпред да се затваря. Погледите им бяха приковани в екрана, докато наблюдаваха как мъжът в магазина взема кутия с четири стиропорови чаши. В едната си ръка държеше и бяла найлонова торба.

Рап заговори тихо:

– Кажй на шофьора да паркира вляво от седана.

Докато Дюмонд повтаряше заповедта, Рап свали слушалките и извади беретата със заглушител. Коулман направи същото. Когато шофьорът започна да мести микробуса, Дюмонд пренасочи камерата на покрива върху целта. Спряха тъкмо докато мъжът слагаше напитките върху покрива на колата си, за да си отключи вратата.

Рап рязко отвори вратата и скочи на асфалта откъм гърба му. Мъжът понечи да се извърне, Рап вдигна лявата си ръка и стовари дръжката на пистолета върху жертвата си. Хладната стомана уцели тила на мъжа, той се олюля. Рап го хвана под мишницата, Коулман го сграбчи от другата страна. Замъкнаха го в микробуса и го пуснаха на пода. Рап го пребърка за оръжие. Откри кобур с пистолет на глезена. Коулман извади другия пистолет от раменния кобур и взе ключовете от колата му.

– Какво да правя с возилото? – обърна се към Рап.

– Карай след нас. Малко по-надолу по пътя има промишлен район.

Промишленият район бе изпъстрен с двуетажни офиссгради и складове. Микробусът и седанът свиха навътре. От другата страна на улицата имаше магазин с бар. Хакет и Стробъл паркираха пред бара и

започнаха да наблюдават улицата. Когато Коулман отвори страничната врата на микробуса, съзря Мич Рап, затиснал с колене ръцете на пленника им, опрял дулото на пистолета в дясното му око.

– Посочи ми една-единствена причина да не те убивам! – процеди Рап.

Коулман се качи и затвори вратата.

– Какво казват личните му документи?

– Нямах време да ги прегледам. Бяхме увлечени в разговора, нали? – Той натисна по-силно заглушителя в окоето на пленника. – Специален агент Сейлъм от ФБР – прочете Рап и впери яден поглед в мъжа. – Би ли ми казал какво, по дяволите, правеше в моята къща?

– Не знам за какво говориш.

Рап се обърна към Коулман и кимна към Дюмонд:

– Дай му документите да ги провери. – А на жертвата си каза: – Не ме карай да повтарям. Какво правехте в моята къща? Онази край залива, от която излезе само преди пет минути?

Единственото отворено око на пленника се въртеше трескаво.

– Казвам ти, не знам за какво говориш!

– Последен шанс. Каж ми за какво бяхте в къщата ми и какво правихте с Анна Райли.

– Нали ти казах, нямам и най-малка представа за какво говориш. Знаеш ли какви неприятности ще си навлечеш, задето си отвлякъл федерален...

Рап стисна десния му показалец. Мъжът изкрещя. Рап отмести цевта от окоето му и я пхна в устата му. Пленникът започна да се задушава.

Търсейки потвърждение в погледа му, Рап изсъска:

– Познаваш ли моя приятел Марио Лукас? Здравеняка, когото застреля в Колидж Парк? – Забеляза как мъжът трепна. Извърна се към Дюмонд: – Нещо за регистрационния номер?

– Нищо. Няма никакви данни. Сега проверявам името.

– Този не е никакъв федерален агент, Скот!

– Мисля, че си прав. – Коулман се обърна към пленника: – Не ни карай да прибягваме до по-радикални мерки.

Рап извади пистолета от устата му. Мъжът се изплю.

– Вие двамата вземете да си го начукате! Загазили сте здравата!

Коулман се усмихна.

– Много оригинално, няма що. – Протегна се и стисна пръста, който Рап бе счупил, и също го огъна рязко. Мъжът изпищя. Рап отново пхна цевта в устата му.

– Не е федерален – обади се Дюмонд. – Няма го в базата данни.

– Какво ще кажеш за свое оправдание? – изрева Рап.

Мъжът си пое въздух.

– Аз... работя под прикритие! – заекна.

– Да бе, точно така, боклук такъв. Ти си агент на ФБР под прикритие, който се представя за агент на ФБР. – Рап премести беретата в лявата си ръка и сграбчи здравия показалец на пленника. Изобщо не си направи труда да му задава въпроси. Скърши пръста като суха клонка.

Мъжът изкрещя.

– Добре... добре! Какво искате да знаете?

– Анна Райли в къщата ли е?

– Да.

– Къде е?

– Горе, на втория етаж.

– Добре ли е?

– Да.

– Само не ме лъжи. Вие пипахте ли я?

– Не, кълна се, не сме.

– Защо е там?

– Не знам. – Рап не хареса отговора и се зае със следващия пръст.

Преди да го стисне, онзи извика: – Казахме й, че я водим там, за да се срещне с теб.

– Чия беше идеята?

– Не знам. Аз съм само обикновен войник. Казват ми какво да правя и аз изпълнявам.

Коулман се наведе.

– Професора ли даде заповедта?

– Да, мисля, че да.

– Той в къщата ли е?

Мъжът поклати глава. Лицето му бе изкривено от болка.

– Беше, но си тръгна.

– Колко хора сте там? – попита Рап.

– Не знам.

Рап сграбчи следващия пръст и го изви. Мъжът изкрещя и се опита да се освободи, но Рап го държеше здраво. Повтори въпроса:

– Колко хора имате във и извън къщата?

– Още двама.

– Знам, че ме лъжеш, и започва да ми писва! – Рап извърна глава към Коулман. – Да го очистим. Не ни трябва повече.

– Още четирима са!

– По-добре не ме лъжи, защото ще те избавя от нещастieto ти още сега.

– Кълна се, че казвам истината! Само не ме убивайте!

Рап изгледа мъжа с пронизателния си поглед. Чувстваше, че му казва истината, но човек никога не може да бъде сто процента сигурен. Обърна се към Коулман:

– Доведи момчетата. Имам идея.

39.

– Не знам, Мич. Мисля, че е по-разумно да оставим ГСО да се заемат.

Стояха до микробуса. Пленникът им беше вътре, вързан на пода, а Дюмонд го наглеждаше. Дан Стробъл и Кевин Хакет слушаха разговора на бившия си командир и Мич Рап.

– Не. – Рап поклати глава. – Те очакват този да се върне всяка минута. Не можем да се бавим.

– Вярно. Нека поискаме времето на полета на ГСО дотук и тогава ще решим.

– Забрави. – Рап махна с ръка. – Сам ще се оправя. – Тръгна към микробуса. Не блъфираше. Беше абсолютно искрен в намерението си и съзнаваше напълно кое кара Скот Коулман да се колебае.

– Почакай! – сграбчи го за ръката бившият тюлен.

– Нямаме никакво време, Скот. – Рап отскубна ръката си. – Какво става? Да не би да се размекна? Мислиш ли, че Групата за специални операции от Ленгли ще свърши по-добра работа от нас? Те са професионалисти, но сред тях няма нито един стрелец, който да превъзхожда твоите момчета. Отивам, с тях или без тях. – Рап разбираше много добре психиката на тюлените. Той притежаваше същите качества. Упорит, изключително уверен, решен да победи на почти всяка цена и никога не изпитващ страх да приеме предизвикателството.

– Какъв е планът? – попита го Коулман.

– Ще оборудвам оня дръвник с камера и микрофон и първо ще изпратя него.

– Откъде си сигурен, че няма да те издаде?

– Имам нещо наум. – Рап посочи Хакет. – Ти поемаш човека на задната веранда, а ние тримата влизаме през предната врата. Съгласни ли сте да участвате, момчета?

Хакет кимна, а Стробъл и Коулман мълчаливо се примириха.

– Добре. Вземете си експлозивите.

Мъжът стоеше до микробуса със свалени до глезените панталони. Дюмонд се занимаваше вътре със сакото му, като монтираше микрофона и фиброоптичната камера. Стробъл държеше едната ръка на пленника, а Хакет – другата. Рап се изправи пред него:

– Как се казваш?

– Дейв.

– Добре, Дейв, ето каква е сделката. Не ми харесваш. Ти отвлече приятелката ми и сега другарчетата ти седят в къщата ми. На теб ще ти хареса ли, ако отвлеча някого, когото обичаш, и се самопоканя в дома ти? – Дейв поклати глава. – И аз така си мислех. Приятелите ми биха предпочели да ти вкарам куршум в главата и да те хвърля в она боклукчийски камион ето там, но аз няма да го направя. Поне не засега. Ще ти дам възможност да останеш жив, но ако я оплескаш, дори и най-малко, с теб е свършено. Ясен ли съм?

– Да.

– Добре. Ще те изпратим в къщата, сякаш нищо не се е случило, с едно изключение. Ще имаш прикрепена към слабините лента с експлозив С 4, а детонаторът ще е у мен. Ако в някой момент реша, че си ни предал, ще ти пръсна топките и ти ще пукнеш на пода, след като кръвта ти изтече. Въпроси?

Мъжът преглътна тежко и поклати глава.

– Добре. – Рап се обърна към Коулман. – Сложи експлозива в гациите му и го закрепи здраво. Маркъс, самото готово ли е?

– Секунда само.

Рап погледна Дейв в очите:

– Давам ти честната си дума. Ако ни сътрудничиш, ще пощадя живота ти.

На Коулман му отне малко повече от минута да закрепил лентата с пластичния експлозив. Рап успя за по-кратко време да опише на Дейв разположението на стаите в къщата и да го инструктира подробно как ще процедират по-нататък. След бърза проверка на връзката те се натъпкаха в колата на заложника си и потеглиха. Рап, Коулман и Стробъл седяха отзад, а Хакет – отпред. Микробусът ги следваше на дискретно разстояние. Коулман и хората му носеха картечни пистолети МР 5 със заглушители. Рап разполагаше само със своя сигурен „Берета 92 F“ с три резервни пълнителя с по петнайсет патрона. По пътя си към къщата изслушаха доклад за обстановката от хеликоптера. Всичко беше, както очакваха. Един човек стоеше на пост на предната веранда, втори – отзад, а други двама бяха вътре, по всяка вероятност в кухнята, до масата.

Когато отбиха към улицата, водеща до къщата, Рап нареди на Дейв да загаси фаровете и да спре. Обърна се към Стробъл:

– Щом свие по автомобилната алея, наведи се ниско, за да не те видят. Ще ти кажа кога да тръгнеш. – Потупа шофьора по рамото със

заглушителя. – Ако те попитат защо си се забавил толкова много, кажи им, че готовото кафе се е свършило и е трябвало да приготвят прясно. Веднага след това ги питай къде е момичето.

Рап кимна на Коулман да излезе от колата. Щом той затвори вратата, Дейв попита:

– Със стрелба ли смятате да влезете?

– Ако се пресегнат за оръжията си, по-добре да са мъртви. Зависи от тях. Само залегни на пода, когато започне пукотевицата. Така няма да ти се случи нищо. – Пленникът поклати глава. – Какво има?

– Със сигурност ще се пресегнат за оръжията си.

– Тогава са мъртви.

Рап излезе от колата и заедно с Коулман и Хакет затича по пътя. Рап водеше. Парцелите в квартала си приличаха. Бяха тесни, с 30 до 60 метра брегова ивица, и продължаваха на дължина към сушата до около 150 метра. Деляха ги ивици дървета и храсти. Когато стигна втората къща преди неговата, Рап сви от пътя и тръгна през двора на съседа си. Луната се бе скрила, цареше виолетов мрак. Щом стигнаха до дърветата, Рап откри малка пътечка и мина по нея в следващия двор. Движеха се приведени. При следващата ивица дървета приклегнаха. Рап доближи микрофона до устата си и поиска доклад за обстановката от хеликоптера. Оттам казаха, че нищо не се е променило.

Рап грабна Хакет за врата и го доближи до себе си. Посочи му към водата и прошепна в ухото му:

– На около шест метра от скалата има пътека, която води от двора на Хари в моя.

– Кой е Хари?

– Съседът ми. Не се притеснявай за него. Той е на осемдесет и една и е глух като тъпан. Слушай сега. Двамата, които стоят на пост, са мъртъвци. Няма да имаме време да се церемоним с тях. Не разполагаме с белезници, нито пък с достатъчно хора да ни прикриват. Когато дам сигнал, искам да застреляш твоя човек в главата. Някакви проблеми?

Хакет не се развълнува особено. Нямаше да му е за пръв път.

– Не – отвърна, без да се замисля.

– Добре. – Рап го потупа по ръката. – Тръгвай.

Хакет се отдалечи тихо в мрака. Рап повика Стробъл по радиостанцията.

– Дан, кажи му да тръгва. – Почака секунда и каза: – Маркърс, искам постоянно наблюдение, щом влезе в къщата.

По телевизията течеше шоуто на Конан О'Брайн. Джеф Дюзър протегна ръце над главата си и се прозя бавно и продължително. Напоследък сънят не му достигаше. Твърде много работа!

– Къде е тоя шибан Полк? – изруга.

Другият, седнал на масата в кухнята, не си направи труда да отговори на шефа си. Дюзър стана и погледна през прозореца. Един от хората му крачеше напред-назад, за да се стопли. Огледа кухнята и продължи:

– Не мога да повярвам, че този няма дори пакетче чипс в къщата си!

Мъжът на масата отклони поглед от пасианса, който редеше.

– Сигурно води здравословен начин на живот.

– Какво, мамка му, означава това? – озъби се Дюзър.

Онзи сви рамене.

– Чипсът съдържа много вредни съставки.

– Педро, ям чипс цял живот. На трийсет и пет години съм и имам плосък като дъска корем.

– Да, но в какво състояние са ти артериите?

– Артериите ми са си добре. – Не беше в настроение да слуша лекции от Педро за здравословния живот. Отиде отпред и провери верандата. Неговият човек беше там, но от Полк нямаше и следа. „Колко време му трябва да вземе кафе и сандвичи?“, измърмори под нос.

Обърна се, погледна към стълбите и се сети за страхотното парче, което спеше в една от стаите горе. Припомни си какво му каза Професора за момичето. В това нямаше никакъв смисъл, но не знаеше дали си заслужава риска да го ядосва. Беше им платил доста пари през последните няколко месеца и Дюзър беше сигурен, че ще има и още.

Мобилният му телефон иззвъня и той го измъкна от калъфа на бедното си.

– Ало?

– Аз съм. Как вървят нещата?

– Добре. Тъкмо чакаме Полк да се върне с кафе и храна.

– От колко време го няма?

Дюзър усети загриженост в гласа на Професора.

– Не се тревожи. Малко закъснява. Сигурно кара по-бавно.

– Той има ли у себе си телефон?

– Да.

– Ами обади му се тогава.
– Спокойно, ще се оправя.
– Как е момичето?
– Добре е. Спи горе. – Светлина на фарове прорязва прозорците. – Чакай малко, мисля, че Полк се връща.

Рап и Коулман наблюдаваха от храстите как колата се плъзна по автомобилната алея. Спря пред другия седан, като едва не докосна бронята му. Щом фаровете изгаснаха, те тръгнаха напред. Движеха се приведени. Спряха малко преди да стигнат двора на Рап и коленичиха. Гледаха как троянският им кон взе подноса с кафе и плика със сандвичи и се промуши между двете коли.

– Къде беше, по дяволите? – прозвуча откъм верандата.
– Забавиха ме. Трябваше да сварят прясно кафе.
Гласът на Дюмонд достигна до тях в слушалките:
– Един човек на предната веранда. Току-що станаха двама.
Рап прошепна в микрофона:
– Дай ми знак веднага щом решат да влизат в къщата.
– Влизат.

Рап и Коулман се проснаха по корем и запълзяха през тревата, като се стараеха по-близкият до гаража седан да остане между тях и верандата. Спряха до багажника на колата и зачакаха. Сега ясно чуваха разговора вътре в къщата чрез скрития у Дейв микрофон:

– Къде е момичето?
– Горе е, спи. Защо се забави толкова?
Отново се намеси Дюмонд:

– Имаме двама вътре. Единият стои до нашия човек в кухнята. Пистолетът му е прибран в кобура, но държи нещо в ръката. Втория е седнал на кухненската маса.

– Хакет, готов ли си? – прошепна Рап.
– Прието.

– Чакай сигнала ми. – Рап кимна на Коулман. Той вдигна палец. Рап изскочи иззад колата и се затича към предната веранда. Мъжът стоеше с гръб към вратата. Рап се приближаваше отдясно. Държеше в лявата си ръка беретата и се целеше в главата му. Мъжът помръдна едва доловимо.

– Стреляй – изсъска Рап.

Мъжът усети движение и понечи да се извърти към Рап. Имаше

автомат, провесен на рамото, и стискаше с ръка приклада му. Когато забеляза Рап, тръгна да се пресяга за автомата с другата ръка. Рап стреля два пъти. Заглушителят изплю два куршума. Първият удари постовия в дясното око и проби главата му. Вторият го улучи в скулата, на два сантиметра под първия. Тялото отхвъркна назад.

– Първо танго мъртво. – Рап стигна верандата секунди по-късно и стисна бравата на вратата. Коулман го следваше плътно. В слушалките си чува гласа на Хакет:

– Второ танго мъртво.

Стробъл се появи на поляната.

Рап чу в слушалките разговора от къщата:

– Какво, по дяволите, беше това? – Бяха доловили звука на падналото върху дървения под тяло на часовия.

Рап произнесе в микрофона:

– Маркърс, кажи на Дейв да залегне.

Не го правеше от загриженост за живота на наемника. Съображенията бяха чисто практически. Искаше да не му се пречка в огневото поле. Рап завъртя бравата и бутна вратата. Влезе вътре и се втурна наляво към кухнята с насочен напред пистолет. Нямаше да има никакви викове за предупреждение. Рап не беше доброто ченге от филмите. Когато влезе в кухнята, Дюмонд каза нещо по радиостанцията, но той не обърна внимание на думите му. Бе изцяло съсредоточен върху мъжа, който държеше мобилен телефон в едната си ръка и вадеше оръжието си.

Джеф Дюзър чу шум отвън и инстинктивно се пресегна за пистолета. Секунда по-късно му се стори, че чува да се отваря външната врата. Обърна се да види какво става и стисна своя „Глок“. Тъкмо го вадеше от кобура, когато един мъж като сянка се появи с пистолет в ръка. Дюзър освободи оръжието си от кобура и трескаво се опита да го насочи към непознатия, като промърмори: „Кой си пък ти, да те вземат мътните?“

Рап стреля веднъж. Куршумът попадна между веждите на мъжа. Когато прекоси кухнята, Рап насочи пистолета към втория човек, застанал зад задната външна врата. Онзи изобщо не се опита да извади оръжието си, само вдигна ръце безпомощно. Рап докосна с пръст устните си и му посочи с пистолета да легне на пода. После се обърна към Коулман:

– Погрижи се за него. Аз се качвам горе.

Питър Камерън седеше в хола на своя апартамент в Джорджтаун с

широко отворени очи и с мобилен телефон, залепен за ухото му. Нещо ставаше. Говореше с Дюзър, всичко изглеждаше наред и изведнъж прозвучаха тревожните думи на Дюзър: „Кой си пък ти, да те вземат мътните?“ Последва силен трясък, който според Камерън дойде от падналия на земята телефон. Кокалчетата му побеляха.

Отначало имаше някакъв страничен шум, после дойде гласът, който не можеше да обърка с никой друг. Обзет от паника, Камерън изхриптя в телефона:

– Джеф, там ли си? За Бога, отговори ми! – Слуша известно време. Чу някакви гласове, които не можа да разпознае, а после нечие дишане. – Джеф, ти ли си? Отговори ми, дяволите да те вземат! – Миг по-късно връзката прекъсна.

Скочи и трескаво закри из стаята. Опита се да събере парчетата от мозайката и да отгатне какво се бе случило току-що. Как се беше случило? Как, по дяволите, Рап беше разбрал! Въпрос на късмет ли беше? Дали просто не беше отишъл до къщата си, за да си вземе нещо, или беше по петите му отдавна? Не можеше си събере ума, за да измисли какво да каже на Кларк. Дали Рап няма да научи истинската му самоличност по някакъв начин от Дюзър? Убеден беше, че няма, но вече нищо не беше сигурно. През цялото време си мислеше, че води пред Рап с няколко хода, а накрая излезе, че ужасно се е лъгал. Камерън си спомни чувството на истински страх, което изпита в гората в Германия, когато поиска да проследи Рап. Внезапно се почувства страшно несигурно в апартамента си.

„Може би сега е времето да се покрива за малко“, каза си. Имаше предварително обмислен план за подобни ситуации. Отиде в спалнята и измъкна куфар от гардероба. Хвърли го на леглото и започна да слага в него най-необходимите му вещи. Сърцето му едва не изскочи, когато телефонът звънна. Изтича в хола и грабна слушалката от масичката за кафе. Провери кой го търси. Беше Дюзър.

Натисна бутона за приемане на разговора и каза:

– Какво, по дяволите, се случи?

Отговор не последва. След няколко секунди се чу:

– Ще ти дам още една възможност да съхраниш живота си. Кажи ми за кого работиш още сега, или ще докопам дебелия ти задник и ще се погрижа да умреш от много бавна и мъчителна смърт. Изобщо не си мисли, че ще можеш да ми избягаш. Където и да отидеш, ще те намеря.

Камерън инстинктивно докосна брадата си и се втренчи в огледалото над камината. Рап знаеше как изглежда. Безмълвен, той направи

единственото, за което се сети – затвори телефона. Изправи се и се вгледа в образа си в огледалото. Полазиха го студени тръпки. Отиде в банята и се зае да се бръсне.

40.

Беше много рано. Дебели сиви облаци затискаха небето над Вашингтон като мръсен брезент. Рап беше уморен, но не много. При мисълта, че Анна е в безопасност, отново бе обладан от чувството си за решителност, от увереността, че тилът и фланговете му са в пълна сигурност. Току-що я беше оставил с няколко души, на които можеше да има доверие – служители от Тайните служби на Съединените щати. Те бяха изключително задължени на Рап и охотно се съгласиха да му помогнат. Тя беше на сигурно място в Блеър Хаус, при президента, първата дама и няколко десетки агенти. Днес щеше да отиде на работа като всеки ден, а после Рап щеше да реши какво да прави. Най-ужасните му страхове бяха оживели в нощта, когато разбра, че са я отвлекли, и каквото и да му струваше, нямаше да позволи това да се случи отново.

На Рап му мина през ума да поиска охрана от Управлението с помощта на Кенеди, но докато не разберат с кого си имат работа, реши, че най-добре е да я държи близо до президента. За жена, събудена посред нощ, Райли прие доста спокойно новината, че довелите я не са агенти на ФБР. Когато го попита кои са, той не знаеше какво да й отговори. След като разбра, че някои от тях са били убити на първия етаж, докато е спяла, и в кухнята на дома, който смяташе и за свой, тя не изпадна във възторг. И когато попита кой ги е убил, а Мич отказа да отговори, тя много се разстрои. Все пак трябваше да й каже. Обикновено така ставаше. Анна Райли бе предизвикателна комбинация от буен нрав и упоритост.

Райли го беше виждала да убива и преди. Беше убивал, за да спаси нейния и на други хора живот. Успокояваше се, че – най-общо казано – приятелят ѝ беше добър, а убитите от него хора – лоши. Както и с това, че беше израснала в семейство на полицаи. Но като лед върху ударено място, въпреки че тези мисли уталожваха болката, те не решаваха проблема радикално. Работата, с която Рап си изкарваше хляба, я тревожеше. Не ѝ даваше мира. Рап знаеше, че ако не се оттегли, ще я загуби, рано или късно. А тя му беше твърде скъпа, за да позволи това да се случи. Беше време да скъса с ЦРУ, да излезе от играта.

След като отби от Джорджтаун Пайк, той погледна часовника на таблото пред себе си. Наближаваше седем сутринта. Малко по-късно пое по пътя за вилата на директора Стансфийлд. Служители от охраната с автомати и забулени в черно като ниндзи го пуснаха, без да проверят

документите му. Рап се беше обадил предварително и беше предупредил Кенеди, че ще дойде. Паркира и влезе в къщата. Обикновено не обръщаше много внимание на външния си вид. Имаше обаче хора, които според него заслужаваха уважение и пред които се появяваше гладко избръснат и прилично облечен, за предпочитане в костюм. Директорът Стансфийлд беше един от тях. Сега Рап се чувстваше малко виновен, че идва с едnodневна черна четина на лицето, облечен в дънки и с бейзболна шапка на главата.

Почука на вратата и секунда по-късно му отвори мъж с голям белег на брадичката. Човекът от охраната на ЦРУ не беше много ентузиазизиран да види своя нощен нападател.

– Как е челюстта? – попита Рап.

– Подута.

– Хубаво. – Рап мина покрай него. – Поне ще те научи да си по-бдителен следващия път.

Продължи по коридора към кабинета. Не го интересуваше дали бодигардът от ЦРУ го харесва. В тоя занаят няма място за харесване. Само се надяваше младокът да се поучи от грешката си.

Кенеди стоеше до шефа си и му четеше нещо от лист хартия. Когато видя Рап, тя му показа листовите от факса.

– Имаме информация за един от мъжете от миналата нощ.

– От Хорниг ли? – Беше пратил двама пленници при доктор Хорниг за разпит.

– Не. Идентифицирахме един от застреляните от теб. Казва се Джеф Дюзър. Бивш морски пехотинец, трийсет и пет годишен, осъден от военен съд и изхвърлен от Морската пехота за дълъг списък провинения.

– За кого работи?

– Още не знаем, но накарах някои хора да пороботят по въпроса.

Рап погледна към Стансфийлд.

– Извинете ме за външния ми вид, сър. Нямах време да се преоблека и приготвя за срещата.

– Не е необходимо да се извиняваш. – Стансфийлд фъфлеше леко и беше замаян. – Къде е командир Коулман?

Кенеди отвърна вместо Рап:

– В Ленгли е, с Маркърс и неговите хора преглеждат досиета.

– На Държавния департамент ли?

– Не – отвърна Рап. – В Държавния департамент не откриха нищо и им казаха да прегледат досиетата на Ленгли.

– Как е госпожица Райли?

Рап беше леко изненадан от въпроса на Стансфийлд. Никога не бяха говорили за връзката му с Анна.

– Добре е.

– Искаш ли да накарам президента да поговори с нея?

– Не... по-добре не. – Рап стоеше до камината, между Кенеди и Стансфийлд, и нервно пристъпваше от крак на крак. Искаше да приключи веднъж завинаги. Това беше и причината за идването му сега тук. Започна смутено: – Така и така сте само двамата, искам да обсъдя с вас нещо. – Стансфийлд и Кенеди отвърнаха с безизразни погледи. – Когато това свърши... щом открием кой е този Професор... Аз се оттеглям. – Никакво поклащане на глави, кимане, свиване на рамене, повдигане на вежди – нищо. Просто го наблюдаваха с онези техни всезнаещи погледи. – Сериозно говоря. И не можете да направите нищо, за да ме разубедите. Ще се погрижа за Професора и после излизам от играта.

Накрая се обади Стансфийлд:

– Неприятно ми е да го чуя, Мичъл. Твоите способности са незаменими.

– И преди мен е имало способни, ще има и след мен.

– Тези преди теб не можеха да се сравняват, съмнявам се, че и тези след теб ще ти бъдат в категорията.

– Ленгли ще си е същият.

– Не. Истината е, че Ленгли няма да е същият. Ако президентът успее да се наложи, Айрини ще ме наследи и ако наистина имаме късмет, тя ще се нуждае от теб.

– Е, боя се, че няма да съм на разположение. – Рап скръсти упорито ръце на гърдите си. – Достатъчно дадох.

– Да, така е, но бих искал да дадеш и още.

– Не. – Рап не можеше повече да ги гледа. Просто искаше да приемат желанието му.

– Мичъл, мога да разбера защо искаш да се оттеглиш. Айрини ми каза, че възнамеряваш да поискаш ръката на госпожица Райли и да се ожениш. Аз не бих могъл да остана на бойното поле и в същото време да бъда добър съпруг и баща. Двете не вървят заедно. Но можем да ти намерим място вътре в Ленгли. Има толкова много работа за човек с твоя талант...

„О, Господи – простена мислено Рап. – Само това не!“

– Сър, вие притежавате много умения, които аз нямам.

– Не съм убеден.

– Истина е. Никога не бих могъл да издържа дълго в ръководството. Нямам търпението да се примирявам с цялата бумашина.

– Не е толкова лошо, колкото си мислиш. Освен това ще се приспособиш. Ти винаги се адаптираш към условията.

– Не искам да се уча. Аз съм човек на действието, сър.

Стансфийлд вдигна ръце в жест, че се предава.

– Няма нужда да обсъждаме това сега. Искам само да те помоля, преди да вземеш окончателно решение, да поговорим за някои неща.

На Рап му се щеше да е твърд. Щеше му се да откаже. Отчаяно му се щеше да им каже, че никога няма да отиде да работи в Ленгли. Но гледайки стареца, мъжа, когото беше боготворил десетилетие, не намери сили да се противопостави. Не можа да откаже на стария разузнавач.

– Ще ми обещаеш ли да ме посетиш още веднъж за последно? Има неща, които трябва да обсъдим, преди да вземеш окончателно решение.

Рап въздъхна. Стансфийлд реагира с усмивка. Тогава телефонът на Рап иззвъня. Той провери кой го търси и веднага вдигна.

– Какво има? – изрече в слушалката.

– Мисля, че го открихме. – Беше Скот Коулман.

– Казвай.

– Името му е Питър Камерън. Не съм напълно сигурен, но мисля, че е той. Когато го видяхме в Колорадо, имаше брада, но на всичките снимки, които прегледахме, е без брада.

– Кой е той?

– Работил е за Управлението от седемдесет и четвърта до деветдесет и осма в Службата за охрана. Занимавал се е с много неща. Отговарял е за детекторите на лъжата, за личната охрана, проверката на помещения за „бръмбари“. През последните няколко години на служба е ръководел цялото шоу.

– Следял е следящите.

– Тъх.

Рап го побиха тръпки, като си помисли с колко информация разполага човек на този пост.

– Къде можем да го открием?

– Има апартамент в Джорджтаун.

– Къде? – Коулман продиктува адреса. – След колко време могат да пристигнат там момчетата ти?

– След двайсет минути.

– Добре. Прати ми фотографията по факса. Ще се срещнем в „Сейфудей“ на Уискънсин. Вземи микробуса и Маркъс. Кажи на Маркъс да си

трае. Не искам никой в Ленгли да разбере какво ще правим.

– До след двацет минути.

Рап остави телефона и погледна към Кенеди и Стансфийлд.

– Скот смята, че са открили Професора. Няма да ви хареса с какво се е занимавал през последните двацет и няколко години.

– С какво? – попита Кенеди.

– Работил е в Службата за охрана на Ленгли.

– Как се казва? – попита Стансфийлд.

– Питър Камерън.

Стансфийлд поклати глава. Новината наистина не беше никак добра. Директорът знаеше точно кой е Питър Камерън. Този човек беше оглавявал Службата за охрана на ЦРУ от 1996 до 1998 г. Докато е бил шеф на гестапото на Ленгли, достъпът му към секретна информация вероятно е бил почти неограничен.

Сенатор Кларк стана от леглото в седем сутринта. За него нямаше значение дали се намира във Вашингтон, или в Аризона. Кларк си беше „нощна птица“ и обикновено стоеше до един през нощта. Беше четвъртък сутринта. Той седеше в слънчевата стая до кухнята в своето вашингтонско имение по халат и по чехли. Беше сам. Третата му съпруга вече беше тръгнала за сутрешния си час по аеробика или на каквото там ходеше. Не степинг, не спининг, а нещо подобно. Беше се хванала с по-редното модно увлечение и се кълнеше, че е най-доброто. На Кларк не му пукаше как се казва, а дали е ефективно.

Ядеше препечена филия и преглеждаше първата страница на „Уолстрийт Джърнъл“. Прислугата дойде чак в осем часа. Кларк винаги правеше сам закуската си, което не беше кой знае какво постижение, тъй като тя се състоеше от кафе и две препечени филийки, намазани с масло и конфитюр. Обичаше да се наслаждава на това време от деня. Беше сам в замъка си и никой не го притесняваше. Обикновено това беше единственото време, което посвещаваеше на инвестициите си. Преглеждаше „Уолстрийт Джърнъл“, след което даваше нареждания на многото си брокери, съветници и финансови мениджъри. С това приключваше с финансите за целия ден. Не искаше да се превръща в роб на постоянно актуализираната борсова информация.

От кухнята се чу звукът на звънеца и Кларк се облегна в стола, за да погледне към монтирания над микровълновата фурна монитор. Картината от охранителните камери можеше да се гледа от всеки телевизор

в къщата. На екрана се появи гладко избръснатият Питър Камерън, седнал зад волана на колата си, в очакване да се отвори портата. Кларк натисна бутона на интеркома.

– Добро утро, Питър.

– Добро утро, сър.

– Сега ще ти отворя. В кухнята има кафе. Ако искаш, си сипи и ела в кабинета ми. Ще слеза до няколко минути.

Кларк пооправи колана на халата си и тръгна надолу по стълбите. Имаше някакво приятно чувство за посещението без покана на Камерън. Ако новината наистина е добра, може и да отмени убийството на Професора. Камерън беше ценен инструмент. Твърде ценен, за да го губи. Освен ако не е крайно наложително.

Питър Камерън паркира и се насочи направо към кабинета. Не му трябваше никакво кафе. Вече беше достатъчно настръхнал и без него. Мисълта за предстоящия разговор със сенатор Кларк му предизвикваше стомашни киселини. Но Камерън усещаше, че сенаторът е искрен човек. Той се грижеше за лоялните към него, а Камерън се беше държал изключително лоялно.

Професора приближи камината и огледа красивата пушка „Уинчестър“ от 1886 г., калибър 45–70. Беше съвършена. Оръжие, превъзможнало времето. Великолепно произведение на оръжейното изкуство. Тайно се бе надявал сенаторът да бъде толкова доволен от работата му, че да му подари пушката. Това вече не беше възможно.

Бяха минали почти двацет минути, когато се появи сенатор Кларк. Беше облечен в скъп костюм и носеше чаша кафе. Прекоси стаята и сложи чашата на бюрото си. Остана прав.

– Питър – започна любезно, – обръснал си брадата си. Така изглеждаш много по-добре.

– Благодаря ви, сър.

– И ми се виждаш отслабнал с пет килограма.

– Благодаря. – Професора неохотно прекоси кабинета и застана срещу Кларк.

Кларк се канеше да седне, но забеляза неувереното изражение на лицето на събеседника си.

– Заповядай, седни. Искаш ли нещо за пиене?

– Не, благодаря. – Камерън се отпусна вдървено на един от двата стола.

Сенаторът бавно се намести в разкошния си кожен стол зад бюрото. Можеше да познае по увисналите рамене на Камерън – събитията не

бяха минали, както ги планираха.

– Да смятам ли, че с Рап и приятелката му е свършено?

– Аа... – Камерън търсеше начин да го каже най-деликатно. – Нещата не минаха много гладко.

– Така ли?

– Да. Всъщност, боя се, че Рап може да е взел предимство сега.

На Кларк това не му хареса. Остави чашата и подкани събеседника си:

– Каж ми какво стана.

– Тръгнах си от къщата на Рап след полунощ и се върнах в града. Трябваше да взема някои неща, за да се подготвя за планираната на сутринта среща. Когато си тръгнах, всичко беше наред. – Камерън отчаяно искаше да наблегне на този момент. – Райли беше убедена, че сме служители на закона. Преди да изляза от моя апартамент и да се върна в къщата, се обадох на Дюзър, за да го питам как върви при него... и... Оттам насетне всичко се оплеска.

– Как така?

– Не съм сигурен. Докато говорех с Дюзър, долових някакво движение и после връзката прекъсна. – На лицето му се появи гримаса, сякаш от нетърпима болка. – И няколко минути по-късно получих повикване от телефона на Дюзър.

– И?

– Не беше Дюзър. Повикването беше от неговия телефон, но не беше той.

– Кой беше?

– Беше... ъъ... Рап.

Кларк свали чашата. Съзнанието му бързо започна да проиграва варианти на това, което се беше случило.

– И какво ти каза?

– Същото като миналия път. Че ще ме убие.

Кларк не повярва на Камерън. Рап беше твърде умен за подобно нещо. Той би искал да разбере коя е реалната сила, стояща зад Камерън. Но сега не беше време да го пришпорва.

– Дюзър мъртъв ли е?

– Предполагам, че да.

– А бил ли е разпитван?

Камерън беше подготвен за подобен въпрос.

– Той не може да им каже нищо. Не знае нищо за мен.

На Кларк му се щеше да има увереността на своя слуга, но нямаше

начин.

– Какво предлагаш да правим? – Искаше да внуши на Камерън, че мнението му е търсено и ценено.

– Мисля, че е време да се снижим и са изчакаме бурята да премине. Следата ще изчезне заедно с Дюзър.

– Да се оттеглим сега, за да можем после да се сражаваме при благоприятни условия.

– Точно така.

– Не мислиш ли, че Дюзър може по някакъв начин да отведе Рап при теб?

– Не. – Камерън поклати глава. – Да предположим, че още е жив, в което много се съмнявам. Бях много внимателен, когато контактувах с него.

– Добре. – Кларк не споделяше увереността на Камерън, но отново не го показа. – Не искаш ли да направиш още един опит с Рап?

Камерън се замисли.

– Бих... Наистина бих искал, но мисля, че сега ситуацията е твърде нажежена. Ако просто оставим всичко да се охлади и успокои, ще бъде значително по-лесно да се оправим с него.

– Мисля, че си прав, приятелю. – Наум Кларк си каза: „Жалко, че няма да си жив, за да го видиш.“ – Как да постъпим?

– Според мен ще трябва да напусна страната за няколко седмици.

Кларк кимна.

– Съгласен съм с теб. Имаш ли някое място предвид?

– Няколко.

– Какво ще кажеш за моя остров?

Камерън се беше надявал сенаторът да му предложи своята уединена вила на Бахамските острови, но след последния провал не се осмели сам да го помоли.

– На острова ще е идеално. Така ще избегна митниците.

– Добре. Оставям на теб да обмислиш подробностите. Ти си много ценен за мен, Питър. Не мога да си позволя да те загубя точно сега.

Камерън се усмихна. Олекна му, щом сенаторът прие новините толкова добре.

– Няма да ме загубите, сър. Лично ще се погрижа за Рап, когато се върна.

– Хубаво. Кога тръгваш?

– Тази сутрин. Трябва да се отбия в кабинета си в университета и да уредя някои неща. След това отлитам.

– Няма изобщо да се прибиращ у дома?

– Не. Вече си взех всичко необходимо.

– Добре. – Кларк стана и придружи Камерън до вратата. – Обади ми се, когато тръгнеш от кабинета, а после, когато кацнеш благополучно на острова.

– Непременно, сър.

На вратата Кларк постави ръка на рамото му.

– Питър, искам много да внимаваш.

– Благодаря, сър. Не се тревожете за мен. Мога да се грижа за себе си.

– Знам.

Двамата си стиснаха ръцете и Камерън си тръгна. Кларк веднага затвори вратата и се върна в кабинета си. Включи компютъра, влезе в Интернет и започна да пише съобщение до Полковника, в което му даваше много подробни инструкции. Накрая реши да прибави още едно изречение за вдъхновение. Когато свърши, изпрати съобщението и излезе от Интернет. Щеше да се е отървал от Камерън, преди да е станало обяд.

41.

Донатела Ран седеше на пода на своята хотелска стая в поза лотос. Дишането ѝ беше ритмично и леко, като нежни вълни, носещи се към тихия бряг. Беше спала добре. Години наред сънищата ѝ бяха изпълнени с кошмари. Все едни и същи. Сънуваше или как убива демони, или как се гърчи по време на наркоманските си периоди, или и двете едновременно. Лицата на нейните жертви не ѝ даваха мира през дългите часове от полунощ до изгрев. Първо опита да се отърве от кошмарите с помощта на наркотици. Резултатът беше предсказуем – пристрасти се към дрогата, нервите ѝ се опънаха до скъсване. След месеци на лечение в една частна клиника в планината северно от Милано тя спря да използва приспивателни хапчета.

После ѝ помогнаха мъжете. Но не какви да е мъже. С красотата като нейната Донатела можеше да си позволи да е придирчива. Това ѝ довлече нови проблеми и тя накрая изостави този вид бягство от реалността. От мъжете последователно мина на хипнозата, физиотерапията и масажите, акупунктурата, ароматерапията, билките – захващаше се с почти всичко, което ѝ предложи. Никое от тези средства не помагаше за период, по-дълъг от месец-два. След години борба накрая откри системата йога. Това се случи преди шест години и оттогава сънят престана да е проблем за нея. Така за първи път в живота си тя постигна вътрешен мир. Йога ѝ помогна да опознае такива степени на релаксацията, каквито изобщо не си беше представляла. Спокойствието ѝ позволи да спре да бяга от миналото си и да започне да мисли за бъдещето.

Ран седеше върху хавлия. Беше гола, с кръстосани крака и спокойно почиващи върху коленете ѝ длани, отворени и сочещи нагоре. Позата ѝ беше изпъната, но не и стегната. Брадичката ѝ беше леко вдигната. Очите ѝ бяха затворени, дишането – равномерно, а сърцето ѝ биеше бавно и спокойно. Донатела си представи, че е седнала на терасата на красива вила с изглед към пленяващите вълни на езерото Комо. Често ходеше там, както мислено, така и в действителност. За нея, а и за повечето ѝ сънародници това беше едно от най-красивите места в света. Място, където можеш напълно да се успокоиш, отпуснеш и отпочинеш, където никой не бърза и където никой не си гледа часовника. Там времето сякаш е спряло. Ран имаше малък имот там, петнайсетина метра от бреговата ивица. Засега ѝ беше достатъчно, но се надяваше на някое по-

спокойно и уединено кътче. Затова спестяваше пари, за да може да си купи къщата на мечтите си. Една от старите вили със стотина метра от брега и поне четирийсет декара гориста местност, където да прекарва спокойни, лениви следобеди. Тази мечта щеше да се сбъдне някой ден.

Слънцето обливаше с приятна топлина нейното гладко голо тяло, когато зазвъня телефонът ѝ. Красотата на езерото Комо се изпари. Ран отвори очи. Изправи се бавно. Мобилният ѝ телефон лежеше на бюрото. Донатела отвори капачето и прочете съобщението, дошло по електронната поща.

„Твоят обект ще си бъде в кабинета във Фънгър Хол на университета «Джордж Вашингтон» приблизително от 8.15 до 8.30 часа. После ще напусне страната за известно време. За предпочитане е да се срещнеш с него във или около кабинета му. Местоназначението му е Карибско море. Ако не се срещнете тази сутрин, ще трябва да го търсиш на Бахамските острови. За предпочитане е да се погрижиш за него още тази сутрин. Клиентът ни предлага още 25 К, ако завършиш сделката, преди да е напуснал страната.“

Ран погледна към часовника до леглото. Щяха да ѝ трябват петнайсет минути, за да се приготви, и още около девет, за да излезе от хотела и стигне до кабинета на Камерън. Миналата вечер беше изчислила времето, докато разужаваше квартала. Трябваша ѝ само няколко секунди, за да вземе решението. Можеше да пристигне там достатъчно рано, за да има време да реши дали да продължи, или да отмени операцията. Влетя в банята и прибра с шноли красивата си кестенява коса. Нанесе фон дьо тен на лицето и ръцете си, като промени цвета на кожата си от маслинен на по-светъл. После си сложи бельо, черен клин до под коленете и памучна фланелка с дълъг ръкав. Отгоре облече дълга бежова рокля от лен. За да завърши маскировката, внимателно си сложи пясъчноруса перука, дълга до раменете.

Прибра козметиката и тоалетните си принадлежности в една от найлоновите хотелски торби, която мушна в куфарчето си. Обу чифт бели маратонки и застана пред голямото огледало. Облеклото не можеше да скрие хубавата ѝ фигура, но това беше целта. Донатела го наричаше „камуфлаж на съпруга-домакия от предградията“. Можеше да отиде облечена в него във всеки град из Америка и щеше да се слее с хората перфектно.

Затвори куфарчето си, заключи го и го остави до вратата. На път за

университета щеше да се обади на рецепцията и да помоли пиколото да го свали долу. Излезе от стаята с голяма чанта на рамо и се качи в асансьора.

Рап стигна до „Сейфуей“ няколко минути по-рано от другите. Изучаваше черно-бялата фотография и краткото досие, които му бяха пратили по факса в дома на директора. Беше деветдесет и девет на сто сигурен, че никога не е виждал Питър Камерън. Това изключваше враждата на лична основа. Камерън явно работеше за някой друг. Маклийн шофираше внимателно. Това даде на Рап възможност да помисли по-машабно върху ситуацията. Досега беше съсредоточен върху себе си и върху начина, по който събитията от миналата седмица го засегнаха лично. Сега започваше да различава голямата картина.

Никога преди не беше виждал Стансфийлд или Кенеди толкова притеснени. Колкото повече мислеше, толкова по-добре ги разбираше. Ако Камерън работи за чуждестранно разузнаване, големият въпрос е: от колко време и каква информация е предал досега? И за да се влошат нещата още повече, този човек беше консултант на Комисията по разузнаването, което означаваше, че все още има достъп до секретна информация. В сравнение с вредата от него скандалът с Олдрич Еймс щеше да изглежда като детска игра.

Преди Рап да си тръгне, Стансфийлд му беше представил цялата сериозност на положението. Камерън трябваше да бъде заловен жив и това трябваше да стане възможно най-тихо. Никакви зрелищни сцени, никакви действия, които биха могли да предизвикат вниманието на полицията и медиите. Дори от Управлението не трябваше да разбере никой. Стансфийлд беше непреклонен – ЦРУ не трябваше да знае за случая. Той стовари целия проблем върху раменете на Рап. Рап можеше да прибегне до известна поддръжка от страна на Айрини и Центъра за борба с тероризма, но само толкова. Случаят „Камерън“ трябваше да бъде запазен в тайна.

Когато пристигна микробусът, Рап излезе от колата си и се качи в него. Отзад го чакаха Дюмонд и Коулман. Хакет и Стробъл седяха в паркирания „Форд Експлорър“ на Уисконсин Авеню. Микробусът излезе от паркинга, зави наляво и се насочи на юг по Уисконсин. Апартаментът на Камерън се намираще на по-малко от километър оттук. На върха на хълма завиха надясно по улица R и значително намалиха скоростта. Библиотеката „Дъмбъртън Оукс Рисьърч Лайбъри“ се падаше

вяво. Старата сграда във федерален стил беше разположено върху един от най-скъпите имоти в Джорджтаун.

Рап взе осигурената срещу подслушване радиостанция „Моторола“ и заговори:

– Момчета, искам да отидете на улица Q и да паркирате там. Ние първо ще влезем и ще проверим.

Дюмонд се обърна към Рап:

– Ще минем бавно покрай сградата. Ще я сканирам с микрофоните с пряко насочване и ще се опитам да разбера има ли някой в апартамента.

– Добре. – Рап погледна към Коулман. – Трябва ни жив.

– Не мога да обещаю нищо.

– Знам, но трябва да опитаме.

– Ще опитаме.

– Отиваме само ти и аз. – Рап се обърна към Дюмонд: – Маркъс, какво друго откри за него?

– Преподава в университета „Джордж Вашингтон“.

– Кога се срещат?

– Опитвам се да разбера. Вече проверих митниците. Няма данни за влизането или излизането му от страната през последните шест месеца.

– Ами колите?

Дюмонд поклати глава.

– Проверих, но не открих нищо.

– Финанси?

– Не съм стигнал още дотам.

– Добре. Дай ми тогава разписанието на лекциите му.

Дюмонд му направи знак за тишина и приближи микрофона до устата си.

– Спри на следващия ъгъл и ми дай една секунда да подготвя апаратурата. – Обърна се към Рап: – На една пресечка разстояние сме. Готови ли сте?

– Да.

Минаха много бавно покрай сградата, после се върнаха за още една обиколка. В квартала нямаше никакви алеи и по тази причина не можеха да огледат сградата отзад. И двата пъти Дюмонд насочваше малките микрофони върху покрива на микробуса към сградата. Опитваше се да хване някакъв шум в триетажната постройка. При второто минаване каза на шофьора да спре за малко пред сградата. С помощта на джойстика на контролния панел фокусира камерата върху пощенските кутии

вдясно от входа. Когато получи искания образ, каза на шофьора да отиде в края на пресечката и да паркира. Сетне показа на Рап и Коулман кадъра с пощенските кутии. От него личеше, че има четири жилища – по едно на всеки етаж и едно на партера.

– Май че Камерън е на третия етаж.

– Да. – Рап погледна часовника си. Още нямаше осем. – Какво хвана с микрофона?

– Нищо на третия етаж, но хванах телевизор на втория и течаша вода на първия.

– А на партера?

– Нищо.

Рап извърна глава към Коулман.

– Какво мислиш?

– Според мен не е тук. Ако беше на негово място, щеше ли да стоиш в апартаментата си?

– Сигурно не. Хайде да идем да хвърлим един поглед. – Рап вдигна радиостанцията. – Момчета, влизаме. Закарайте колата на Двайсет и девета и стойте тихо.

– Какво ни е прикритието? – попита Коулман.

И двамата бяха крайно неподготвени за това. Бяха облечени в дънки, якета и бейзболни шапки. И двамата бяха брадясали. Ако съседите ги видеха да се прокрадват наоколо, със сигурност щяха да извикат полиция. Рап се огледа из микробуса.

– Маркът, подай ми бележника. И друго – можеш ли да разбереш кой е собственик на сградата?

– Да. Трябва само да вляза в данъчното на града.

– Направи го.

– Какво си намислил? – попита Коулман.

– Работим за „Метрополитън Рууфинг“. Собственикът ни е накарал да свършим малко работа по покрива на сградата.

– Ами ако собственикът живее тук?

– Затова накарах Маркът да провери.

Дюмонд съобщи:

– Името на човека, посочен като собственик, го няма на нито една от пощенските кутии.

– Хубаво. Благодаря, Маркът. Носиш ли си инструментите, Скот?

Коулман кимна и потупа предния джоб на якето си.

– Маркът, дай ни трийсет секунди да влезем, след което приближи още микробуса и ни осигурявай информация от подслушването. Докато

сме вътре, продължавай да се ровиш. Трябва да знаем колкото може повече за този човек, и то колкото може по-бързо.

Рап и Коулман слязоха от микробуса и поеха по павирания тротоар. Имаше врата-решетка от ковано желязо между тротоара и малкия двор пред входа. Рап се спря при вратата, сякаш не беше сигурен дали е намерил точния адрес. Погледна бележника, а после и табелката с адреса. Продължиха напред и стъпиха на площадката пред входа. Рап застана между прозореца на първия етаж и вратата, докато Коулман се занимаваше с бравата. Радиостанцията на Рап беше закачена за бележника.

Той я доближи до устата си и каза:

– Маркъс, докарай микробуса и ми кажи дали долавяш нещо от третия етаж.

Коулман завъртя шперца и тежката врата се отвори. Те пристъпиха в малкото фойе и огледаха стълбите. Оставиха оръжията си в кобурите, но бяха готови да ги извадят при първия признак за опасност. Стигнаха до втория етаж без произшествия и продължиха към третия. Щом приближиха вратата на апартамента, извадиха слушалките с микрофоните от якетата си и ги включиха към радиостанциите. Вратата на апартамента на Камерън имаше три различни брави. Коулман се зае с тях, а Рап остана на земята бележника и извади пистолета си.

– Маркъс – прошепна. – Долавяш ли нещо?

– Нищо, само бръмченето на хладилника.

– Каж ми веднага щом чуеш нещо. Момчета, как изглежда улицата?

Отвърна Стробъл:

– Всичко е тихо.

Коулман работеше по третата, последна брава. Тя му създаваше най-много ядове. Най-сетне, след няколко отчайващи минути, успя да я отключи. Изправи се, прибра шперцовете и извади пистолета си. Посочи първо към себе си и после към Рап. Рап поклати упорито глава. Това беше повече негов проблем, а не на Коулман. Щеше да влезе пръв.

– Маркъс, влизаме.

Рап леко разкрачи крака и насочи напред беретата със заглушител. Кимна на Коулман. Той завъртя бравата, отвори вратата и направи място на Рап. Рап се стрелна вътре. Пулсът му се беше ускорил, но не много. Чу пиукането на алармата, но не обърна внимание. Щеше да почака. Движеше се бързо, като местеше оръжието от ляво на дясно. Постоянно си напомняше, че трябва да залови Камерън жив, че трябва да се цели в рамото му, а не в главата, както е обучен.

Коулман влезе в апартамента веднага след Рап и затвори вратата. Той също чу алармата, но не ѝ обърна внимание. Холът и кухнята бяха проверени за секунди. Продължиха по коридора натам, където предполагаха, че са спалнята, дрешникът и банята. Движеха се безшумно, като котки. Коулман следваше Рап. Вратата на спалнята беше отворена. Рап спря за секунда, за да го настигне партньорът му, после и двамата влязоха вътре, ниско приведени. Отдясно доловиха движение и Рап светкавично се извъртя натам с насочено оръжие. Пръстът му докосна спуска, но нещо го спря. Едра котка беше скочила от шкафа на пода. Бързо огледаха тази стая. Леглото беше оправено, върху него имаше няколко купчинки сгънати дрехи. На пода лежеше куфар. Продължиха нататък.

Кабинетът също беше празен. Можеше да се очаква, че Камерън няма да е тук, но въпреки това беше голямо разочарование.

Оглеждаше бюрото, когато Дюмонд се обади:

– Това пиукане от аларма ли идва?

– Да – отвърна Рап.

– По-добре бързо ми кажете коя охранителна фирма е, или ще си имаме нежелана компания.

Рап се върна в хола и се доближи до таблото на алармата, монтирано до вратата. Отвори капака на панела и прочете ситните букви:

– „Омега Секюрити“. Можеш ли да я спреш?

– Няма проблем. Само ми дайте две минути.

Рап извади телефона си. Коулман, винаги много педантичен, проверяваше гардеробите. Секунда по-късно Рап се свърза с Кенеди.

– Няма го тук. Задействахме охранителната му аларма, но Маркъс ще влезе в системата на фирмата, за да я изключи.

– Искаш ли да изпратя екип?

– Да, но внимавай кого подбиращ.

– Добре. Нещо друго?

Рап се сети за куфара в спалнята.

– Добре е да уведомим по летищата да си отварят очите. Мисля, че се готви да бяга.

– Това може да е трудно.

– Знам, но е по-добре, отколкото да го оставим да се измъкне.

42.

Закритият паркинг на университета „Джордж Вашингтон“ се намираще на ъгъла на улица Н и Двайсет и втора улица. Като повечето паркинги от този вид, и той представляваше огромен бетонен хангар на няколко нива.

Камерън вкара колата вътре. През цялото време си мислеше как ще се добере до острова. Най-лесно ще е да хване самолет до Маями и оттам, под измислено име, да лети до Насау или Гранд Бахама. Който и от двата града да избере, оттам ще трябва да вземе бързоходен кораб до острова. Последната част от пътуването сега не го вълнуваше толкова. Можеше да удължи маршрута с един ден и да отиде във Флорида с кола. Уединението по време на пътуването може да му се отрази добре. Ще му помогне да събере мислите си.

Откри свободно място на шестия етаж и паркира. Когато излезе от колата, реши, че няма да шофира до Флорида. Така може да се объркат твърде много неща. Добре ще е да се измъкне по-бързо от страната. Достатъчно беше отлагал. На острова ще има предостатъчно време да реши какви ще са по-нататъшните му действия. С Рап ще трябва да се оправят рано или късно и макар че не познаваше много добре сенатор Кларк, съмняваше се той да има подходящи връзки и да го стори без негова помощ. Това беше работа на Камерън. По тази причина и беше нает.

Слезе с асансьора и се запъти към улица Н. Нещо му се стори странно у сенатора тази сутрин. Прие новината за Рап твърде спокойно. Кларк изобщо не беше наивен. Изглеждаше искрен и пряк, но Камерън беше имал възможност да се убеди, че всъщност е доста хитър човек. Камерън се възхищаваше на хората, които са способни да предприемат решителни действия и които не се боят да използват властта си, за да постигнат целите си.

Ако бяха успели в Германия, нямаше да се случи нищо подобно. Само ако Рап беше умрял! Ако бяха открили трупа му редом с тялото на Хагенмилер, щеше да е идеално. Скандалът щеше да разтърси ЦРУ и да позволи на Кларк да се издигне високо. Както Конгресът, така и Сенатът щяха да насрочат дебати. Ръдин щеше да вилнее, а в Сената Кларк щеше да изиграе ролята на мъдър държавник. Влиянието му щеше да нарасне десетократно.

Рап обаче обърка всичко. Камерън не искаше да си го признае, но противникът беше достоен. Беше го подценил и сега се налагаше временно да се оттегли, за да изчака по-благоприятни условия да продължи битката. Следващия път нямаше да има никакви подробни и свършени планове. Само добре премерен изстрел от неговата пушка „Стоунър“. Рап изобщо нямаше да разбере какво го е ударило.

Рап и Коулман седяха отново в микробуса. Дюмонд беше влязъл в уебсайта на университета „Джордж Вашингтон“ и им показваше картата на сградите в него. Беше открил кабинета на Камерън. Намираще се на петия етаж на Фънгър Хол, на ъгъла на Двайсет и трета и улица G.

Рап включи радиостанцията и каза:

– Момчета, докарайте форда. – После се обърна към Коулман: – С теб ще идем да проверим кабинета, докато Кевин и Дан ще наглеждат апартамента.

Хакет и Стробъл се появиха след секунди. Слязоха от форда и се качиха в микробуса. Коулман седна зад волана на джипа и заедно с Рап потеглиха към университета. Завиха надясно по Двайсет и осма улица и се насочиха надолу по стръмния хълм към улица M и Потомак. Рап се обади на Кенеди и ѝ каза накъде са тръгнали. Когато стигнаха улица M, Коулман зави рязко наляво и излезе на Пенсилвания Авеню.

Рап оглеждаше лицето на всеки пешеходец. Три пресечки по-късно те минаха през кръговото движение на Уошингтън Съркъл и завиха надясно. В южния край на Уошингтън Съркъл отбиха по Двайсет и трета улица и влязоха на територията на университета „Джордж Вашингтон“. Коулман намали скоростта. Тротоарите бяха претъпкани със студенти, тръгнали на лекция, и работници, тръгнали към медицинския център на университета. Фънгър Хол се намираще вляво нагоре, срещу църквата „Света Мария“ – една от забележителностите на Вашингтон. По улицата нямаше места за паркиране, затова свиха надясно по тясна алея и откриха паркинг зад църквата.

Преди да слязат от колата, Рап каза твърдо:

– Искам го жив, но ако нещата се усложнят, не се колебай да му видиш сметката. – Посочи челото си. – И вкарай куршума точно тук.

Донатела обиколи веднъж сградата, за да провери дали няма екип за наблюдение, и влезе във Фънгър Хол. Изненада се, когато видя, че фойето гъмжи от студенти, скупчени на групички или забързани

заякъде. Доближи се до дъската за обяви и се престори, че търси нещо в програмата. Предната вечер, след като беше огледала около жилището на Камерън, се разходи и до университета. Засече времето за всеки етап, провери алеята и пешеходните зони. Огледа подробно Фънгър Хол, като си отбеляза изходите и запомни местата на охранителните камери. На връщане към хотела си купи разписанието на метрото от станцията при Държавния департамент. Станцията на метрото се намираше само на две пресечки от кабинета на Камерън. Ако се случеше нещо не по план, това щеше да е най-добрият начин за бягство.

Тълпите от студенти започнаха да оредяват и тя се запъти към южното стълбище. Фънгър Хол бе на шест етажа. Кабинетът на Камерън беше на петия. Донатела стигна до втория и тръгна небрежно по коридора. Покрай нея минаха двама студенти, но не й обърнаха внимание. Когато стигна северното стълбище, тя спря и се огледа. Отгоре слизаха петима студенти. От посещението си предната вечер знаеше, че на петия и шестия етаж са разположени главно кабинети на преподаватели. Надяваше се там да има по-малко хора. Продължи да се качва по стълбището.

Два пъти се спря – на третия и на четвъртия етаж, за да провери коридорите. Не забеляза нищо необичайно и продължи към петия етаж. Беше спокойна. В сравнение с повечето от предишните й задачи тази беше лесна. Дали щеше да приключи леко, зависеше от следващите няколко минути.

Рап и Коулман притичаха през Двайсет и трета улица. Един ядосан таксиметров шофьор им свирна с клаксона. Те не му обърнаха внимание и продължиха към Фънгър Хол. Минаха покрай служител от охраната, който обаче беше по-ангажиран с чашата кафе и вестника си, отколкото с двамата професионални убийци, които се вмъкнаха под носа му.

– По стълбите или с асансьора? – попита Коулман.

– С асансьора. Камерън не ми прилича на човек, който използва стълбите.

Продължиха към асансьорите. Коулман се огледа.

– Нямахте да е зле, ако сега Дан и Кевин бяха тук да наглеждат изходите.

– Така е, но не ми се искаше да оставям Маркърс сам при апартамента.

– Прав си. Трябват ни повече хора.

Миг по-късно асансьорът дойде и те влязоха вътре заедно с шестима студенти с раници през рамо.

Преди да тръгне по коридора, Донатела провери всичко в дамската си чанта, за да е сигурна, че е на мястото си. Пистолетът със заглушител също си бе на мястото, но тя се надяваше, че няма да ѝ потрябва. Нейният учител, полковник Фридман, я беше обучил на най-деликатните и ефективни техники за убийство. Фридман казваше, че всеки може да убива с пистолет, дори и дете. Затова тя беше обучена да използва всичко друго – от връзка за обувка до молив. Донатела познаваше всички уязвими точки по човешкото тяло. С подходящи средства тя можеше да убие човек, без да остави каквито и да било следи. Но най-важното беше, че можеше да го направи бързо и безшумно.

Провери другите си две оръжия в голямата чанта и пое по дългия коридор. Веднага забеляза двама души в другия му край. Ръката ѝ се плъзна в чантата и докосна хладната стомана на пистолета. Наблюдаваше мъжа и жената внимателно. Приличаха на университетски преподаватели. Мъжът имаше брада и носеше дънки и риза с разхлабена вратовръзка. Жената беше облечена в рокля, със сандали на краката. Донатела се успокои и продължи по коридора.

Вратата на Камерън беше затворена. Тя се доближи и се ослуша. Чу поскърцването на стол и реши да почука. Първоначално не последва отговор, затова почука отново и извика:

– Професор Камерън, Ейми Въртин ви безпокои. Деканът Малавич ме изпрати при вас за подпис, за да мога да се запиша за един от неговите курсове за следдипломна квалификация следващия семестър.

– В момента съм зает. Можете ли да дойдете по-късно?

– Всъщност не. – Донатела натисна бравата. – Бързам за работа. Непременно трябва да запиша този курс. – Вратата беше заключена. – Чух, че сте страхотен преподавател. Ще ви отнема само секунда, обещавам. – Донатела погледна към коридора и въздъхна от облекчение, когато видя, че двамата преподаватели си бяха отишли. Тъкмо започна да претегля риска при стрелба през ключалката, когато вратата се отвори.

Питър Камерън ѝ махна да влезе и затвори след нея.

– Извинявам се, трябва да заключвам вратата. Иначе студентите ми няма да ме оставят на мира.

Донатела протегна ръка.

– Казвам се Ейми. Приятно ми е да се запозная с вас, професор

Камерън.

Камерън се усмихна на красивата жена и се здрависа.

– Наричай ме Питър.

Донатела също му се усмихна лъчезарно. После извърна глава и посочи една рамка на стената вляво:

– Това от ЦРУ ли е?

Камерън погледна почетния диплом, който му бяха връчили от Управлението в чест на двайсет и двете му години служба. Вирна глава. Ръката на Донатела се плъзна в дамската чантичка. Пръстите ѝ се увиха около гумената дръжка на десетсантиметрово заострено стоманено шило. Тя бавно измъкна оръжието и го скри в ръката си. Кимна към фотографията до рамката и попита:

– А кой е този?

Камерън се обърна. Донатела светкавично заби острието в лявото му ухо. Запуши устата му и завъртя шилото с всичка сила. Тялото му започна да се гърчи, когато десетсантиметровото острие достигна мозъка му. Донатела го свали на пода и завъртя шилото още веднъж, за да е сигурна, че е мъртъв. После бавно извади оръжието, вдигна ръката на Камерън и избърса острието о дрехата, за да изчисти малкото кръв по него. Сетне прибра шилото в дамската си чантичка, след което, сякаш нищо не се беше случило, излезе от кабинета и заключи вратата след себе си.

Вратите на асансьора се отвориха, Рап и Коулман слязоха. Коулман погледна наляво, Рап – надясно. Държаха ръцете си близо до пистолетите. В коридора нямаше никой. Една русокоса жена мина покрай тях и се отдалечи към другия край на коридора. Имаше нещо много познато в начина, по който се движеше тя. Когато стигна вратата към стълбището, жената се обърна и погледна към тях за част от секундата. Рап успя само да я зърне, след което тя изчезна. Той сбърчи чело и се замисли. Имаше нещо в нея, нещо познато, което му убягваше.

Коулман го потупа по рамото. Тръгнаха към кабинета. На вратата спряха и се ослушаха. Рап хвана бравата. Коулман наблюдаваше коридора. Рап натисна, но бравата не се завъртя. Той отстъпи и направи знак на партньора си да се заеме. Коулман опита три пъти и не успя. Накрая извади шперца. Сложи необходимия крайник в дръжката, безшумно проникна в ключалката и натисна спусъка на устройството.

Рап извади беретата от кобура. Коулман завъртя бравата и отстъпи. Рап бутна вратата. Долепил гръб до металната рамка, огледа

помещението. Веднага забеляза тялото на пода. Пистолетът му се стрелна напред и цевта обходи всеки ъгъл. После пристъпи вътре, а Коулман го последва. Затвориха и заключиха след себе си.

Коленичиха до тялото.

– Той ли е? – попита Рап.

– Май да.

Рап докосна врата му. Кожата още беше топла, много топла. Бързо огледаха трупа за причината на смъртта. Рап откри малка дупка в лявото му ухо. Погледна към вратата и се замисли за жената, която беше видял в коридора. Обърна се отново към Камерън и огледа белега в ухото му. Познаваше някой, който беше убивал по този начин и преди. Познаваше я много добре. Изправи се и за миг се поколеба дали да не хукне след нея. Тя обаче отдавна беше изчезнала. Пък и знаеше къде да я открие.

Докато гледаше мъртвото тяло, не изпитваше и най-малка жалост към Камерън. Смъртта му беше неизбежна. Е, щеше да е хубаво, ако първо беше поговорил с него. Изруга, извади телефона и набра номера. Когато отговори Кенеди, той каза:

– Открихме го.

– Къде?

– В кабинета му. Мъртъв е.

– Ти ли го уби?

– Не, така го намерихме.

– Имаш ли идея кой го е направил?

– Не – излъга Рап.

Последва дълга пауза, после Кенеди каза:

– Ще изпратя екип да прибере тялото.

– Ще ги изчакаме. – Рап затвори телефона и се обърна към Коулман: – Защо имам чувството, че следата прекъсва тук? – и посочи безжизнения труп на Питър Камерън.

43.

Президентът Хейс изгледа изпитателно Стансфийлд от другата страна на гладката конферентна маса в Оперативната зала на Белия дом. Директорът на Централното разузнавателно управление се бе превърнал в сянка на самия себе си. Беше слаб като вейка, а лицето му беше изсушено от страданието. Нито президентът, нито директорът бяха инициаторите на тази среща. Друг я беше свикал. Някой, който знаеше тайните им и който беше много притеснен. Докато чакаха третия човек, Стансфийлд се възползва от възможността, за да обсъди някои неща с президента. Беше седем вечерта в четвъртък и денят беше минал много напрегнато за директора. След като научи за смъртта на Питър Камерън, Стансфийлд многократно се бе мъчил да отгатне каква е връзката между Камерън и човека или хората, които го бяха наели. Стансфийлд уведоми Хейс за случилото се през деня. Каза му, че Кенеди, Рап и други трескаво работят по откриването на силата, стояла зад Камерън.

Стансфийлд също имаше врагове.

Не ставаше дума само за тези във Вашингтон. От тези, които познаваше, не го беше страх. Онези, които не познаваше, го тревожеха повече. Всички те обаче имаха нещо общо. Искаха да успеят и да се издигнат. Но не просто да успеят, а като се слобият с реална власт – властта, с която беше облечен елитът във Вашингтон. За политика това означаваше да оглави някоя от най-влиятелните комисии или да стане министър на външните работи или на отбраната. Или дори да бъде избран за президент – най-примамливата цел. За бюрократа желана беше работата на заместник в някое от големите министерства или старши помощник на президента, или дори шеф на кабинета. За офицера бленуваната цел можеше да е някое от дузината престижни командвания, да бъде назначен за командващ на някой от родовете войски или да стане председател на Обединеното командване.

Тези хора обикновено бродеха из задните коридори на Вашингтон. Повечето от тях не бяха по-опасни, отколкото връстниците им в корпоративните среди на Америка. Стансфийлд ги наричаше безвредни заговорници, групи от съвместно работещи чиновници, за да напреднат в кариерата. Жизненият опит го беше научил обаче, че сред тях винаги могат да се появят и такива, които няма да се поколебаят да използват крайни мерки за постигане на целите си. Такива, макар и малко, които

биха прибегнали и до убийство, ако се наложи.

Очевидно една от тези групи беше влязла в действие. Целта им, изглежда, бе ЦРУ. Стансфийлд засега не възнамеряваше да споделя тези си мисли с никого. Щеше да изчака да чуе какво ще каже третият участник в срещата, за да си направи съответните изводи. За него това беше обезсърчаващо. Беше работил неуморно за неутралитета и стабилността на любимото си Управление. И сега, когато е слаб и няма сили да се бори, го напада група, която не може да идентифицира. Не можеше да позволи ЦРУ да се окаже в ръцете на някой, който иска да използва широките му възможности за политически или лични облаги. Трябваше да се погрижи да го наследи Айрини Кенеди и тя да разполага с достатъчно информация, за да се отбранява.

ЦРУ беше твърде мощно оръжие, за да попадне в неподходящи ръце. Президентът щеше да номинира Айрини Кенеди и да използва цялата си власт и политически умения, за да бъде одобрена тя. Хейс беше съгласен с кандидатурата поради много причини, въпреки неуспехите през миналата седмица. Първо, Кенеди притежаваше доста повече от необходимата квалификация и, второ, президентът ѝ имаше доверие. Третата причина беше най-важна за Хейс. Той се нуждаеше от някой, който да пази фланговете му. Ако Кенеди оглавеше ЦРУ, той нямаше да се тревожи, че от тази посока ще го нападнат.

Колкото и много двамата да искаха Кенеди да бъде следващият директор на Централното разузнавателно управление, това зависеше от човека, с когото им предстоеше да се срещнат.

Фактът, че той беше поискал срещата точно когато възникна проблемът с Питър Камерън, беше малко объркващ и тревожен.

Сенатор Ханк Кларк влезе в Оперативната зала и президентът стана да се ръкува с него. Когато и Стансфийлд понечи да стане, Кларк сложи ръка на рамото му и каза:

– Сега, Томас, си стой на мястото. Жива легенда като теб не трябва да става заради мен.

Президентът се усмихна и намигна на Кларк одобрително.

– Искаш ли нещо за пиене, Ханк?

– Не, благодаря, Робърт. – Кларк и Хейс бяха работили заедно в Сената в продължение на два мандата. Хейс беше в Комисията по разузнаването, когато избраха Кларк за неин председател. Хейс предпочиташе той да се обръща към него по име, когато са насаме.

– Сигурен ли си? Не се притеснявай от нищо.

– Не, благодаря. И така ми е добре. Може да ми се прииска да

пийна нещо, когато свършим, но дотогава ще потърпя.

– Добре. – Президентът посочи с жест към стола от другата страна на масата, срещу Стансфийлд.

Кларк бавно заобиколи масата и разкопча сакото си, преди да седне. После се обърна към директора на ЦРУ:

– Как си, Томас?

– Умирам.

Кларк се усмихна широко.

– Всички умираме рано или късно, Томас. – Погледна към президента. – Нали, Робърт?

– Вярно е, но не всички могат да се гордеят с живот като на Томас.

– Не. Всъщност бих казал, малцина от нас могат да се гордеят с такъв живот. Страната ти дължи много.

Стансфийлд премисли думите няколко секунди, след което отвърна:

– Благодаря ви, сенатор Кларк.

Кларк се засмя.

– Ще те чуя ли изобщо някога да ме наречеш Ханк?

Ъгълчетата на устата на Стансфийлд се повдигнаха леко.

– Не.

– Не съм убеден. – Кларк плесна с ръце и настроението му сякаш внезапно помрачня.

Президентът забеляза това.

– Какъв е проблемът, Ханк? – попита.

Кларк отначало не отговори. После, хвърляйки коси погледи към Хейс, каза:

– Робърт, винаги досега сме успявали да загърбваме увъртанията и да минаваме направо към същността. – Президентът кимна. – Работили сме заедно в Комисията по разузнаването години наред и аз винаги съм те уважавал, задето поставяш националната сигурност над партийната политика.

– Аз също.

– Благодаря ти. Искам да ми дадеш дума, че ще запазиш в тайна всичко, което ще ти кажа сега. Особено що се отнася до факта, че си го чул от мен.

От тази молба любопитството на президента се усили още повече.

– Имаш думата ми.

– Много съм загрижен какво ще стане в ЦРУ, когато Томас ни напусне. – Кларк погледна към Стансфийлд. – Мисля, че знам кого си

избрал за свой наследник и одобрявам избора ти. Мисля, че доктор Кенеди е един от най-добрите кандидати за тази работа. Но по-важното е, че ако Томас я смята за най-подходящата, аз ще дам пълната си подкрепа по време на дебата за одобряването ѝ.

На Стансфийлд му олекна. Подкрепата на Кларк за Кенеди беше жизненоважна. Като председател на Сенатската работна комисия по разузнаването той беше ключът към одобрението ѝ.

– Радвам се да го чуя – каза президентът. И тъй като далеч не беше аматьор в политиката, Хейс чакаше да чуе и какво ще му поиска в замяна сенаторът. – Какви са моите ангажименти?

Кларк се престори на обиден.

– Робърт, заех председателското място в Комисията по разузнаването, защото не исках някой да политизира тази област за собствена облага. Предлагам съдействието си, защото смятам, че доктор Кенеди ще свърши добра работа. Но по-важното е, че искам да наследя Томас, защото според мен тя е безкористна и не е корумпирана.

– Вярно е. Извинявай, ако съм те засегнал.

Кларк махна с ръка, сякаш за да прогони муха.

– Знаеш, че е доста трудно човек да ме засегне.

– Да. – Президентът се усмихна. – Така е.

– Истинската ми загриженост е продиктувана от друго. Когато бяхме заедно в Сената, Робърт, бяхме се обединили в група, която смяташе, че правителството не прави достатъчно за борбата с тероризма. Предприехме една много необичайна и рискована стъпка, като се обърнахме към заместник-директора по операциите в ЦРУ. – Кларк погледна към Стансфийлд. По това време той отговаряше за операциите в ЦРУ. – Мислехме, че е дошло време да пренесем битката в полето на терористите. Дипломатията не водеше доникъде, военната интервенция завършваше с пагубни последици и беше време да използваме трети вариант. Доверихме се на Томас и му дадохме зелена светлина да поведе тайни операции срещу терористичните групи из целия Близък изток. Ти беше сред онези сенатори, Робърт. За разлика от другите, които участваха във взимането на това решение, ти и аз бяхме единствените, които знаехме колко ефективна и успешна е групата на Томас. Но макар и успешна, много е важно тази група да остане в тайна. – Кларк изчака реакцията на събеседниците си. Те кимнаха. – Е, не знам дали се касае за сляп късмет, интуиция или изтичане информация, но имаме проблем. Или май трябва да кажа, ти имаш проблем, Робърт.

На Хейс чутото не му хареса. Кларк намекваше за Екип „Орион“,

разбира се, а при мисълта неговото съществуване да бъде публично огласено на него му се повдигаше.

– И какъв е той?

– Срегнах се с двама души от твоята партия оня ден. Информирах Томас за срещата. – Кларк погледна към директора на ЦРУ. – Поради неизвестни на мен причини те полагат трескави усилия, за да не стане доктор Кенеди следващият директор на Централното разузнавателно управление.

Лицето на Хейс почервенея.

– И кои са тези двама души?

– Държавният секретар Мидълтън и председателят Ръдин.

Президентът с усилие запази самообладание. Прехапа долната си уста и извърна очи към Стансфийлд.

– Но това, което ме тревожи още повече, е, че според тях доктор Кенеди има пръст в убийството на граф Хагенмилер. Не искам да изпадам в подробности как са разбрали това, но мисля, че е изключително важно да откриеш откъде са почерпили информацията и да ги спреш, преди да са се разприказвали.

Наближаваше полунощ в четвъртък. Денят им се беше сторил невероятно дълъг. Никой от тях не спеше. Рап, Коулман, Дюмонд и Кенеди седяха около кухненската маса в дома на Стансфийлд. Клепачите им лепнеха от умора и безсъние. Директорът спеше. След като се върна от Белия дом, той говори с Кенеди насаме. Каза й какво е научил от сенатор Кларк, тя на свой ред му предаде какво Рап, Коулман и Дюмонд са открили за Питър Камерън. Стансфийлд даде разпореждания и се оттегли. На сутринта му предстояха няколко много важни срещи в Белия дом.

Дюмонд говореше най-много. Беше открил купища информация в компютъра в апартамента на Камерън и в лаптопа, който намериха в кабинета му в университета. Що се отнасяше до трупа на Професора, той в момента пътуваше към един крематориум близо до Балтимор. Беше изнесен от кабинета с количка в голям сандък от шперплат. Изнесе го човек в кафява униформа на куриерската фирма „Ю Пи Ес“. Никой не се усъмни. Като допълнителна мярка един мъж, грубо отговарящ на описанието на Камерън, щеше да се качи на сутринта на самолет за Богота с паспорта на Професора.

– Голяма част от цялата тази информация не ми говори нищо – каза

Дюмонд. – Ако на тези компютри е съхранявал засекретени данни, по нищо не се разбира.

– Някъде споменати ли са Мидълтън или Ръдин? – попита Кенеди.

– Да, но базата му с данни прилича на справочника „Кой кой е във Вашингтон“. Съветвал е двете комисии по разузнаването и още неизвестен брой други политици по въпросите на националната сигурност. Ако искаш да прегледаш цялата информация, Айрини, трябва да отделиш най-малко седмица. Или ще се наложи да прибегна до известна помощ от страна на ЦБТ. Информацията наистина е огромна!

Кенеди вече беше помислила дали да не доведе някой от Центъра за борба с тероризма, но не беше склонна да го стори. Първо трябваше да открият дали няма изтичане.

– Не можем да търсим помощта на ЦБТ. Поне засега.

– Е, тогава не знам как очакваш от мен да се оправя. Ще ми отнеме много време и честно казано, това не ми е специалността. Аз не съм аналитик. Не знам никое от тези имена, не разбирам проблемите. Нямам и най-смътната представа кой е важен и кой не е. Финансовата част ми е ясна, но останалото е пълна мистерия за мен.

– Засега се концентрирай върху всичко, което го свързва с държавния секретар или с конгресмен Ръдин.

– Ами парите? – попита Рап.

Дюмонд беше открил две офшорни банкови сметки на Бахамските острови, в които имаше близо половин милион долара.

– Прекарах повече от час в опити да проследя откъде са дошли парите. Стигнах до под кривата круша.

– Да доведем ли някой друг да се опита да пробие защитата? – попита Рап.

Дюмонд се обиди.

– Виж какво, щом аз не мога да разбера откъде са дошли тези пари, значи никой друг няма да може.

– Само питам.

– Тялото му е било все още топло, когато сте пристигнали. – Кенеди погледна към Рап и Коулман. – Не видяхте ли някой да излиза от сградата?

Коулман помисли и отвърна:

– Имаше една жена, която слезе по стълбите, когато ние излязохме от асансьора. – Сви рамене. – Не можах да я огледам добре.

– Мич?

Рап си припомни случилото се. Увереността му, че е била Донатела

Ран, се засилваше. Походката на жената и начинът, по който беше убит Питър Камерън, сочеха към италианската красавица. Рап си даваше сметка, че не може да сподели с Кенеди подозренията си, не и пред другите. Дължеше на Донатела твърде много. Ще трябва да иде до Италия да поговори с нея. Никакви шефове, никакви разузнавателни задачи, само двамата бивши любовници, дължащи един другиму живота си.

Рап поклати глава и се обърна към Кенеди:

– Нищо необичайно не забелязах.

– Е, изпратих човек да вземе записите от охранителните камери. Утре ще трябва да седнем и да ги прегледаме.

– Добре си се сетила. – Една от причините, поради които на Рап му харесваше да работи за Кенеди, беше нейната далновидност и досетливост. Внезапното изчезване на Камерън в крайна сметка щеше да привлече вниманието на полицията и след най-обикновена детективска работа ченгетата щяха да разберат, че убитият е влязъл във Фънгър Хол, но изобщо не е излизал оттам. Не само убиецът беше запечатан на лентата, но и Рап и Коулман. Те бяха носили шапки и знаеха как да си навеждат главите, за да не може камерата да снима хубаво лицата им, но въпреки това предпочитаха властите изобщо да не стигат дотам.

– Та какво ще правим оттук нататък? – попита Коулман.

– Всички ще се приберем у дома и ще поспим. Утре продължаваме.

– Кенеди погледна към Дюмонд и се сети за още нещо. – Маркъс, директорът Стансфийлд пита дали не можеш да създадеш офшорна сметка на името на конгресмен Ръдин и да преведеш на нея парите от сметките на Камерън.

Дюмонд опули очи.

– Да, мога. Няма проблем. – Очевидно беше, че не кипи от ентузиазъм да го стори.

– Какво има?

– Доста часове посветихме на всичко това. Надявах се да получим по един малък бонус за усилията си.

Кенеди размисли.

– Ще го обсъдя с директора и ще видя какво мисли той. Но казваш, че не е проблем да създадеш сметката и да преведеш парите?

– Не. Мога да го направя най-много за час.

Любопитството на Рап бе възбудено.

– Как се вмести в картината конгресменът Ръдин?

– Още не сме сигурни. Директорът и президентът ще си побъбрят с него утре сутринта, но не е зле да се планират няколко хода напред.

44.

Беше петък сутрин. Западното крило на Белия дом кипеше от оживление. Мълвата, че президентът се готви за война, се беше разпространила бързо. Това не се случваше често, но когато се стигнеше дотам, членовете на администрацията на Хейс гледаха да стоят настрана. Днес нещата се бяха усложнили. Новината беше, че с влизането си в Овалния кабинет в 7.54 часа президентът е повикал началника на кабинета, Вальри Джоунс, и ѝ е заповядал да открие държавния секретар Мидълтън и да му нареди да се яви незабавно в Белия дом. Другата вест, която разбуни духовете, бе, че немощният Томас Стансфийлд е дошъл в Овалния кабинет и сега седи там заедно с президента. Мрачното настроение на Хейс, твърдото настояване да повикат държавния секретар и появата на директора на ЦРУ бяха предизвикали тиха паника из кулоарите на Западното крило.

Служителите в Белия дом се гордееха, че първи научават за най-важните събития в страната. Но през тази петъчна сутрин те се оказаха в изнервящата позиция на пълно неведение за ставащото около тях. Щом плъзна мълвата, че се готви нещо голямо, телефоните полудяха. Вальри Джоунс, шефката на кабинета на президента, беше бомбардирана с въпроси от другите високопоставени членове на администрацията. Обади ѝ се и стара приятелка от Държавния департамент, която също искаше да знае какво става. Джоунс отговори искрено, че ѝ е наредено на президента да не се налага да чака дълго държавния секретар Мидълтън. Първият журналист се свърза с нея още преди Мидълтън да е пристигнал. Беше се разчуло.

Хейс се беше поуспокоил. При вида на Стансфийлд, който очевидно страдаше от невъобразима болка, той забрави за малко проблемите си. Както повечето си предшественици, и той разбираше твърде добре значението на ефектния ход. Съществуваха много по-деликатни начини да реши проблема, но Хейс искаше да вдигне шум. Искаше да изпрати ясно послание. Да сложи Чарлз Мидълтън на мястото му за назидание. Хейс добре знаеше, че до края на деня всеки политик от високите етажи във Вашингтон ще научи, че президентът на Съединените щата е наричал задника на министъра на външните работи. И то без в медиите да е изтекла и дума.

Стансфийлд не беше много уверен в успеха на плана на президента.

Имаше толкова много възможности да проведе срещата така, че да не се набива на очи. И Стансфийлд, и сенатор Кларк бяха влезли в Западното крило предната вечер, без никой да ги забележи, с изключение на агентите от Тайните служби. Президентът Хейс обясни на Стансфийлд, че Мидълтън вече е бил предупреден да внимава в действията си. Неговото необичайно застъпничество за германския посланик след смъртта на граф Хагенмилер беше достатъчно нахалство, но намесата му в избора на следващ директор на ЦРУ вече беше нетърпима.

За сутринта имаше планирана и втора среща. За да се състои тя, президентът беше прибягнал до помощта на двама стари и много близки приятели. Тя щеше да протече с много по-малко шум от първата. Участниците вече чакаха на долния етаж, в Оперативната зала.

Чарлз Мидълтън не беше глупак. Беше опитал да се свърже няколко пъти, за да разбере какво става, но тъй като всички бяха в неведение, той също не можа да разбере нищо. Успя да научи само от Майкъл Хейк, съветника на президента по националната сигурност, че от известно време Хейс е в доста лошо настроение. Въоръжен с тази откъслечна информация, Мидълтън реши да отиде в Белия дом, без да взима със себе си никой от помощниците си. Той влезе в Овалния кабинет сам, с вдигната високо глава в опита си да изглежда по-самоуверено.

Президентът Хейс не стана да посрещне госта си.

– Господин президент? Постарах се да дойда колкото се може по-скоро. Какво се е случило?

– Сядай – отрони Хейс.

Президентът и Стансфийлд седяха на столове пред камината. Мидълтън прекоси стаята и седна на канапето, което се намираще по-близо до Стансфийлд.

– Какво има, Робърт?

Хейс се остави гневът и напрежението у него да надделят, преди да заговори. Отправил към Мидълтън поглед, който излъчваше откровенена ненавист, президентът заяви:

– Мисля, че аз трябва да те питам какво става.

Мидълтън се помъчи да отгатне какво е стресил толкова, че да ядоса президента. Отговорът бързо изплува в съзнанието му. Сигурно беше срещата му с Ръдин и Кларк. Докато обаче не се увереше, че е това, щеше да си държи устата затворена. Нямахме смисъл да го отнася за две провинения едновременно.

– Сър, откровено казано, не знам за какво говорите – започна с официален тон.

– Чарлз, работил съм с теб в Сената повече от десет години. Познавам, когато ме лъжеш. – Хейс го изгледа продължително. – Какво ти казах при предишната ни среща тук, в Белия дом, в началото на седмицата?

На Мидълтън не му се искаше да отговаря на въпроса и затова прибягна към стандартната фраза:

– Не си спомням.

– Не си спомняш ли? – Президентът стисна юмруци. – Хайде да оставим настрана глупостите, Чък. Казах ти да внимаваш в действията си и да не си пъхаш носа в работите на ЦРУ. Сега спомни ли си?

Мидълтън преглътна тежко и отвърна кратко:

– Да.

– Тогава би ли ми обяснил какво си правил още на следващата сутрин, когато си се срещнал с Ханк Кларк и Ал Ръдин в Конгресния клуб на закуска?

– Те поискаха да говорим за някои скорошни пробиви в сигурността в Държавния департамент.

– Глупости!

Мидълтън отмести поглед и поклати глава.

– Това изобщо не е начинът да се ръководи президентска администрация.

– О, предполагам, за теб щеше да е по-добре да насроча тайни срещи и да организирам заговор срещу теб, след което да ти нанесе удар в гърба.

– Знаете ли, наистина не мисля, че аз...

– Затваряй си проклетата уста, Чък! – сряза го Хейс. – Как не можа да се примириш, че аз станах президент, а не ти! Когато се отказа след Ню Хемпшир и се съгласи да ми окажеш подкрепа в замяна на пост в администрацията, загуби, Чък. Хората не те искаха, но в замяна на подкрепата ти аз взех решението, което ми се струва, че беше най-пагубното в цялата ми политическа кариера. Но сега ще съм спокоен, защото до обяд ще се отърва от теб. И ще го направя с чиста съвест. – Мидълтън опули очи. – О, не се шегувам. Следиш ли рейтинга ми? В момента е над седемдесет процента. Спокойно мога да поискам оставката ти и след седмица ти ще си минало за мен.

Мидълтън изгледа Хейс високомерно. Не, това не може да е истина. Хейс не би дръзнал!

– Мислиш, че не говоря сериозно ли? Мислиш, че в Конгреса не биха се намерили стотина души, които при първа възможност с

удоволствие да поемат Външно? Мога дори да накарам републиканците да гласуват за оставката ти... Не си им любимец.

– Да не би да ме заплашвате? – изправи се сковано Мидълтън.

– Не, още не съм започнал. Имаш около минута – Хейс вдигна показалец, – за да ми кажеш какво прави онази сутрин в Конгресния клуб. И по-добре да се възползваш от нея, за да изкупиш частично вината си.

Мидълтън отчаяно затърси някакво оправдание или прикритие.

– Като държавен секретар трябва да се интересувам от проблемите на националната сигурност, които засягат тази страна.

Президентът рязко стана.

– Като държавен секретар – повиши глас той – трябва да се интересувам от това, които ти кажа аз. Недвусмислено споменах, че ако имаш някакви въпроси за дейността на ЦРУ, следва да се обърнеш към съветника ми по националната сигурност. Кого ще избира да наследи Томас – Хейс посочи към смълчания Стансфийлд, – не е твоя работа! И повярвай ми, няма да получиш съчувствие от партията, когато разберат, че си заговорничил с републиканец, за да осуетиш моята кандидатура за директор на ЦРУ.

– Аз едва ли бих използвал думата „заговор“ за една обикновена приятелска закуска. И не мисля, че в партията ще си умрат от удоволствие, когато разберат, че сте шпионирали сенатор, конгресмен и своя държавен секретар.

Веднага разбра, че е стигнал твърде далеч.

– Не ми трябваше да те шпионирам, идиот такъв! – кресна Хейс. – Хората сами дойдоха при мен с информацията. – Президентът не искаше да засяга този въпрос. Мислеше си, че Мидълтън ще види грешката си и ще признае вината си, но очевидно този човек не беше способен на подобно нещо. Хейс отиде до бюрото си и грабна една кожена папка. Върна се и я хвърли на Мидълтън. – Отвори я и чети. Това е твоята оставка. Сам я написах, Чък. Не исках да се стига дотук, но след като ти окончателно доказа, че не мога да ти имам никакво доверие, не ми остава избор.

Мидълтън понечи да каже нещо, но Хейс не му позволи.

– Няма да те слушам повече. Имаше възможност да се отървеш, но я пропиля. Радвай се, че не те уволнявам официално. Ако подпишеш оставката си, ще е по-добре и за двамата. Ще ти дам да обявиш, че се оттегляш по здравословни причини. Сам избери болестта. Ако не я подпишеш, още сега отивам в залата за пресконференции и огласявам уволнението ти пред телевизионните камери.

Мидълтън преbledня. И в най-страшните си кошмари не беше виждал подобно нещо. Та той беше Чарлз Мидълтън, за Бога! Представи си как Хейс крачи по коридора към залата за пресконференции, за да каже на целия свят, че уволнява своя държавен секретар.

Съзнаваше, че няма да разполага с плацдарм, от който да подеме контраатака. Хейс беше твърде популярен, за да излиза открито срещу него. За пореден път беше подценил Робърт Хейс. Сега нямаше изход. С трепереща ръка Чарлз Мидълтън се подписа под документа. Целият му живот, всичко, което беше постигнал в политиката, свършваше дотук.

Конгресменът Ръдин не беше очарован от хитрия ход, с който го бяха привикали на срещата. Предната вечер му се беше обадил председателя на Конгреса и беше настоял да се срещне с него в офиса сутринта. Ръдин пристигна навреме и беше принуден да чака петнайсет минути. Когато председателят Кайзер се появи от просторния си офис в сградата на Капитолия, той съобщи на председателя на Комисията по разузнаването на Конгреса, че ще трябва да се повозят малко. Ръдин, който не се колебаеше да се опълчи срещу всяко нещо, настоя да разбере къде отиват. Кайзер му обясни, че ако иска да запази поста си на председател на комисията, е по-добре да си държи устата затворена.

Кайзер беше бивш футболист от отбора на университета на Алабама и все още имаше страховита и респектираща фигура. Суровата му реакция озадачи Ръдин и го накара да гадае в какво се е провинил. Когато лимузината на председателя спря пред контролно-пропускателния пункт на Тайните служби в южния край на Уест Екзекутив Авеню, Ръдин още не беше проумял с какво е разгневил силните на деня. Двамата конгресмени бяха придружени до Оперативната зала на Белия дом – още един знак, че нещата са сериозни. През трийсет и четирите си години във Вашингтон Ръдин никога не беше влизал в Оперативната зала. Мат Рориг, председателят на Демократическия национален комитет, ги чакаше вътре. Още един лош знак. Рориг беше човекът, който държеше парите на партията.

Когато Ръдин понечи да попита Рориг какво се е случило, Кайзер отново му напомни да седи тихо, докато не дойде президентът. Ръдин се измъчваше от догадки. По едно време му хрумна за закуската с държавния секретар и приятеля му, сенатора Кларк, но я изключи като причина за проблема. Мнението му за ЦРУ не беше тайна за никого, а и тепърва предстоеше президентът да номинира наследник на Стансфийлд. Ръдин

само се опитваше да го предпази от извършването на ужасна грешка.

Накрая президентът влезе, придружен от Томас Стансфийлд. Албърт Ръдин буквално го обзе погнуса при вида на директора на ЦРУ. Нямаше друг, когото конгресменът да мрази толкова. Нямаше друг в историята на страната, който като Стансфийлд толкова арогантно да беше пренебрегвал и накърнявал правомощията на Конгреса. Единственото, което направи удоволствие на Ръдин при появата на Стансфийлд, беше, че директорът на разузнаването изглежда така, сякаш ще пукне всеки момент.

Президентът Хейс помогна на Стансфийлд да седне, след което зае своето място на масата. Сложи пред себе си кожена папка и се облегна назад. Огледа присъстващите. Кайзер и Ръдин седяха от дясната му страна, а Стансфийлд и Рориг – от лявата. Президентът изпитваше желание да тропне по масата и да раздава наказания, но Кайзер го бе помолил да се придържа към добрия тон. Председателят на Конгреса смяташе, че президентът трябва да се държи на висота.

Хейс отвори кожената папка и извади от нея един лист.

– Имам неприятни новини. – Вдигна листа високо. – Държавният секретар току-що си подаде оставката. – И стрелна с очи Ръдин.

Председателят на Комисията по разузнаването бе шокиран.

– Защо? – изрече мрачно.

– Историята е дълга и няма да ми стигне търпението да я разкажа цялата. Затова ще ви я изложа накратко. Чарлз Мидълтън е надменен и арогантен човек, който не знае как да се подчинява на висшестоящите. – Хейс посочи към себе си. – Висшестоящият съм аз, Ал, в случай че се питаш за кого говоря. Аз съм президентът на Съединените щати. Аз ръководя изпълнителната власт в страната.

Ръдин беше объркан от този кратък урок по държавно устройство.

– Аз какво общо имам с това? – обърна очи към Кайзер.

Кайзер не се поколеба да му разясни:

– Ти беше ли на закуска с Чарлз Мидълтън и Ханк Кларк?

Ръдин сви рамене.

– Да. Не е необичайно за човек като мен да закусува с колеги.

– Кой свика срещата?

– Не знам.

– Не ме занасяй, Албърт. Стъпил си върху много тънък лед. – Кайзер впери поглед в сухия като вейка Ръдин.

– Мисля, че беше идея на Ханк Кларк.

Президентът се намръщи.

– Нали не очакваш от нас да ти повярваме? – изрече хладно Кайзер.

– Какво искате да кажете? Не знам откъде черпите информацията си, но няма да се изненадам, ако е дошла от един нечестен, изкуфял и користен старец. – Ръдин посочи с клюноподобния си нос към Стансфийлд.

Президентът удари с юмрук по масата. Ръдин премигна стреснато.

– Албърт, ако още веднъж изречеш подобно нещо, ще те смачкам!

Кайзер побърза да се намеси:

– Какво, по дяволите, сте правили на тази среща с Мидълтън и Кларк?

– Нищо. Говорихме си по въпросите на разузнаването.

Кайзер се извърна към Рориг:

– Как се казваше младокът, който иска да заеме мястото на Албърт?

– Сам Балучи. От него ще излезе много добър конгресмен някой ден.

– Господин президент, ще желаете ли да съберем пари, за да помогнем за издигането на партийната кандидатура на Сам Балучи?

– Двайсет милиона добре ли е? Ще организирам и половин дузина публични появи заедно с него. Може дори и да говоря пред делегатите от щата.

– Мисля, че ще е добра идея – отвърна Рориг.

Сбръчканото лице на Ръдин придоби гневен червеникав оттенък.

– Не мога да повярвам, че ще постъпите така с мен. След всичко, което съм направил за партията!

– Всичко, което си направил за партията? – Гласът на Кайзер изтъня. – Според мен ти винаги си бил само едно голямо главоболие за партията. Ще бъдеш ли така добър да кажеш за какво извика доктор Кенеди пред комисията тази седмица?

– Ами, вършех си работата.

– Смяташ хвърлянето на скандални и необосновани обвинения върху директора на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ за твоя работа? Обвинения, които накърняват престижа на президента, избран от редиците на нашата, Демократическата партия?

– Отнасям се към контрола върху разузнавателната общност много сериозно – отсече Ръдин.

– Албърт, Бог ми е свидетел, ако не обуздаеш скандалджийския си манталитет и не се разкаеш за глупостта си, още сега ще си тръгна и преди обяд ти ще бъдеш лишен от председателското кресло на комисията.

Ръдин отмести стола си назад и премигна. Не беше честно. Целият този гняв трябваше да бъде насочен към Стансфийлд, а не към него. Той, Ръдин, само се опитваше да защити правата на Конгреса.

– За последен път те питам, Албърт, за какво си говорихте с Ханк Кларк?

Ръдин облиза изсъхналите си устни и наведе глава.

– Обсъждахме необходимостта да се намери подходящ кандидат за директор на ЦРУ, след като Стансфийлд си отиде.

– Споменахте ли доктор Кенеди?

Ръдин неохотно отвърна:

– Да.

– По какъв повод?

– Решихме, че не е подходящ човек за поста.

Кайзер поклати глава с отвращение.

– Две неща, Албърт, много ме ядосват. Първо, че не е твоя работа да търсиш подходящ кандидат за шеф на ЦРУ. Това е работа на президента. Второто, което много, ама много ме дразни, е, че ти и онзи празнодумец Чарлз Мидълтън сте склонили да прибегнете до помощта на републиканец, за да заговорничите срещу кандидатурата на президента. Знаеш ли какъв си ти, Албърт? – Кайзер не му даде време и сам си отговори: – Ти си един долен Юда, това си ти.

45.

Минаваше девет, когато Рап се появи. Уличните лампи вече светеха, имаше и свободни места за паркиране. Той вкара своето черно „Волво S80“ на едно от местата на улица F. Преди да слезе от колата, провери всички огледала за обратно виждане. После стъпи на асфалта и уж небрежно огледа улицата. Ако миналата седмица го беше научила на нещо, то беше, че във Вашингтон е необходимо да се държи като параноик. Беше усетил, че нещо не е наред в Германия, но въпреки това пре небрежна инстинкта си и прояви невнимание. Това бе добър урок и той се надяваше никога да не му се налага да преживява такова нещо отново.

Тръгна към Седемнайсета улица и към светещата сграда на Олд Екзекутив Билдинг. Трябваше да си признае, че водеше странен живот. Ето, в петък вечерта, докато седеше на дивана с Анна и новото им куче Шърли, му се обади по телефона и казаха, че президентът иска да го види. Рап дръзна да попита Кенеди дали не може да почака до сутринта, но тя му отвърна веднага да тръгне към Белия дом и затвори. Всички бяха уморени и объркани. Смъртта на Питър Камерън ги заведе в задънена улица и Рап разбираше, че нещата ще се влошават с всеки изминал ден. Не знаеше дали ще има достатъчно сили и енергия, за да продължи да живее по този напрегнат и опасен начин. А и Анна имаше голямо значение. Тя не би търпяла подобно нещо повече. Беше го предупредила вече, а събитията от изминалите седмици само щяха да затвърдят решението ѝ.

Рап не се притесняваше, че е облечен в дънки и черно кожено яке. Щом президентът не можеше да чака до сутринта, тогава трябваше да го приеме така. Докато влачеше уморените си кокали по Седемнайсета улица, не преставаше да се пита за какво е притрябвал на Хейс в този час. И се опасяваше, че отговорът му е известен. Със сигурност не го викаха, за да му изкажат благодарност или да му окачат медал. За нещата, които вършеше, такива награди не се предвиждаха. Той беше едно от тайните оръжия в арсенала на националната сигурност. Хората дори не смееха да говорят за нещата, които той вършеше, камо ли правителството да го признае официално. Президентът можеше да иска само едно нещо от Рап. Не знаеше дали ще приеме. Беше се нагледал на смърт. Беше му писнало. Време бе да си потърсят друг. При население от 250

милиона души все щяха да намерят някой друг нещастник, чийто живот да опропасть!

Рап стигна до поста на Тайните служби в западната част на сградата. Пазеха няколко души.

– Имам среща с Джек Уорч.

Един от Униформения отдел на Тайните служби го изгледа мнително, докато другият повика специалния агент, отговарящ за личната охрана на президента. „Тук има човек, който иска да ви види.“ Служителите свали слушалката.

– Мич Круз – обяви Рап едно от многото си измислени имена.

Агентът произнесе името по телефона: „Мич Круз... да... добре.“

Сетне затвори слушалката и отвори вратата. Посочи алеята за автомобили.

– Минете оттам. Специален агент Уорч ще ви чака.

Рап тръгна по тясната алея. Когато стигна двора, видя Уорч да се приближава от другата страна. На лицето му се появи широка усмивка, щом забеляза Рап. Дължеше му живота си.

– Радвам се да те видя, Мич – протегна ръка Уорч. – Изглеждаш ми много скапан.

– Благодаря ти за комплимента. Така и се чувствам. – Рап силно стисна десницата му.

– Как е Анна?

– Добре. Благодаря ти за помощта.

– Няма проблем. Мисля, че ти дължим много повече от това. – Уорч тръгна към сградата и Рап го последва. – С теб какво става?

– Надълго и нашироко ли искаш, или накратко?

– Нямам време за дългата версия. А не знам дали имам достатъчно и за кратката.

Рап се засмя. Влязоха в Екзекутив Офис Билдинг и се насочиха към Белия дом. Минаха през приземния етаж и продължиха по коридора, след което завиха надясно. Това беше първото посещение на Рап след терористичното нападение миналата пролет, при което сградата бе частично разрушена. Той беше изумен колко бързо е възстановено Западното крило и вече функционира. Изглеждаше точно както преди бомбите да разбият стените му.

Уорч разбра за какво си мисли Рап и каза:

– Направо е невероятно, нали?

– Да, наистина.

– Сградата не беше чак толкова лошо пострадала, колкото си

мислиш. Пожарната пристигна бързо и изгаси навреме пламъците, преди да са причинили големи щети.

– Да, но все пак... Изумително е.

Спряха пред вратата, която водеше към Оперативната зала.

– Мич, носиш ли оръжие? – попита Уорч.

– Ти как мислиш?

– Знам, че носиш, но се опитвам да се държа учтиво с теб.

Рап се изкуши да подхвърли някой шеговит коментар, но знаеше, че Тайните служби не обичат да се шегуват с тези неща.

– Ще бъдеш ли така любезен да подържиш пистолета ми известно време?

– С удоволствие.

Рап извади беретата от раменния си кобур и провери дали е сложен предпазителят. Уорч взе оръжието, след което набра кода на цифровата брава. Вратата щракна и агентът от Тайните служби я отвори. Веднага вляво се намираше вратата към конферентната зала. Уорч почука два пъти, отвори и въведе Рап вътре.

Рап се изненада да види Кенеди и Стансфийлд. Мислеше, че тя ще се среща сама с президента.

Хейс се завъртя с широкия кожен стол.

– Благодаря ти, че дойде, Мич. Седни, ако обичаш.

Рап се настани на първия свободен стол, който се падаше до Стансфийлд. Хвърли поглед към Кенеди, седнала от другата страна на масата.

– Как е Анна? – попита президентът.

Рап не отговори. Не знаеше как да започне. Анна беше добре в смисъл, че беше жива и очевидно извън опасност. Но, от друга страна, не беше много сигурен, че лесно преживява случилото се. Реши, че е най-добре да не споделя проблемите си с президента.

– Добре е, сър. Малко е разтревожена, но е добре.

– Тя е корава жена. Съжалявам, че я забъркахме в това.

– Вината не е ваша, сър.

Хейс показа, че не е съвсем съгласен. Наведе се напред и опря лакти в масата.

– Мич, седмицата беше много лоша.

– Да, така е.

– Айрини ми каза, че искаш да се оттеглиш.

Рап се изненада.

– Готов съм да продължа живота си, сър.

Президентът се вгледа в Рап. Погледът му не трепваше.

– Какво ще стане, ако ти кажа, че твоята страна не може да си позволи да се лиши от теб?

– Ще отвърна, че вече дадох достатъчно на страната си.

Президентът се усмихна.

– Да, така е. Никой не би го оспорил... особено аз. Но бих искал да обмислиш оставането си за още известно време.

– Съжалявам, сър, но вече взех решението. Искам нормален живот. Открих жената на моите мечти и не възнамерявам да я изгубя заради кариерата, която дори не искам вече да градя.

– Сигурен ли си в това?

– В кое? – Рап не беше сигурен дали президентът има предвид жената на мечтите му, или кариерата, която вече не иска.

Президентът скръсти ръце.

– Мич, човек с твоя талант не може просто така да обърне гръб и да си отиде.

– Може би да... може би не, но аз ще се опитам.

– Е... – По устните на Хейс се разля широка усмивка. – Мисля, че можем да намерим приемливо компромисно решение. – Той се обърна към директора на ЦРУ: – Томас?

– Мичъл. – Гласът на Стансфийлд беше отпаднал и леко пресипнал.

– Ще започна, като кажа, че бях в този занаят повече от петдесет години и през цялото това време не съм виждал по-талантлив и смел човек от теб.

Рап кимна. Думите на този човек – легенда в разузнаването, струваха повече и от най-престижния медал, който правителството можеше да му връчи.

– От известно време знаех, че умирам, и исках да сложа някои неща в ред, преди да си отида. Едно от тези неща, Мичъл, беше, че исках да ти върна свободния живот. – Стансфийлд подаде на Рап голяма папка. – Това е твоето официално лично досие.

– Мисля, че още в началото се разбрахме операциите ми да не се записват никъде официално!

– Да, такъв беше планът, но всичко се променя. Някои от твоите подвизи през последните години беше много трудно да бъдат премълчани. – Стансфийлд впери в Рап стоманеносивите си очи. – Това досие е моят подарък за теб и Айрини. Съставих го с помощта на Макс Салмън. Както пише в досието, ти си бил НОП в Управлението през последните десет години. Голяма част от това, което си вършил, разбира се, не се съдържаше тук или е сериозно орязано. Сега имаш законна биография,

Мичъл.

Рап беше много изненадан. НОП (Неофициално прикритие) имаха оперативните офицери на Управлението, които работеха зад граница и не бяха защитени от дипломатическо прикритие на американско посолство или консулство. Рап се вторачи в папката.

– Защо сега? Защо след всичките тези години?

– Защото искаме да дойдеш в ръководството.

– В Ленгли? – Не вярваше на ушите си.

– Да. Искаме да оглавиш отдела за Близкия изток в Центъра за борба с тероризма.

Рап бе изумен. Никога не му беше идвало наум, че ще стигнат дотам.

– Сигурна ли си, че искаш това? – попита той Кенеди.

– Да – отвърна тя. – Твърде си ценен, а и си още твърде млад, за да излизаш в пенсия.

Рап отново вторачи поглед в тежката папка. Поклати глава. Наистина не знаеше какво да каже. Идеята да остане свързан с битките на невидимия фронт беше интригуваща. Но не бе сигурен дали ще може да търпи всеки ден непоносимата мелница от девет сутринта до пет следобед в Ленгли. Тази институция беше известна със строгите си бюрократични порядки.

– Мичъл – поде отново Стансфийлд. – Има нещо, което трябва да знаеш. Боя се, че ти не беше крайната цел в Германия.

В светлината на факта, че му бяха останали два белега с големината на бейзболни топки на гърдите, Рап малко се подразни от това твърдение.

– Не се обиждай, Томас, но тук аз съм единственият човек, по когото стреляха тази седмица.

– Не съм казал, че не са искали смъртта ти. Казах, че не си бил крайната цел. Твоят труп трябваше да бъде открит до тялото на граф Хагенмилер. Случаят трябваше да обърка президента и според мен в крайна сметка да съсипе кариерата на Айрини.

– Какво искаш да кажеш, Томас? – намеси се Хейс.

За пръв път чуваше подобно нещо.

– Заговорът не беше организиран нито от иракчаните, нито от някой друг в чужбина. Той беше подет от някого тук, във Вашингтон. Някой, който не желае Айрини да стане директор на ЦРУ и който по всяка вероятност би искал да види администрацията ви свалена, господин президент.

– Разполагаш ли с информация, която не си споделил с мен?

– Не, не разполагам, господин президент. Вече ви казах всичко, което знам. Стигнах до някои заключения през последните двайсет и четири часа, които според мен са свързани с доста сериозни проблеми.

– Моля да ни обясниш.

– Това не беше лична вендета срещу Мичъл, проведена от Дженсънови или този, който ги е наел да го убият. Ако случаят беше такъв, те щяха лесно да го застрелят и да приключат, когато бяха сами в хижата. Вместо това изчакаха, докато Мичъл убие графа, и чак тогава осъществиха хода си. Единственият извод, който може да се направи от тези събития, е, че са целели тялото на Мичъл да бъде открито до това на графа – стиснало в ръка пистолета, от който е убит графът.

– Но ние пак щяхме да отречем – отвърна президентът. – Нищо не свързва официално Мич с ЦРУ или с моята администрация. Ако бяха разкрили самоличността на Мич, Айрини беше готова да разпространи лъжливи слухове, че Мич е станал наемник. Че е бил нает от иракчаните, за да убие Хагенмилер, защото графът ги е прекарал за някаква сделка.

– Всичко това щеше да е чудесно, ако не беше вътрешният човек, който щеше да издаде истината за Мич. Нека ви задам един въпрос, господин президент. Колко хора според вас знаеха за операцията за премахването на графа?

– Надявам се, много малко.

– Четиримата в тази стая са единствените, които трябваше да знаят всички подробности по операцията. Имаше още около десетина други, които участваха в поддръжката, но нямаха представа за цялата операция. Някой извън тази стая също е знаел какво се планира в Германия. – Стансфийлд замълча. Погледът му обходи лицата на събеседниците му. – Вас ви познавам прекалено добре, за да се съмнявам, че сте проявили небрежност и сте се разприказвали пред външен човек. Което означава, че някой друг знае за Екип „Орион“, като нямам предвид покойния Питър Камерън. Той е бил използван, за да установи контакт с Дженсънови в Германия, но се съмнявам, че сам е научил за плановете ни.

– Тогава кой би могъл да е? – попита президентът. – Сам каза, че ние четиримата сме единствените, които знаеха точно какво ще се случи.

– Да, ние бяхме единствените, които знаехме точно какво ще се случи, но имаше и други, които знаеха, че графът е непоправим и едва ли ще промени поведението си. Още повече, че в този град има хора,

които знаят за съществуването на екип „Орион“. Не знаят как точно се казва, но можеха да разберат. Сенатор Кларк беше достатъчно досетлив да събере две и две и да получи четири, след което у него да възникнат подозрения. Има и други, които ме познават достатъчно добре и биха се сетили, че ще се доверя само на двама души да ръководят подобен екип – Айрини и Макс Салмън. Те също така знаят, че вие, господин президент, сте решил да водите на всички фронтове борбата с терористите. Освен това Мичъл малко или много е известен с подвизите си през последната година, а вие често контактувахте с него, като по този начин го вкарахте в общата картина. От друга страна, вършихме едни и същи действия много пъти и те се превърнаха в рутина. Затова не трябва да ни шокира фактът, че някой, разполагащ с ограничена информация, е съумял да разгадае плановете ни за Германия.

– Но как са могли да действат толкова бързо? – попита Рап. – Аз научих за операцията едва седемдесет и два часа преди нея.

– Това ме тревожи най-много. Който и да е този човек или група от хора, те са способни да действат много бързо и да не вдигат шум.

Рап погледна към Кенеди. Тя се беше вторачила в Стансфийлд и претегляше изреченото от него.

– Някой от Ленгли е, нали? – изрече след продължителна пауза.

Стансфийлд бавно кимна.

– Да, боя се, че е така. Може да има и такива извън Управлението. Всъщност, убеден съм, че има, но всички факти сочат към изтичане на информация от Ленгли. За съжаление нямам и най-малка представа кой би могъл да е.

– Чакайте малко. – На президента направените изводи хич не му харесаха. – Какъв е мотивът? Защо някой в Ленгли ще го прави? Мислех, че единственото нещо, около което се бяхме обединили всички във Вашингтон, беше борбата срещу тероризма.

– Това няма нищо общо с борбата с тероризма – отвърна Стансфийлд. – Тук играе борбата за информация. Борбата кой да наследи директора на ЦРУ.

– Кой да те наследи като директор, решавам само аз и никой друг.

– Нека ви обрисувам картината по-ясно, господин президент. Създадох си много врагове в този град, защото никога не позволих на фуражките от Пентагона или политиците от Капитолия да упражняват влияние върху решенията ми на директор. Когато идвах при мен да поискат информация, аз винаги ги отправях към вас или към вашите предшественици. На тях това не им харесваше. Те искат някой, който ще им даде

достъп до тайните на Управлението. Знаят, че Айрини ще постъпи като мен и не я харесват. Искат някой, когото да могат да контролират.

Президентът беше потресен. Не искаше да вярва на изреченото от Стансфийлд.

– Извинявай, Томас, ако ти се сторя скептично настроен, но ми е малко трудно да повярвам, че някой ще мине през всичките тези перипетии, за да се опита да блокира кандидатурата на Айрини.

Тялото на Стансфийлд беше изтощено и съсипано, но не и умът му. Като велик гросмайстор той все още беше способен да пресметне последиците, произтичащи от един ход.

– Ами ако ви кажа, че крайната цел на този човек или група хора е била да бъде свалена вашата администрация?

– Как?

– Първо – като убият в Германия Мич, за да го открият властите, а после – като огласят информацията за съществуването на Екип „Орион“. Като в крайна сметка свържат убийството на граф Хагенмилер с вашата администрация.

– Сериозно ли говориш? Мислех, че обсъдихме предварително въпроса за пълното отричане от страна на правителството.

– Така е, сър. Но това беше, преди да разберем за изтичането на информация.

Президентът изстена едва чуто. Почувства, че нещата се изплъзват от контрола му.

– Томас, моля те, кажи ми, че имаш план за действие.

Стансфийлд усети страха на президента. Все пак важното беше, че успя да го накара да осъзнае цялата сериозност на проблема, а това го успокояваше.

– Сър, във Вашингтон не са малко хората, които с удоволствие биха искали да ме унищожат. Единственото, което ги възпира, е, че аз знам тайните им. Тези тайни ще бъдат предадени на Айрини. аз ще инструктирам нея и Мич как да ги използват в случай, че възникне необходимост. – Стансфийлд се обърна към Рап: – Нуждаем се от теб. – Сетне отпусна сухата си длан върху новосъздаденото досие. – Това ще ти даде свободата да водиш относително нормален живот. Повече няма да ти се налага да лъжеш хората какво работиш. Моята най-голяма надежда е, че ще приемеш нашето предложение. Да, ти вече даде достатъчно от себе си и аз никога не бих могъл да изразя благодарността си към теб за жертвите, които си направил. Когато се изправиш срещу тъмното си минало, Мичъл, трябва да си припомняш факта, че си спасил живота на

повече хора, отколкото са тези, на които си го отнел. Ти все още си необходим и аз те моля да останеш. Човек с твоя талант не трябва да го пропилява в бизнеса. Животът ти пак може да се промени. И мястото, където това ще стане, е Центърът за борба с тероризма. Трябваш ми там. Нужен си ми, за да пазиш гърба на Айрини и за да ми помогнеш за откритие „къртицата“. – Стансфийлд замълча и с възхищение погледна волево лице на Рап. – Ако ти трябва време да помислиш, добре, но моля те – не ни карай да те чакаме дълго. – Стансфийлд се усмихна. – Бих искал да отида в гроба спокоен, че си останал на стража.

Рап бе дълбоко развълнуван. За първи път виждаше стария разузнавач да се усмихва. Протегна ръка и стисна хладната длан на Томас Стансфийлд. Нямахше нужда да размисля. Не можеше да откаже на легендарния директор.

– Благодаря ти, Томас. – Той взе папката. – Приемам предложението ти.

– Добре.

На вратата се почука. Влезе специален агент Уорч. Беше разтревожен.

– Какво има, Джек? – обърна се към него президентът.

– Господин президент, боя се, че имам лоши новини. Току-що ми се обади началникът на охраната на държавния секретар Мидълтън. – Уорч се поколеба, не знаеше как да продължи. – Държавният секретар е бил открит мъртъв в дома си. Изглежда, става дума за самоубийство, сър.

Дървата в камината пукаха и пръскаха искри. Ханк Кларк наблюдаваше спокойно огъня, отпуснат в любимото си кресло. Всички лампи в кабинета бяха изгасени. Блещукаха само танцуващите пламъци. Скъпото вино в кристалната чаша отразяваше играта им, Цезар и Брут лежаха от двете му страни. Кларк беше доволен. Нещата не се бяха развили точно както ги бе планирал, но все още имаше време. Той гледаше на преживяното само като на една-единствена битка от продължителната война. Отпи от виното и се усмихна при мисълта за сполетялата Чарлз Мидълтън участ.

Когато Кларк беше отишъл при Стансфийлд и президента, той не предполагаше, че крайният резултат ще е оставката на държавния секретар. Целта на Кларк беше просто да отвлече вниманието им, в случай че са открили връзка между него и Питър Камерън. Алибито на Кларк вече

беше готово. Камерън работеше като платен консултант на комисиите по разузнаването както на Конгреса, така и на Сената. Сега, след като беше предложил пълната си подкрепа за кандидатурата на Кенеди, президентът щеше да го има за съюзник.

Много приятно бе да гледа как демократите се изяждат едни други. Особено като се има предвид, че това занимание беше хоби на републиканците. Твърде лесно бе да ги докара до сегашното положение. Ал Ръдин винаги беше лесен за манипулиране, но сега Кларк забелязваше известна слабост и у Хейс – слабост, която се беше появила отскоро. Беше чул слухове, че след терористичното нападение срещу Белия дом президентът е станал по-изнервен, по-малко толерантен към партийните страсти. Сега го виждаше с очите си. Мидълтън беше един от главните му партньори и съюзници. Да го накара да си подаде оставката, беше твърде груб ход.

Кларк се беше срещнал с Ръдин в една от защитените срещу подслушване съвещателни зали на комисията по-рано през деня. Ръдин беше хленчил в продължение на час. По едно време го подпита дали президентът не е научил за срещата им с Мидълтън от самия Кларк. Кларк се държа така, сякаш нелепото обвинение не си струваше отговора, и изнесе на Ръдин лекция как той е подценявал Томас Стансфийлд цели два-сет години. За да провокира още повече параноята на Ръдин, го попита:

– Защо според теб настоявам всичките ни разговори да се провеждат тук, в моята защитена срещу подслушване съвещателна зала?

Трикът сработи. Когато срещата им приключи, Ръдин вече беше стопроцентово убеден, че ЦРУ го следи. Кларк съзнаваше, че Стансфийлд е твърде умен, за да извърши нещо толкова глупаво – да постави под наблюдение председателя на Постоянната работна комисия по разузнаването към Конгреса. Но на Ръдин лъжата му подейства. Този човек отново подценяваше противниците си.

Кларк си позволи да се самопоздрави. Начинът, по който успя да избегне потенциалната катастрофа, беше брилянтен. Малко тъжно бе, че няма да може да се похвали на съпартийците си за ролята, която е изиграл в оставката на държавния секретар. Някой ден може и да го направи, но засега трябваше да потули всичко. Щеше да лъже, докато не отмине бурята.

Кларк се страхуваше от малцина. Сред тях определено беше и Томас Стансфийлд. Интелектът и способността на този човек да разкрива измамите и лъжите бяха удивителни. Кларк си даваше сметка, че изобщо не би могъл да задейства плана си, ако здравето на Стансфийлд не

беше влошено. Директорът на ЦРУ веднага щеше да разбере какво е намислил.

На Кларк щеше да му коства големи усилия да се сближи с доктор Кенеди и да спечели доверието ѝ. Тя щеше да се нуждае от помощта му през следващите месеци. Политическата битка за нейното утвърждаване щеше да бъде много изтощителна и на нея щеше да ѝ трябва съюзник в Капитолия.

Що се отнася до Мич Рап, Кларк не беше много сигурен в преценката си за него. Ако на хоризонта се зададеше буря, той беше светкавицата, готова да удари всеки момент. Ако само Камерън беше успял в Германия, нещата нямаше да се развият по този начин. Рап щеше да е мъртъв, а градът щеше да кипи от едно от най-големите разследвания в историята на Конгреса. Президентът щеше да агонизира в ужасна политическа смърт, а Ханк Кларк щеше да е в идеална позиция, за да поеме на поход към Овалния кабинет. Вместо това Рап беше жив, Камерън – мъртъв, а разследване нямаше. Трябва да реши кой да смени Камерън. Сещаше се за няколко души, но се съмняваше, че който и да е от тях ще съумее да се справи с Рап.

Кларк отпи от виното и отново се вгледа в огъня. Трябваше да премахне опасността, идваща от Рап. След няколко минути Брут се прозя. Златистият ретривър вдигна глава и впи в господаря си големите си кафяви очи. Кларк се усмихна и вдигна чашата в тост за Брут Марк Юний. „Дръж враговете близо до теб и се отнасяй добре с тях“, каза си сенаторът. Допи чашата и реши, че ще трябва да си уреди среща с този Мич Рап.

Кучетата първо заръмжаха, а после, когато на вратата се позвъни, залаяха. Кларк ги изчака да се успокоят, докато въведат важния му гост в кабинета. Джонатан Браун, заместник-директорът на ЦРУ, изглеждаше притеснен. По киселата физиономия на бившия съдия Кларк разбра, че нещо го безпокои.

Браун, в костюм и с вратовръзка, седна на дивана срещу Кларк. Не можеше да намери място на ръцете си. Търсеше по лицето на Кларк следа от чувство за вина. През годините като федерален прокурор и съдия Браун беше виждал много престъпници да седят с израз на ангелчета по време на процесите срещу тях и да се кълнат в Бога, че са невинни. Браун не се съмняваше, че Кларк също може да прикрива емоциите си.

Кларк беше повикал Браун, за да му обясни защо е дал съгласието си на президента да подкрепи кандидатурата на Кенеди.

– Какво те безпокои, Джонатан? – започна сенаторът.

Браун се изкушаваше да зададе няколко въпроса, но размисли. Знаеше, че Кларк не търпи такова отношение. Вече се бяха сблъскали и на Браун още му държеше влага.

– Говори ли с Мидълтън тази вечер? – Браун отново потърси и най-малък признак за вина, но уви.

– Не, но чух за срещата му с президента тази сутрин. – Кларк остава празната си чаша. – Мидълтън трябва да обяви оставката си утре сутринта.

– Не мисля, че ще се стигне дотам.

Кларк свали краката си от табуретката и се изправи в креслото. По лицето му пробяга тревога.

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да се стигне дотам?

– Ти наистина не знаеш, нали?

– Какво да знам?

Браун не можеше да разбере дали Кларк се преструва, или е искрен. Реши, че така или иначе никога няма да разбере, и продължи:

– Държавният секретар Мидълтън е мъртъв.

– Какво?

Браун не свалеше поглед от човека, чиято собственост беше.

– Той е мъртъв.

– Как? – Кларк бе шокиран.

– Прилича на самоубийство, но човек никога не може да бъде сигурен в този град, нали? – Облегна се назад и кръстоса крака. – Ти май нищо не знаеш, а?

Сенаторът разбра за какво намеква Браун. Изглежда го продължително, сетне каза:

– Чарлз Мидълтън беше слаб човек. На него всичко му се поднасяше на тепсия, той нищо не беше постигнал сам. Не съм изненадан, че е избрал да сложи край на живота си, вместо да се бори. Що се отнася до твоя намек, че аз може да съм замесен в смъртта му, отговорът ми е отрицателен. Не хранех никаква зла мисъл срещу този човек. Кариерата му официално приключи тази сутрин, когато президентът му поиска оставката. Нямахме нужда да предприемам нещо толкова рисковано.

– Значи мислиш, че е било самоубийство?

– Така предполагам, но както вече каза, човек никога не може да е сигурен в този град.

Браун се поотпусна.

– Защо искаше да ме видиш?

– Преживяхме нещо като поражение, но не искам да се

разстройваш.

– Какво се е случило? – изтръпна Браун.

– Бях поставен в неизгодна позиция и принуден от директора Стансфийлд и президента да подкрепя кандидатурата на доктор Кенеди за следващ директор на ЦРУ. – Преди Браун да се разстрои много, Кларк го изпревари: – Но не се притеснявай. Тя никога няма да мине успешно процедурата по утвърждаването.

– Откъде си толкова сигурен?

Кларк се усмихна широко.

– Между нас да си остане. Мисля, че можем да предотвратим подобно нещо.

– Ами аз?

– След като Кенеди бъде унижена и разкъсана на части от комисията и пресата, а много вероятно и подведена под съдебна отговорност, аз много тихо ще прошепна в ухото на когото трябва, че ти си единственият, който може да разчисти бъркотията. Репутацията ти като съдия е безупречна... в Ленгли си вече цяла година... ти ще си естественият избор за човек, който да оправи кашите на Стансфийлд и Кенеди.

– Ами ако не стане?

– Ако не стане, ще се погрижа за теб. Както винаги.

Браун не беше сигурен в намеренията му. Вече беше виждал тъмната страна на Кларк в действие и не искаше отново да се изправя срещу нея.

– Е, не бих казал, че съм приятно развълнуван.

– Нито аз, Джонатан, но трябва да ми се довериш. Щом Стансфийлд умре, ще можем да действаме малко по-свободно. Дотогава обаче трябва да внимаваме за всяка стъпка. – Кларк се изправи. – Мисля, че трябва да пийнем като за победа. – Сенаторът бавно отиде до бара и взе две чаши. Сипа в тях водка и прибави лед. С гръб към Браун, Кларк възвърна контрола над емоциите си и позволи широка усмивка да изгрее на лицето му. Такъв беше животът, такава беше вечната игра. Наградата и за победителите, и за победените, като Чарлз Мидълтън, беше една – смъртта. Кларк се почувства по-силен. Нещата далеч не бяха минали перфектно, но той за пореден път бе доказал, че може да маневрира незабелязано сред хората, които целеше да унищожи. С малко повече търпение някой ден всичко ще е негово!

Кларк се върна с чашите и подаде едната на Браун. Вдигна своята за тост.

– За твоето бъдеще, Джонатан – произнесе.

Чашите звъннаха. Браун повтори тоста за Кларк. Харесваше ли му, или не, но успехът му беше неразривно свързан с успеха на сенатора.

Кларк отново се отпусна в креслото и вдигна крака върху табуретката. Отпи от студената водка и започна:

– Я ми кажи нещо повече за този Мич Рап.

КРАЙ

© 2000 Винс Флин
© 2001 Пегър Нинов, превод от английски

Vince Flynn
The Third Option, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: dave, 2008

Издание:

ИК „Ера“, 2001

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов – Димо

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9398>]